

ПИЕР РЕЙ

ПАЛМ

БИЙЧ

Съвременен трилър

ТРЕНЕВ & ТРЕНЕВ

ПИЕР РЕЙ ПАЛМ БИЙЧ

Превод: Мила Алексиева

chitanka.info

Ден и нощ рулетката се върти в Кан. На Лазурния бряг. В „Палм Бийч“. Милионери и милиардери от цял свят, принцове, които отделят по три милиона долара на ден само за бакшиши, проститутки, които могат да си позволят да загубят също три милиона за няколко минути, а сетне „да си пипнат“ любовник, да ядат спагети в Рим, да се любят в собствен самолет на осем хиляди метра височина и същата нощ отново да седнат пред игралната маса, за да загубят милионите на любовника си. Най-скъпо платената проституция на света, типове, които в басейна на най-скъпия хотел в Кан правят за развлечение на децата си корабчета от петстотинфранкови банкноти, преходни красавици, които с пръстчетата на изящните си крака побутват тези банкноти, истерични дукеси, любителки на бой по време на любов, за което им се плаща, без да се брои...

Всичко това в романа на знаменития Пиер Рей, автор на „Аут“ и „Гъркът“! Критика на висшите финансови кръгове и техните лакеи? Не! Просто животът! Такъв, какъвто е! А дали може да стане той по-приемлив? За това трябва да помисли читателят в зависимост от това дали вярва, или не вярва в човека.

Пиер Рей е роден през април 1930 година в Прованс, близо до Авиньон. Започва кариерата си като журналист, пишейки за изящните изкуства. Негови рисунки и статии са публикувани от всички поголеми френски вестници. Истинският му дебют е в „Пари прес“. Като хроникьор през 1959 година в „Пари жур“ печели наградата на парижката хроника. През 1965 година по молба на Жан Пруво става главен редактор, а после и директор на списанието „Мари-Клер“. Любимите му спортове са плуване и бокс. Публикува „Гъркът“ — своя първи роман бестселър. Следват „Вдовицата“, „Аут“ и „Палм Бийч“.

*„Горко на онези, които се задоволяват с
малко.“*

Анри Мишо

КНИГА ПЪРВА

1.

В девет часа вечерта полицаите затвориха двата изхода на главния булевард „Кроазет“, за да спрат движението.

Нощта настъпваше парфюмирана, нежна и лека. Виковете на онези, които бяха насядали по перилата на дървените бунгала, обсебили всеки квадратен сантиметър от плажа, се вливаха в общото нетърпение, в радостните крясъци, смехове и музика, и тихия плисък на морските вълни, които от векове мият бреговете на Средиземно море.

Денят беше 21 юли, сезонът едва сега започваше, а щеше да приключи едва през есента. Между редиците осветени палати и морето тълпата растеше все повече и повече, изливаше се от страничните улички на крайбрежния булевард, нахълтваше весело по терасите на съседните кафенета.

На края на залива метрдотелите на Палм Бийч упътваха първите гости за бала, облечени във вечерни рокли и бели смокинги, към масите под открито небе, осветени със свещи. Тези, които имаха шанс да отдъхнат в „Мажестик“, „Карлтън“, „Мартинес“ или Грандхотел, се трупаха пред прозорците си в очакване на събитието. На края на старото пристанище, близо до фара, пиротехниците проверяваха за последен път инструментите си. Шефът им погледна часовника си и каза:

— Започваме след пет минути. Гасете!

И тогава изведнъж угаснаха всички светлини в Кан. Глух вопъл плъзна по песъчливия бряг, но бе заглушен от тихата музика, идваща от стотиците високоговорители, закачени в продължение на километри по стъблата на палмите, скрити в листата на яворите, по корнизите на фасадите, по покривите на сградите.

Аплодисменти и одобрителни възгласи се извисиха над тъмнината и като огромна вълна отлетяха в нощта, накъсвана от червеникавите огънчета на хиляди запалени цигари.

В същия миг навътре в морето малка моторна лодка потегли с пълна газ към моста, на който бяха струпани хилядите светлинни

ракети, приготвени за зарята. Пяната се плискаше по корпуса, оставяйки фосфоресцираща дияра, невидима откъм брега.

Въпреки ръмженето на мотора четиримата мъже на борда чува ясно ритуалната фраза, оповестяваща началото на Световния фестивал по пиротехника:

— Испания представя...

Лодката описа полукръг около моста и спря. Двама мъже скочиха на хлъзгавите дъски. Моторът, работещ на празен ход, изръмжа глухо, докато от мрака долитаха първите звуци на концерта на Аранхуес.

— Четири минути — каза този, който беше останал на кърмата.

Той беше с тъмен панталон и черно поло. Наведе се и повдигна без усилие един вързан мъж, когото натовари на раменете си.

— Да ти помогна ли?

— Само дръж лодката.

Последният от четиримата работеше на моста, на който бяха поставени колела със закачени на тях бомбички от всякакъв калибър. Завързаният мъж въртеше безпомощно очи. Хвърлиха го между две редици бенгалски огън и този, който го беше вдигнал, завърза на корема му мощна бомба. Свърза детонатора ѝ с букета от цилиндри, възпламеняващи светлинните ракети от последната фаза на зарята. Жертвата се бореше с животинско настървение, без да успее да помръдне въжетата на милиметър. Лицето на вързания мъж беше покрито с пот, а вените на слепоочията изпъкваха на ужасно бледото му лице.

— Погледни този глупак! Слагаме го на първия ред, а той се оплаква!

Другите двама се засмяха.

— Виждаш ли си заря от толкова близо, Марко?

— Никога! Това беше детската ми мечта.

— Остават три минути... — съобщи третият.

Някой преряза кабелите.

— Тръгвай!

Те скочиха в лодката и дадоха газ.

Лодката сякаш се сви, подскочи над водата, описа широк полукръг и изчезна в нощта.

Изоставеният мъж се казваше Ъруин Брукър. Той беше на двадесет и осем години и не искаше да умре. Заизвива се ожесточено,

за да смъкне бомбата от корема си. Тя се помръдна леко. Той удвои усилията си, за да скъса кабелите, с които китките му бяха вързани към една от дъските на моста. Мускулите му се обтегнаха като въжета, той стискаше зъби, за да поддържа усилиято въпреки раздиращата болка, борейки се с желанието да припадне.

Другите съвсем точно бяха отчели времето. Зарята щеше да започне всеки момент. Той разбра, че ще умре и нищо не би могло да го спаси. Спря да се бори и отпусна глава, загледан в небето. От брега до него достигаха радостните възгласи на тълпата и нежните акорди от „Концерто“. Никога преди това не бе имал време да погледне към звездите. Те блестяха в нощта със студена светлина и той реши, че са красиви.

И тогава изведнъж хиляди слънца избухнаха пред лицето му. Той извика, но викът му беше заглушен от ужасния шум на светлинните ракети, които избухваха една след друга, осветяваха небето с огромни арабески, чиято следа избледняваше в края на полета, за да избухне малко след това в хиляди други слънца, които умираха в морето с една последна парабол.

Той усети, че дрехите му се запалват, и захапа устни от болка, изгаряща тялото му, ужасен от бомбата, която тежеше върху него и щеше да избухне, щом се завърти голямото колело. С очи, пълни с ужас, той го видя да се задвижва отначало бавно, полека, а после все по-бързо и по-бързо.

Първите пламъци се появиха и те бяха последното нещо, което запечата съзнанието на Ъруин Брукър.

Експлозията разтърси моста и всичко се превърна в огромен букет от огън.

КНИГА ВТОРА

2.

В 13 часа сигналът, известяващ началото на обедната почивка, огласи осемте етажа, заети от администрацията на „Хакет Кемикъл Инвестмънт“. Като един-единствен човек шестстотин двадесет и двамата служители — администратори, началници на отдели, счетоводители, секретарки, машинописки, хукнаха към асансьорите, които ги изплюваха на нетърпеливи групички тридесет и два етажа по-долу, в задуха на Четиридесет и втора улица.

От цялата сграда единствен Алън Поуп, тридесети етаж, стая 8021 не помръдна. Той остана прикован на стола си с разсеян поглед, сякаш не бе чул звънеца.

Самуел Банистър, чиято ръка бе хванала дръжката на вратата, го изгледа разтревожено.

— Да не работиш извънредно?

— Кой ще ми плати? — измърмори Алън, като очевидно мислеше за друго.

Банистър го загледа по-внимателно.

— Ще обядвам в „Романо“. Идваш ли?

— Не съм гладен, благодаря.

Озадачен, Банистър премести тежестта на тялото си от единия крак на другия.

— Какво те притеснява? Мъри?

— Мъри, да.

Въпреки огромното си желание да напусне кабинета, Банистър пусна дръжката на вратата. Направи няколко крачки към голямата метална маса, на която работеха заедно с Алън Поуп от четири години.

— Какво ще кажеш да разговаряме за това пред чаша студена бира?

Алън поклати глава и се настани по-удобно на стола си.

— Отивай без мен, Сами. Трябва да помисля.

Банистър се поколеба за миг, отвори уста да каже нещо, затвори я, после попита:

— В колко часа те вика?

— В три.

— Може би иска да ти увеличи заплатата?

— Много смешно.

— Притесняваш се, без да знаеш защо. Сигурен съм, че ще е за добро.

— Така казваше и онзи тип на електрическия стол. Надяваше се да спре токът.

Банистър помълча, повдигна рамене и каза безгрижно:

— Ако си промениш мнението... „Романо“!

Алън остана сам. С натежало сърце той въздъхна, стана, залепи нос на прозореца и се загледа навън.

Изминаха десет минути, без да се помръдне. Изведнъж скочи към телефона и набра собствения си номер: непременно трябваше да види Марина! Ако имаше късмет, тя щеше да е още в леглото, гола и хладна... Заето! Бе обзет от трескаво желание да ѝ говори, да я докосва, да я люби. Не му оставаше много време. Затвори телефона, грабна сакото си и хукна по пустия коридор.

— Каква жена, Пени? Името ѝ? — попита Ейбъл Хартман с досада. Той бе дребен квартален адвокат, специализиран в семейни конфликти, преградни стени, наводнени апартаменти и изкривени автомобилни брони.

Ейбъл Хартман ненавиждаше клиентите си.

— Мейбъл Поуп — отговори секретарката му спокойно. — Бившата госпожа Алън Поуп.

Хартман изскимтя глухо.

— Както обикновено. Издръжката ѝ е закъсняла.

— Да не се е омъжвала за бедняк! Кажете ѝ, че съм заминал за Турция.

— Видяла ви е в коридора, когато отидохте да донесете делото на Лейланд. По-добре я приемоте, иначе ще вдигне шум до небесата.

— Тя дължи ли ни пари?

— Нито цент.

— Мразя тези вампири! Съжалявам нещастниците, които им попадат в ръцете. Изсмукват им кръвчицата!

Той забеляза презрителния поглед на Пени и си спомни, че и тя е разведена. Изкашля се и изръмжа:

— Както и да е, нека влезе. Веднага завеждам съдебен иск срещу Алън Поуп.

Таксито, което го отвеждаше вкъщи, едва се влачеше в смазващата жегата.

— Не можете ли да карате по-бързо?

— И да ми гръмне двигателят?

От нетърпение Алън барабанеше с пръсти по облегалката на античния понтиак, който пръхтеше като престарял кон. Марина сигурно е станала... Той си я представи как се протяга под душа. Това, което най-много го впечатли у нея при първата им среща, беше приликата ѝ с Мерилин. Случайно бе влязъл в един бар на Шеста улица да си купи цигари. Тя седеше на висок стол пред бара с бяла рокля. Сама. Пиеше мента с череши. Вместо да отиде при автомата за цигари, той седна през два стола от нея и поръча скоч. Докато крадешком я оглеждаше, тя го заговори първа:

— Ако ми кажете защо ме оглеждате, ще ви почерпя едно питие. Не! Хитрувате! Пригответхте се да ме излъжете! Веднага!

— Вие сте... Вие сте... — заекна Алън, изпивайки я с поглед.

— И приличам на...

— Точно така.

— Вече са ми го казвали. Всички ми го казват.

Тя се задълбочи в питието си, като ближеше с език леда, който плуваше в чашата. След пет или шест скоча, притеснен, той я попита, без да се реши да я погледне, дали ще приеме да вечеря с него. Тя го изгледа продължително, сякаш ѝ доставяше огромно удоволствие да го измъчва. После избухна в смях.

— Вие пък!...

Извади от чантата си четка за зъби и нежно приглади с нея наболия мъх между горната му устна и основата на носа му. Освен тази четка за зъби и роклята, която носеше, Марина не притежаваше абсолютно нищо друго.

Кожата ѝ беше нежна, млечна, хладна и твърда.

Между всичките ѝ качества най-впечатляваща беше липсата на всякакъв срам. Тя не се притесняваше от тялото си като малко бебе в деня на раждането му. Разхождаше се гола в апартамента, без да се замисля, заемаше пози, които биха накарали да потъне вдън земя цял армейски корпус, лягаше на мокета с вдигнати във въздуха крака, с една ръка машинално галеше гърдите си, а другата стърчеше във въздуха с разперени пръсти, за да изсъхне пурпурният лак, с който лакираше необикновено дългите си нокти.

Алън ѝ беше дал ключ от двустайния си апартамент. Тя идваше и си отиваше, когато ѝ хрумне, понякога не се появяваше по цели дни, без да даде и най-малкото обяснение за своето отсъствие. Връщаше се отрупана със скъпи цветя с претенциозни имена, питаше дали е останало масло, отиваше да купи; връщаше се с грейпфрути, транзистор, загубено коте и клонки, които поставяше в кафеварката, близо до прозореца. Заслепен от толкова фантазия, възхитен, Алън ѝ се отплащаше с подаръци, които бяха над възможностите му, подаръци, на които тя не обръщаше никакво внимание. Редовно забравяше пръстените си, златните верижки и обещанията си в тоалетните на баровете, където понякога се застояваха с Алън.

Една вечер той ѝ зададе въпрос.

— Живея с теб, защото те харесвам, Алън. Ако задаваш въпроси, не ми харесваш. Ако престанеш да ми харесваш, си отивам.

— Марина...

— Ти си свободен, аз съм свободна. Мога да живея само при отворени врати. Избирай.

Оттогава той имаше едно наум: каквото ще да прави, само и само да остане при него.

— Ей! Спри! Тук е!

Шофьорът, който придремваше, натисна рязко спирачките. Алън отхвъркна напред. Бръкна в джоба си, за да извади пари, и в същия миг се чу оглушителен шум от смачкване на ламарина. Ядосан, шофьорът на хладилния камион, който ги беше ударил отзад, скочи на тротоара.

— Ти луд ли си?!

Шофьорът на таксито се възмути:

— Удряш ме отзад, а след това ме обиждаш!

На свой ред той излезе от колата, за да огледа щетите. Задната част на понтиака представляваше каша от метал.

— Видяхте ли го тоя глупак? — обърна се той към Алън, взимайки го за свидетел.

Алън му подаде банкнота от пет долара и повдигна рамене.

— Не сте виновен вие, старче. Заради мен е. Днес не ми върви.

Когато шофьорът се сети да поиска името му за полицейския протокол, Алън беше вече на осемнадесетия етаж и блъскаше енергично ключалката на вратата си.

Въпреки климатичната инсталация цигареният дим в „Романо“ можеше да се реже с нож. Заведението бе претъпкано с дребни служители от квартала, дошли да хапнат набързо по един хотдог. Барманите с лакти си пробиваха път в тази тълпа от хора, чиято интензивност в този час пик надвишаваше пет или шест човека на квадратен метър.

Банистър, който имаше шанса да разделя стола си пред бара само с един човек, си пое дъх и изкрещя, за да надвие ужасния шум:

— Ей, Том! Увий го добре. Това е за подарък.

Том кимна усмихнат. Той харесваше Самуел Банистър, който му даваше по някое и друго сведение от борсата. Завърза панделка върху пакета и го подаде на Банистър.

— Ти си приятел, Том... Пиши го към сметката ми.

Самуел слезе от стола, чиято освободена половина веднага бе нападната от глутницата. С наведена глава и с ръце, прибрани към тялото, той тръгна към изхода, като от време на време намигаше на някой от клиентите.

Навън температурата беше 40 градуса на сянка. Денят беше 22 юли. Алън сигурно все още гризеше нокти в кабинета си. Този глупак толкова се страхуваше от Мъри, че забрави собствения си рожден ден.

Алън бутна вратата с крак: Марина си е вкъщи! Не по-облечена, отколкото в деня на раждането си, с изключение на черните ръкавици и сламената шапка. Това тя наричаше „домашно облекло“. Беше заета с любимото си упражнение: лицеви опори. С глава, сведена надолу, заела поза, която подчертаваше нежната извивка на тялото ѝ. Топла

вълна обля Алън. Без да я изпуска от очи, той свали сакото си, ритна обувките си и разкопча залепналата за тялото му риза.

— Здравсти — каза Марина, без да прекъсва упражненията си. — Алън, познаваш ли Хари?

— Здравсти — каза Хари.

Той беше седнал на земята в един тъмен ъгъл, с крака на креслото. Алън забеляза, че е обут в стари изпокъсани маратонки. От неудобство Алън започна бързо да закопчава ризата си, въпреки че натрапникът би трябвало да е притеснен. Но не: все едно че Алън го нямаше, той се наливаше с най-доброто му уиски.

— Приятно ми е — каза Алън.

— Двадесет и пет! — съобщи Марина, падайки на мокета.

— Двадесет! — поправи я Хари.

— Двадесет и пет! — настоя тя.

— Вижте какво... — заекна Алън.

— Алън, бъди добър — каза Марина. — Дай ми чаша мляко.

Смазан, той тръгна като автомат към хладилника.

— Познавате ли се?

Тъй като не знаеше какво друго да каже, той се обърна към Хари:

— Вие искате ли мляко?

— Предпочитам скоч, старче. Вече съм си сервира.

Алън се обърна към Марина:

— Предполагам, че имам право на обяснение?

— Във връзка с какво? — каза невинно тя.

Лежеше на мокета, но беше сложила смешната си сламена шапка на лицето и Алън имаше чувството, че говори на шапката.

— Какво прави този тип тук?

— Той ми е приятел — каза спокойно Марина.

— За мен ли говорите? — Хари се учуди и стана агресивен.

— Вие млъкнете! Марина, чакам отговор!

— Това мой дом ли е? — попита тя.

— Да! — изръмжа Алън.

Марина хвърли шапката си с едно енергично движение.

— Тогава няма какво да ти обяснявам. Каня вкъщи когото си искам.

— В това облекло?! — извика Алън.

— Що за маниери? — намеси се Хари. — Никога не са се отнасяли така с мен!

— Извини го, Хари, той винаги е нервен след работа.

— Отивам си — съобщи Хари.

Той стана, изпи питието си на един дъх и кимна с глава към Марина.

— А ако ви разбия физиономията? — подхвърли Алън.

Усещайки, че става смешен, почервенял от гняв, той стоеше пред вратата със стиснати юмруци.

Марина стана и облече един негов панталон и бежова риза.

— Марина, къде отиваш?

Тя разроши косите си.

— С него.

— Ако аз искам! — уточни Хари.

— Слушай, Хари, бъди сладур... — изплака Марина.

— Тогава побързай! Не ми се нрави този тип.

— Марина! — възкликна Алън.

— Досаждаш ми! — изтърси тя.

Вратата се затвори зад тях. Слисан, Алън си сипа несъзнателно чаша уиски. После ритна един стол, който звучно се разби в стената.

— По дяволите, по дяволите, по дяволите! — изруга.

Някой позвъни.

Попадайки в спокойната атмосфера на кабинета си, Оскар Влински потри доволно ръце. Трите седмици във Флорида насаме с жена му бяха изострили нервите му до крайност. С Ани той беше никой. В банката „Бъргър“ беше самият Господ. В качеството си на инспектор по текущите сметки имаше правото да се намесва в живота на непознати, чиято съдба зависеше единствено от капризите му. Достатъчно беше да натисне един бутон от клавиатурата и на монитора се изписваха имената на всички клиенти, задлъжнели към банката. Ейбъл Фишмайер го беше поздравил за ужаса, който всяваше сред редиците на провинилите се.

— Браво, Влински! Имаме нужда в банката от хора като вас.

Но Оскар знаеше, че е най-добрият. Той натисна червения бутон и се стресна от огромния брой хора, чиито сметки бяха на червено.

Още с пристигането му го бяха предупредили, че заместникът му — млад стажант — си беше подал оставката, ужасен от броя досиета на хора, които имаха дългове към банката. Тъй като не знаеше откъде да започне, Влински реши да се заеме с първото име, което щеше да се появи най-горе на монитора, докато преброи до десет.

Започна да брои. Когато стигна до десет, свали пръста си от бутона и се загледа в редицата имена. Най-отгоре пишеше: размер на дълга — триста седемдесет и два долара. Име на длъжника Алън Поуп.

Марина се беше пошегувала и след като беше разкарала досадния тип, се връщаше при него! Луд от радост, Алън скочи към вратата, спъна се и спря: преди всичко не трябваше да ѝ показва каква власт има над него, а да се престори на обиден... Той скри радостното си изражение и направи строга физиономия. След това занесе в кухнята останките от счупения стол и чак тогава отвори вратата.

— Добър ден, Алън. Мога ли да вляза?

Пред вратата стоеше Мейбъл и се усмихваше. Той я изглежда слисан.

— Но... косата ти е зелена?!

— И какво от това? — каза Мейбъл, намъквайки се вътре. Погледът ѝ обходи стаята.

— Виждам, че нищо не си променил... — Повдигна две-три книги, после ги остави. — Като изключим моите снимки, които си свалил от стената... А и защо да стоят там?

Тя седна в креслото. Индианската ѝ пола се вдигна нагоре и оголи бедрата ѝ.

— Трябва да тръгвам — каза Алън. — Чакат ме в работата.

— Още ли ходиш там? — попита тя небрежно.

— С какво мислиш, че ти плащам издръжката?

Мейбъл се засмя леко с властния смях, който Алън така добре познаваше.

— Алън, Алън! Днес е 22 юли, а аз трябваше да получа парите си още на 30-ти миналия месец! Нали не говориш сериозно?

Тя кръстоса крака толкова високо, че Алън видя за миг дантелата на кремавите ѝ бикини.

— Ще ги получиш!

— Кога?

— Имам неприятности. Не съм си платил дори и наема. В банката съм на червено!

Тя го погледна закачливо.

— Ти винаги си на червено. Тя как се казва?

— Коя?

— Тази, заради която си на червено. Ти винаги си бил лесна плячка за жените.

— От твоята уста звучи доста нагло.

Тя въздъхна дълбоко, изгледа го снизходително, но не си направи труд да смъкне полата си надолу.

— Глупаво е... Може би избързахме. Понякога си задавам въпроси. Не беше чак толкова лошо...

— Кое?

Тя наведе скромно очи като провинила се ученичка.

— Това между нас.

Алън застана нащрек.

— Какво искаш да кажеш?

— Живеем разделени, вече нямаме нищо общо...

— О, напротив! Парите ми!

— Да не мислиш, че ми е лесно да ти ги вземам? Понякога ми е съвсем неудобно. Но съм сама и нямам друг избор...

С едно движение, което би трябвало да изглежда като несъзнателно, тя разтвори деколтето си и потърка гърдите си с ръка.

— Много е топло тук... — Облегна се назад с оголени бедра. — Може би бихме могли да започнем отначало?

Алън се уплаши, че лошо е разбрал.

— Да започнем отначало?

— Ти и аз. Няма да сме първите разведени, които се женят повторно...

Въпреки смазващата жегата той потрепери. Техният брак беше продължил само един сезон. Наистина ли бе желал да се ожени за нея? Всичко, което го очароваше у нея преди брака им, бе станало непоносимо по време на медения им месец. За да бъде необикновената личност, която описваха в списанията, тя слушаше индианска музика по пет часа сутрин, хранеше се с печени стриди, размазваше цели

килограми кал по лицето си, поливаше се по няколко пъти на ден с отворителен парфюм, чиято тежка миризма оставяше следи навсякъде, откъдето тя минаваше. Срещата с Алън я бе отклонила от професията ѝ на маникюристка.

Въобразявайки си, че е твърде изтънчена личност, тя пълнеше главата му с теории за добро възпитание, пълноценен живот и йога. Когато при изключителни обстоятелства благоволяше да отвори някоя консерва със супа, тя я притопляше на водна баня в чайника и му я сервираше в една от двете купички за закуски. Докато той се хранеше, гледаше го презрително и му натякваше непрекъснато:

— Ти не се храниш, бедни ми Алън, ти лочиш!

Нощите не бяха по-радостни. След като приключеше ритуалният индиански концерт, Алън посягаше понякога към нея; тя подскачаше като ударена от ток и го отблъскваше. Той се свиваше в края на леглото и се опитваше да намери съня. Сутринта, залитайки, се замъкваше в кухнята. Първото му кафе имаше горчивия вкус на вчерашната зеленчукова супа. След единадесет седмици въздържание и непоносими скандали той я помоли да му даде развод. За негово облекчение тя се съгласи без много увещания. При две условия: Алън да поеме цялата вина върху себе си и да се задължи — до края на живота ѝ, ако тя не се омъжи — да ѝ изплаща половината от доходите си, независимо от размера им. В миг на безразсъдство той ѝ предложи дори да плати на адвокатата ѝ, за да се уредят по-бързо формалностите.

— Какво ще кажеш?

Погледът му се спря на зелената грива, фалшивата усмивка, разтвореното деколте.

— Закъснявам, Мейбъл. Трябва да тръгвам.

— Да или не? — настоя тя с променен глас.

— Не. Това беше грешка.

С енергично движение тя свали полата си надолу и стана права, с лице, изкривено от гняв.

— Бях при Хартман. Той завежда дело! Скъпо ще ти струва!

Тъй като думите ѝ се видяха недостатъчни, за да изразят цялата ѝ омраза, тя се изплю в лицето му.

С изключение на черните ръкавици и сламената шапка, нахлупена до веждите, Марина беше както обикновено съвсем гола.

Правеше лицеви опори.

— Петдесет! — каза тя задъхано.

Търкулна се върху килима на ателието с разтворени крака и скръстени ръце.

— Няма дори и тридесет — каза Хари. — Защо лъжеш?

— Не мога да не го правя — отговори тя, без да се засяга. — Ще ми дадеш ли чаша мляко?

Хари взе пробита консервена кутия, от която потече червена боя и се разстла върху кафявия фон на картината, поставена направо на пода.

— Иди и си вземи.

— Хари... моля те...

Той седна на земята. Събу дясната си обувка, чорапа и с голия си крак размаза червената боя, която беше изсипал върху картината.

— Бъркаш ме с другия.

Без да променя позата си, Марина ухапа ябълка и се загледа замечтано в тавана.

— Другият е добър — прошепна тя.

— Вече съжаляваш за него? — изсмя се Хари.

— Добре прави любов.

Хари избухна в смях.

— Счетоводител! Един нещастен, дребен, смешен, малък, счетоводител! Не ме убеждавай, че изобщо може да прави любов като хората! Приближи се!

Тя стана покорно, приближи се до него и се излетна върху прясната боя.

— Завърти се! Завърти се още!

— Ще си изцапам ръкавиците — запротестира Марина. Без да престава да гризе ябълката, тя се отърка в червената боя.

— Изчакай само да продам този шедьовър. Ще ти купя цял магазин с ръкавици!

— Никой никога не купува картините ти, Хари.

— Защото всички са прекалено глупави, за да ги разберат. Следователно и за да го купят. Добре се овъргалай, това се казва „Отпечатьци“. Ей! Къде отиваш?

Цялата изцапана с боя, с килната накриво шапка, Марина отиде до хладилника, извади бутилка мляко и отпи направо от шишето.

— Да не си полудяла? Боята ще изсъхне! За какво си се замислила?

Тя скочи върху ниския диван, който веднага се изцапа с боя. Преди Хари да успее да протестира, тя подхвърли небрежно:

— За Алън!

3.

Когато Алън влезе, на добродушното лице на Банистър грейна усмивка.

— Три без четвърт! Започнах да се притеснявам! Къде изчезна?

— О, никъде... Минах през къщи.

Самуел се уплаши от отчаяното му изражение.

— Нещо сериозно?

— За по-малко от два часа успях да катастрофирам, Марина ме напусна, защото я заварих с някакъв тип, и Мейбъл ми съобщи, че ще ми изпрати адвоката си. Може да се каже, че всичко е наред!

Самуел не успя да сдържи нервния си смях.

— Майтапиш ли се?

— Да, много е смешно.

Алън седна върху бюрото си и се загледа в небето, което се виждаше през прозореца. Банистър срамежливо му подаде пакета.

— Просто лош момент. Вземи, това е за тебе.

— За мене ли?

— Да, вземи го.

Алън протегна ръка предпазливо.

— Какво е това? Бомба?

Самуел отново се изсмя.

— Отвори го и ще видиш. 22 юли... Забравил ли си?

Алън поклати глава недоумяващо. Самуел го потупа приятелски по рамото.

— Ами рожденият ти ден, глупчо?

— По дяволите! — заекна Алън. — Бях забравил!

— А аз — не! 22 юли... Отвори го!

— Слушай, Сами, ти си полудял... Не трябваше!

— А приятелите за какво са?

Алън разкъса опаковката и отдолу се показва изрисувана кутия, от която той извади бутилка. Банистър се изкашля.

— Френски коняк. Отлежал!

Той взе две картонени чаши от чекмеджето и хвърли едната на Алън.

— Пийни една чаша, ще ти стане по-добре. Животът едва сега започва. На колко ставаш? Сто и седем? Сто и петдесет?

— Като коняка ти. Отлежал съм.

— Без майтап?

— На тридесет!

— Сериозно? Аз съм на четиридесет и шест, все още нямам минало, а средната продължителност на живота ми отнема надеждата за бъдеще! За твое здраве!

— За твое! — отговори Алън, вдигайки чашата си.

Двамата изпиха питието си на един дъх.

— Благодаря, че си се сетил — каза Алън.

Самуел му намигна и цъкна с език.

— Не е най-подходящото питие за четиридесет градуса на сянка, но е по-добро от всичко останало, с което се наливаме.

Алън отново напълни чашите.

— Каква бъркотия! До дъно?

— До дъно!

Двамата избухнаха в смях. Банистър сервира отново.

— Честит рожден ден, глупчо!

— За твое здраве, кретен!

— Стар кретен — поправи го Самуел.

Те допиха това, което бе останало в чашите им.

— Сами...

— Да?

— Разбираш ли, лошо стана с Марина. Тя може и да не се върне.

— Всички се връщат! Какво ли не съм правил на Кристел, никога не съм успял да я разкарам.

— Мисля, че държа на нея.

— Дай си чашата, мой ред е.

— Разбираш ли, Сами, държа на нея.

— Много си добър с жените. Пий!

— Прав си. До дъно!

Телефонът звънна. Банистър грабна слушалката и изрева:

— Няма ме!

Изведнъж смени изражението си и каза неочаквано кротко:

— Да... Разбира се... Добре... Веднага!

След това постави слушалката на мястото ѝ с изключително внимание.

— Казах ли ти, че Мейбъл ми се изплю в лицето? — попита Алън, потискайки хълцането си.

— Мъри... — изгърси Самуел.

— Какво Мъри? — учуди се Алън.

— Три часът е. Той те чака.

Алън си сипа пълна чаша коняк, изпи я на един дъх, задави се, взе носна кърпа и избърса устата си, а след това каза презрително:

— Мъри е мръсен глупак.

Той сложи двете си ръце върху раменете на Банистър и го погледна тържествено.

— Ще ти призная нещо, Сами... — Той замълча, за да придаде по-голяма тежест на думите си. — Не мога да понасям Оливър Мъри.

Добродушното червендалесто лице на Самуел светна:

— Аз също!

— Още нещо ще ти кажа... Ако Мъри си въобразява, че ще го оставя да ме тормози на тридесетия ми рожден ден, има много здраве!

Банистър кимна енергично с глава, поглеждайки крадешком към часовника си.

— Защото Оливър Мъри е наистина мръсен глупак! — заключи Алън.

— Да! — каза Банистър. — Да! Сега трябва да вървиш.

— И още как!

Той смачка в ръката си картонената чаша. Вратата след него се затвори с трясък.

Оливър Мъри беше сприхав по природа. Гордееше се, че за петнадесет секунди открива слабото място на всеки, който застане пред него. С безпогрешната точност, която злобата дава на слабите, надарени с малко власт, той човъркаше скритите рани. Длъжността му на шеф на личния състав всяваше ужас в осемте етажа на фирмата „Хакет“. Често го виждаха да се рови в кабинетите на подчинените си дълго след приключване на работния ден. Разглеждаше работните досиета, бърникаше в кошчетата за боклук и вадеше оттам лични писма, чиито безкрайни парченца съединяваше с усърдието на колекционер. След това класираше тези отломки от личния живот на

другите в добре поддържани досиета, които непрекъснато допълваше с чуждите слабости. Не пиеше, не се смееше, пристигаеше пръв и си тръгваше последен. Съществуването му се сливаше с непрекъснатото процъфтяване на фирмата „Хакет“. „Хакет“ — това беше той и той — това беше „Хакет“. Кабинетът му приличаше на него — като монашеска килия, строг, лишен от всякакви лични вещи. Една голяма и гола стъклена маса, зад която седеше той, уверен в силата си, един блиндиран шкаф, в който съхраняваше скъпите си досиета — от предпазливост беше депозирал копия от тях в банката — и стенен часовник, отмерващ секундите, за да напомня на посетителите, че времето е пари. Никакъв лист, никакъв документ, молив, нищо. На стената — огромна снимка на Арнолд Хакет — основател и президент — генерален директор на фирмата. Срещу него, от другата страна на масата — три неудобни метални стола, предназначени за жертвите му, към които той се отнасяше със садистична учтивост: все някой трябваше да плаща за пресилената му добродетелност.

Съобщиха за Алън и той влезе. Мъри стоеше с каменно изражение и го гледаше изпитателно. В продължение на един безкраен миг между тях се проведе мълчалив двубой, от който победеният щеше да бъде този, който пръв наруши тишината.

— Тук съм — каза Алън.

Без да го изпуска от очи, Мъри каза с леден глас:

— Мистър Поуп, позволете да ви напомня, че употребата на алкохол е забранена през работно време.

Алън потрепери, но понесе удара.

— Това ли е всичко, което имате да ми кажете?

Мъри си позволи бегла ледена усмивка:

— Седнете, ако обичате.

— Не.

— Както желаете. Преди да ви уведомя за целта на вашето повикване, бих искал да уточня някои подробности. Тук работите от...

— Четири години.

— Четири години, два месеца и осем дни. Ще бъдете ли така любезен да ме уведомите за размера на месечното си възнаграждение?

— Вие го знаете по-добре от мен.

— Точно така, мистър Поуп. Като извадим данъците, хиляда шестстотин седемдесет и два долара на месец. — Той поклати глава,

сякаш сумата го бе впечатлила с размера си, и добави: — Значително.

— Може би вие плащате наема, дрехите, храната и издръжката ми?

Мъри се направи, че не усеща обидата.

— Вашият личен живот съвсем не ме интересува, мистър Поуп.

— В такъв случай не правете оценка на заплащането ми. Може би искате да го увеличите?

— Не съвсем, мистър Поуп — изграчи Мъри. — „Да увеличи“ не е точната дума. Виждате ли, фармацевтичната индустрия в момента преживява криза, свързана с нестабилното международно икономическо положение. Естествено, „Хакет“ ще издържи, защото нашата фирма се развива, мистър Поуп, развива се непрекъснато.

На Алън му ставаше все по-трудно да контролира движенията на тялото си.

— По същество, Мъри! По същество!

— Сега, мистър Поуп. За да поддържа необходимото равновесие, фирмата е принудена да прибегне до намаляване на персонала.

Алън усети как краката му омекват, но не промени изражението си.

— Имайки предвид четиригодишния ви стаж и трите месеца предизвестие, които ви се полагат, със съжаление ви съобщавам, че ще получите седем месеца компенсация, или единадесет хиляди седемстотин и четири долара.

В устата на Алън вкусът на коняка се превърна във вкус на метал. Той насочи показалец към Оливър Мъри.

— Нищо не разбирам от това, което ми казвате! Недейте да увъртате, Мъри! Говорете направо!

— Добре, мистър Поуп. Излишно е да се връщате повече в кабинета си. Заличен сте от списъците на служителите.

От притеснение Банистър бе неспособен да се съсредоточи върху досието, разтворено пред него. Предчувстваше най-лошото. По принцип, когато Мъри повикаше някого, то бе, за да му покаже вратата. От няколко дни мълвата за уволнения се носеше в „Романо“ и в коридорите на фирмата. Алън бе идеалната изкупителна жертва. Само четири години служба, услужлив, щедър, не се караше с никого,

не отвърщаше на задявките на чуждите съпруги, не се домогваше до ничие място в „Хакет“ — това бе необичайно, а следователно и подозрително. Кариера тук се правеше с ожесточение, с удари под пояса, с подлагане на крак, с лъжи. Всеки колега по кабинет автоматически се превръщаше във враг. Всеки висшестоящ беше върховна сила до момента, когато самият той ставаше жертва на другите. За да се оцелее в подобна обстановка, беше необходима една минимална доза лицемерие, която за най-голямо съжаление на Сами Алън не притежаваше. Въпреки че нямаше професионални пропуски, прекалено ясно показваше, че за него „Хакет“ е само начин за преживяване, а не смисъл на живота. Самуел беснееше, че един толкова способен мъж е лишен от злобата, необходима за голяма кариера в многонационалните корпорации. Той се харесваше на жените, влюбваше се в тях и правеше фаталната грешка да им го каже. Те извличаха полза от това. Мейбъл му измъкваше залька от устата. Марина се отнасяше към него с пренебрежение, което дори и самият Банистър въпреки рижата си коса, късогледството и физиономията на аутсайдер в долнопробно състезание не би могъл да изтърпи.

Самуел скочи от стола — Алън мина покрай него, без да го погледне, като робот.

— Алън!

— Остана ли нещо за пиене?

— Говори, по дяволите! Какво ти каза?

— Сипи ми, Сами...

Банистър скочи към шкафа, в който бе скрил бутилката. Отпи глътка направо от шишето и с треперещи ръце сипа в чашата на Алън.

— Какво ти каза? Кажи ми!

Без да диша, Алън погълна коняка до последната капка. Огледа Сами така, сякаш го виждаше за първи път, отвори няколко пъти уста, без да успее да издаде звук. Банистър му сипа отново. Алън го издърпа от ръцете му и му обърна гръб. Гласът му потрепери:

— Изхвърлиха ме, Сами! Изхвърлиха ме като боклук!

— Ей, мистър Поуп! — Портиерът изскочи от остъклената си стая. — Имаме неприятности! Спряха водата у вас. Водопроводчикът ще дойде пак за сметката.

— Изобщо ли няма вода?

— Няма.

— Душът? Умивалникът?

— Спрени са!

— По дяволите! — каза Алън, отдалечавайки се. Той се обърна към портиера и му отправи нещастна усмивка вместо извинение.

— Още нещо, мистър Поуп... Помислете за наема за юли.

— Да, да, не съм забравил — каза Алън.

Цяла поредица от неприятности. В асансьора, чиито въжета непременно щяха да се скъсат — можеше да се очаква, той се изненада изключително много, като видя, че не си е изгубил ключовете. Влизайки вкъщи, свали мократа от пот риза и я хвърли на леглото. Влезе в банята и отвори крана за водата, но оттам излезе само въздух. Събу обувките, чорапите, панталоните и тръгна отчаяно към етажерката, където стоеше бутилката уиски. Тя се оказа празна. Алън се сети с ярост за свинята с окъсани маратонки, която я беше изпразнила до дъно, и тръгна обратно към банята. Започна да се трие с кърпа. Протегна ръка към шишето с тоалетна вода, но то се изплъзна от ръцете му и с трясък се разби върху фаянсовите плочки на пода. За момент Алън остана с разперени ръце и отнесен поглед. Зашеметен. От най-дребния детайл до най-съществената подробност — всичко се проваляше. Той седна на ръба на ваната, затвори очи и скри ръце в дланите си. После стана и направи няколко крачки към шкафа, в който стояха четирите му костюма. Ако имаше късмет, щеше да намери в някой джоб полупразна кутия цигари. Бръкна под купчина покривки и напипа нещо твърдо. Войнишката торба.

Тя беше съвсем обикновена, като хиляди подобни войнишки торби, но за него беше безценна. Доктор Ричард Поуп, баща му, я бе носил на рамото си при нахлуването на съюзническите войски в Южна Франция. Тя съдържаеше всички съкровища от детството му — няколко снимки на родителите му, военната книжка на баща му, кичур от собствената му коса, документи. Върху една от снимките доктор Поуп бе прегърнал влюбено майка му. Двамата изглеждаха красиви, почернели от слънцето, безгрижни и много по-млади от него самия в този момент. Алън бе на четири години, когато умря баща му. При смъртта на майка си, Клариса, бе на седемнадесет. Още преди раждането му и двамата му родители мечтаеха синът им да стане

лекар. Алън се намръщи тъжно и обиколи с поглед апартамента, който вчера му изглеждаше съвсем приличен. Днес го намери банален и невзрачен, отражение на собствения му живот — пълен с несигурност, кратки срещи, приятелства без бъдеще и недостижими мечти.

Изведнъж го обзе трескаво желание за цигара. Опипа един след друг джобовете на костюмите си, отвори чекмеджетата... И въпрос не можеше да става да слиза до долу, за да купи цигари. Чувстваше се неспособен да издържи както на погледите на минувачите, така и на светлината в бара.

Едва в кухнята откри това, което търсеше — дълга угарка кемъл, загасена почти веднага след запалването в празна кутия от брашно. Филтърът ѝ беше изцапан с червило.

Той я подуши, като се опитваше да долови сред миризмата на тютюна дъха на парфюма на Марина.

Седна на дивана, запали клечка кибрит и я поднесе към цигарата. Дръпна дълбоко. Без да мисли, се загледа в една пукнатина на тавана.

Огледа се за пепелник, протегна ръка и завъртя глава.

Едва тогава видя писмото.

То беше пъхнато под вратата. Как не го бе забелязал по-рано? Марина...

Със сърце, изпълнено с надежда, той скочи, наведе се над мокета и взе писмото. От отвращение му призля — пликът носеше печата на банката. Въпреки безкрайните предупреждения той все още дължеше триста двадесет и седем долара на „Бъргър“. Този път несъмнено беше краят! Скъса предпазливо плика, разгъна листа и го погледна бегло. Без да разбира. Прочете го отново, а кръвта пулсираше в слепоочията му.

С пресъхнало гърло прочете за трети път текста. Два съвсем безсмислени реда, които гласяха: „Уведомяваме ви, че превеждаме на вашата сметка сумата от 1 170 400 долара“.

4.

— Но аз бързам, госпожице — настоя Банистър.

Той постави документите за подпис на края на гишето. Брюнетката изобщо не го забеляза. От потрепването на раменете ѝ Самуел разбра, че тя се занимава с нещо необичайно извън зрителното му поле. Той удари с юмрук.

— Ще изпусна самолета си! Единственото, за което ви моля, е да поставите печат... Много е важно!

Брюнетката му хвърли бегъл поглед, деформиран от дебелия стъкла на очилата ѝ с рогови рамки. Без да прекъсва заниманието си, отговори:

— Заета съм.

— С какво? — възрази Банистър, обзет от страх, че ще изпусне самолета си.

— Вижте сам — каза тя. — Наведете се през гишето и погледнете. — Самуел се наведе и напъха главата си в тесния отвор. Тя седеше върху три телефонни указателя с разтворени крака, а пръстите на дясната ѝ ръка бяха дълбоко скрити в космите с цвят на мастило.

— Какво ще кажете? — попита тя, без да прекъсва движението на ръката си.

Лицето на Самуел пламтеше, а очите му щяха да изскочат от орбитите си.

— Пипнете — каза тя. — Хайде... Съвсем истинско е. Дайте си ръката!

— Може ли? — поколеба се Банистър. — Наистина ли?

— Но, разбира се, глупчо, ето виж... Сложи си пръстите тук...

Самуел протегна вдървените си пръсти там, където тя искаше...

— Мръсник! — изръмжа Кристел.

Объркан, Самуел се събуди напълно. Беше като омотан около дебелото тяло на жена си, с ръка между бедрата ѝ, в познатия и монотонен декор на семейната им спалня. Бяха женени от двадесет и шест години и имаха три деца, от които най-големият, Хенри, учеше в университета. От векове бяха прекратили сексуалните си отношения.

Последния път, преди четири или пет години Кристел, въпреки че се бе съгласила, бе прекъснала половия акт по средата, като бе заявила, че намира за отвратително и глупаво хора на тяхната възраст да се занимават с подобна дейност. След като отгледа децата си, тя пренесе усилията си и цялата си енергия към кварталната църква, на която беше един от най-ревностните членове. Самуел си бе взел поука. Но понякога му се случваше да сънува...

— Сънувах кошмар — извини се той, почервенял от срам.

— Отвратително! Отвратително!

Кристел скочи от леглото с изражение на накърнено достойнство. Овехтялата бархетна нощница бе залепнала на огромното ѝ туловище. Самуел се обърна, за да не я гледа. Затвори очи и се опита да се върне в прекъснатия си сън. Но не успя да види брюнетката. Тя бе някъде в царството на сънищата, седнала зад гишето и заета с мистериозната си дейност, вместо да подпечатва пътен лист, който щеше да му позволи да отпътува незнайноzakъде...

Телефонът иззвъня. Кристел се появи на вратата — отвратителна гледка с мишите си опашчици с цвят на кълчища, с глава, залепена за огромното тяло, без никакво разстояние между брадичката и раменете.

— Търси те Алън Поуп.

Тя се завъртя и излезе с вид на обидена кралица. Самуел скочи от леглото. Тръгна бос по коридора, където се носеше приятна миризма на препечен хляб и прясно смляно кафе. Във вестибюла вдигна слушалката.

— Алън?

— Трябва да те видя, Сами!

— Сега ли?

— Веднага!

— Невъзможно! — изплака Банистър. — Вече съм закъснял.

— Тогава кога?

— Искаш ли да обядваме в „Романо“?

— Не, много е претърпено. Ще се срещнем в снекбара на „Пиер“.

Съгласен ли си?

— Алън, кажи ми поне...

Връзката прекъсна.

— Какво иска от теб? — провикна се Кристел от кухнята.

— Не знам.

— Все пак ти се обажда за нещо!

Самуел седна на една табуретка.

— Иска да ме види.

Кристел сложи две нови филийки в тостера и изръмжа:

— Стой далече от този тип. Разведен, мързелив, женкар...

— Той е чудесен приятел — прекъсна я Банистър. — И точно сега е в тежко положение. Току-що го уволниха.

Замислен, той потопа препечената филийка в чашата с кафе.

Алън премина три пъти пред банката, преди да се осмели да влезе вътре. Веднага след отварянето на стоманените решетки, които спираха достъпа до двойните стъклени врати, той бе станал свидетел на оживена дейност, каквато не бе подозирал, че е възможна в този ранен час. За около десет минути двадесетина клиенти бяха влезли и излезли от банката. Пристигаха нови. С несигурна походка той тръгна след тях и изкачи двете стъпала, които водеха към свещеното място.

„Бъргър“ беше кредитна банка, чиято главна дейност се състоеше в предоставяне на кредити на големи международни корпорации. „Дженеръл Мотърс“ имаха сметка в „Бъргър“, „Нешънъл Стийл“ от Детройт, „Хакет Кемикъл“, „Ай Ти Ти“, „Лойдс“ също бяха измежду нейните клиенти, както и някои многонационални европейски корпорации. Общото между клиентите ѝ беше, че всичките имаха поне петдесет хиляди служители и годишен оборот, който можеше да съперничи с държавния бюджет на цяло едно правителство.

„Бъргър“ бе отворила вратите си и за малки групи единични клиенти, между които Алън като служител на „Хакет“ бе успял да намери място.

Той си спомни за размера на своя дълг — триста двадесет и седем долара — и с трепереща ръка попълни на свое име чек от петстотин долара. Касиерът го погледна с безразличие.

— Банкноти от сто долара ли, мистър Поуп?

Алън се задоволи с кимване — от вълнение бе неспособен да издаде звук.

Той натъпка парите в джоба си и излезе, без да бъде обезпокоен.

След като се скри зад ъгъла, едва успя да се удържи да не побегне. Облегна се на стената на една къща и задиша с пълни гърди.

След това прекоси улицата, влезе в отсрещното кафене и се строполи на един стол. Барманът с нежелание отмести вестника с конни надбягвания.

— Ако може да им се вярва, всички коне са печеливши. Цялата ми заплата отива там. Какво да бъде?

— Двоен скок — каза Алън.

— С лед ли?

— Сух, без лед и не двоен. Троен.

Барманът погледна часовника си с неодобрение. Беше девет и дванадесет минути. Дори и най-заклетите пияници не идваха да се наливат преди обяд.

— Оливър Мъри ви търси от десет минути!

Кръвта на Банистър се смръзна в жилите му.

— Какво иска?

Патси направи неясна физиономия.

— Не знам. Работя върху досието на флуора. Каква каша! Часът е девет и двадесет минути, може би трябва да отидете при него?

Самуел пресметна наум размера на обезщетението си и прехвърли набързо имената на всички познати, които биха могли да му осигурят някое подходящо място. В коридора избърса челото си, стегна възела на вратовръзката и тръгна по служебното стълбище, което водеше към светая светих.

Пред кабинета на Мъри се изкуши да се върне обратно, отказа се, почука леко два пъти и влезе. Мъри незабавно погледна към стенния часовник, който показваше девет и двадесет и две минути.

— Съжалявам — извини се Банистър. — Забавиха ме. Как сте?

Въпросът му остана без отговор. Мъри го гледаше втренчено и въртеше молив между пръстите си.

— Говорех с Токио — настоя Банистър.

Мъри го удостои с леден поглед.

— „Машибуту“, флуорът... Търсеха ме от фирмата майка...

Лицето на Мъри се сгърчи неприятно.

— В Токио часът е двадесет и три и двадесет и две минути.

— Така ли? — заекна Самуел. — Сигурен ли сте?

— Разочаровате ме, Банистър. Каква е заплата ви?

— Около две хиляди и двеста долара.

— Значително!

— Имам двадесет и една години стаж!

— Много е.

Самуел замръзна, сякаш току-що бе чул смъртната си присъда.

— Предупреждавам ви, че ще ви струва скъпо! Няма никаква причина! Няма да ви се дам като Алън Поуп! Ще се свържа с адвокатите си! В какво ме упреквате? Хайде, кажете ми!

— Напуснете веднага кабинета ми! — каза сухо Мъри. — Вашето поведение ще ви струва едно строго мъмрене!

На Самуел му се прииска да го целуне: заплахата от мъмрене изключваше всякакво уволнение!

— Слушайте, Мъри...

— Вън!

— Имах неприятности с жена си...

От признателност той хвана ръката на мъчителя си и я раздруса здраво. Почервенял от гняв, Мъри се опита да се освободи. Банистър пусна ръката му, усмихна се добродушно и излезе на пръсти от стаята. В коридора заподскача от радост, че и този път му се бе разминало.

Когато се изправи пред новото изпитание, сърцето го болеше от страх. За да бъде сигурен, достатъчно бе да влезе в друг клон на банката — в Ню Йорк имаше около дузина — да попълни един чек от хиляда долара на свое име и да напусне банката съвсем спокойно. Само че краката не му се подчиняваха. Застанал наред уличното платно, Алън гледаше ужасен стените на филиала на „Бъргър“ на Осмо авеню. Първия път му провървя. Сега несъмнено щяха да открият грешката, да го арестуват и да го хвърлят в затвора. Той каза една молитва и тръгна. В централното фоайе паниката му се удвои.

Стискайки зъби, облян в пот, той се добра до едно от гишетата. Едва на третия път успя да откъсне чека. Забеляза, че касиерът не го изпуска от поглед. Сигурен беше, че ще изгуби съзнание. Чекът премина в ръцете на касиера. Той прегледа бързо един списък от имена. Сърцето на Алън сякаш спря да бие.

— В какви банкноти, мистър Поуп?

— Сто — изграчи Алън.

— 8, 9, 10... Готово.

Той подаде шумолящите нови банкноти. Алън едва удържа треперенето на ръцете си. Взе парите и направи две крачки към изхода...

— Мистър Поуп!

Замръзнал на мястото си, Алън повика на помощ последните остатъци от волята си, за да обърне бавно глава.

— Да?

— Позволете, мистър Поуп...

Касиерът протегна ръка през гишето и подаде на Алън свитък книжа.

— Всичко е обяснено вътре. Боновете носят чиста печалба от шест цяло двадесет и пет на сто. Отлично вложение. Ако решите, ето ми картата.

Алън благодари с кимване на глава. В крайна сметка смъртта не би трябвало да е нещо много по-различно от това, което току-що бе изпитал.

На обяд слънцето нахлу в ателието и събуди Марина. Тя отвори очи, затвори ги и покри лицето си с чаршафа.

— Хари?

— Да.

— Тук ли си?

— Не.

— Какво правиш?

— Творя.

— Колко е часът?

— Късно е.

— Има ли мляко?

— Не знам.

— Би ли отишъл да провериш?

— Не.

Марина се обърна по корем и забеляза, че бе спала с черните си ръкавици. Бяха залепнали за кожата ѝ. Тя ги свали.

— Хари? Не си много любезен, Хари.

— Не.

— Ще ми донесеш ли мляко?

— Не.

Марина се прозя, протегна се, отхвърли завивките настрани, седна и потърка очи. Хари седеше в ъгъла на стаята и разбъркваше с парче дърво цветна смес, изсипана в чиния. Тя стана, взе сламената шапка, нахлупи я на главата си и се запъти към банята. През отворения прозорец нахлуваше смазваща жегла. Тя отвори крана на душа, наведе се, постави двете си ръце на пода и вдигна крака до стената. Ледената вода я обля от петите до главата. Тя постоя така няколко секунди с отворена уста, разпилени коси и затворени очи. След това гъвкаво стъпи на пода и се окъпа. После изми зъбите си и прибра мократа четка в чантата си. Избърса се, прекоси стаята и се облече. Сложи ръкавиците в шапката и я прибра при четката за зъби. Хари я погледна бегло.

— Отиваш ли си?

— Да.

Тя грабна половин ябълка, забравена на масата, и впи зъби в нея.

— Връщам се при Алън — каза, дъвчейки.

— Ха! — отговори Хари.

Той дори не се обърна, когато тя излезе.

Учтиво, но строго, един метрдотел се опита да му прегради пътя.

— Един приятел ме чака — отговори му Банистър. — А, ето го там.

Вдясно, в най-отдалечения ъгъл на ресторанта, Алън му правеше знак с ръка. Снекбарът на „Пиер“ беше препълнен. Самуел се запъти към Алън, събори една чаша, извини се, но без да спира. Задъхан седна на стола срещу Алън и каза:

— Добре си преживяваш като безработен! — Той огледа околните маси. — Питам се откъде хората намират пари. Хайде, разказвай.

Изведнъж примигна срещу бутилката, поставена в тръстикова кошничка.

— Какво е това?

Алън му сипа една чаша.

— „Померол 61“.

Самуел отпи глътка и поклати глава с уважение.

— Колко?

— Четиридесет и пет долара.

Самуел се задави.

— Добре ли се чувстваш?

— Сами, мога ли да ти имам доверие?

— Разбира се, че не. Сега ме слушай добре. В службата е истинска паника. Мога да ти отделя само двадесет минути, не повече. Казвай.

— Сами, можеш ли да си държиш устата затворена?

— Знаеш много добре, че не мога!

Алън извади от джоба си един отворен плик.

— Прочети го.

Банистър забеляза печата на банката.

— Ако си ме накарал да прекося половината град, за да ми покажеш, че си на червено с няколко долара, обещавам, че ще изпадна в нервна криза!

— Прочети го!

Самуел разгърна формуляра и прочете набързо двата реда: „Уведомяваме ви, че превеждаме на вашата сметка сумата от 1 170 400 долара“.

С пренебрежителен жест той остави листа на масата.

— Мислиш ли, че мога да си поръчам един хамбургер, без да ме помислят за селянин?

Сами придърпа чинията с пресни зеленчуци, схруска една репичка, намаза с масло парче черен хляб и го поднесе към устата си. Мълчанието на Алън го стресна.

— Какво има?

Алън го прониза с поглед:

— „Хакет“ ми насипва един милион долара, а ти ме питаш какво има!

Банистър повдигна рамене.

— Да, а аз вчера вечерях с папата... Ей, старче! Събуди се... Миналия месец получих сметка за телефон за осемстотин хиляди долара! Да не мислиш, че я платих? Такива грешки се случват всеки ден! Никой не ги приема сериозно... Ще си купя харем и ще се настаня в басейн, пълен с уиски, до края на живота си!

— Има една подробност — каза Алън мрачно. — Парите наистина са преведени на сметката ми.

Банистър избухна в смях.

— Добре, добре! Ще ти изпратя един блиндиран фургон.

— Парите са преведени! — настоя Алън.

Едва сега Банистър забеляза бледността му.

— Алън...

— От една седмица си блъсках главата да измисля откъде да намеря пари за издръжката на Мейбъл! На червено бях в банката с триста двадесет и седем долара! Преди малко посетих два филиала на „Бъргър“. От първия изтеглих петстотин, а от втория хиляда долара. Дадох ми ги без проблеми. Е, хитрецо, какво ще кажеш за това?

— Не мога да го обясня по простата причина, че е невъзможно.

Алън извади от джоба си пачка банкноти.

— А това какво е според теб? Казвам ти, че бях пред фалит! Дори наема не съм си платил.

— Невъзможно — продължи упорито Самуел. — Това, което казваш, е безсмислено.

— Въпреки това парите са на моята сметка!

— Ти го казваш!

— Преведени са!

— Ти си им стар клиент, те те познават... За хиляда и петстотин долара не са си направили труда да проверят. Безсмислици!

Алън размаха под носа му писмото от банката.

— Ти на един милион сто и седемдесет хиляди и четиристотин долара безсмислици ли им викаш?

— Не са ти ги превели, Алън. Не вярвам!

— Иде ми да те убия! — изръмжа Алън.

Банистър се усмихна лукаво.

— В крайна сметка може би си прав. На твоє място бих се върнал в „Бъргър“ и бих поискал двадесет хиляди долара. Ако ги платят, тогава ще започна да вярвам в чудеса. Колко е часът?

Той стана прав, събори стола си и застана срещу Алън. Опръ двете си ръце на масата, погледна го в очите и каза с променен глас:

— Честно казано, Алън, цялата тази история е невероятна. Бих искал да ми кажеш нещо: след като на теб ти е ясно, за какво е целият този цирк?

Алѣн направи кисела физиономия и задѣвка устните си.

— Честно казано, Сами, и аз това се питам.

Той вдигна глава и каза решително:

— Нищо не разбирам, но все пак ще го направя!

5.

Помагайки си с пръстите на краката, Марина свали сандалите си. Беше дошла пеша от ателието на Хари до апартамента на Алън. Цялата бе вир-вода. Отмести с ръка косите си, които бяха залепнали за челото. Прекоси дневната, сложи ключовете в един пепелник, хвърли чантата си върху фотьойла, свали блузата и разкопча панталона, но си пое дъх, преди да успее да го свали, тъй като беше прекалено тесен. Остана съвсем гола. На първо място — кухнята. Отвори вратата на хладилника и се усмихна нежно при вида на двете бутилки мляко. Алън ненавиждаше млякото. Въпреки че тя го бе напуснала внезапно, той не бе престанал да мисли за нея.

Тя отвори едната бутилка и отпи жадно. Върна се в дневната, отвори чантата си и извади сламената шапка, от която изпаднаха черните ръкавици. Прекалено горещо бе за тях. Тя нахлупи шапката на главата си и отвори прозореца. Навън бе още по-задушно. Отиде в банята, като предварително се радваше на мига, когато студената вода щеше да я облее от глава до пети. Отвори крана: нищо. Мина в кухнята, където повтори същата операция пред умивалника: пак нищо. Тя свали шапката, постави вътре ръкавиците и прибра всичко в чантата си. Облече панталона, блузата, obu сандалите си и взе ключовете от пепелника. Тя харесваше Алън, но чувствата ѝ към него не надделяваха над желанието да се изкъпе, когато иска.

Тя се замисли къде би могла да отиде. Постоя няколко секунди, отвори бележника с телефонни номера и набра един от тях.

Арнолд Хакет си почиваше, облечен в халат от лилава коприна, върху ниския диван в апартамента на Попи, чийто наем плащаше от близо две години. Плащаше освен това и другите ѝ сметки. На първо място скъпото следване на брат ѝ Питър, който искаше да стане архитект. След това две хиляди долара, които той ѝ даваше за лични нужди всеки месец. Замисли се снизходително, че Попи никога нямаше достатъчно пари. Тя се сърдеше понякога, че той не я

посещава достатъчно често. Арнолд беше доволен от това, но от работа му оставаше твърде малко време.

А дори и да имаше възможност, не би увеличил броя на посещенията си. Преди пет години бе прекарал лека сърдечна криза. Най-известните лекари, с които той се консултира, го посъветваха да се пази. „А любовта?“ — попита той. „Ако не прекалявате.“

Като не забравяше предупреждението, той си позволяваше да се забавлява един-два пъти в месеца с момичета, чиито телефонни номера му попадаха случайно. С Попи бе съвсем различно, защото Попи го обичаше. Тя беше деликатно дете, едва на двадесет и две години — почти възрастта на собствената му дъщеря Гертруд. Но Попи, за разлика от Гертруд, не витаеше в облаците. Вместо да презира парите и да пропилява живота си с безделници край Сан Франциско, тя вземаше уроци по танци в едно реномирано студио на Шесто авеню. Имаше още едно качество, безценно в очите на Арнолд — обичаше го за това, от което той се притесняваше — неговите седемдесет и една години. Тя ненавиждаше младите хора, намираше ги лишени от обаяние, безлични, нищожни.

„Ако знаеш колко ми е скучно с тези сополанковци!“ — когато тя произнасяше тази великолепна фраза с презрителна гримаса, Арнолд галеше признателно косата ѝ и се отпускате от удоволствие пред сигурността, която зрялата възраст вдъхва на мъжа. За нещастие той съвсем не бе красавец, но през целия му живот жените бяха говорили за „малкото весело пламъче, което блести в очите му“. Всички, освен неговата собствена жена, Виктория.

За Арнолд работата вървеше сама. Човечеството боледуваше от бронхит, астма, шарка, нерви. Неговите химици измисляха фармацевтични продукти, за да облекчат страдащите, а Арнолд прибираще печалбите и всичко бе наред. За четиридесет години усилия той бе успял да направи от „Хакет Кемикъл“ едно от най-процъфтяващите американски предприятия. Имаше шестдесет хиляди служители, разпределени в многобройни филиали, част от които в Европа. Имаше годишен оборот от четиристотин петдесет и девет милиона долара, които го поставяха в списъка на главните предприятия между „Стърлинг Дръг“ (460) и „Ричардсън Мерил“ (457). Естествено, далеч бе от годишния милиард на „Хофман-Ларош“, но пред конкуренцията имаше предимството да контролира фирмата си

изцяло. Единственото черно петно в тази преуспяваща кариера бе, че Виктория и той нямаха син, комуто да предаде горящия факел. Арнолд понякога заглеждаше гъвкавото и нежно тяло на Попи и мечтаеше за тайно продължение на рода си. Дали бе разумно да стане баща на тази възраст?

Той отвори вратата на стенния гардероб, изпъчи гърди и се огледа в огледалото. Халатът му падна на земята, но той не се реши да сваля зелените раирани гащи. Потърси в погледа си прословутото „малко весело пламъче“. Сви очи, смръщи вежди, намигна и го видя — блестящо, иронично, весело. Естествено, останалото не бе толкова впечатляващо. Всеки, който не знаеше самоличността му, би видял в отражението на огледалото само един дребен коремест старец с тънки крака, прекалено окосмено тяло (бе натоварил цял екип с разрешаването на този проблем) и лъскав череп. Той задвижи страничните огледала, които показаха една не по-радостна гледка — едно безформено тяло, издуто в долната част на корема и поставено върху две космати кибритени клечки.

— Красив си — каза Попи.

Тя стоеше пред вратата на банята и го гледаше. Беше увила хавлиена кърпа около кръста си. Малките ѝ кръгли гърди правеха ъгъл от деветдесет градуса с вертикалната част на гръдния ѝ кош.

— Ти ме виждаш с очите на любовта — възрази Арнолд в миг на просветление.

— Обичам тялото ти — увери го тя. — Тяло на мъж.

Тя се приближи до него, прилепи тялото си до неговото и сгуши главата си на рамото му. Арнолд я прегърна, опиянен от свежия аромат на косите ѝ — аромат на младост.

— Ела! — каза тя, повличайки го към леглото.

Той се запита как да се измъкне от този прилив на възискателна нежност. Сеансът отпреди половин час го бе изтощил за две-три седмици напред. Мигновената слабост, последвала неговото върховно постижение, го бе притеснила за момент, но той бе възнаграден за усилията си с една от чудесните фрази, присъщи само на Попи: „Убиваш ме...“. Произнесена тихо и дрезгаво, със страстни нотки, мечтателно и покорно.

— Стига, Попи, спри... Не сега... След един час трябва да ръководя съвета.

Тя драсна леко с нокът по лъскавото му теме.

— Подлудяваш ме... Не заминавай утре!

— Чакат ме там, невъзможно е... Ела с мен!

Очите на Попи се замъглиха.

— Не мога да оставя брат си сам в Ню Йорк!

Той я целуна по пръстите на краката, стана и набра един телефонен номер.

— „Хакет“ ли е?

— „Хакет Кемикъл“, слушам ви...

Собственото му име, повторено от телефонистката, му достави огромно удоволствие, което не намаляваше и след четиридесетте години власт.

Ноктите на Попи го гъделичкаха по врата.

— Дайте ми Мъри.

В слушалката се чу шум. Обади се някаква секретарка.

— Кой?

— Мъри!

— Кой го търси?

— Хакет!

— Сега ще видя дали мистър Мъри ще може да разговаря с вас.

Арнолд почервения от ярост.

— Казвам ви, че се обаждат самият Хакет! Арнолд Хакет, разбрахте ли?

— Изчакайте, мистър Хакет, веднага ще ви свържа!

Попи го хвана за ръката и загриза края на пръстите му.

— Мъри?

— Мистър Хакет?

— Как сте, Мъри?

Той издърпа ръката си от устата на Попи, прикри слушалката с длан и й каза:

— Глупав, лош, ненавиждан, но много полезен! Всяка ужас сред персонала. Той е шеф на личния състав на отдела в Ню Йорк...

Попи го загледа с обожание.

— Е, Мъри, падат ли главите?

— Разбира се, мистър Хакет!

Арнолд беше в добро настроение. Позволи си една лека шега.

— Кога ще дойде ред на вашата, Мъри?

Тишина от отсрещната страна.

— Ей, Мъри, не виждате ли, че се шегувам? Докъде стигнахте?

— Направих списъка на първите четиридесет души, мистър Хакет.

— Не е достатъчно! Искам да се размърдат. Трябват ми хора, пълни с ентузиазъм, с идеи... Искам млади хора. На колко години сте, Мъри?

Арнолд се изхили и прошепна на ухото на Попи:

— Несигурната обстановка многократно увеличава производителността.

Той продължи с авторитетен тон.

— Е, Мъри?

— На петдесет и две, мистър Хакет.

Арнолд си позволи удоволствието на една продължителна пауза.

— Естествено... това няма значение, Мъри! Ценните хора нямат възраст. Как е климатът?

— По-скоро агресивен.

— И вие го търпите? Накажете виновните! Аз ще ви прикривам!

— Става въпрос най-вече за дългогодишни служители. Имат по двадесет години стаж и се мислят за недосегаеми.

— Кажете едно име, Мъри.

— Има много имена.

— Само едно?

— Банистър.

— Какво прави при нас?

— Шеф на отдел.

— Вън!

— На вашите заповеди, мистър Хакет.

— Не ми трябва некадърници в „Хакет“! Петдесет глави, Мъри, разбрахте ли? Бъдете безмилостен!

Той затвори телефона, изхили се и загледа Попи бащински.

— Зная, че нараних твоята чувствителност. Но ако не уволнявам стотина от време на време, другите ще се разхайтят.

Таксито отведе Алън до Шесто авеню. Той плати, слезе в потискащата жегата и нахълта авторитетно във филиал 11 на „Бъргър“.

Предизвикателството на Банистър бе прогонило за миг страха, който го бе обзел по време на двата му предишни опита. Спря пред първото попаднало му гише, извади чековата си книжка и написа на свое име чек за двадесет хиляди долара. Усмихна се пренебрежително на касиера, подписа чека и му го подаде.

Действието, което извършваше, беше толкова необичайно за него, че отхвърляше на заден план ужаса, който предизвикваше. Сякаш бе станал зрител на самия себе си, очарован от този необратим акт, бе забравил, че е главното действащо лице в пиесата.

— Сумата в банкноти ли я искате, мистър Поуп?

— Естествено.

Касиерът направи загрижена физиономия.

— Бихте ли ме изчакали? Трябва да отида до сейфа.

Той стана от кожения стол, където всеки ден прекарваше по осем часа зад гишето си. Естествено, щеше да вдигне тревога. Алън щеше да излезе от банката само за да влезе в затвора. Той запали спокойно цигара. Нямаше смисъл да бяга — зарове бяха хвърлени. Забеляза, че касиерът се връща на поста си, усети присъствието на двама полицаи от двете си страни и чу един непознат мъж в сив костюм да му казва тихо, но ясно:

— Аз съм Ейбъл Скот, заместник-директор на агенцията. Ще бъдете ли така добър да последвате господата?

Алън протегна покорно ръце, за да му сложат белезниците.

— Сумата, която теглите, е значителна, мистър Поуп. Те ще ви придружат до колата ви.

— Имахме вече едно нападение миналата седмица — допълни любезно по-високият от двамата полицаи. — По-добре да сме предпазливи.

Алън забеляза, че продължава да държи ръцете си протегнати. За да оправдае този жест, който продължаваше прекалено дълго, той потри ръце, отпусна ги до тялото си и се изкашля.

— Не, благодаря, това е излишно.

Ейбъл Скот му хвърли тъжен поглед, но се подчини. Касиерът сложи на гишето един дебел бежов плик.

— Да ги преброим ли пак, мистър Поуп?

— Да — чу се да казва Алън.

Под хипнотизираните погледи на ченгетата сръчните пръсти на касиера преброиха банкнотите със скоростта на метеор.

— Довиждане, мистър Поуп — каза Ейбъл Скот. — Ще имам удоволствието да ви обслужа лично, ако пак се отбиете при нас.

Алън измърмори нещо неясно, взе небрежно плика, натъпкан с долари, и тръгна към изхода. Улицата го погълна. След стотина метра видя насреща си бар. Влезе вътре, изтича в тоалетната и повърна.

— Ех, Алън, какво ще кажа на Кристел?

Самуел изгледа Патси предизвикателно. Тя се обърна бързо, придаде си замислен вид и започна да пише нещо в бележника си. Всъщност цялата бе слух.

Самуел прикри устата си с ръка.

— Къде? Как се казва? Чакай да запиша. — Той записа адреса. — Повтори номера... Добре, ще дойда.

Алън не беше дал никакви обяснения, но искаше да го види вечерта. Гласът му беше особен, металически. Тази среща притесняваше Самуел. В редките случаи, когато отсъстваше вечер от къщи, той започваше приготовленията си петнадесет дни предварително. Кристел провеждаше истинско разследване, за да провери професионалното алиби на мъжа си. Как да й каже?

— Сър...

— Да, Патси?

— Извинете ме, сър, но бих искала да ви задам един въпрос за нещо, което не ме засяга... Всъщност засяга ме малко... Искам да кажа, че не е моя работа...

— Мъри ме чака — каза Банистър.

— Знам, сър. Ето какво искам да ви кажа... Хората са нервни, носят се разни слухове...

— Какви слухове?

— Говори се за огромни съкращения.

Банистър повдигна рамене.

— Ако трябваше да обръщам внимание на всички слухове... От достатъчно дълго време работите тук, за да знаете, че се говори какво ли не.

— Да, сър, но няма дим без огън.

— Знаете как е по време на отпуските. Хората са неспокойни.

— Във връзка с Алън Поуп казват...

— Какво, Патси?

— Казват, че е уволнен.

— Хайде де! — изръмжа Самуел, изненадан от въпроса. Той се зачуди дали да съобщи нещо, което всички съвсем скоро щяха да узнаят. — Докъде стигнахте с флуора?

— Работя по него.

— Опитайте се да го привършите. Аз се качвам.

Сцената, която последва, бе съвсем кратка.

— Влезте, Банистър — каза Мъри. — Имам добра новина за вас.

Самуел изтръпна. За Мъри добра новина беше известието за нечия смърт.

— Днес сме двадесет и трети юли, Банистър. Имам удоволствието да ви съобщя, че на тридесет и първи декември ще получите сумата от двадесет и осем хиляди четиристотин седемдесет и два долара.

Тъй като Самуел го гледаше с широко отворени очи, той добави:

— От първи януари вие сте преждевременно пенсиониран.

Младото момиче мина през бара с лека стъпка. Стигна до залата за бiliarд и се блъсна в един младеж, който излизаше оттам.

— Здравсти, Джон.

— Здравсти, Попи.

— Той там ли е?

— Обират му мангизите.

Тя се усмихна и влезе в задимената стая. Застанали около осветената в зелена светлина бiliarдна маса, дузина мъже наблюдаваха един здравеняк, който се опитваше да изиграе невъзможен удар. Попи направи две крачки напред.

— Питър!

Здравенякът се обърна и й хвърли кръвнишки поглед.

— Какво става, ще играеш ли? — попита Макси. Той изгледа Попи недружелюбно и добави на висок глас: — Това е бiliarдна зала, а не ресторант.

— Извинявай, Питър... — измънка Попи.

Няколко от зрителите се ухилиха доволно.

— Изчезвай! — изръмжа Питър със стиснати зъби.

Попи кимна енергично.

— Чакам те оттатък.

Питър се сви одве над масата, нагласи стика в дясната си ръка и застана напълно неподвижно. Пълна тишина. Червената топка се търкулна...

— Дължиш ми осемстотин долара — каза Макси.

Питър го дръпна настрана.

— Ще ме изчакаш ли десет минути? Трябва да уредя нещо и след това ще ти платя.

Макси му хвърли изпитателен поглед.

— Добре. Десет минути.

Питър излезе от залата. Видя Попи, седнала на стол пред бара.

— Заради теб загубих!

— Много ли?

— Хиляда и петстотин долара. Джон, едно двойно.

Попи го докосна срамежливо по ръката. Той гледаше съсредоточено разноцветните бутилки зад бара, сякаш нищо не бе усетил.

— Сърдиш ли ми се?

— Съвсем не, напротив, поздравявам те — каза той, без да я погледне.

Винаги в негово присъствие тя се превръщаше в малко момиченце. Красотата на Питър я обезоръжаваше.

— Питър?

— О, млъкни!

Тя се загледа в нервните му ръце с дълги пръсти, финия нос, широките мускулести рамене, които изпъкваха под бялата блуза.

— Закъснях, Питър. Арнолд беше при мен.

— Старият Хакет — каза иронично той.

— Мисля, че мога да ти помогна, Питър.

Тя отново протегна ръка и го докосна. Той сви машинално мускулите си, но не я отблъсна.

— Успя ли да измъкнеш нещо от дядката?

— Малко.

— Колко?

— Две хиляди.

— Дай ги.

Тя му протегна пачката. Той я прибра незабавно в джоба си.

— Не ми е ясно как един глупак може да е толкова богат. Нека да си мисли, че съм архитект, но да вярва, че си ми сестра... Сестра... Като че ли мога да спя със сестра си!

Виктория напълно заслужаваше името си. Висока, нежна, руса, величествена, със снежнобяла кожа и светли вежди и мигли. Когато се запознаха, тя му изглеждаше прозрачна. След тридесет и седем години брак той почти не я забелязваше. Единствена дъщеря на богат фармацевт, вече покойник, тя се рееше, фантомна и бледа, в огромния им апартамент на Парк авеню, натъпкана със сънотворни лекарства и заобиколена от слуги и кучета.

— Доволна ли си, че заминаваме?

Тя го погледна, сякаш я бе заговорил на непознат език.

— Моля?

— Питам дали си доволна, че заминаваме.

— О! Да, Арнолд, да...

— Ричард предупреди ли Гоелан за нашето пристигане?

— Да.

— Ще ни приготвят ли нашия апартамент?

— Да. Големият салон, терасата и двете ъглови спални на втория етаж.

— Ричард поиска ли от Гоелан да смени цвета на тапицерията?

— Не знам.

— Как е времето?

— Чудесно.

— Много добре.

— Гоелан казал на Ричард, че Корски е готов. Чака те с нетърпение.

— Кой ме чака?

— Корски. Този, с когото играеш табла.

— Този стар мошеник няма да получи нито цент от мен тази година! Връщам се към тениса.

Виктория го загледа с безпокойство. Той отговори на въпроса, който тя премълча.

— Сърцето ми е в отлично състояние! Как е морето?

— Двадесет и пет градуса.

— Къде са самолетните ни билети?

— Сложих ги в портфейла ти, преди да тръгнеш днес след обяд.

Арнолд Хакет опипа машинално джобовете си: бяха празни. Той погледна към Виктория. Тя вече бе забравила за присъствието му. Отнесена отново в облаците, си играеше с Тристан, любимото ѝ куче. Арнолд се сети изведнъж, че е забравил портфейла си у Попи. При спомена за скорошния му сексуален подвиг го обля гореща вълна.

— Виктория?

— Да, Арнолд.

— Забравил съм портфейла си в службата.

— Кажи на Ричард да го донесе.

— Не, не. Ще отида аз. Той няма да го намери.

Арнолд вдигна вътрешния телефон и нареди на шофьора си да докара кадилака пред вратата. Ако имаше късмет, Попи щеше да е все още вкъщи. Щеше да успее да я прегърне още веднъж.

Алън не забеляза видима промяна, но усети, че някой е влизал в апартамента му. Той се спря, подуши, обиколи с поглед дневната и мина в спалнята. Леглото беше в състоянието, в което го бе оставил, чаршафите — измачкани и свити на топка.

Отиде в кухнята. Замислен, отвори крана на чешмата, който издаде ужасен звук, повдигна рамене и отвори вратата на хладилника. През тялото му сякаш премина електрически ток: едната от двете бутилки мляко беше почти празна. Марина беше идвала! Той се върна във входното антре и потърси с поглед някакво писмо. Мина в дневната, повдигна телефона, огледа се за бележка.

Изведнъж избухна в нервен смях: в бързината бе захвърлил като непотребна вещ плика с двадесетте хиляди долара.

А все пак те представляваха всичко, за което мечтаят хората — свобода, време, лукс. Самуел щеше да е много учуден. Алън съжали, че му е определил среща. Не заради Кристел, която тровеше живота на Сами, а заради Марина, която можеше всеки момент да се върне. Тя

идваше и си отиваше, забравяше обещанията си, непрекъснато губеше нещата си, никога не пристигаше, когато я чакаш, появяваше се, когато вече не разчиташ на нея.

Той погледна с безразличие пълния с пари плик, който бе захвърлил на мокета. Би го дал на драго сърце на онзи, който би могъл да му каже къде е Марина.

6.

Арнолд Хакет залепи ухо на вратата: от апартамента се чуваше музика, следователно Попи си бе вкъщи.

Арнолд обожаваше да прави изненади. Усмивка на собственик озари лицето му. Той отвори тихо вратата и влезе.

Очите му забелязаха нещо, което той не може да разбере. Зад огромния нисък диван — три хиляди и осемстотин долара — два божествени крака сякаш плуваха във въздуха. Пръстите на тези крака бяха стъпили върху старинна конзола, която бе закупил на баснословна цена от един италиански антиктвар. С котешки стъпки той заобиколи дивана: гола непозната с черни ръкавици правеше лицеви опори. На главата си имаше сламена шапка. Собственичката на шапката броеше полугласно:

— 12, 13, 14, 15...

Положението ѝ не позволяваше да види Арнолд. Зяпнал от удивление пред това идеално тяло, той се колебаеше дали да си тръгне, или да продължи да гледа спектакъла. В крайна сметка си бе вкъщи...

— 21, 22, 23, 24...

Той загледа лакомо върховете на тежките гърди, които докосваха пода при всяко движение. Запита се дали лицето съответства на това идеално тяло.

— 30, 31, 32...

На Арнолд му се искаше непознатата да продължи да брои до хиляда. Когато стигна до тридесет и пет, тя легна на мокета, обърна се по гръб с разтворени крака и едва тогава го видя.

— Ужасна жегга! — каза тя. — Когато съм във форма, стигам до петдесет. А вие?

Арнолд почервения.

— Не знам. Винаги забравям да броя.

Тя стана без никакво притеснение и взе бутилка мляко, сложена на пода, близо до дивана.

— Искате ли?

Арнолд ненавиждаше млякото. Той отговори несъзнателно:

— Искам.

Тя отпи голяма глътка от бутилката и му я подаде.

— Не знам къде Попи държи чашите си. Какъв хаос!

Очите на Арнолд се движеха непрекъснато между краката и лицето ѝ.

— Невероятно! — заекна той. — Вие приличате на...

— Знам.

За да добие кураж, той отпи глътка мляко и от това му призля.

— Казвам се Арнолд. А вие?

— Марина.

— Попи не ми е говорила за вас.

— Тя с вас ли спи? Бихте могли да ѝ бъдете дядо!

Той понесе удара и дори успя да се усмихне бащински.

— Аз съм Арнолд Хакет.

Той я погледна в очакване на реакцията ѝ. Такава нямаше.

— Забравих си портфейла. Може ли?

Той отиде в банята, където се въргаляха дрехите на Марина, взе блузата ѝ, помириша я и видя портфейла си под една гъба. Върна се в салона. Седнала на един стол Луи XV, все така гола, Марина го гледаше внимателно.

Той се изчерви.

Тя каза:

— Сигурно е неприятно да си стар.

От всичките шестдесет хиляди служители на „Хакет“, мъже и жени, никой никога не му беше казвал такова нещо. За най-голямо негово учудване не го заболя. Той се опита да запали в погледа си прочутото „весело малко пламъче“.

— Естествено, ако можех да избирам, бих предпочел вашата възраст.

Той знаеше, че вече не е млад. Следователно оставащото му време му бе много скъпо. Разбра, че е готов на всичко, само и само да може да докосне с пръст това момиче. Заговори, хипнотизиран от това тяло, от което не можеше да откъсне поглед.

— Слушайте, Марина. Ние с вас едва се познаваме, но искам да ви предложа нещо.

Как да ѝ каже, че е уволнен? Как да ѝ каже, че няма да вечеря с нея?

— Кристел! Кристел!

Нямаше я нито във вестибюла, нито в кухнята. Самуел се молеше да я няма и в салона.

— Кристел!

Тя беше там, седнала в един фотьойл с роклята от виолетова вълна, която подчертаваше всяка гънка на огромното ѝ туловище. На лицето ѝ бе изписан упрек.

— Защо крещиш така? Видя ли колко е часът? Иди да си обуеш чехлите!

— Излизам.

С широко отворени от учудване очи тя го погледна така, сякаш бе казал нещо неприлично.

— Моля?

— Ще вечерям с Алън Поуп.

— Забрави този непрокопсаник и иди да си измиеш ръцете! Няма да излизаш!

В миг на просветление Банистър усети тежестта на двадесет и петте години робство, неприятностите си в „Хакет“, страха от Мъри, ужаса да не остане без работа на петдесет години, пренебрежението на жена си, която се отнасяше с него като с малко дете...

— Ще изляза!

— Осмеляваш се да ме обиждаш заради този мръсен тип, който общува само с курви?!

За първи път в живота си Самуел удържа положението.

— Неговите курви струват много повече от някои други!

Обърна се и тръгна към вестибюла.

— Самуел! Къде отиваш?

Обзет от дива и непозната радост, той подхвърли, без да се обръща:

— Да се напия с курвите!

Алън пристигна рано в китайския ресторант на Ман Линг, където често обядваха със Самуел. Мястото беше евтино, спокойно и дискретно. От мястото си той виждаше масите, покрити с хартиени

покривки на червени и бели квадратчета, нарисуваните дракони по стените, осветявани от разноцветни лампи. До чинията му лежеше бежовият плик с двадесет хиляди долара. Откакто му го бяха дали в банката, Алън не го бе докосвал. Цяла сутрин бе действал механично.

Колкото повече време минаваше, толкова по-малко той разбираше какво го бе накарало да вземе пари, които не му принадлежат, които нямаше право да докосва и които рано или късно щеше да се наложи да връща.

Той все още търсеше причината за постъпката си, когато Банистър влезе. Той примига късогледо с очи, забеляза Алън, тръгна към него и седна на масата, без да каже дума. Алън забеляза, че Сами е потаен и пребледнял.

— Нещо не е в ред ли?

Самуел взе бутилката вино, сипа си чаша и я изпи на един дъх.

— Ей, Сами, на теб говоря!

Банистър го погледна тъжно и изтърси:

— Мен също.

— Какво теб също?

— Уволниха ме.

— Майтапиш ли се?

— Мъри ме унищожил!

— Сами, шегувал ли се?

— Имам ли вид на шегаджия?

— Това е невъзможно! Кога го видя? Какво ти каза?

— Преждевременно пенсиониране от първи януари. Свършено е с мен. На тази възраст няма да мога да си намеря друга работа.

— Той не може да направи това!

— Направи го!

— Кристел знае ли?

— Още не.

— Мъри каза ли ти защо го прави?

— Не.

— Стори нещо! Свържи се с адвоката си! Със синдиката! Размърдай се! Защиатавай се! Ще ти платят ли нещо?

— То ще свърши за няколко седмици. А после?

— Всички те познават. Имаш връзки, препоръки. Можеш да си намериш място навсякъде — при „Байер“, „Скиба“, „Глаксо“,

„Шеринг“.

— Прекалено съм стар.

— На четиридесет и седем?!

— Няма смисъл. Аз съм свършен!

— По дяволите! — каза Алън. — По дяволите!

— Избрахте ли? — попита келнерът.

Алън дори не погледна менюто.

— Печени скариди, пиле с бадеми, телешко задушено.

Келнерът се отдалечи. В очите на Самуел Алън забеляза нещо, което твърде много приличаше на сълзи. Сърцето му се сви.

— Сами...

Банистър обърна глава. Притеснен, той свали очилата си и изтри стъклата им с края на салфетката си. Без да погледне към Алън. След това потърка очите си със стиснати юмруци и застана неподвижно, с лице, скрито в дланите.

— Сами... — повтори Алън.

Той не можа да намери други думи. Раната бе прекалено прясна и никоя дума не би могла да я облекчи. Тишината продължи две безкрайни минути... Притеснен, безсилен, Алън гледаше неспокойно замръзналата статуя пред себе си. Изведнъж камъкът потрепери и Самуел сякаш излезе от дълбоката кома. Очите му срещнаха погледа на Алън и той каза глухо:

— Искам да си отмъстя!

— Да — каза Алън с облекчение, — да!

— Ти беше вчера, днес съм аз, а утре ще дойде ред на стотици нещастници като нас, манипулирани като пионки, заплашвани, мачкани и накрая изгонени! Като животни... Няма да се дам, Алън! Тридесет години унижение ми стигат! Искам и аз да ударя!

Алън кимна. Банистър хвана ръката му и я стисна.

— Искам да си отмъстя! Разбираш ли какво значи това?

— Да, да...

— Искам да ги унищожа! Да ги смачкам!

Алън леко освободи ръката си.

— Те са по-силни от нас, Сами, няма да успеем!

— Ще ги унищожа!

— Само двамата няма да успеем да съборим цялата система.

— Искам да видя как умират!

— Мъри ли?

— Мъри е само една брънка от веригата. Искam главата. Искam Хакет!

Той остана доволен от името, което произнесе.

— Да, точно така. Самият Хакет! Искam да разоря Хакет!

— Петстотин милиона долара на година! Шестдесет хиляди служители по цялата планета, подкрепата на банките, благословията на правителството... Как си го представяш?

— Не знам, но ще го направя! С мен ли си?

Алън не можа да сдържи нервния си смях.

— Все едно Княжество Монако да обяви война на Съветския съюз!

Те замълчаха. Келнерът сервира поръчаните ястия.

— Ще желаете ли десерт?

— По-късно — каза Алън. — Донесете ни още една бутилка от същото вино.

Той протегна ръка, за да вземе чашата си, и събори с лакът плика с парите. Наведе се, вдигна го и го сложи на покривката. Самуел го попита с поглед.

— Пари — каза Алън.

Банистър се ококори.

— Парите на „Бъргър“. Двадесет хиляди долара.

Той набоде една скарида на вилицата си.

— Имаш двадесет хиляди долара в плика?

Алън побутна небрежно плика с ножа си.

— Виж сам...

Показаха се пачки зелени банкноти.

— Господи! — възкликна Банистър. — Истински са!

Той протегна ръка да ги докосне, но не се осмели да довърши жеста си.

— Пипни — каза Алън.

Той сложи няколко банкноти на масата.

— Това е лудост — прошепна замечтано Самуел, — абсолютна лудост!

Погледът му отново се замъгли. Очите му щяха да изскочат от орбитите си. Той покри банкнотите със салфетка и каза:

— Но тогава... Това значи... Това значи, че „Хакет“ наистина ти е превела...

— Цяла сутрин това ти повтарям — прекъсна го Алън. — Един милион сто и седемдесет хиляди и четиристотин долара.

Банистър удари с юмрук по масата.

— Те са в наши ръце.

— Моля?

Самуел размаха победоносно плика с парите.

— Това е първата брънка от веригата.

— Забрави една малка подробност — каза студено Алън. — Може би имам един милион в банката, но всъщност съм напълно разорен.

Банистър удари с плика по масата.

— А това според теб какво е?

— Това не ми принадлежи. Няма да го пипна дори с ръкавици.

— Излъгал ли си някого? Откраднал ли си нещо? Някой може ли да те обвини?

— Парите не са мои — заинати се Алън. — Не се прави на голям хитрец! На мое място и ти щеше да направиш същото.

— На твое място вече щях да бъда далече. Парите са на сметката ти, какво рискуваш?

— Да се озова в пандиза! А това не го искам!

— Знаеш ли защо сме само двама бедни нещастници? Защото никога не сме имали начален капитал. Винаги ни е липсвал един долар, за да направим от него десет долара. Това вече не е така. Този капитал ти го имаш. Знаеш ли какво значи един милион долара? Такъв начален капитал и най-големият глупак би могъл да утрои за осем дни!

Алън отвори уста да протестира.

— Не, млъкни! — заповяда Банистър. — Достатъчно тънахме в немотията. Знам какво точно трябва да се направи. Ще ме слушаш, без да ме прекъсваш.

— Нищо няма да слушам, докато не разбере каква е грешката, донесла ми толкова много пари.

Самуел го прониза с поглед.

— Проблемът не е в това. Няма значение откъде идват, щом са тук! Важното е да можем да разполагаме с тях достатъчно дълго, за да успеем да отмъстим на тези мръсници и да забогатеем!

Оскар Влински беше притеснен. От гнева на Фишмайер трепереше цялата сграда на „Бъргър“. Очевидно Ейбъл Фишмайер беше на ръба на нервната криза. Някои признаци не лъжеха. Цветът на лицето му бе станал сив. От дебелиите му устни се виждаше само една безмилостна, твърда, права черта. Оскар бе имал неблагоприятното да изкаже в негово присъствие собствено мнение, вместо да се задоволи с обичайното „да, сър“ и „не, сър“. Оскар каза на Фишмайер: „Много съм учуден, сър. Моят компютър никога не греши“.

Фишмайер го изглежда презрително от височината на своите двеста сантиметра.

— Влински, говорите глупости! Искате ли вие сам да се уверите в размера на влога на нашия клиент?

— Не е необходимо, сър.

— Вярвате ли ми?

— Естествено, сър.

— Благодаря, Влински.

Последната дума на един от тримата, притежаващи най-голяма власт в „Бъргър“, сякаш плесна през лицето Оскар. Фишмайер насочи срещу него дебелия си като наденичка показалец.

— Ако се повтори подобна грешка, ще ви изхвърля навън, Влински! В „Бъргър“ клиентът е свещен!

Влински би трябвало да се измъкне тихо и да се скрие в кабинета си. За нещастие наум му дойдоха думите на Галилей. С наведена глава той каза тихо:

— И все пак тя се върти...

— Моля? — излая Фишмайер.

— Прав сте, сър. Но все пак съм сигурен в едно нещо.

— Осмелявате се да сте сигурен?

— Само за едно нещо, сър. В момента, в който съобщих на съответната служба за дълга на нашия клиент... Съвсем минимален, признавам...

Не можеше да мълчи въпреки застрашителния поглед на Фишмайер. Оскар преглътна мъчително.

— Ами, сър, дългът беше реален...

— Какви ги приказвате? Прегледах досието на мистър Поуп. Той има на сметката си повече от един милион долара. Луд ли сте? Да не искате да внесе парите си при конкуренцията? От сега нататък бъдете изключително внимателен с него. Изключително внимателен. Довиждане, Влински.

Оскар се озова в коридора напълно объркан. Той беше сигурен, че неговият компютър не греша. Ейбъл Фишмайер също беше безгрешен. В такъв случай на кого да вярва?

Почти по същото време Самуел Банистър погледна часовника си. Девет часа сутринта. Погледна и към Патси, която оправяше маникюра си, преструвайки се, че е заета с досието за флуора. Самуел се закашля. Патси скри пилата под досието.

— Искате ли вода, сър?

С изкривено лице Самуел продължаваше да кашля.

— Не се чувствам добре, Патси... Боли ме гърлото, имам малко температура. Идете до аптеката и ми донесете хапчета.

Тя вече бе станала.

— От кой вид?

— Попитайте аптекаря. Той знае по-добре от мен.

След като тя излезе от стаята, той мина зад бюрото ѝ, вдигна слушалката и набра частния номер на Арнолд Хакет. Цяла нощ си бе блъскал главата как да го открие. Отговорът се оказа съвсем лесен — достатъчно бе да отвори телефонния указател. От другия край вдигнаха слушалката.

— Мистър Хакет, ако обичате.

— Кой е на телефона?

— Оливър Мъри, шеф на персонала на „Хакет“.

— Мистър Хакет не е вкъщи.

— Знаете ли къде мога да се свържа с него?

— Не мисля, че мистър Хакет би желал това. Мистър и мисис Хакет заминаха на почивка в чужбина.

— Настоявам. Мистър Хакет лично ме помоли да се свържа с него по един много важен въпрос. Вярвам, че ще ви бъде признателен, ако ми съобщите къде се намира.

— Хотел „Мажестик“, Кан, Франция.

— Благодаря ви — каза учтиво Самуел. — Мисля, че е отвратително Арнолд да си пече задника на слънце, докато аз се пържа като глупак в Ню Йорк. Довиждане, сър.

Целият треперещ от възбуда, той набра друг телефонен номер.

— Алън, знам къде е врагът. Заминаваш утре.

— Къде?

— Във Франция, хотел „Мажестик“, Кан.

Той прекъсна връзката и набра „Международна информация“.

— Можете ли да ми кажете номера на хотел „Мажестик“ в Кан?
Да... Във Франция... Чакам.

7.

Легнал по корем на мокета, Алън прочете за втори път листа, върху който Самуел беше написал всичко, което трябваше да свърши през деня.

Бе малко след девет сутринта. Въпреки смазващата жега хиляди служители в Ню Йорк бяха започнали работния си ден. Алън набра номера на борсовия посредник.

— Артър Дийли? Казвам се Поуп. Алън Поуп. Бих искал да купя злато. Каква е цената в момента?

— Сто и осемдесет долара за унция, мистър Поуп. За каква сума става въпрос?

— Двеста хиляди долара.

— Отлично. Двеста хиляди. Как ще стане плащането?

— Чрез чек на мое име, издаден от банката „Бъргър“. Ще получите чека след един час.

— Да ви изпратя ли куриер?

— Излишно е, благодаря. Просто минавам през Ню Йорк.

— В кой хотел сте отседнали, мистър Поуп?

— Отседнал съм у приятели. Бихте ли записали телефонния ми номер?

— Разбира се, мистър Поуп.

— 399 07 33.

— Записах. Мога ли да ви се обадя след пет минути? Търсят ме. Доскоро.

Разговорът прекъсна. Алън поклати глава. Естествено, през това време Дийли щеше да провери наличието на въпросната сума в сметката на Алън. Въпреки многобройните доказателства самият Алън все още не можеше да повярва. Той облече чиста риза и обу панталон. Стори му се глупаво да слага вратовръзка в тази жега, но Самуел беше категоричен. Направи възел. Телефонът звънна.

— Извинете ме, мистър Поуп. Шефът ме търсеше. Ще ви чакам след час, за да ви дам ордера. Знаете ли адреса?

— Знам го.

Той облече леко сако и за миг повярва сам, че е богат. Обиколи с поглед апартамента, сложи листа на Самуел в джоба си и излезе. След двадесет минути пристигна в „Американ Експрес“.

— Ако обичате, международния отдел.

Огромни групи от хора се тълпяха пред гишетата.

— Мис, заминавам утре за Франция, за Лазурния бряг. Можете ли да ми осигурите кола?

— Много е трудно — отговори служителката безразлично. — Имаме много поръчки. Какъв модел?

— Ролс-корниш с шофьор.

Тя го загледа с интерес.

— Ще видя какво мога да направя... — Зае се с телефона.

Алън запали цигара.

— Имате късмет. Разполагаме с една кола от този модел. Двеста и петдесет долара на ден. Застраховката е включена в цената.

— А шофьорът? — попита Алън, преглъщайки мъчително.

— Също. Естествено, бакшишът зависи от вас. Ще я наемете ли?

— Ще я наема.

— Името ви?

— Алън Поуп. Бих искал също и пътни чекове. Ще можете ли да уредите това?

— За каква сума?

— Двеста хиляди долара.

Тя го загледа с уважение. Алън ѝ поиска химикалка и попълни на името на „Американ Експрес“ един чек за двеста хиляди долара. Не можа да устои на желанието да прокара пръсти между врата си и яката на ризата: беше мокра от пот. Тя взе усмихнатото чека от ръцете му.

— Ще ме извините ли за минута?

Изчезна в дъното на залата, за да провери чека. Върна се след няколко минути все така усмихната.

— Няма проблеми, мистър Поуп. Можете ли да дойдете след един час? Чековете ви ще бъдат готови.

— А! Щях да забравя — каза Алън. — Бих искал и една яхта.

— С какъв екипаж? — попита тя без учудване.

Алън се затрудни.

— Осем? Десет? Вие какво мислите?

Тя беше дребничка, много добре сложена, с дълга черна коса и големи сини очи.

— Вие ще кажете, мистър Поуп. За съжаление не съм аз тази, която ще плава с нея.

Фразата бе придружена с мимика, която даваше да се разбере: „Където искаш, когато искаш...“. Тя бръкна в едно чекмедже и извади няколко досиета. Прегледа ги и подаде едно от тях на Алън.

— Какво ще кажете за тази? Десетчленен екипаж, двама готвачи — един мароканец и един французин. Развива петнадесет възела в час, има шест кабинни, от които главната е с площ сто двадесет и пет квадратни метра.

Със свито гърло Алън прелисти небрежно проспекта.

— Изглежда ми приемлива.

— Превъзходна е. Четири хиляди долара на ден. Храната не влиза в цената. За колко време ще я наемете?

— Не знам съвсем точно — каза Алън, усещайки как косата му настръхва.

— Корабът ще е свободен чак след три дни. Бихте могли да го наемете максимално за две седмици. Тук пак имате късмет. Много е трудно да се намери нещо подходящо, ако не се заемете с това една-две години предварително. Вижте сам.

Тя му подаде графика за наем на яхтата. От 15 май до 30 октомври всичко бе пълно. За периода от 26 юли до 9 август резервацията бе анулирана. Алън се запита ужасен какво представляват тези хора, които се надпреварват да наемат кораб за четири хиляди долара на ден.

— Клиентите се отказаха тази сутрин. Май че бяха испанци. Нали Гарсия е испанско име? Дамата е претърпяла злополука. Това несъмнено ще ви донесе щастие. Ако я наемете от двадесет и шести, всичко ще бъде наред. Казвам се Ан.

Тя вдигна очи към Алън, който не я изпускаше от поглед.

— Името на яхтата е „Виктъри-II“. Закотвена е в Кан, в пристанището Канто. Имате щастие, че отивате там. За първи път ли ви е?

— Не — излъга Алън.

— Всичко ще бъде уредено след час. Имате ли нужда от нещо друго?

Тя го изглежда наистина.

— Мисля, че това е всичко — каза Алън.

— На вашите услуги, мистър Поуп.

— До след час.

— Ще ви чакам. Трябва само да попитате за...

— Ан. Зная. Не съм забравил.

Той се обърна, усещайки, че тя го наблюдава. На улицата се качи в такси, което го закара в магазина на „Гучи“. Самуел беше категоричен: „Ще те преценяват както по външния вид, така и по багажа“. Той посочи с пръст няколко пътни сака и без малко да припадне, когато чу цената им. Накрая плати с чек: ако тези невинни хорица представеха чека достатъчно бързо, нямаше да загубят парите си. Той помоли продавача, мустакат субект с нежен поглед, да пази покупките му до затварянето на магазина. Таксито го чакаше.

— При „Сакс“ — каза Алън.

Той избра шест летни костюма в различни цветове. Някои изискваха малка поправка. Предложиха му да ги приготвят за следващия ден.

— Късно е — каза Алън с авторитетен тон, от който самият той остана удивен. — Тази вечер, или се отказвам. Трябва ми също и бельо.

Собственикът се поклони и го придружи до щанда за ризи.

— Ще мина около четири часа.

Той подписа чек за хиляда седемстотин петдесет и девет долара, качи се в таксито и даде на шофьора адреса на банката. Дадох му без проблеми двадесет хиляди долара, които той прибра в малка чантичка, купена от „Гучи“. „За дребните ти нужди“ — бе казал Самуел без капка хумор. Таксито тръгна към Пето авеню, където бяха кабинетите на Артър Дийли.

Алън съобщи името си на една секретарка. Борсовият посредник го прие веднага в малък кабинет.

— Ето чека — каза му Алън.

Дийли го взе, вдигна телефона и даде нарежданията си. Операцията продължи само двадесет секунди. Той се обърна усмихнат към Алън.

— Сега сте собственик на тридесет и един килограма и четиристотин деветдесет и шест грама чисто злато, мистър Поуп.

Мисля, че правите разумно вложение. Накъдето и да погледнете, положението е несигурно. Цената на златото ще се покачва. Дълго ли ще го задържите?

— Не мисля.

— Както обичате. Ако искате да реализирате добра сделка за кратко време, бих ви посъветвал да се насочите към фармацевтичните продукти. Акциите се покачват непрекъснато...

— Така ли? — каза Алън, мислейки, че предишния ден от „Хакет“ го бяха уволнили под претекст за международна икономическа криза.

— Доверете ми се, мистър Поуп. Ще увеличи капитала ви с двадесет и пет на сто за три месеца.

— Ще помисля — каза Алън.

— А! Ето ви разписката.

Алън я прибра в джоба си. Минаваше обяд. Таксито го върна в „Американ Експрес“. Когато стигнаха пред сградата, шофьорът каза кисело:

— Слушайте какво, старче. От три часа ви разхождам. Броячът се върти. Аз още не съм обядвал. Бих искал да знам дали ще ме задържите още дълго?

— Целия ден — чу се да казва Алън. — Имам среща в тринадесет часа. Тогава ще можете да обядвате.

Той му подаде три банкноти от десет долара и влезе в сградата. Очевидно Ан очакваше само него.

— Всичко е готово, мистър Поуп. От летището в Ница ще се обадите на този телефон. Шофьорът ще дойде с ролс след двадесет минути. Той се казва Норбер. Както предполагам, „Виктъри-II“...

— Какво се е случило с „Виктъри-I“? — попита Алън, задържайки погледа си върху гърдите на Ан. — Потънала ли е?

Тя се усмихна.

— Както предполагам, „Виктъри-II“ ще бъде на ваше разположение от двадесет и шести август. Капитан Льо Герн очаква вашите заповеди, за да поеме посоката, която вие ще поискате — Италия, Корсика, Гърция — където пожелаете. Изглежда, времето е великолепно. Морето е като огледало. Ще наемете ли вила за вашия престой? Разполагаме с няколко чудесни къщи, които могат да се наемат за няколко седмици или за 2–3 години. С прислужници.

— Ще отседна в хотел.

— „Мажестик“, „Карлтън“, „Негреско“?

— „Мажестик“.

Тя поклати глава с одобрение.

— Ето ви пътните чекове.

Подаде му обемист плик. Пръстите ѝ сякаш случайно докоснаха ръката на Алън. И двамата потръпнаха от допира.

— В колко часа приключвате работа?

Тя се ококори невинно.

— В пет и половина. Защо?

Въпреки вродената си срамежливост той каза направо:

— Ако нямате друг ангажимент... Ще вечерям сам... Бихме ли могли?

Тя направи замислена физиономия и задъвка устни от притеснение.

— Тази вечер ли? Имах един ангажимент...

Алън бързо се отдръпна.

— Съжалявам... А и аз самият забравих... Трябва да отида на един коктейл при стари приятели, нали разбирате... Жалко.

При мисълта, че ще го изпусне, я обзе паника и тя каза бързо:

— Мога да отложа срещата си. Но най-напред трябва да мина през къщи. Къде да ви намеря след това?

Вече бе взела молив и лист в ръка.

— Отседнал съм в „Пиер“ — излъга Алън.

— Можем да се срещнем там.

— Чудесна идея!

— В такъв случай ще дойда направо в бара. Към седем добре ли е?

— Отлично — каза небрежно Алън. — Мартинито там е превъзходно.

— Мистър Поуп?

— Да?

За миг той се уплаши, че тя е променила мнението си.

— Не си проверихте пътните чекове.

— Не се притеснявайте — подхвърли той с фалшиво безразличие.

Слизайки по стъпалата, той бе обзет от чувство на отвращение: вече и сам не можеше да се познае. Всичките му действия от сутринта сякаш бяха дело на непознат, който носеше неговото име, но с когото Алън отказваше да се идентифицира.

За няколко часа бе купил злато, пълен гардероб с дрехи, бе изтеглил хиляди долари от банката, бе наел яхта и ролс, излъгал бе, че познава добре Лазурния бряг и че живее в палат, и накрая цял ден се бе движил с такси! Предишния ден една такава комбинация от действия би му се сторила невъзможна. Как бе успял да полудее до такава степен, че да мисли, че парите, които непрекъснато пилееше, му принадлежат наистина? Когато се качи в таксито, му се виеше свят. Шофьорът му оказа необходимото внимание.

— А сега, сър, къде отиваме?

Това ненавременно „сър“ пробуди отново страховете му. Той се сви в ъгъла, като избягваше да гледа шофьора в очите.

— В „Пиер“.

Четвърт час по-късно той седна срещу Банистър в ресторанта на хотела. Сви вежди при вида на бутилката, положена в тръстикова кошничка.

— Кой е поръчал това?

— Аз — каза просто Самуел. — „О Брион 61“. Двеста долара.

Кръвта на Алън се смръзна в жилите му.

— Кой ще го плаща?

— Ти. За начало съм поръчал хайвер. Водката ще пристигне всеки момент. Какво ще кажеш?

— Ти си напълно полудял! — разбунтува се Алън.

Банистър повдигна небрежно рамене.

— За да печелиш пари, трябва да знаеш как да ги харчиш. Свърши ли всичко, което ти поръчах?

— Да! — отговори Алън ядосано.

— Имаше ли проблеми?

— Моят проблем си ти! Златото, чековете, ролсът, яхтата... И накрая тази сметка!

— На този етап четиристотин долара повече или по-малко...

— Ами ако те оставя тук и си тръгва?

Той понижи глас. С религиозна вглъбеност келнерът наливаше божествения нектар в чашите.

— Ще опитате ли?

Банистър направи физиономия на познавач, подуши виното, поднесе го към устните си и го задържа в уста, без да преглъща. Застанал мирно, келнерът очакваше присъдата.

— Превъзходно — изтърси Самуел.

— Благодаря, сър.

Той напълни двете чаши със същите предпазни мерки, поклони се и изчезна. Самуел се протегна доволно.

— Ето как разбирам аз живота! Но за съжаление започвам твърде късно.

— Подиграваш ли ми се?

— Първа заповед — запази самообладание.

— Става въпрос за моята кожа, не за твоята!

— Втора заповед — гледай отвисоко. Отсъствието на парични проблеми у богатите им позволява да се измъкват от всякакви неприятни положения. Те не повишават глас, защото всички слушат само тях. Никога не бързат, защото винаги ги чакат. Ако говорят глупости, другите търсят скрит смисъл в думите им. Ако мълчат, значи има нещо мистериозно. Ако говорят, значи хитруват. Когато са хремави, всички кашлят заедно с тях. Достатъчно е да кажат мнението си, за да бъдат изпълнени всичките им желания.

— Аз съм разорен! — отчая се Алън.

— Грешиш. Ти си милионер. Сам ми го докажа.

— Тези пари не са мои!

— Няма значение. Важното е другите да мислят, че е така.

— Колко време ще продължи това според теб?

— Ако не направиш грешка, цял живот. Парите отиват при пари.

Дори да си богат само две седмици, това е достатъчно за всеки умен човек да се осигури до края на живота си.

— Ами ако се проваля?

— Хиляди пъти съм мечтал да се окажа в твоето положение.

Донесоха хайвера в кристален съд, потопен в счукал лед. Келнерът сипа водката. Чашите им се замъглиха. Банистър вдигна неговата:

— За късмета, Алън. — После посочи към хайвера. — Бял е, едри зърна. Сто долара.

Алън не успя да сдържи усмивката си.

— Ти напълно си изкукуригал!

— Храна за богаташи, Алън, и кралско вино. От това мозъкът функционира по-добре, ще видиш...

— Къде си научил всичко това? — попита Алън, намазвайки хайвер върху филия черен хляб.

— По храната те познават какъв си — заключи сериозно Банистър.

Алън го изгледа продължително.

— Впечатлен съм, Сами. Не мога да те позная от вчера. Съвсем друг човек си.

— Купи ли злато?

— Да. За двеста хиляди долара.

— Борсата затваря в четири часа. Най-късно в три и половина трябва да си подал ордера за продажба. След като се осъществи продажбата, накарай Дийли да ти даде чек от „Фърст Нешънъл“. Ще можеш да го осребриш във Франция, без да привличаш внимание. Пътните чекове?

— Имам ги.

— А парите за дребни разходи?

— Също.

— Веднага след като пристигнеш, ще отидеш в Палм Бийч. През този сезон там се разиграват големи суми. Ще напишеш чек на свое име и ще поискаш кредит от петстотин хиляди долара. Те ще проверят наличността им в сметката ти и ще ти дадат кредита без проблеми. На следващия ден и през двата дни след него ще изтеглиш от касата чиповете, които отговарят на сумата в твоя кредит. Загуби няколко, но немного, забавлявай се, но с мярка. Тогава ще върнеш останалите ти чипове на касиера. Той ще ти даде чек от името на казиното. Ще можеш да го осребриш в собствената им банка. По този начин ще успееш да преведеш близо един милион долара от една страна в друга без знанието на митниците.

— Блестящо! — каза мрачно Алън. — Забравяш една подробност — Хакет.

Банистър отмести очи и се почеса по главата.

— Не се опитвай да ме баламосваш, Сами, няма да успееш. Ако не ми кажеш какво да правя с Хакет, отказвам се от всичко. Искam точен и сериозен план!

— По дяволите! Не мога да кажа, че си глупак. Ще прецениш на място. Ще дишате един и същ въздух, ще ядете една и съща храна, ще се къпете в едно и също море, ще общувате с едни и същи хора и ще спите с едни и същи момичета! Импровизирай! Какъв шанс имаш да го срещнеш в Ню Йорк?

— Никакъв и така е по-добре. Отказвам се!

Банистър го изглежда спокойно, замълча и каза кротко:

— Имаш точно четиринадесет дни, за да решиш как да го нападнеш. Знам откъде е дошла грешката.

Алън подскочи, сякаш го ухапа змия. Самуел го успокои с махване на ръката.

— Цяла нощ си блъсках главата над твоя проблем. Мисля, че открих отговора. Или поне нищо друго не мога да измисля.

— Откъде? — излая Алън.

— Компютърът. Грешка на компютъра. Отговори на въпросите ми, без да се ядосваш. Когато Мъри те уволни, какво ти предложи като обезщетение?

Алън смръщи вежди и се поколеба.

— Четири години стаж, три месеца предупреждение — седеммесечна заплата.

— Колко получаваше на месец?

— Хиляда шестстотин седемдесет и два долара.

— Умножено по седем?

Алън извади химикалка, за да пресметне, но Банистър го спря.

— Няма нужда. Прави единадесет хиляди седемстотин и четири. Каква сума получи от „Бъргър“?

— Един милион сто и седемдесет хиляди и четиристотин долара.

Самуел се усмихна саркастично.

— Е, хитрецо, схващаш ли?

— Не.

— Не виждаш ли, че е същото число, но с две нули в повече?

— По дяволите! — каза Алън. — Боже господи! Ще ме арестуват!

— Кой? И по чие оплакване? „Хакет“ или „Бъргър“? Чия е грешката?

— Не знам. Това е фиш за уволнение.

— Или нашият компютър е забравил една запетайка, или компютърът на „Бъргър“. И в двата случая това не променя нищо. Имаме пълни четиринадесет дни от утре, за да действаме.

— Защо така реши?

— Ако открият грешката — а нищо не показва, че ще я открият — това може да стане само на осми август. На осмо число от всеки месец се издават фишовете за заплати на „Хакет“. На осми се анулират броячите и компютърът дава веднага общото финансово състояние на фирмата.

— А ако грешката идва от банката?

— Абсолютно същото е. „Хакет“ е най-големият клиент на „Бъргър“. А „Бъргър“ е единствената банка, която осигурява кредит за заплати на „Хакет“. Всички финансови операции се извършват между тях двете в едната или другата посока. Четиристотин петдесет и девет милиона долара на година! А ти се притесняваш за твоя бакшиш! Е, какво ще кажеш?

Алън поклати безсилно глава.

— Нищо не разбирам.

— Уточнил съм всички подробности. Билетът те чака на летището — първа класа. Ангажирах чудесен апартамент в „Мажестик“. Имаш късмет — всичко беше пълно. Довечера ще ти разкажа как ги накарах да ми дадат апартамента...

— Довечера ли? — заекна Алън. — Не мога. Зает съм.

— Шегуваш ли се? Имаме хиляди подробности за доуточняване.

— Казвам ти, че е невъзможно. Имам среща!

— Не ми пука за твоята среща! Имаме по-важна работа.

— Ако знаеше... Тя се казва Ан...

Самуел тутакси се укроти.

— Руса ли е?

— Чернокоса.

— Откъде я намери?

— Тя ме обслужи в „Американ Експрес“. Излъгах я, че съм отседнал тук. Ще дойде в бара в седем часа.

— Имаш ли стая?

— Разбира се, че не.

— Дай ми двадесет долара... Метрдотел?

Самуел протегна на метрдотела банкнотата, която Алън му подаде под масата.

— Мистър Поуп е в Ню Йорк за няколко дни. Забравил е да си резервира стая. Бихте ли уредили това? Апартамент...

— Естествено, сър. Ще направя всичко възможно.

Той си проправи път между масите, като изведнъж стана глух и сляп за всички останали клиенти.

— Видя ли го как се затича? — попита Банистър. — Винаги съм си мечтал да давам големи бакшиши. Това толкова улеснява всичко!

— Напомням ти, че става въпрос за моите пари. Колко струва един апартамент тук?

— Просташки въпрос. Кога ще престанеш да говориш за пари?

Метрдотелът се наведе важно над Самуел.

— Нямахме нищо свободно, но успях да уредя въпроса... Мистър Поуп ще получи апартамента си... 325–326.

Келнерът донесе стековете.

— Наистина ли ще дойдеш при мен, Самуел?

— И още как! Става въпрос за три или четири дни най-много, честна дума!

— Нали няма да ме зарежеш?

— Това ли ти е мнението за мен?

— Ами Кристел?

— Това е моя работа!

— А службата в „Хакет“?

— Ще си взема болничен отпуск. Преди да си отида, имам твърде много неща да свърша.

След като приключиха с кафето и коняка, те решиха да си телефонират на следващата сутрин.

— Успех! — подхвърли Банистър с весело намигване.

Той тръгна към кабинета си. Алън се качи в таксито си. За най-голямо негово учудване топката в стомаха му беше изчезнала. Той прибра багажа си от „Гучи“. При „Сакс“ костюмите бяха готови. Шофьорът прибра всичко в багажника на колата. Минаваше три. За миг на Алън му се прииска да си отиде вкъщи, въпреки че мисълта за

апартамента му без вода бе непоносима. Изведнъж се сети, че е отседнал в апартамент 325–326 в хотел „Пиер“, и избухна в смях.

— Връщаме се в „Пиер“ — каза той.

Алкохолът бе успокоил нервите му. Беше малко зашеметен, но се чувстваше добре в кожата си. Всичко изглеждаше толкова лесно... Носачите разтовариха пакетите му.

— Качете ги в апартамента ми.

Той помоли шофьора да го почака, отиде до рецепцията и поиска сейф. Придружиха го до малка блиндирана стая. Отвори сейфа и той хвърли вътре чантичката с двадесет хиляди долара. По време на операцията служителят се оттегли дискретно настрани. Той се върна, затвори сейфа и подаде ключ на Алън. Алън благодари, върна се в централното фоайе, влезе в телефонна кабина и набра един номер.

— Артър Дийли? Аз съм Алън Поуп. Спомняте ли си за мен?

— Естествено, мистър Поуп. Какво мога да направя за вас?

— Продайте веднага по сегашния курс и преведете сумата на ордер от „Фърст Нешънъл“. Ще бъда при вас след двадесет минути.

Той затвори телефона, без да даде възможност на събеседника си да каже и дума. След като пристигна в кабинета, Дийли го погледна изпитателно.

— Поздравления, мистър Поуп. Как разбрахте?

— Как разбрах какво?

— За Иран.

— За Иран ли?

Артър Дийли се усмихна съучастнически.

— Разбира се, мистър Поуп. Извинете ме... Във всеки случай, ако имате нужда от нещо, не ме забравяйте. С удоволствие ще участвам!

Алън се изсекна, за да скрие обърканата си физиономия.

— Когато сутринта купихте златото, цената бе сто и осемдесет долара за унция. В момента на затваряне на борсата — двеста и петнадесет. Реализирахте печалба от тридесет и осем хиляди осемстотин осемдесет и осем долара и осемдесет и осем цента. Свалям ви шапка. Мислите ли, че това е таванът?

— Със златото... — каза наслуки Алън.

— Всичко зависи от кладенците. Ако ги затворят... Какво време!

— При вас ли е чекът ми?

— Ето го. От „Фърст Нешънъл“ — както поискахте. Двеста тридесет и осем хиляди осемстотин осемдесет и девет долара. Закръглил съм сумата.

— Довиждане, мистър Дийли.

— На ваше разположение съм, мистър Поуп. Надявам се скоро да ви видя.

По пътя към хотела Алън се замисли дълбоко. Нищо не разбираше от това, което му се случваше. Оказа се, че е достатъчно да накара някого да повярва, че има двеста хиляди долара, за да спечели за няколко часа близо четиридесет хиляди. Ами ако Банистър бе прав?

Когато влезе в апартамента си, видя покупките грижливо подредени. Големият салон имаше изглед към Сентръл парк. Алън прекоси няколко пъти стаята, като не можеше да повярва, че е тук. Доближи се до прозореца и машинално изтри прашните си обувки в тежките бежови завеси. Изненадан, той се запита за смисъла на този идиотски жест. Може би това бе протест към заобикалящия го лукс? Легна на леглото и подскочи няколко пъти. Реши, че е полудял напълно.

Влезе в банята и започна да пръска с вода мраморния под. Хвърли дрехите си на земята, стъпка ги, върна се в салона и си сипа джин с тоник от бара. Изпи го съвсем гол, седнал по турски на килима. Пусна музика и направи няколко танцови стъпки, като притискаше до лицето си чашата, сякаш бе невидима партньорка.

През прозореца, от който не проникваше никакъв шум, видя хиляди чиновници, отпразвили се към автобусната спирка в адската жегата. Това бързане му се видя глупаво. Тук всичко бе спокойно и прохладно.

Той се върна в банята, събра на топка дрехите си и ги хвърли в едно кошче. Застана под душа, пусна студената вода и постоя под ледената струя. След това се изсуши, отпи глътка от чашата си и се върна в стаята. Разопакова костюмите си. Разстла ги върху леглото и ги загледа. Избра най-тъмното сако и го облече върху голото си тяло. Огледа се в огромното огледало в салона. Сакото му стоеше отлично.

Един след друг изпробва и останалите пет костюма. С доволна усмивка въздъхна, легна на леглото, запали цигара и се загледа в тавана. След това стана и започна да обикаля апартамента.

Цялото това пространство само за него го впечатляваше. В неговия апартамент с три скока се стигаше от едната стена до другата. Легна отново и се замисли. После провери дали цената на стаята му не е написана на входната врата. Освен дискретно написаните противопожарни правила нямаше друго. Повдигна рамене и прогони вътрешния глас, който му нашепваше, че е полудял, че всичко е прекалено лесно...

Пет минути преди часа на срещата закопча на гърдите си нова риза, завърза вратовръзката, облече тъмен костюм. Погледна се за последен път в огледалото и излезе.

В бара седна на маса, потънала в полумрак. Сложи ключа от стаята си отгоре. Ан влезе и той ѝ направи знак. Бе облечена в тъмен костюм с широк панталон, който скриваше обувките ѝ, от чиито токове тя изглеждаше с десет сантиметра по-висока. Алън придърпа стола ѝ.

— Здравейте...

— Здравейте...

— Мартини?

— Мартини.

Даде поръчката.

— Тежък ли бе денят ви?

— Ужасен! Клиентите са полудели. Всички искат да напуснат града.

— Сънувам ли, или наистина сте пораснали?

— Не сънувате. Служителката е по-ниска от жената.

— Метаморфозата всеки ден ли се осъществява?

— Не е задължително. В зависимост от настроението ми.

— Какво е то днес?

— Превъзходно. А вашето?

— Моето зависи от вашето.

Те избухнаха в смях. След още три мартинита Алън попита:

— Слушайте, Ан. Това е последната ми вечер в Ню Йорк. Чакам телефонни разговори с Франция и Япония. Искам да ви направя едно предложение.

— Кажете.

— Апартаментът ми е на седмия етаж с изглед към парка. Денят ми беше като вашия — хора, хора и пак хора. Главата ми се върти. Бих искал да сме само вие и аз. Какво ще кажете да вечеряме в салона?

— В салона ли?

— В салона на апартамента ми.

Тя замълча с чаша в ръка.

— Защо не? — каза накрая, без да вдига очи.

— Умирам от глад! — възкликна Алън.

Във фойето я помоли да почака малко.

— Само да взема нещо от сейфа...

Тя го проследи мислено с поглед, стискайки в ръце перлената си чантичка.

— Как се казва парфюмът ви? — попита Алън, когато влязоха в асансьора.

Тя му отговори. Когато влязоха в салона, Алън отиде до прозореца и се загледа в дърветата на Сентръл парк, потънали в полумрак. Алън отиде при нея. Тя стоеше с гръб към него. Той се поколеба, после сложи ръце на раменете ѝ. Тя се облегна леко назад.

— Прекрасно е — каза тя.

Алън я прегърна нежно. Тя го хвана за ръката. Долу, в зараждащата се нощ, фаровете на автомобилите описваха дълги арабески.

— Алън...

Със зареян поглед тя проговори сякаш на себе си:

— Нощта в Сентръл парк... Имате късмет...

Целуна я леко по бузата, опиянен от топлината, която усещаше през тънкия плат на блузата.

Тя се обърна с лице към него, прилепи тялото си до неговото и каза:

— Всичко е толкова лесно, когато си богат...

КНИГА ТРЕТА

8.

Той запали тридесетата си цигара за деня, придаде си недостъпен вид и излезе на терасата, като избягваше да гледа това, което наистина искаше да види. Дори и от това разстояние усещаше, че е наблюдаван. От седмия етаж на „Мажестик“, където бяха разположени четирите стаи на апартамента му, басейнът долу изглеждаше като блестящо зелено-синьо бобово зърно. Той подуши въздуха, изду дробовете си, импрегнирани с никотина от милионите цигари, които бе изпушил, и едва тогава се осмели да погледне надолу. Забеляза двете жени, седнали с по чаша чай на една от масите около басейна. Емили веднага го видя. Със свито сърце той ѝ направи весел знак с ръка, на който тя не отговори. Дори да се качеше с асансьора, щяха да са ѝ необходими поне четири или пет минути, за да дойде при него.

Всеки миг, в който останеше сам, той използваше, за да извади от затворен метален куфар порнографските си списания, чиито страници разглеждаше подробно с помощта на лупа. Положението му позволяваше единствено да мечтае и да развихря еротичната си фантазия. Знаеше, че и най-малкото отклонение от общоприетите норми щеше да е пагубно за него. На петдесет и пет години рискуваше да се окаже на улицата без никакви средства, след като бе водил живот на крал. Трудно щеше да му е отново да си уреди живота... Той се втурна в стаята и грабна вестник „Нис-Матен“, от който бе прочел само заглавието, парализиран от присъствието на Емили. Сигурен бе, че ако прочете статията пред нея, тя ще се усъмни в него. Емили му вдъхваше такъв ужас, че дори и на хиляди километри разстояние той усещаше върху себе си презрителния ѝ собственически поглед. В лицето му нахлу кръв както първия път, когато бе погледнал заглавието: „Жертвата от залива в Кан идентифицирана: Ъруин Брукър, двадесет и осем годишен американец“.

Статията продължаваше на четвърта страница. Той отгърна вестника, без да успее да удържи треперенето на ръцете си...

„Комисарят Аниели и инспекторите Бердо и Кумул успяха да идентифицират жертвата от пиротехническият фестивал в Кан. Рибари уловиха в мрежите си един портфейл, който плуваше в пристанищните води на Антиб. Той съдържаеше някои документи на името на Ъруин Брукър, двадесет и осем годишен американец, живеещ в Ню Йорк. Мистър Брукър беше отседнал в «Карлтън» преди дванадесет дни. Идвал е за първи път на Лазурния бряг и не е познавал никого.“

Стори му се, че чува шум в коридора. Той положи вестника на леглото и напрегна слух... Нищо. С котешка стъпка прекоси вестибюла и отвори широко вратата: нямаше никой. Коридорът беше празен. Върна се на терасата и погледна надолу: за части от секундата улови погледа на Емили, която гледаше към него. Невъзможно бе тя да стои непрекъснато с поглед, вперен в седмия етаж. Как тогава бе разбрала, че той точно в този миг ще погледне към нея? Върна се в стаята си и продължи да чете статията във вестника.

„Ъруин Брукър бе идентифициран благодарение на снимката в паспорта му. Той е трябвало да прекара още около десет дни на Лазурния бряг. За момента не са известни обстоятелствата около тази трагична смърт. Комисарят Аниели продължава разследването, след като се свързва със службите на Интерпол.“

Той забеляза, че цигарата изгаря пръстите му. Загаси я в пепелника и тутакси запали нова. Дръпна дълбоко, сгъна вестника, хвърли го в кошчето в банята. После размисли, взе го, реши да изреже статията, но се отказа. С безпогрешния си нюх Емили бе способна да се усъмни в нещо. Всичко, което се бе опитвал да скрие от нея, ѝ ставаше известно рано или късно. Той прекара ръка по лицето си: започваше да се държи глупаво. Емили никога не бе чувала името на Брукър. Той го бе приел само веднъж в кабинета си между стотиците

други посетители. Следващите им срещи се проведоха в един бар на Осма улица, където никой не го познаваше. От предпазливост той излезе в коридора и пусна вестника в пощенската кутия на стая 751. Върна се в апартамента си, сложи слънчевите очила, излезе на терасата и седна в шезлонга. Слънцето изгаряше раменете му през тънката риза, но той потрепери. Студени вълни преминаваха през цялото му тяло. Видя се на бала в Палм Бийч преди три дни...

В момента на финалния букет от светлинни ракети последната експлозия бе толкова силна, че гостите се спогледаха учудено, с леко безпокойство. След това всички се засмяха малко насила и аплодираха щедро. Точно в този момент жената изкрещя. Остър вик, от който кръвта замръзва в жилите. Той бе на няколко метра от масата си. Емили го погледна въпросително.

Опитваха се да свестят припадналата жена. Няколко души я вдигнаха от стола ѝ и я изведоха извън терасата. Всичко ставаше в пълен мрак, защото светлините още не бяха запалени. Голяма част от гостите, заслепени от зарята, не бяха видели нищо. Повечето не бяха чули и ужасния вик, заглушен от аплодисментите и смеховете.

Но след вечеря той разбра какво е станало от устата на Луи, един метрдотел, на когото той даваше огромни бакшиши без знанието на Емили. Луи го бе разбрал от келнера, който обслужваше масата на припадналата дама: потапяйки лъжицата си в супата от омар, тя бе открила там човешки пръст, откъснат до последната става и украсен със златен пръстен с огромен скъпоценен камък. Келнерът бе увил пръста с една салфетка и го бе предал на Жан-Пол, директора на ресторанта. Потискайки желанието си да повърне, Жан-Пол го повери на дежурния инспектор, който веднага потегли към полицейския участък...

Естествено, тези подробности се премълчаха от пресата — доброто прекарване на отпуската бе свещено. Вестниците бяха съобщили само, че е намерено разкъсаното тяло на непознат мъж във водите около фара малко след последната и необяснима експлозия, която бе разрушила моста. Следователно историята на Луи бе напълно достоверна. Откъснатият пръст принадлежеше на Ъруин Брукър. А смъртта на Ъруин Брукър означаваше сиването на план, замислян от години. Щеше да означава и неговата собствена смърт, ако не успееше незабавно да измисли някакъв изходен вариант. За съжаление нищо не

му идваше наум. Денят бе 25 юли. Детонаторът, включен преди месеци, щеше да задейства точно на 8 август.

За тринадесет дни, освен ако не се случеше чудо, той нямаше да успее да намери друг човек.

9.

От един малък кабинет на партера, в задната част на сградата, Марк Гоелан управляваше цялото царство, наречено „Мажестик“. Двата му прозореца бяха скрити от храсти, които цъфтяха и през зимата. Те гледаха към улица „Сент Оноре“ — спокойна провинциална уличка, където беше и служебният вход на двеста и петдесетте му служители. Задната част на крецияща фасада.

Отпуските продължаваха през цялата година. От средата на октомври до края на ноември всичко се привеждаше в ред — бояджии и тапицери нахлуваха в апартаментите, икономите купуваха ново спално бельо, камериерките отстъпваха място на водопроводчици, електротехници, дърводелци, а градинарите подготвяха моравата и екзотичните дървета около басейна. В разгара на сезона се случваше работният ден на Гоелан да продължи осемнадесет часа. Беше дребен мъж, с физиономия на добродушен пират. Черните му очи и русите му коси се харесваха на жените.

Заклет ерген, той имаше за правило никога да не смесва работата с чувствата. Клиентките, които го ухаждаха, оставаха с празни ръце. Но той се измъкваше с толкова чар и елегантност, че никоя от тях не можеше да му се сърди, че я пренебрегва. В Кан през лятото сърдечните болки бяха леки и кратки като морска пяна.

„Мажестик“ привличаше като огромен магнит пари и красота. През един сезон можеше да се случи всичко. Живееше се интензивно и кратко. Единствено значение имаше удоволствието на една главозамайваща смес от индустриалци, принцове, мошеници, светски дами, буржоазни семейства, милионери, международно известни личности и луди, чието място в обществото продължаваше понякога само едно лято. От пръв поглед Гоелан преценяваше всеки — атлетите, утешаващи възрастни дами, красавиците, търсещи зрели мъже, отнасяше се любезно и фамилиарно с кралете в изгнание, с шампионите по морски ски, държавните глави и известните политици.

Докато на екрана на вътрешния телевизор се виждаше цялото фойе на хотела, той изгледа Албер Газоли, главния касиер.

— Колко ни дължи Голдман?

— Той пристигна на осми юли. Вече три пъти му изпращам седмичната сметка.

— Реагира ли?

— Още не.

— Колко?

— Около сто хиляди.

— А в ресторанта?

— И там е сериозно. Цяла поредица от обеди и вечери около басейна. От двадесет до тридесет куверта всеки път.

— Той подписа ли?

— Не.

— Албер, по дяволите!

— Познавате го, много е трудно...

— В бара?

— Значително.

— Плати ли?

— Не.

— Ако иска кредит от касата, край! Нищо няма да му даваш!

Албер го изгледа тъжно.

— Трябваше да ми го кажете вчера. Сутринта той изтегли четиридесет хиляди франка.

— Покажете ми чека му.

— Не ни даде чек. Помоли да го прибавим към сметката му.

— Вие сте луд! Той все още ми дължи сто хиляди франка от миналата година!

Албер Газоли сякаш стана по-дребен.

— А също и цветята...

— Какви цветя? — излая Гоелан.

— Петдесет букета от червени рози за съпругите на гостите му.

— Не ми казвайте, че вие сте платили сметката!

— Двадесет и пет хиляди — заекна Газоли.

— Измамил ви е!

— Изглежда, че ще снима страхотен филм с Брандо, Нюман, Пек, Редфорд, Де Ниро, Фей Дънауей...

— По сценарий на Виктор Юго и с Леонид Брежнев и Джими Картер в собствените им роли! Каза ли ви нещо за онази голяма

щуротия?

— Наградата „Лидер“ ли?

— Да. Кой ще плаща?

— По принцип Голдман.

Марк Гоелан удари с юмрук по масата.

— Измамени сме, Албер! Той ще ни разори!

Младият мъж в светъл костюм прекоси чакалнята на летището в Ница. Той беше блед, с опънати черти, държеше в ръка чантичка от кафява кожа, идваше от Ню Йорк и за първи път в живота си стъпваше във Франция. Сърцето му се сви при вида на двамата полицаи, които оглеждаха потока от пристигащи пътници. Заети с някаква история, от която и двамата избухнаха в смях, те не му обърнаха никакво внимание.

Всички изглеждаха в добро настроение и доволни от живота. Въздухът миришеше на ваканция, море и слънце. Младият мъж потръпна от допира на ръка, която го докосна. В безупречна униформа, една стюардеса с огромен букет в ръце му подаваше чайна роза. В букета проблясваха жълтите цветчета на мимозите.

Алън Поуп взе розата, усмихна се срамежливо на красивото момиче и прочете „Добре дошли“ върху хартията, в която бе увито цветето. Това бе добра поличба. Каквото и да му се случеше след това, щеше да му остане споменът за тази роза и тази усмивка. Той тръгна, въздишайки, към телефонните кабинки, за да предупреди шофьора си, че е пристигнал.

Със загадъчна усмивка на устните дукеса Арманда дьо Саран гледаше замечтано в огледалото подутото си око. Водопроводчикът беше безмилостен. Той бе набит, с ниско чело, дебели ръце и огромен врат, а тялото му излъчваше животинска миризма. Арманда реши, че той няма повече от двадесет и пет години. Тя обожаваше тези изненади, присъствието на непознати, от които цялото ѝ тяло потръпваше от удоволствие. Бе съобщила, че в банята на апартамента ѝ — 19 — тече пода. Гоелан бе принуден да изпрати някого. След като човекът бе влязъл в апартамента ѝ, тя реши, че ще бъде той, и то

веднага. Той не остана дълго заблуден от високомерното и ледено държане на една от десетте най-елегантни аристократки в света. За да го провокира, докато той се бореше настървено с умивалника, тя му бе подхвърляла заповеди с най-високомерния си и презрителен тон, с който не разговаряше дори с прислужниците си. Беше го докоснала уж случайно няколко пъти, гола под халата си, като вече бе опиянена от миризмата му на див бик. Той стоеше на колене, а чантата с инструментите бе разтворена край него. Виждаха се клещи, отвертки, шипки и разни други инструменти от лъскава стомана.

— Побързайте, приятелю, побързайте!

Той ѝ хвърли поглед, пълен с презрение.

— Ако не сте довольна...

— Моля? Ще се оплача! Знаете ли коя съм аз?

С очи, приковани върху бедрата ѝ, той отговори със стиснати зъби:

— Една дебела мръсница.

Тя го удари през лицето. С един скок той стана, удари я няколко пъти, потърси лакомо устата ѝ и започна да я опипва с дебелите си пръсти.

— По-силно! Удряй! Удряй!

Той я изправи, залепи я за стената и проникна отведнъж в нея като ненаситно животно. Синините по гърба ѝ не се виждаха, но подутото око... Тя погледна носталгично големите клещи, които бе откъснала от чантата му с инструменти — дукесата бе и клептоманка — и сложи компрес на раненото място. Какъв мъж! Тя харесваше само най-долната измет от представителите на човешката раса. Колкото по-брутални и обидни бяха, толкова по-голямо бе удоволствието ѝ. С рафинираните естети от своята каста тя не можеше да постигне това удоволствие.

Вратата на салона се отвори и дук Дьо Саран влезе. Той моментално разбра какво се е случило.

— Манди! — Прибледи се развълнувано до нея. — Кой беше?

Тя повдигна рамене, въздишайки от удоволствие.

— Един тип.

— Разкажи ми. Той удари ли те? Причини ли ти болка? Кажи ми, Манди, моля те...

— Трябва да се облека. После.

— Не ми пука за коктейла! — Гласът му стана като глас на малко момченце, молящо за нещо: — Моля те, Манди, направи ми удоволствие...

Тя го погледна внимателно. Той наближаваше шестдесетте, бе нисък на ръст, но от рядък аристократичен род. От десет години знаеше всичко. Тя му разказваше всичко с най-големи подробности, докато този наследник на една от най-старите фамилии във Франция достигне до върховното удоволствие.

— Не — каза тя. — Не. Трябва да слизам. Довечера...

Тя извади една роза от букета, който Голдман ѝ бе изпратил, и погали с нея подутото си око.

Норбер и двамата носачи натовариха куфарите в багажника на ролса. Колата бе паркирана на най-забраненото за това място. Двата униформени полицаи се направиха, че не я забелязват. Тъй като не знаеше дали да се качи в колата, или да изчака Норбер да приключи, Алън стоеше наред чакалнята със сако, праметнато на ръката, и пушеше цигара. Още веднъж го обзе чувството за нереалност, сякаш отсъстваше от тези събития, чийто център беше.

— Сър...

— Да.

— Да открия ли колата?

Алън усети върху себе си погледите на минувачите и на двамата полицаи, привлечени от снежнобелия цвят на колата. Всички сякаш чакаха да видят какво ще реши.

— Да — каза той, като не искаше да разочарова никого.

Норбер седна зад волана, натисна един бутон. Гюрукът се повдигна с леко мъркане и се сгъна назад. Шофьорът свали шапката си и отвори вратата на Алън. Групата свидетели се бе удвоила.

— Сър... — каза Норбер.

„Кой, аз ли?“, без малко да отговори Алън. Непохватно, той подаде банкнота от сто франка на носачите и се качи в колата, притеснен от погледите, приковани в него.

Полицайте машинално козируваха.

Норбер даде газ. Ролсът потегли абсолютно безшумно. Алън се облегна назад. Едва се осмеляваше да си поеме дъх.

Луи Голдман дължеше толкова много пари на толкова много хора, че бе станал недосегаем. Самият размер на дълговете го пазеше от кредиторите му. Не го арестуваха, защото никой от тях не искаше да поеме риска да пресуши извора, откъдето може би един ден щеше да потече огромна сума. Защото се случваше Луи Голдман с гигантски блъфове и финансови комбинации, от които на другите им се завиваше свят, да спечели баснословни суми. От седемте му филма шест бяха пълен провал, който разори спонсорите и хвърли кинозвездите в безработица и забрава. Но седмият постигна огромен успех и позволи да се увеличат сто пъти инвестираните суми. Голдман благоволи тогава да върне най-належащите и крупни дългове не без да покаже на кредиторите си какво мисли за тяхното настояване. Параноик по собствено желание, той се мислеше за гений, презираше всички, независимо от положението им, не понасяше да му се противоречи и беше напълно уверен, че всичко му е позволено. Преценяваше, че тези, които имаха привилегията да бъдат допуснати в негово присъствие, трябва да се смятат поласкани, ако могат да платят сметките му, с които обсипваше целия си път от Париж до Мюнхен, от Рим до Токио, от Хелзинки до Лондон, от Огнена земя до Карибските острови. Всичко, което притежаваше, бе на името на Джули, жена му. Кредитите, които успяваше да измъкне от банките за своите така наречени суперпродукции, се разпиляваха веднага в различни сдружения, филиали, борсови акции и дружества, основани в страни, където подкупът беше крал.

По документи Луи Голдман не притежаваше дори собствената си четка за зъби. Никога не носеше пари у себе си, редовно забравяше чековата си книжка, понякога, ако имаше настроение, подписваше сметките, които се осмеляваха да му представят. Бе толкова известен, че никой не се осмеляваше да протестира. Имаше огромен корем, с който се гордееше (някога бе много слаб), огромна кукленска глава с дебели устни, които бяха минали от шишето с мляко директно към пурата със собствен печат, символ на неговия успех. Обичайното му изражение бе презрението. Пристигнал в „Мажестик“ преди петнадесет дни, веднага бе окупира най-представителния апартамент. Стъклените врати на салона му гледаха към градина с пълзящи храсти

и диви цветя, между които проблясваше морето. Четирите стаи на апартамента бяха отрупани с червени рози, които Джули много харесваше.

Той махна пурата от устните си, които никога не оставаха самотни, само за да отпие глътка „Дом Периньон“.

Шампанското бе топло. Той го изплю в кофата, изпразни и чашата си, захапа пак пурата си и си сипа ново питие.

След четвърт час гостите щяха да се появят — едва стотина души измежду елита на Лазурния бряг. От три години той живееше на кредит от репутацията си. Последният му международен успех — „Парано блус“, му бе позволил да атакува електронния пазар. Не че имаше там някакъв интерес, а за да си отмъсти на Джон-Джон Нютън, собственик на една от най-големите частни фирми за екипировка на ракети и спътници.

На Бахамските острови, след като го победи на голф, Джон-Джон Нютън си бе позволил да го осмее публично, коментирайки загубата му. Луи Голдман се закле да си отмъсти. Той инвестира в конкурентната компания „Ван Велде“ двадесет и един милиона долара. Загуби ги за по-малко от година. След тази катастрофа той се заслушваше за нов удар, който би му позволил да стъпи отново на крака. Намери печелещата комбинация, като обърна всички принципи в киното. Вместо да тръгне от книга или сценарий, според който да разпреди ролите, той бе решил да ангажира тридесетте най-известни филмови звезди, за да формира основата, върху която щеше да създаде най-грандиозния филм на всички времена.

С подобна трупа нямаше нужда от сценарий. Но въпреки това десет шампиони на бестселъра бяха ангажирани да сътворят една фантастична епопея — „Нощта, в която слънцето умря“, чиято главна идея бе измислил сам Голдман. Естествено, нещастниците щяха да получат хонорара си едва след излизането на филма по екраните. Беше обещал на всеки от тях такъв процент от общите приходи, че в случай на плащане щеше да се наложи да се раздели със сто и шестдесет на сто от всичките си доходи. Първите опити се оказаха отчайващи. Но вестниците бяха писали с такива суперлативи за проекта и бяха дали такива подробности, че и най-скептичните професионалисти смятаха филма за почти завършен. Оставаше да се направи най-трудното — да се намерят петдесет милиона долара, които щяха да потвърдят

рекламния девиз: „Най-скъпият филм в света“. Засега банките, които обикновено го финансираха, се въздържаха, а кредиторите му бяха готови да отпуснат исканата сума, но при условие че Голдман наистина роди своя шедьовър. Следователно трябваше да намери друг финансов източник. С тази цел се бе съгласил да се подложи на маскарада, чийто лауреат той щеше да стане същия ден — наградата „Лидер“.

Тя се връчваше всеки триместър от Чезаре ди Соньо, стар италиански жиголо, и се присъждаше на най-динамичната личност или фирма на годината. Никой не се заблуждаваше за реалната ѝ стойност, но тя оказваше невъобразимо въздействие върху суетните глупаци. А „Мажестик“ бе пълен с такива. Списъкът на клиентите в хотела беше като енциклопедия за висша икономика, тежка индустрия, банкерство и аристократизъм. Луи Голдман трябваше да ги накара да отпуснат необходимата сума. Той познаваше въздействието на киното върху богатите, отегчени от управлението на огромните си финанси. Всички му бяха подръка. С посредничеството на Чезаре ди Соньо, който бе поел междинните разходи, той бе разпратил поканите, напечатани със златни букви.

— Лу?

Джули бе застанала пред вратата на банята, облечена в ярък халат, в ръка държеше светла рокля.

— Харесва ли ти?

— Разкошна — изръмжа Луи, без дори да я погледне.

— Още ли не си готов?

— Трябва само да си облека ризата.

— Облечи я, скъпи. След десет минути трябва да сме долу.

Луи Голдман поклати глава с отвращение, стана от фотьойла, запали угасналата си пура, загаси я в пепелника и отиде в спалнята.

Хвърли един поглед върху списъка с невинни хора, от които се надяваше да направи свои съдружници. Начело на списъка с годишен оборот осемстотин милиона долара бе Хамилтън Прайс-Линч, познат с прякора „Хам Бъргър“ след брака си с вдовицата — и единствена наследница — на банковия магнат Франк Бъргър III, внук на основателя на „Бъргър Тръст Лимитид“.

На второ място само с петстотин милиона годишно идваше гигантът на фармацевтичната индустрия Арнолд Хакет.

Колата заобиколи паркинга, направи завой и излезе на магистралата по посока на Кан, като се вля в неспирния автомобилен поток. Беше малко след шест следобед, слънцето грееше, а въздухът миришеше на мимози, бензин, море и плажно масло. Алън погледна наляво, към плажа, който започваше направо от пътя. Той забеляза, че всички го заглеждат с любопитство. Сложи слънчевите си очила.

— По магистралата ли да минем или по крайбрежния път?

— По крайбрежния.

— Разбира се, сър.

Той забеляза, че още с пристигането му Норбер се обръщаше към него на перфектен английски, без никакъв акцент.

— Говорите много добре английски. Англичанин ли сте?

Норбер се засмя.

— Съвсем не, сър. Аз съм французин от италиански произход. Името ми е Тесторе.

— И италиански ли говорите?

— Да, сър. Но за това нямам никаква заслуга.

— Какъв друг език още знаете?

— Ами... малко руски и сега започнах да уча китайски...

Въпреки че тук нямам много възможност да практикувам този език. — Той замълча за миг и добави: — Поне за момента.

Алън се запита какво иска да каже с тези думи. Той обърна глава на другата страна и забеляза две прелестни момичета, които се разхождаха по плажа с открити гърди. Без никакво притеснение. Видя, че Норбер го гледа в огледалото, и се почувства виновен.

— Какво значи „поне за момента“?

— Рано или късно китайците ще се появят тук.

— Какво ще правят във Франция?

— Същото като нас — ще се радват на живота. Според мен това е едно от най-красивите кътчета на света. Естествено, не трябва да се идва тук през лятото. Има твърде много пришълци.

Надя Фишлер живееше от играта, за играта и щеше да умре заради играта. Това тя го разбра още първия път, когато пръстите ѝ докоснаха картите, които крупието на масата за бакара в Монте Карло

й подаде. Тя бе тогава едва на деветнадесет години. Майка ѝ бе станала прислужница, за да може да я отгледа. Тя не познаваше баща си. На тринадесет години бе имала първия си любовник — помощника на месаря, който накрая напъха в чантата ѝ шунка и кренвирши, увити в хартия. Вкъщи каза, че е свършила някаква работа на месаря и това е възнаграждението ѝ. Колбасите ѝ се усладиха, но от първия си сексуален опит запази само бегъл и неприятен спомен. Оттогава се бе реванширала. На четиридесет години изключителните ѝ виолетови очи имаха все същото въздействие. Тя познаваше силата си, използваше я цинично и безмилостно върху тези, които разоряваше с ужасна бързина, за да задоволява патологичното си желание за игра. Не се интересуваше от парите като стойност, не забелязваше дали печели, или губи. Единственото, което я интересуваше, бе да може да седи в казиното и да играе.

Продуцентите бяха забелязали красотата ѝ и няколко години тя се бе влачила от студио в студио, за да играе роли, написани специално за нея. Огромните хонорари, които получаваше, се изпаряваха моментално на зеленото сукно. Тя бе по-известна с безумните си игри, отколкото с беглата си поява в редиците на кинозвездите. Богати и известни мъже се опитваха да привлекат вниманието ѝ, задържаха се седмица, ден, три часа — в зависимост от възможностите си. Всички се отказваха. На темпото, с което Надя губеше, никой не можеше да издържи дълго. Преди години бе имала кратка връзка с Лу Голдман. Оттогава бяха останали приятели. Тя му бе обещала да се появи на коктейла му, преди да поеме пътя към „завода“^[1]. Лу често ѝ бе помагал. Това се практикуваше между играчи — тези, които имаха късмет, помагаша на губещите. Самият Голдман не се бе колебал да иска помощ от нея...

Тя облече черната си рокля, която бе станала легендарна, среса пепеляворусите си коси и извика Алис, таитянката, която ѝ беше камериерка.

- Готова ли си?
- Да, мадам.
- Покажи се.
- Срамувам се...
- Покажи се!

Алис се появи с лице, скрито в дланите ѝ. Надя се изхили. Алис побягна.

— Стой тук! Нека да те водя!

— Няма да мога...

— Разкошна си! — възкликна Надя. — Ще бъдеш гвоздеят на празника!

Тя отново избухна в смях.

— Много съм жаден, Норбер. Можете ли да спрете в някое бистро?

— С удоволствие, сър. Но все пак искам да ви напомня, че от дясната ви страна е разположен барът. Ще намерите всички марки уиски, както и голямо разнообразие от минерална вода. Мисля дори, че има и кока-кола.

— Благодаря. Бих предпочел да спрем някъде.

Колата навлезе в Кро дьо Кан. Норбер паркира хладнокръвно колата на най-забраненото място, слезе, отвори вратата на Алън и му показва кафене с ярки чадъри.

— Тук харесва ли ви, сър?

— Отлично. Ще дойдете ли с мен?

— С удоволствие, сър.

От кафенето ги бяха забелязали. Момичета на около седемнадесет години, седнали в шезлонги, гледаха лакомо към Алън.

— Ей, Норбер, не можете ли да си свалите шапката?

Шофьорът изпълни молбата му с усмивка. Седнаха на масата.

— Какво ще пиете, Норбер?

— С ваше позволение, една мастика.

— Тогава и аз ще пия същото. Добро ли е?

Алън изведнъж се почувства смешен. Бялата риза, черната връзка и светлият му костюм странно се открояваха сред небрежното облекло на повечето клиенти в кафенето. Млади и стари, всички бяха почти голи, по къси панталони и еспадрили. Строгата черна униформа на Норбер изглеждаше погребално в този слънчев пейзаж. От разказа на Самуел той си представяше Лазурния бряг като неестествено място, където никакво отклонение от общоприетите норми за облекло не бе позволено.

Място, където Самуел не бе стъпвал през живота си.

Виктория Хакет не можеше да откъсне очи от огромния букет рози.

— Арнолд?

— Да, Виктория?

— Ти познаваш ли го този мистър Голдман?

— Само по име. Продуцент е.

— Тези рози са още по-красиви, отколкото онези в Маями. Много любезно от негова страна.

— Да. Как е гърбът ти?

— По-добре. Стига да не нося деколтирана рокля...

Те бяха пристигнали предишния ден. Достатъчно бе Виктория да отиде от хотела до плажа и обратно, за да придобият раменете ѝ кървавочервен цвят. Всяка година се случваше едно и също. Виктория можеше да се радва на слънцето само скрита под чадър.

— Искаш ли да те намажа с крем?

— Не, добре съм. Може би е време да тръгваме?

— Готов съм.

— Какви разкошни рози!

— Да, да... разкошни...

— Говорите ли френски, сър?

— Малко.

— Няма да имате възможност да го практикувате. Тук всеки говори повече или по-малко английски.

— Познавате ли хотел „Мажестик“, Норбер?

— Много добре.

— Как изглежда?

— Съвсем подходящ.

— Но освен това? Забавно ли е там?

— Много е забавно, сър.

Алън се размърда на стола си, притеснен от факта, че на всяко изречение го наричаха „сър“.

— Норбер?

— Сър?

— Не е задължително непрекъснато да ми казвате „сър“.

Той се усмихна на шофьора, намигна му и го загледа внимателно. Норбер изглеждаше около петдесетгодишен. Висок, широкоплещест, носеше очила със стоманени рамки. В ъгълчетата на очите му ситните бръчици показваха, че обича да се смее. Кестеняв мустак украсяваше добродушното му лице. Той погледна строго към Алън.

— Това влиза в изискванията на агенцията, в която работя. Повечето клиенти държат на това.

— Но не и аз. Отдавна ли работите като шофьор?

— От десетина години.

— А преди това?

— В образованието. Двете работи нямат нищо общо.

— В кой бранш?

— Философия. Бях професор в университета по философия.

[1] На езика на професионалните играчи — казино. — Б.пр. ↑

10.

Бети Гроун провери дали двете „горили“^[1] на хотела са пред вратата на стаята ѝ, кимна им с глава, затвори вратата, заключи, дръпна завесите на прозорците и запали нощната лампа, чиято светлина насочи към ковчезето със скъпоценности. Тя затвори очи, повдигна капака и бръкна с ръка вътре, като веднага идентифицираше всяко бижу по формата, теглото, материята — злато, сапфири, топази, диаманти, изумруди, пръстени, колиета, обеци, брошки, гривни. На всяко от тях тя сложи име — името на мъжа, от който го бе получила.

Някои се бяха разорявали, за да могат да я покрият с бижута, други бяха извършвали измами, а трети ѝ ги бяха хвърляли в лицето с ярост като прощален подарък. Допирът на бижутата ѝ я накара да потръпне по-силно, отколкото от ласките на всичките си любовници. Искаше ѝ се да спи с бижутата си, да ги носи непрекъснато близо до тялото си, да ги гледа, когато се храни.

Но те струваха прекалено скъпо. Най-малката небрежност от нейна страна щеше да причини прекъсване на договора със застрахователната компания, която осигуряваше бижутата на Бети Гроун срещу кражба и загуба. След като им се нарадваше, тя викаше двамата въоръжени мъже, които отнасяха ковчезето в сейфа на хотела.

Тя отвори очи и си каза, че единствено тялото ѝ е причината за тези богатства. А също и главата. Ставаше въпрос за изкуство, което не се научаваше в нито едно училище — да можеш да определяш цена на тялото си и да накараш мъжете да я платят. Бети извличаше максимума от чувствата им. Не се засягаше, когато ревнивите жени я наричаха проститутка. При тази цена проституцията се превръщаше в етика, естетика, голямо изкуство, което нямаше име в речника. Без да отваря очи, тя си спомни за вчерашния си триумф у Синьорели... Излизайки на терасата, бе забелязала най-омразната си съперница, Надя Фишлер, която разговаряше с този, около когото и двете се въртяха — Онър Ларсен, големия шеф на фирма, занимаваща се с аеронавтика. Онър имаше деликатната форма на чувал, пълен с долари, чиято горна част бе накичена с очила с тежки рогови рамки. Беше прочут с

главозамайващите подаръци, с които удостояваше онези, които прекосяваха живота му за ден или час. Отвратителната Фишлер се опитваше да докопа тази подвижна златна мина, която бе заслепила в казиното. Бети изчака подходящия момент, за да мине в настъпление. Тя знаеше, че Ларсен ще дойде на приема на Синьорели. Сигурна в красотата си, в огнената си грива и зелените очи, бе прекарала няколко часа, за да закачи по фееричната си вечерна рокля в изумруденозелено всичките си бижута. При появата ѝ в осветения салон разговорите бяха секнали и внезапно всички погледи се насочиха към нея. А при всяко движение на тялото ѝ скъпоценните камъни бляскаха като хиляди слънца. Онър Ларсен реагира като всички останали — изгледа я лакомо въпреки присъствието на Фишлер, затъмнена във вечната си черна рокля от присъствието на Бети. Това бе миг, който нито една от тях нямаше да забрави. След това Онър я нарече Бети и я помоли да вечеря с него. Тя прие поканата му. Той щеше да я вземе от коктейла на Голдман. Ако имаше късмет, Надя Фишлер щеше да ги види как си тръгват заедно.

Бети отвори очи, въздъхна дълбоко, затвори с нежелание ковчежето, отвори вратата и повика телохранителите. Единият от тях взе ковчежето, докато другият вървеше напред с ръка в десния джоб. Тя ги проследи с поглед, докато изчезнаха в края на коридора. По последни оценки бижутата ѝ струваха около шест милиона долара. Горедолу толкова бе загубила Надя Фишлер за три или четири сезона. Тя се усмихна при мисълта, че Надя ще си умре бедна.

Върна се в стаята си, застана пред огледалото и закачи върху роклята си с цвят на корал една-единствена разкошна перла с форма на круша. Подарък от един жител на Кувейт. Онър Ларсен сигурно вече я чакаше долу.

Келнерът донесе мастиките на масата. Алън извади от джоба си пачка френски банкноти, които бе обменил на летището. Но Норбер вече бе успял да плати.

— Ако позволите... По принцип аз плащам сметките. Ще се разплатим преди заминаването ви.

Алън прибра обратно банкнотите в джоба си. Те отпиха от чашите си. Алън се намръщи. Норбер се засмя.

— Да ви поръчам ли нещо друго?

— Не, ще се опитам да свикна с вкуса.

— Например не трябваше вие да давате бакшиш на носачите на летището — продължи Норбер. — Дадохте прекалено много.

— О...

— Не мисля за вас, сър, а за тези, които ще дойдат после. Ако не дадат достатъчно пари за бакшиш, ще се подиграят с тях.

— Няма повече да правя така — каза Алън, смеейки се. — Кажете ми, Норбер... Не ви ли липсва философията?

— Философията се изживява. Преподаването на философия е друго нещо. Бях експлоатиран и слабо платен. Печелех много повече като прислужник.

— Били сте и прислужник?

— Цели осем години. Това е страхотна професия. Имаш време да мислиш, докато лъскаш обувки. В индустрията, търговията или икономиката кой може да се похвали, че му остава време да мисли?

— Наистина е така — каза Алън притеснено.

— Точно това обяснявам на приятелите.

— В агенцията?

— Не, в партията. Член съм на комунистическата партия, секция Пегома.

От вълнение Алън без малко да изпусне чашата си.

— Въпросът за собствеността е само въпрос на думи. Днес да си прислужник е обидно. А думата идва от „домус“^[2] — къща.

Етимологията ги кара да се смеят.

— Да бяхте видели как се превиваха от смях, когато им обясних корена на „министър“.

— Какъв е той? — попита Алън, като съжаляваше, че трябва да зададе подобен въпрос.

— „Минус“.

— Каква е тогава връзката?

— В миналите векове минус-министрите са бършали задниците на кралете... О, сър, много се извинявам!

— Няма защо. Много е интересно... Доста работи се научават от вас!

Норбер се усмихна широко.

— Благодаря, сър.

Два етажа по-ниско от стаите на Арнолд Хакет бе разположен апартаментът на Чезаре ди Соньо. Големите остъклени врати се отваряха към терасата, която гледаше към морето. Особеното в апартамента бяха двете врати към коридора — едната в салона, другата в спалнята. Чезаре бе много доволен от това — случваше му се да изпраща някое момиче през вратата на салона, докато друго влизаше през спалнята, или обратното. Той разказваше, че е женен за страшно ревнива жена, която е готова да застреля всяка съперничка за сърцето му. Всъщност през целия си живот бе женен само в продължение на шест месеца, на двадесет и две години — младежко безразсъдство. Спомняше си с отвращение за двустайния апартамент без светлина, разположен в мръсна уличка в Мон Руж, близо до гараж за свръхтежки камиони. Когато камионите минаваха под прозореца му, леглото, мебелите и преградните стени се тресяха зловещо. Любовта му към Колет не устоя на това изпитание. За да избяга от това място и от една съпруга, която се бе занемарила, претендирайки, че е бременна, нямаше нужда да си събира багажа. Той просто нямаше такъв. Просто една вечер не се прибра вкъщи. Никога след това не бе потърсил Колет, не бе получил и никакви сведения от нея. Жива ли бе? Беше ли родила? Момче или момиче? Все въпроси, останали без отговор цели двадесет и пет години.

Тази история той разказа само на един човек — адвокат и негов приятел. Адвокатът го увери, че ако това е вярно, той все още има законна съпруга. Чезаре го потупа весело по гърба и му се усмихна приятелски. Оттогава никому не бе споменавал за своето минало, изпълнено със сандвичи, кафе с мляко, мизерни хотелски стаи, попрезрели съпруги на хлебари, които срещаше на чаша чай в „Кларидж“ през петдесетте години в Париж. Привлекателното му лице на римлянин бе свършило всичко останало. Съпругите на хлебари се изместиха от съпруги на индустриалци, банкери, политици. Междувременно гардеробът и сметката му в банката бяха нараснали значително. Днес Чезаре имаше жилище на Шанз Елизе, няколко килограма в повече, няколко илюзии по-малко и впечатляващ брой любовници. В най-луксозните кътчета на света го наричаха „мистър Ди Соньо“. Усмихваше се снизходително, когато го наричаха „маркиз“.

Според него той заслужаваше тази титла много повече от дребните аристократи, които се влачеха в краката му, само и само да ги включи в управителния съвет на някоя процъфтяваща фирма. Защото Чезаре живееше от продажба на вятър. Вятърът го носеше, хранеше, позволяваше му да живее сред палати, красавици, отлежало вино, луксозни коли и още по-луксозни дрехи. Той бе разбрал, че в едно общество, където и най-дребното желание се задоволяваше, се разкриваха широки перспективи за продажба на суетност. За суетността винаги имаше купувачи. Медалите, дипломите, наградите се купуваха много повече от вещите от първа необходимост. Да продава вятър, да движи вятъра, да живее от вятъра... Тъй като представяше само себе си, Чезаре бе достатъчно интелигентен да разчита единствено на суетността на тези, които го финансираха.

Първа операция — наградата „Лидер“. Веднага си бе присвоил званието „главен секретар“. Бе разлистил различните американски и европейски справочници и бе отбелязал най-известните имена на тези, които управляват света — учени, философи, писатели, аристократи с крещящи имена, театрални продуценти, световноизвестни милиардери, шефове на международни фирми, политици. На всеки от тях бе изпратил следното послание: „Ще ни окажете ли честта да се включите в комитета за наградата «Лидер», чиято цел е да се избере най-заслужилият и динамичен човек или фирма на годината?“. Писмата, пълни със зашеметяващи подробности, бяха отлетели по четирите краища на света, подписани с неговото име и придружени със следната забележка: Чезаре ди Соньо, главен секретар на наградата „Лидер“. За най-голямо негово учудване, без дори да става нужда да си присвоява титлата маркиз, бе получил толкова положителни отговори, колкото писма бе изпратил. Останалото бе детска игра. Избра двадесетте най-блестящи и най-престижни имена и ги написа в новия формуляр за писма: „Наградата «Лидер», под патронажа на (следваха двадесет имена)... връчвана от Чезаре ди Соньо, генерален секретар“.

Първоначално наградата се присъждаше всяка година, но след това започна да се раздава и по няколко пъти в годината в зависимост от паричните нужди на Чезаре. Освен това той бе прекалено хитър никога да не иска пари. Наградата „Лидер“ по принцип не носеше никакви доходи. Естествено, имаше разноски за секретариата, за кабинетите, за персонала, за вечерите, коктейлите, пътешествията —

все детайли, предоставени на дискретността на следващия награден. Лауреатът се повикваше в разкошните кабинети на Шанз Елизе, където руси красавици в строги морскосини униформи го приемаха и отвеждаха в светилището на генералния секретар, който го посрещаше с обезоръжаваща простота.

„Скъпи господине, вашата компания бе избрана от нашето международно жури като най-достойната да получи наградата «Лидер». Моите поздравления! Ще приемете ли тази чест?“

Бъдещият лауреат, сериозен мъж, вземаше всичко присърце. Генерален директор на банка, на авиационна компания, на фирма за недвижими имоти или верига от огромни магазини — кимаше скромно с глава. Чезаре му връчваше тогава програмата за празненствата, коктейл за петстотин души, вечеря на свещи за елита на обществото и журналисти (никога по-малко от двеста) в най-отбраните ресторанти на планетата. След това ставаше и протягаше ръка, за да покаже, че срещата е приключила. Придружаваше посетителя си до вратата, където последният винаги задаваше въпроса:

— Трябва ли да платя нещо?

Отговорът на Чезаре бе главозамайващ:

— Да плащате? Но, сър, наградата „Лидер“ няма никаква финансова цел! Нито стотинка, нищо! Удоволствието е изцяло наше!

— Но все пак... петстотин души при „Ласер“... Двеста при „Максим“... Специален боинг за Акапулко...

— Нищо!

Чезаре замълчаваше за миг, после правеше покровителствена физиономия...

— Естествено, комитетът ни има доста разноски...

— Моята фирма може ли да помогне?

— Колата ще дойде да ви вземе от „Риц“ в осемнадесет часа, не забравяйте! Цялата преса ще е там! Да плащате... Но вие изобщо не сте длъжен!

— Моля ви! Колко?

— Скъпи приятелю, нямам никаква представа. Позволете все пак да ви благодаря от името на нашия комитет...

— Дайте ми някакво указание. Много съм затруднен... Колко дават другите?

Нова притеснена физиономия на Чезаре.

— Различно...

Следваше цифра между двадесет хиляди и петдесет хиляди долара в зависимост от мащаба на избраната фирма.

За най-голямо негово учудване досега никой не бе отказал да плати. В крайна сметка всеки получаваше достатъчно суета за парите си. Наградената фирма можеше гордо да показва дипломата си. Имаше коментари и в пресата. Всички оставаха доволни.

Единствено изключение на това правило бе Лу Голдман. Той прие без колебание наградата, но остана глух при думите на Чезаре, който няколко пъти спомена за „разходи по церемонията за връчването на тази престижна награда“. Инстинктът на Чезаре му подсказваше, че няма надежда: Голдман бе още по-голям канибал от него. В крайна сметка кой щеше да плати коктейла? Нямаше да е Чезаре. Голдман пък още по-малко. Тогава кой?

Чезаре прогони притеснението си. Времето беше превъзходно, костюмът от бяла коприна му стоеше като излят и имаше поне две нови жертви сред поканените — Арнолд Хакет и Онър Ларсен. Преди да тръгне към фойето, Чезаре се върна в банята, погледна се в огледалото и си изпрати въздушна целувка.

— Тръгваме ли? — попита Алън.

Норбер веднага стана прав с шапка в ръка. Той пусна Алън да мине напред и тръгна след него.

— Ще ме изчакате ли една минута, докато почистя колата...

— Сега ли? — учуди се Алън.

— Когато я паркирам открита, винаги я намирам пълна с боклуци.

Те прекосиха тридесетте метра до колата. На предната дясна седалка бяха размазани три шоколадови сладоледа.

— Ще приключа за минута — каза Норбер.

Той взе един парцал и почисти.

— Комунисти? — попита Алън дружелюбно.

— Не, буржоа — отговори Норбер в същия тон. — Само буржоата плюят върху това, което не могат да притежават. Ако обичате, качете се...

Алън седна на предната седалка. Норбер се намръщи.

— Предпочитам тук — каза Алън.

Норбер седна зад волана и потегли.

— Има една много интересна мисъл на един френски писател, Анри Мишо. Той е казал: „Ако колите можеха да мислят, ролс-ройсът щеше да е много по-притеснен от ситроена 2 CV“.

Той избухна в смях, включи се леко в движението и погали с ръка волана:

— Хубава кола... Много, много хубава кола!

Малко по-нататък показва един ресторант от лявата страна:

— „Тету“... Хубава, много, много хубава храна!

Тя легна на леглото. Изпъна се и се опита да достигне двата му края с пръстите на ръцете и краката си. Дори и легнала, достатъчно бе да повдигне леко глава, за да види морето през прозореца.

Слънцето бе оставило бял малкия участък кожа, който тя криеше от погледите с помощта на миниатюрния си бански костюм, който носеше на плажа. Тялото ѝ сега имаше три цвята — бялото на слабините, светлокафявото на космите и нежнорозовото на кожата, която бе изложила на безмилостното слънце на Средиземноморието.

Стана рязко и отиде при двата букета рози, които украсяваха стаята ѝ. Защо ѝ ги бяха изпратили? При басейна тя не познаваше никого, ако не се смята келнерът, на когото бе поръчала кока-кола с лимон и счукан лед. Сравни двете визитни картички, приложени към букетите. Не познаваше нито Луи Голдман, нито Чезаре ди Соньо. Тя ги смачка, хвърли ги в тоалетната и пусна водата. Взе един банан от фруктиерата, захапа го, без да го бели, изплю обелката, после се зае с една червено-виолетова ябълка. Отвори хладилника, извади бутилка мляко и отпи голяма глътка. Избърса устни с опакото на ръката си. Всичко ѝ харесваше безкрайно много. Тя се протегна пред отворения прозорец. Вдясно видя хората, които плуваха в басейна. Звукът от

телата, които падаха във водата, достигаше до нея с една минута закъснение пред това, което очите ѝ виждаха.

Отиде на пръсти до едно чекмедже, отвори го и извади от него странна сламена шапка и дълги черни ръкавици.

Нахлузи ръкавиците, сложи шапката на главата си, подпря глезените си на леглото и се опря с ръце на пода. Започна да прави лицеви опори, като си тананикаше някаква детска песничка, която бе научила в забавачницата преди двадесет години.

Шест километра след Голф Жуан, колата пристигна пред вратите на Кан.

— През „Кроазет“ ли да минем или по улица „Антиб“?

— Каква е разликата?

— Улица „Антиб“ минава през центъра, „Кроазет“ — покрай морето. „Мажестик“ е накрая. Малко по-дълго е.

— Тогава по „Кроазет“ — каза Алън.

Ролсът стигна до кръстопът. Норбер зави наляво, мина по железопътен мост и зави рязко надясно.

В обратна посока чакаха стотици коли, броня до броня.

— Тръгват си от плажа. По-страшно е и от Париж!

Откакто Норбер свали шапката и самият той седеше отпред, Алън се чувстваше много по-добре. Сега само ролсът беше атракция, а пътниците в него — не. Алън се слиса от броя на свободните момичета. Някои от тях бяха насядали в миниатюрни коли с десет квадратни сантиметра прозрачен плат вместо бански костюм и викаха щастливо сред звуците на стотиците клаксони.

— Всеки ден ли е така? — попита Алън.

— Всеки ден и всяка нощ — отговори Норбер.

— Къде са се настанили?

— Не се знае. Където намерят. Някои спят по плажовете, а другите се оправят както могат... Стая от шест квадратни метра за петнадесет души. През юли населението на Кан се увеличава двадесет пъти. Ходили ли сте в Сен Тропе?

— Не.

— Там е още по-страшно — сто пъти. Повечето пристигат без пари.

— Как преживяват?

— Както успеят. В края на сезона момичетата използват това, което им е дала природата, за да осигурят ежедневния си сандвич. Много от момчетата също.

— Искате да кажете, че се продават?

— Нека кажем, че се справят някак си. Поставете се на тяхно място... Канят ги на огромни яхти, хайвер, уиски и хашиш на воля. Това ги подлудява. Парите покваряват всичко, сър!

[1] Телохранители. — Б.пр. ↑

[2] Прислужник на френски е доместик. — Б.пр. ↑

11.

— Е, как беше чаят? — попита той любезно.

— Безупречен — отговори Емили, гледайки го въпросително. —
Къде отиваш?

— За пет минути до бара. Гоелан иска от мен съвет.

— С парите, които пропиляваме тук, надявам се, че ще го
накараш да ти плати.

Той се засмя кисело.

— Доскоро. Ще те чакам във фоайето, за да отидем заедно на
коктейла. А ако искаш, ще се кача да ви взема.

— Ще ни видиш, като слезем. Сара, какво ще облечеш? Не
държа да си със същата рокля като мен.

— Бялата от Сен Лоран.

— Добре, аз ще сложа зелената от Карден.

— Тръгвам — каза той.

Затвори леко вратата след себе си. Сара направи знак на майка си
да не мърда. След това отиде във вестибюла, отвори външната врата,
увери се, че коридорът е празен, и се върна в салона.

— Бих искала да ти покажа нещо.

— Какво?

— Във връзка с твой съпруг.

— Престани да наричаш Хамилтън „твоя съпруг“. Той е също и
твой втори баща.

— Да не искаш да му викам „татко“? След като видиш това,
което искам да ти покажа...

Тя взе черно куфарче, скрито в чекмедже под куп пуловери на
Хамилтън.

— Никога ли не си се запитвала какво крие вътре?

— Документи, предполагам.

— Наистина става въпрос за документи. Но от един особен
вид...

Тя извади от панталона си малко плоско ключче.

— Сара! — запротестира Емили. — Откъде имаш този ключ? Нямах право!

— Позволих си го, мамо. Все пак трябваше да знам с какъв тип споделяш живота си от дванадесет години насам.

— Сара, забранявам ти! Няма да позволя!

— Само погледни, много е поучително...

Тя сложи ключа в ключалката, повдигна капака и изсипа съдържанието на куфарчето на дивана: порнографски списания.

— А това знаеш ли какво е? Лупа! Разглежда ги с помощта на лупа!

Емили се обърна на другата страна.

— Сара, заповядвам ти да затвориш този куфар! Ненавиждам твоята недискретност! Хамилтън е мой съпруг, но аз никога не бих си позволила да ровя във вещите му!

— Както искаш, мамо. Запази илюзиите си. Но няма да се оставя да бъда изиграна от един мръсник!

— Не се бъркай в моите работи! — извика Емили, почервеняла от гняв.

— Сега вече си предупреждена! — отговори Сара.

Тя сложи ключа обратно в джоба на панталона си и се прибра в своята стая. Емили постоя неподвижно няколко мига, като стискаше в ръцете си ръчна чантичка. През отворения прозорец се виждаха чайките, които кръжаха около фасадата и надаваха остри писъци. При смъртта на първия си съпруг тя се бе заклела да не се омъжва повторно. Никой мъж не би могъл да я накара да забрави Франк Бъргър III. След три години се омъжи за Хамилтън Прайс-Линч, един от близките сътрудници на Франк. Тя го бе избрала именно защото не се открояваше с нищо — нито с физика, нито с интелигентност. Продължаваше да му дава заповеди, както бе правил Франк, докато бе жив. Разбира се, тя се бе притеснявала за него много преди Сара да заговори за това. Пазеше се от слабите, защото за нея те бяха още полукави и опасни от силните. Но Хамилтън не представляваше никаква заплаха нито за нея, нито за богатството ѝ. Тя винаги можеше да го смачка като муха. Понякога, когато бе изнервена, го викаше в леглото си. Той я любеше със старание, като прислужник, който се страхува да не загуби мястото си, ако не задоволи и най-малкия каприз на господаря си. Не я интересуваше откъде Хамилтън черпи силата да я

накара да вибрира... Важното бе, че успяваше. С Франк никога нищо не усещаше. Той я смазваше със силната си личност. Тя дишаше само за него, живееше с неговия ритъм, с неговия режим, изпълняваше изискванията и най-малките му прищевки. С Хамилтън ролите бяха обърнати. А и огромното богатство на Бъргър днес ѝ принадлежеше така, както един ден щеше да принадлежи на Сара.

Дъщеря ѝ бе безкрайно разочарована от брака на майка си с този незначителен човек, към когото тя изпитваше само презрение. Никога не изпускаше случай да го обиди, да каже, че той представлява заплаха за клана Бъргър, като особено подчертаваше прякора, който близките сътрудници на банката му бяха дали — „Хам Бъргър“. Емили не бе съпруга на Хамилтън Прайс-Линч, а Хам бе съпругът на Емили, „мистър Бъргър“, „Хам Бъргър“.

Този път Сара премина всички граници. Никой нямаше право да се рови в личните вещи на един мъж. Освен собствената му съпруга. Емили взе куфара, отнесе го в стаята си и го отвори с помощта на ключ, който извади от кутията си с бижута. Така както бе правила стотици пъти през изминалите години, тя се задълбочи внимателно в колекцията на Хамилтън, която той непрекъснато обогатяваше с нови списания.

С ококорени очи се загледа в един оформен член с нечовешки размери, по нищо неприличащ на двата, които бе виждала през живота си — тези на двамата ѝ съпрузи — Франк Бъргър III и Хамилтън Прайс-Линч.

Ролсът едва пълзеше в огромното задръстване. Курортисти по бански костюми прекосяваха платното и отиваха да се разхладят в отсрещните кафенета. По шосето се търкаляха топки.

— Влизаме в Кан — каза Норбер.

— Това ли е „Кроазет“?

— Не, по-нататък, след като завием надясно.

Алън забеляза отпред бяла сграда в стил рококо. Оградена от палмови дръвчета сред морава, тя имаше много величествен вид.

— Какво е това?

— Лятното казино. „Палм Бийч“.

Изведнъж страхът му се пробуди. Същата вечер зад тези стени той щеше да се опита да обмени един чек за петстотин хиляди долара. В Ню Йорк след чудесен обяд това му се виждаше съвсем реално. Тогава това бе само продължението на един сън, в който действаш. Но на самото място, в реалността, как да се осмели да поиска такъв огромен кредит? Той прокле Банистър.

— Далече ли сме от хотела?

— „Кроазет“ започва тук. Хотелът е на другия край. „Мажестик“ и „Палм Бийч“ имат едни и същи шефове и водят една и съща битка — да оберат беззащитните милиардери.

— Вие против ли сте? — попита Алън, едва сдържайки усмивката си.

Норбер го погледна учудено.

— От това живеем всички. И аз на първо място.

— А вашите политически убеждения? — заяде се Алън.

Норбер се усмихна, а очите му сякаш се свиха.

— Аз съм пълен с противоречия.

Той ловко избягна едно дете, което изскочи ненадейно пред колата, и продължи:

— Само че ги поемам върху себе си.

След това замълча. После посочи с пръст една гигантска сграда от дясната страна:

— „Карлтън“.

Зави в уличката от западната страна на хотела, зави още веднъж наляво и спря до тротоара.

— Това ли е „Мажестик“? — изненада се Алън.

Норбер поклати глава.

— Вижте какво, сър, искам от вас една услуга... Държа на мястото си, а правилникът на агенцията ми е строг. Мога ли да помоля за позволение да си сложа шапката, а вие да седнете отзад, докато пристигнем в хотела?

— Но защо? Какво значение има?

— Така е по-разумно — каза Норбер. — Ако така, както сме сега, пристигнем в хотела, клиентите няма да разберат кой от нас е шофьорът и кой — клиентът. Моля ви.

— Окей — съгласи се Алън. — А казахте, че сте способен да преглътнете противоречията!

— Съжалявам, сър. Не става въпрос за моите противоречия, а за тези на една символична система, която изисква незабавна идентификация на индивидите по външни признаци. Ако обърнете този закон, няма да остане нищо от капиталистическата йерархия. И тогава какво ще стане?

— Повторете това, но по-бавно, ако може — каза Алън, като хвана главата си с две ръце.

Той седна на задната седалка. Норбер сложи шапката си и потегли тържествено.

Когато отсядаше в „Мажестик“, Джон-Джон Нютън наемаше освен апартамента на шестия етаж една стая и един салон на първия етаж. Стаята бе предназначена за моментните му завоевания, а салонът — за посетителите. Случваше се едните и другите да се разбират добре — това съвсем не бе дело на случайността.

По време на деловите срещи на Джон-Джон Нютън се случваше през вратата да се покаже някое божествено създание. Като се правеше на притеснен, но кавалер до мозъка на костите, той представяше момичето на потенциалния си клиент. След няколко минути Джон-Джон излизаше от стаята под претекст, че има спешен телефонен разговор. Връщаше се с извинения след половин час и веднага преценяваше успеха на маневрата. В три случая от четири момичето — чиито услуги наемаше на баснословна цена от една специализирана агенция — се оказваше „прелъстено“ от клиента, който изпитваше тогава безкрайно задоволство, че е отмъкнал малката приятелка на толкова могъщ и красив мъж като Джон-Джон Нютън. И автоматически ставаше благосклонен към сделката, която разискваха в момента.

Тъй като оборотът на „Ван Велде“ бе милиони долари, и най-малката разлика в процентите означаваше истинско богатство. Нютън разговаряше по един и същи начин и без посредници с генерали от Израел, министри на външните работи на Саудитска Арабия, китайски комисари и всички, които прибягваха до неговата фирма, за да екипират армията си, легална или не, с електронна апаратура.

Преди две години той реши да разшири дейността си, като се обърне и към други клонове на индустрията. Беше се обърнал към

някои европейски и американски банкери с молба да му подсказат какво би представлявало интерес за тях. Един от тях му подсказа нещо грандиозно, изискващо изключителна ловкост и абсолютен синхрон на действие. Успехът на операцията във върховния момент щеше да виси на косъм. Разбира се, Джон-Джон Нютън се запита какви са мотивите на банкера и без да е абсолютно сигурен, реши, че е открил отговора, който щеше да използва за своя облага, когато настъпеше подходящото време. Най-интересното във всички сделки бе това, че всеки гледаше да прекара другия. Оживелите се брояха накрая.

Но досега не се бе осмелил да направи номера с момичето на този, когото очакваше. Дори да умираше от желание, другият бе прекалено фин и предпазлив, за да падне в клопката.

На вратата се почука два пъти. Джон-Джон посрещна посетителя си. Дребният мъж в блейзър от кашмир подаде ръка. Джон-Джон я пое и разтърси горещо.

— Влезте, скъпи приятелю, влезте... Какво ще пиете?

— Нищо, благодаря. Ще остана само минута. Чакат ме на един коктейл.

На лицето на Нютън грейна усмивка.

— При Голдман?

— Познавате ли го?

— Малко. Но все пак достатъчно, за да ме мрази до смърт.

— Женска история?

— Още по-лошо. Бих го на голф във Флорида.

— Залогът голям ли беше?

— Като изключим неговата гордост, нямаше друг залог. Но все пак ще ви призная, че тази загуба му струваше повече от двадесет милиона долара.

— Разкажете!

— Ще ви разкажа някой ден, обещавам.

Усмивката на Джон-Джон се скри.

— Имате ли новини? Докъде сме стигнали?

Хамилтън Прайс-Линч скръсти ръце и каза тържествено:

— Всичко се развива по плана. Работата е опечена.

Докато Алън открие как се отваря вратата на ролса, двама униформени носачи му отвориха. В Ница го посрещнаха с роза и усмивка. В Кан слезе сред буря от смехове, чиято причина не му беше ясна. През храстите мимоза, които заграждаха басейна, той виждаше стотици тела от двата пола, без да успее да различи лицата им. В униформа на адмирал от флота един едър червенокос юначага с рамене като гардероб му обясни:

— Има коктейл, сър. Дават някаква награда.

Алън кимна с глава, като не можеше да реши как да се държи.

— Сър, ще ви придружа до рецепцията.

Алън тръгна към фойето, а под командването на „адмирала“ двамата носачи с помощта на Норбер свалиха от багажника на ролса скъпоценните му куфари.

„Адмиралът“ се казваше Серж. От близо четвърт век той бе шеф на шофьорите в „Мажестик“. Хиляди хора бяха минавали покрай него. Той се наведе към племенника си, млад мъж на около двадесет години, на когото се опитваше да втълпи главните правила на този занаят.

— Никога не се впечатлявай от външния вид. Той нищо не означава. Важно е достойнството, непринуденото държане, спокойствието. Дори в кола от чисто злато дриплъто си остава дриплъ.

Племенникът го погледна с обожание.

— А този тук дриплъ ли беше?

— Не е задължително. Но първо — колата е под наем. Второ — куфарите му са прекалено нови. Трето — костюмът му е конфекция. Четвърто — не знае какво да прави с ръцете си. Винаги гледай ръцете им! Ако не знаят къде да ги сложат, значи са свикнали повече да отседат в къмпинги, отколкото в палати. Как си, Норбер?

— Здравей, Серж.

— Ей, Норбер, тъкмо казвах на племенника... Кой е твоят тип?

— Поуп. Алън Поуп.

— Не съм чувал за него. Какво продава?

— Не знам. Американец е.

Серж се обърна към Антоан Безар:

— Видя ли?

Той се затича изведнъж към един млад мъж, заобиколен от десетина души от двата пола, и козирува с шапка в ръка.

— Ваше Височество...

Върна се при Норбер и младия Антоан Безар.

— Това е принц Али, племенник на Фейсал. Пристигна тази сутрин от Лондон. Търси да купи имот. Агентите по недвижимите имущества се бият.

Антоан Безар се загледа след принца, впечатлен от избелелия му блузон, изтърканите дънки и окъсаните еспадрили.

— Изглежда като просяк — каза наивно той.

Серж го потупа бащински по рамото.

— Забравяш нещо, малкият... Класата. Класата!

Марк Гоелан загледа раздразнено купите с хайвер и съомга, наредени на масите около басейна от цяла бригада келнери. Три минути бяха достатъчни, за да изчезне всичко. Човек би казал, че гостите от три дни не бяха хапвали нищо в очакване на тази манна небесна. Предишния ден Гоелан бе гледал по телевизията един филм за опустошенията на скакалците в полята на Африка: те унищожаваша всичко по пътя си. Тук ставаше същото! Ужасен, той видя, че момчетата са направили непрекъснатата редица и си подават бутилките „Дом Периньон“ като пожарникари, които си подават кофи с вода при горски пожар. Но приемът едва започваше и сякаш нищо не бе способно да потуши огъня.

Той си проправи път през веселите групички, като непрекъснато му подвикваха, дърпаха го за сакото. По пътя си той стисна и целуна около тридесет ръце, накичени с пръстени, направи хиляди комплименти за външния вид, роклята, прическата, тена, печалбата от играта предишния ден. Едва избягна едно трио от английски госпожици на почтена възраст, от които най-голямата — в лилава епископска роба — искаше да го спечели със завещанието си, тъй като не можеше да го спечели с леглото си. С накривена вратовръзка, плувнал в пот, се добра до малката стая зад бара и се хвърли към Еторе Маркович, шефа на импровизирания ресторант.

— Еторе! Вие сте луд!

— Още не напълно, сър, но и това няма да закъснее...

Диригент на огромното задръстване, той имаше нужда от двете си ръце, за да направлява безкрайния поток от подноси с храна и

бутилки шампанско, чиито тапи изхвърчаха с оглушителен шум.

— Еторе! Колко са поканените? Колко?

— Предвидени са сто...

— Има вече поне петстотин на терасата и продължават да пристигат на тълпи. Кой ще плаща?

— Мистър Газоли ми каза...

— Газоли ли? Къде е той?

Гоелан забеляза блестящото теме на главния си касиер, който подскачаше насам-нататък в тази река от хора.

— Албер! Албер!

Плешивата глава изчезваше и пак се появяваше в зависимост от посоката на движение на тълпата. Гоелан си пое дълбоко въздух и се втурна след него със свити лакти...

Луи Голдман, чийто час щеше да настъпи едва след четиридесет и пет минути, бе успял да се изолира в един ъгъл с принц Хадад.

— Историите между евреи и араби са глупост, Ваше Величество. Това е минало. Всички ще се сдобрят около моя проект. И намирам за пикантно един израилтянин — в случая самият аз — да предложи идеята за филм, който ще стане класиката на всички времена в прослава на мюсюлманите — „Животът на Мохамед“.

Принцът кимна, държейки в ръка чаша перие. Той беше махмурлия от изпитото уиски предишния ден. Бе се наливал до седем часа сутринта с трима от своите придружители. Те четиримата успяха да окажат чест на осемнадесет момичета, които пристигнаха на три групи в двата апартамента на третия етаж, наети специално за среднощните им подвизи. По време на сезона агенциите за колгърл бяха на нокти. Арабите бяха изключително разточителни, но не се шегуваха с качеството на стоката. Изискваха красиви расови момичета, които обичаха професията си и изпитваха удоволствие от нея, вместо да го симулират. Когато оставаха доволни, нерядко предлагаха и диаманти.

Но за нещастие, дори и да продължаваха подвизите си всяка нощ, в продължение на месец те не искаха да виждат втори път едно и също момиче. Трябваше им всеки път по нещо ново и неவிжданo досега.

Луи Голдман забеляза, че очите на Хадад жълтеят като на тип, за малко излязъл от пиянство. Перие — то беше за другите. На публични

места петролните крале пиеха само вода, но Голдман беше в течение почти минута по минута на това, което ставаше в интимна обстановка: броят на момчетата, количеството на изпитите бутилки. Палатът беше като село — клюките се разнасяха с шеметна бързина. Момчетата, които работеха нощна смяна, камериерките, барманите, носачите бяха свидетели на всички странности, които се случваха тук. Понякога някой от тях не можеше да устои на изкушението да каже какво е видял. Мълвата правеше останалото.

— Няма проблеми за продукцията. С петдесет милиона долара ще успеем да се справим.

Голдман знаеше, както и всички останали, че дневният приход на принц Хадад бе от три милиона долара, тоест близо един милиард френски сантим, които трябваше да изхарчва всеки ден, без да посяга на основния си капитал. На тази тарифа никой и нищо не можеше да устои. Пиколото на етажа получаваше понякога по пет хиляди франка за това, че е донесъл киселото мляко. Същото се отнасяше за спасителя на басейна, масажиста или прислужника в казиното, който му бе поднесъл стол.

Вече не ставаше въпрос за цифри, а за поезия чисто и просто, където и най-малкото желание моментално се превръщаше в реалност.

— Какво мислите, Ваше Височество?

Хадад потопи устни в чаша перие.

— Идеята ви е много интересна.

— „Животът на Мохамед“... Животът час по час на пророка... Най-добрите сценаристи в света, най-известните актьори, хиляди статисти, пустинята... За шест месеца ще си възвърнем вложенията... Толкова филми са направени за Христос, този евреин, и нито един за Мохамед. Ще участвате ли, Ваше Величество?

Един шофьор в униформа се приближи до Лу Голдман, който стоеше с гръб към него:

— Извинете, сър, търсят ви по телефона... От Лос Анджелис...

— Виждате, че съм зает! — избухна Голдман.

Шофьорът му имаше за задача да му досажда през петнадесет минути с измислен телефонен разговор, за предпочитане с другия край на планетата.

Той рядко караше огромния мерцедес 600, нает от шофьора му за целия сезон. Получаваше пари, за да му се карат непрекъснато, но

много добре се нагаждаше към тази неблагодарна роля.

Едновременно прислужник, частен секретар, камериер, шофьор или иконом, той имаше достъп до Холивуд, където известността на шефа му беше причина за благосклонността на тези, които се надяваха да направят кариера в киното. В крайна сметка без помощта на Голдман Леон, който в действителност се казваше Троцки, щеше да е още монтьор в един завод в Пантен.

Той поздрави по военному, като държеше почтително шапката си в ръка, и погледна крадешком часовника си: след петнадесет минути щяха да търсят Голдман от Австралия...

— А! Ето го нашия лауреат! — възкликна Чезаре ди Соньо, като ръгна с лакът Голдман, без да изпуска ръката на един дребен мъж със строго лице.

— После, приятелю, после... — измърмори Голдман, който забеляза, че принц Хадад проявява дискретни признаци на нетърпение.

— Луи — настоя Чезаре, — предполагам, че познавате Арнолд Хакет?

— И още как! — излая Голдман. — Скъпи приятелю, бях се заприказвал и не ви видях! Тъкмо преди малко ви търсех... Ваша Светлост, мога ли да ви представя Арнолд Хакет, от „Хакет Кемикъл“... Негово Височество принц Хадад... Чезаре ди Соньо, организатор на наградата „Лидер“.

Чезаре намигна на принца и го потупа приятелски по рамото:

— Как си, Хад?

Мнението на Голдман за него се подобри с една степен. Преди много години Ди Соньо бе основният снабдител на принца с луксозни проститутки. Между братя по оръжие, които стотици пъти бяха споделяли едни и същи женски тела, протоколът не важеше. А и Чезаре бе доволен, че може да покаже на Хакет връзките си с могъщите на деня.

— Хадад, задръж го тук! Той е способен да се изпари, а аз трябва да му връча наградата!

12.

Вратите на асансьора се отвориха на седмия етаж. Типът от рецепцията се отмести, за да направи път на Алън, изпревари го, преди да стигне до апартамент 758, и отвори вратата.

— Ако обичате да влезете...

Входното антре бе потънало в полумрак. Човекът в черно натисна пътом ключа на банята и отиде в дъното на стаята. Алън хвърли бегъл поглед на облицованата с черен мрамор баня.

Изведнъж лека вечерна светлина нахлу в салона. През огромния прозорец Алън видя небето, където сякаш плуваха чайки.

— Терасата...

Алън направи няколко крачки, заслепен от красотата на пейзажа. От дясната му страна слънцето умираше в нежна позлатена мъгла. Право напред — пристанището, където лодките се прибираха след дългия ден. Приблжи се до парапета. Точно до него, около басейна, видя огромна тълпа, чийто приглушен шум достигаше и до него. Чадърите в ярки цветове контрастираха с тъмнозеленото на палмовите дървета, сивото на маслиновите клонки, тъмната сянка на лалетата и розите.

— Ще вдигна и другите щори...

Алън дори не го чу, загледан в движението на минувачите по „Кроазет“, дългия плаж със златист пясък, който описваше полукръг на изток, къщите, оцветени в охра, които сякаш бяха накацали по хълма, ресторантите в пристанището, чиито светлини се запалваха едни след други. Някъде високо, почти невидим в лазура, един самолет оставяше в пурпурното небе дълга синкава диря.

Той въздъхна дълбоко и седна срамежливо на края на един шезлонг. Когато се върна в салона, мъжът от рецепцията си беше тръгнал. Върху една конзола бе поставен букет от рози. Той зарови лице в него и вдъхна с наслада аромата му.

Изхвърли надалеч обувките си, свали ризата и разкопча панталона. На вратата се почука.

Той мина в банята, облече бял халат и отиде да отвори.

— Багажът ви, сър. Искате ли да изпратя камериерката да ви помогне да го разопаковате?

— Не, благодаря, излишно е. Чакайте...

Той взе от джоба на самото си една шепа френски банкноти и се опита да изчисли равностойността им в долари. Не успя. Човекът с багажа се загледа в картините на стената. Нерешително Алън взе две банкноти от по сто франка, спомни си думите на Норбер и подаде само едната: не трябваше да се прекалява.

Чезаре сложи ръка върху раменете на Арнолд Хакет и го повлече със себе си. Моравата около басейна с морска вода бе наситена с аромата на екзотични дървета — маслинови, портокалови, лимонови, гигантски кактуси, кипариси, стогодишно алое... Въздухът бе лек и сух.

— Нашата среща е изключително съвпадение! Миналата седмица в Лондон на един съвет на нашия международен комитет ви избрахме измежду пет други кандидати като най-динамичната личност на годината в Съединените щати! Мога ли да ви задам един недискретен въпрос, като уточнявам, разбира се, че не е задължително да ми дадете отговор... Какъв е годишният оборот на „Хакет“? Не отговаряйте веднага. По-скоро ми кажете дали не бъркам... Аз предположих, че е около петстотин милиона долара?

— Точно така — изсумтя Хакет.

Чезаре го загледа с дълбоко възхищение.

— Какъв успех! Как го постигате, мистър Хакет?

Арнолд се замисли за момент, за да формулира по-точно отговора си. Накрая каза:

— Ентусиазъм, твърдо управление, въображение, хитрост.

— Чудесно... Преди Луи Голдман присъдихме наградата на фирма „Мерцедес“... Ще приемете ли да бъдете следващият ни лауреат?

Хакет задържа устни.

— Ами...

Чезаре едва се удържа да не потрие ръце: старото шимпанзе бе захапало стръвта!

— Ще трябва да се допитам до управителния съвет...

— Това е съвсем естествено! Знаете ли как виждам церемонията по връчването? Първо — мястото... Трябва да е много топло... Акапулко! Два боинга 747 ще доведат поканените от всички краища на света. Първият ще излети от Европа — Лондон — Мюнхен — Париж, а вторият от Съединените щати...

Той забеляза, че Хакет се мръщи, и се уплаши, че е отишъл твърде далеч и прекалено бърза. Човек не събираше такова огромно богатство като неговото, ако не е поне малко стиснат. Важното бе да не го плаши, да не му позволява да задава въпроси...

— Кога сте свободен, мистър Хакет?

— Вашата награда не се ли дава само веднъж в годината?

— Арнолд...

— Виктория... Мога ли да ти представя Чезаре ди Соньо? Мисис Хакет, моята съпруга...

Чезаре се преве на две над подадената ръка, като пресмяташе наум стойността на огромния и бляскав камък, който Виктория носеше на пръста си. Появяването ѝ му бе спестило отговора на неудобния въпрос. Трудно можеше да признае на Хакет, че броят на присъдените награди зависеше от рибите, които захапеха въдицата. Той стисна горещо ръката на Арнолд.

— Бихме могли да продължим този разговор по време на обяда. Къде ще бъдете утре?

Хакет погледна към Виктория.

— В Палм Бийч.

— Чудесно! Ще бъдете мои гости!

В Палм Бийч, където подписваше сметките си, все още никой не го бе упрекнал, че не ги плаща, или съвсем плахо и той си бе направил извода, че са доволни от честта да го имат за клиент.

— Не се сърдете, но трябва да ви оставя... След десет минути ще връчвам наградата, журналистите сигурно вече ме търсят... До утре... Мадам...

Нова целувка по ръката, приятелско намигане на Арнолд и...

— Чезаре!

— Бети!

Роклята в коралов цвят, на която блестеше една-единствена петдесеткаратова перла, подчертаваше красотата на Бети. Тя висеше на ръката на един гигант с рогови очила. От пръв поглед Чезаре прецени,

че той тежи не по-малко от сто и петдесет килограма. Бети повдигна авторитетно една от лапите на гиганта и я сложи в ръката на Чезаре.

— Онър, представям ви Чезаре ди Соньо... Онър Ларсен...

При думата „Ларсен“ тя намигна на Чезаре.

— Щастлив съм! Безкрайно съм щастлив! — каза Чезаре, като напразно се опитваше да измъкне ръката си от менгемето на колоса.

Преди години Чезаре и Бети бяха спали заедно няколко пъти просто като приятели, защото скучаеха. Никой от тях не запази спомен от прегръдката на другия, но се разбираха без думи. Чезаре представяше лауреатите си на Бети с цялата им биография, финансово състояние и семейно положение — над определен годишен доход никой мъж, минал тридесетте, не бе ерген. От своя страна Бети никога не пропускаше да тикне любовниците си в мрежите на Ди Соньо. Това бе обмяна на информация, която те двамата бяха кръстили с много хумор „асоциация на злодеи“.

— Всички разправят, че вчера си била ослепителна у Синьорели. Навсякъде само за това се говори.

— Наистина ли? — направи се, че не знае, Бети.

С потрепване на миглите тя даде на Чезаре да разбере, че не трябва да се задълбочава в тази тема. Не и пред Ларсен. Естествено, тя вече го бе оплела в мрежите си, но плячката можеше всеки момент да ѝ се изплъзне. Щеше да се наложи да изчака до вечерята в казиното, за да го разбере що за човек е в действителност, дали наистина е толкова щедър, колкото се говори. А за постиженията му в леглото изобщо не се замисляше. Тя бе напълно сигурна в себе си и във възможностите си да убеди всеки мъж, че той е едновременно Аполон, Казанова и авторът на „Кама сутра“. Докато любовниците ѝ се опияняваха от водопада червена коса, тя бе способна — като едновременно симулираше удоволствие до перфектност — да разговаря, да пресмята подаръците им, акциите си, държавните облигации и бижута. Веднъж в четири часа сутринта в бара на игралната зала на Палм Бийч тя бе признала на Чезаре:

— Когато са прекалено отвратителни, пресмятам колко крави ще мога да си купя с парите, които ще получа за нощта. Така времето минава по-бързо.

Тя виждаше, че Онър Ларсен прилича на прасе, натъпкано с хормони, но мисълта, че бе успяла да го отнеме от Надя Фишлер, го

правеше да изглежда почти красив. От години и двете ловуваха по едни и същи места — Кан, Монте Карло, Портофино, Лас Вегас, Лос Анджелис, все магически места, където можеше да се намери подходяща плячка с претърпана чекова книжка. Те неминуемо се срещаха всеки път и всеки път се правеха, че не се виждат. Бети презираше страстта на Надя за игра, която я караше да дава на казиното с лявата си ръка това, което успяваше да измъкне от мъжете с дясната. Надя пък разправяше на всички, че Бети „използва задника си, за да увеличи мизерната си банкова сметка“. Днес мизерницата бе успяла да направи за посмешище любителката на игри: Надя Фишлер дълго щеше да помни нокаута си от вчера! Бети потръпна от удоволствие при спомена за тишината, изпълнена с възхищение, която бе последвала появяването ѝ в салона на Синьорели.

Дори и най-изпечените аристократи не виждаха всеки ден шест милиона долара, закачени на миниатюрно парче смарагдовозелена коприна.

— Мистър Ларсен — каза Чезаре, — знаете ли, че в Мюнхен три часа говорихме само за вас?

Бети побутна гиганта с лакът.

— Чезаре ди Соньо е организаторът на наградата „Лидер“...

— А! Много добре — отвърна Онър Ларсен.

— Като имаме предвид динамичността на вашата компания, смятаме, че е правилно да получите наградата.

— Наистина ли? — Бети изглеждаше очарована.

— Ах, Бети, Бети!... Ти не знаеш с кого си имаш работа! Мистър Ларсен не ти ли каза, че е един от тримата крале на световната аеронавтична индустрия?

— Съвсем не!

Майката на Чезаре бе чистила чуждите къщи, за да може да го отгледа. Единственото нещо, което той запомни от нейното възпитание, бе следният афоризъм: „Не можеш да угодиш на глупака“. След много години той установи, че това е вярно. Мощта на будалите, които той манипулираше, бе притъпила всякакво чувство за самокритика у тях. Чезаре понякога се притесняваше от глупостите, които им говореше. Те — никога. Чуждото мнение за тях бе винаги под собственото им.

— А какво ще кажете за Марсел Дасо? — каза Онър Ларсен.

— Красавец, известен и скромен на всичкото отгоре! Бети, кога ще ми го доведеш?

— Мистър Ди Соньо! Всички чакат само вас!

— Идвам — отвърна Чезаре на метрдотела. — Ще пием ли по чаша след връчването? Господи, къде изчезна Голдман?

Той го забеляза в отсрещния край на басейна да разговаря с дребен мъж в син блейзър със златни копчета, когото затъмняваше с огромното си туловище — Хамилтън Прайс-Линч. Чезаре си пое дъх и се гмурна в тълпата, която се блъскаше около опустошения бюфет.

Алън стъпи с боси крака на терасата. За няколко минути светлината се бе променила. Слънцето изчезна зад хълма, като оцвети морето с тъмен блясък. Реши да вземе душ, но после се отказа: имаше нещо по-спешно да свърши преди това. Легна на леглото, взе телефона и поиска един телефонен номер.

— Ще ви свържа след малко.

Той запали цигара с поглед, зареян в облаците, като едва устояваше на желанието да се унесе в дрямка. Звънецът на входната врата го стресна.

Той загърна халата си, отвори вратата и видя пред себе си камериерка в небесносиня униформа.

— Извинете ме, сър, искате ли да подредя?

— Да подредите?

— Да разтребя стаята ви, да подредя багажа... — уточни тя с усмивка.

Очите на Алън щяха да изскочат от орбитите си — зад камериерката, в коридора, той видя да се задава дребен мъж с екстравагантен яркочервен блейзър. В Ню Йорк бе виждал снимката на този жив бог в кабинета на „Хакет“ — самия Арнолд Хакет. Той се опита да затвори внезапно вратата, като че ли бе виновен за нещо, ужасен от вида на този, който досега за него бе само мит.

— По-късно — каза той на камериерката, която вече нищо не разбираше. — По-късно!

— Добре, сър.

Вратата се затвори с трясък. Той се облегна на нея и пое дълбоко въздух.

Телефонът извъня: Банистър!

— Бихме искали да разширим произхода на нашите капитали и да отворим за филмовата индустрия някои икономически клонове — говореше Голдман на Прайс-Линч. — „Нощта, в която слънцето умря“ е най-доброто, което е създавано след „Отнесени от вихъра“. Филмът практически ще удесетори първоначалните вложения. Когато казвам удесетори, имам предвид в най-лошия случай.

Хам Бъргър поклати глава с одобрение.

— Аз не си играя с цифрите, мистър Прайс-Линч. Ако мога да прескоча само един метър, не слагам летвата на метър и половина. Всъщност възможно е капиталовложенията да се увеличат сто пъти.

— Моля да ме извините, сър, но ви търсят по телефона... от Южна Африка...

Голдман изгледа гневно шофьора си.

— Не виждате ли, че съм зает!

— Моля за извинение, сър — измърмори Леон Троцки.

— Моля ви — намеси се Хамилтън Прайс-Линч, — не се притеснявайте за мен...

— „Де Биърс“ непрекъснато ми досаждат! Всички искат да се включат в продукцията! Много е късно, вече нищо не им дължа!

— Луи! Търсих ви навсякъде — извика Чезаре. — Наш ред е! — Той се направи, че едва сега вижда „Хам Бъргър“. — Не се сърдете, че ви го отнемам... — Той подаде спонтанно ръка. — Чезаре ди Соньо, приятно ми е.

— Хамилтън Прайс-Линч — каза „Хам Бъргър“.

— Лу, ще ни линчуват! — изскимтя Чезаре. — Оттук!

Направиха им път с весели викове, аплодисменти, подсвирквания. Като единият непрекъснато буташе другия, те стигнаха до малката естрада, приготвена специално за целта от дърводелците на „Мажестик“. Чезаре се качи. Помощниците му подадоха дипломата, която щеше да връчва. Той избърса чело, прокашля се, взе микрофона и духна няколко пъти в него. Шумът, увеличен многократно от високоговорителите, бе ужасяващ. Като показваше всичките си зъби — бяха му стрували много скъпо — Чезаре избухна в смях.

— Дами и господа! Ако обичате...

Глъчката намаля с няколко тона.

— Ако обичате — настоя Чезаре с вдигната ръка, в поза на римски император, който всеки момент ще даде заповед на легиона си. — Скъпи мои приятели! Приятели, тишина, ако обичате!

Постепенно шумът утихна и се чуваха единствено плисъкът на водната каскада в басейна и острите крясъци на чайките в небето.

— Благодаря — каза Чезаре, — благодаря...

Изведнъж стана свидетел на странна гледка. Всички глави се обърнаха в пълен синхрон и се вторачиха в една точка, разположена някъде зад гърба му — около трите стъпала, които водеха към терасата на бара.

— Дами и господа...

Той хвърли бегъл поглед към Лу Голдман, който чакаше до естрадата: той също гледаше натам. Чезаре се съпротивлява няколко мига, но не можа да удържи пред слисването, което четеше в очите на другите. Обърна бавно глава. „Бавно, защо бавно? — запита се той. — Вече никой не ми обръща внимание, сякаш не съществувам...“

Той разбра причината за това в момента, в който се чуваха първите викове и смехове, все още въздържани. Най-напред видя Надя Фишлер, облечена в семпла черна рокля без никакви украшения, пристъпваща внимателно и сякаш не забелязваше, че е станала център на внимание. А след нея ситнеше с наведена глава и боядисана в червено коса Алис, камериерката ѝ, която всички разпознаха като карикатура на Бети Гроун.

Тя бе облечена в тясна рокля от смарагдовозелена коприна и бе покрита от горе до долу със скъпоценни камъни. Жива коледна елха, блестяща като горящ факел от светлината на сапфири, рубини, изумруди, диаманти.

Всички глави се обърнаха автоматично към Бети Гроун, която не помръдна, сякаш събитието изобщо не я засягаше. Въпреки внезапната си бледност тя успя да задържи на устните си лека усмивка, хвана под ръка Онър Ларсен, който се намръщи от внезапното докосване, и му прошепна на ухото, очарована въпреки всичко...

— Имитация...

Говорейки, тя прецени мислено стойността на бижутата, с които бе окичена камериерката, на около десет милиона долара.

— Каза овчарят на овчарката... — промърмори замечтано дукеса Дьо Саран.

— Уреждане на сметки между две проститутки — прошепна дукът, нейният съпруг. — Но е добре измислено. Бети Гроун си го изпроси.

— Това не е първото нещо, което си проси — добави дукесата. — А вашата забележка, Юбер, е точна, но не на място. Съгласна съм, че са проститутки, но не е ваша работа да го казвате. Вие сте спали и с двете.

— Манди — прошепна дукът, без да престава да се усмихва, — видях ви. Върнете вилицата на масата... Хайде... Върнете я!

Дукесата извади вилицата от бродирания си сак и дискретно я положи на масата.

— Не забелязах.

— Чекмеджетата в апартамента са пълни с такива неща!

— Дами и господа — заекна Чезаре, като се опитваше да поеме нещата в свои ръце.

За съжаление бе прекалено късно. От всички страни избухнаха смехове, които се надигнаха като буря, докато Алис, следвайки господарката си по петите, завършваше триумфалната си обиколка.

— Алън, къде си? Пристигна ли, Алън?

Развълнуван, Алън си представи Банистър на милиони километри, в малкия задушен кабинет, където заедно бяха прекарали години, мечтаейки за недостъпни неща.

— Слушай ме добре, Сами! Слушай!

— Откъде се обаждаш?

— От Кан. Чуваш ли ме?

— Чувам те.

— Сами... Току-що го видях!

— Кого?

— Хакет.

— Видял си Хакет? Това истина ли е?

— Току-що, облечен в червен блейзър, в коридора!

— В червен блейзър ли? Сигурен ли си, че беше той?

— Подиграваш ли ми се?... Сега какво да правя?

— Наблюдавай.

Алън стисна слушалката и извика:

— Какво да наблюдавам? И колко време да наблюдавам?

— Спокойно... спокойно... Колко е часът в тази проклета страна?

— Почти девет часът вечерта.

— Добре. На първо място — казиното. Нали разбираш какво искам да кажа?

— Да, да...

— Ще сменяш! Преди всичко сменяй! Разбрано?

— И после?

— Слушай, Алън... Благодари на Бога! Тук обстановката е нетърпима, часът е два следобед, всичко смърди, задава се голямо уволнение и всички треперят! Жегата е адска, плувам в собствен сос и съм затънал в работа! Затова не се оплаквай! Затвори си устата и сменяй! Чуваш ли ме? Сменяй!

— Ще хапна нещо и отивам.

— После ще ядеш!

— Нищо не съм ял от Ню Йорк! А ти сигурно си обядвал?!

— Добре, добре... Как е там?

— Кое?

— Всичко!

Алън обиколи с поглед луксозната стая, но не намери думи, за да изрази чувствата си.

— Различно е... Съвсем различно.

— Учудваш ме, хитрецо. Всяко място е по-добро от дупката, в която умирам бавно!

— Говори ли с Кристел?

— Има ли момичета?

— Питам те дали си говорил с Кристел!

— Да, да, ще го направя... Има ли момичета?

— Пълно е! И повечето са голи!

— Мръсен лъжец!

— Честна дума! Като видиш сам, ще се увериш!

— Патси всеки момент ще се върне, трябва да прекъсна... Ей! Алън?!

— Да.

— Без глупости, нали?
— Какво искаш да кажеш?
Няколко секунди тишина.
— Нищо. Просто без глупости.
— Не разбирам.
— Не забравяй защо си там! Пази си нервите! Не се предавай!
— Ще се опитам.
— Добре. До утре по същото време. Аз ще ти се обадя. В крайна сметка нека фирмата да плаща!
— А според теб с чии пари плащам тук?
— Много смешно. Ей, Алън?
— Да!
— По дяволите!
Разговорът прекъсна. Алън се усмихна. Гласът на Самуел... Едва сега си даде сметка, че умира от глад. Позвъни на прислужника.

— Срам ме е, мадам, толкова ме е срам!
Седнала на един стол, Алис криеше лицето си в ръце. Върху леглото бяха нахвърляни бижутата, който Надя сваляше от роклята на камериерката си, сякаш белеше плод.
— Чудесна беше! Гроун ще пукне! Донесе ли сърцето?
— Да... Да... В хладилника е.
— Добре. Успокой се. Ще ти подаря нещо.
Тя обходи с поглед разхвърляните по леглото бижута и забеляза един превъзходен тюркоаз, монтиран в пръстен.
— Ето, виж... Това е за теб!
— Не го искам! — извика Алис, като продължаваше да крие лицето си.
— Ще погледнеш или ще ти откъсна главата! Знаеш ли колко струва? Спечелих го от един търговец на едро от Рънджис!
Алис погледна към пръстена, подсмърчайки.
— Не мога да го нося. Прекалено е хубав за мен.
— Кой те кара да го носиш? Продай го. Така поне никой няма да може да ми го вземе.
— Може би ще спечелим тази вечер? — каза Алис.

Тя се отъждествяваше напълно с Надя. Случваше ѝ се, говорейки за господарката си, да говори в първо лице множествено число. Например за един ливанец бе казала: „Как ще успеем да легнем с този?“. Или: „Боли ни главата“. Или пък: „Толкова много загубихме тази вечер...“.

От много отдавна тя се бе отказала от сигурността на постоянната заплата. Надя ѝ плащаше, когато имаше пари или когато се сетеше за това. Алис нищо не губеше. В дните, в които на Надя ѝ вървеше, се случваше тя да събуди камериерката си рано сутринта и да напъха в чантата ѝ десет хиляди долара в смачкани банкноти. В други моменти не се колебаеше да вземе обратно от камериерката си това, което ѝ бе дала предишния ден. Заедно живееха охолно от палат в палат, като зеленото сукно на игралната маса бе смисъл и център на живота им. Богата една нощ, почти просякиня на следващата, Надя бе готова да продаде всичко — рокли, бижута, кожи, душата и тялото си, за да може да се върне при малкото топче от слонова кост, което описваше безкрайната спирала на нейната съдба.

— Мислите ли, че ще видим пак дебелия швед?

— Ларсен ли? Не знам... Той е толкова глупав, че е възможно нищо да не е разбрал.

— Мадам, обяснете ми... Как е възможно човек да е толкова богат и толкова глупав?

Надя погали машинално боядисаната коса на Алис. Тя каза замечтано:

— Не знам. Възможно е двете неща да вървят само заедно. Някога познавах един изключително интелигентен млад мъж. Нямаше пукната пара в джоба си. Аз го издържах.

— Той с какво се занимаваше?

— Освен да бъде интелигент, с нищо друго. Иди да донесеш сърцето, искам да го видя.

Алис тръгна покорно към салона.

— Ей!

— Да, мадам?

— Пръстена ти.

Тя го хвърли. Алис го скри в деколтето си и повдигна рамене.

— Ако днес не ни провърви, утре ще сме доволни, че го имаме...

— Пригответи ми черния костюм.

— Те всичките са черни. Сега ще донеса сърцето.

Тя се върна след няколко минути и подаде на Надя една кристална купа за хайвер. Вътре имаше нещо тъмно, изцапано с кръв.

— Как беше животното?

— Красиво. Голямо. Със сива козина.

— Вземи парите от чекмеджето.

Алис ѝ донесе няколко пачки банкноти. Надя ги взе и докосна с всяка от тях това, което се намиреше в кристалната купа. Когато приключи с операцията, тя каза на Алис:

— Върни го в хладилника. Обади се в централата да не ме свързват. Да запишат съобщенията. Ще си почина. Събуди ме в полунощ.

Всеки ден се повтаряше едно и също нещо. Надя изпитваше неотложна нужда да докосне парите, с които ще играе същия ден до сърцето на току-що убит заек. Всяка сутрин Алис тръгваше след един прислужник от „Мажестик“ и го придружаваше до съседния месарски магазин. Присъствието ѝ също беше част от ритуала. Тя трябваше да следи дали заекът е едър и да контролира месаря, за да няма смяна на сърцето в последния момент. За безпокойството си прислужникът получаваше сто или двеста франка в зависимост от дните. Сърцето чакаше в хладилника, докато Надя го сложи в чантата си, увито в салфетка, преди да тръгне да играе.

Тя никога не би тръгнала за казиното без своя талисман. Сърцето трябваше да е прясно — от същия ден, да е от бял или сив заек и да стои в ръчната ѝ чанта по време на играта. Едно от сърцата ѝ бе донесло такъв късмет, че тя се бе замислила дали да не го балсамира. Консултира се с Алис, която каза убедително, че въздействието на талисмана е еднократно. С голямо нежелание Надя го хвърли в морето.

Тя свали роклята си, влезе в банята и се окъпа с хладка вода. След това се върна в спалнята, за да си почине преди голямата битка довечера. Заспа веднага като малко дете.

— Донесохте ли менюто?

— Ето го, сър. Веднага ли ще поръчате? Месо? Рибa? Имаме прясна съомга във винен сос, филе „Дьо Бари“, задушена патица.

Алън прочете менюто и се спря на коктейл от скариди и печена риба.

— Вино? Ето ви картата.

Алън дори и не я погледна.

— Вие какво ще ме посъветвате?

— На същото вино ли ще останете? Тогава си поръчайте леко бяло шампанско.

— Добре — кимна Алън.

— На терасата ли да ви сервирам вечерята?

— Да, ако обичате. Можете ли да ми донесете един скоч?

— Има бар в салона ви, сър.

Келнерът се оттегли. Алън свали халата си, отвори докрай крана на душа, отиде до бара и сипа прилична доза уиски. Отпи една глътка и се пъхна под душа с чаша в ръка, като гледаше как студената вода се плиска в чашата — изведнъж се почувства освободен от всичките си напрежения и тревоги. Изсуши се, отвори куфара си и извади тънка риза и лек панталон. Отново отиде на терасата. Долу, паркирана до пътеката, забеляза колата си. Преброи още три ролса, открити като неговия. Всички маси на терасата на бара бяха заети, както и тези на ресторанта в лявата част. Басейнът беше осветен отвътре, но тълпата, която преди час се блъскаше около него, бе изчезнала. Алън си сипа още едно уиски и погледна фасадата на хотела, където повечето прозорци бяха осветени. Без да иска, той проникна в интимния живот на гостите, които бяха забравили да дръпнат завесите. Изглежда, това не притесняваше никого. Любопитен и срамежлив, той обходи прозорците с поглед. Сега бе моментът, в който гостите сменяха тоалета си. Празникът продължаваше непрекъснато, но ритуалът изискваше от участниците различни костюми и различен външен вид.

Едно напълно голо момиче помагаше на друго да закопчее роклята си. Два етажа по-ниско закръглен мъж, седнал на страничната облегалка на креслото, търпеливо понасяше масажа на жена, облечена само с черен сутиен. Вляво от тях възрастна дама излизаше от банята. Разтвореният ѝ пенъоар предоставяше достъп до цялото ѝ тяло. Алън отмести очи и се загледа в небето. После върна погледа си към собствената си тераса, но едно яркочервено петно го накара да примига. Погледна към един прозорец на шестия етаж: без съмнение това бе екстравагантният блейзър на Арнолд Хакет! Той се изправи, за

да вижда по-добре. Хакет бе прав до леглото и говореше с някого, който лежеше и от когото се виждаха само босите крака. Мъж или жена? На входната врата се позвъни. Келнерът влезе, като тикаше пред себе си количка с ненужни приспособления, но които несъмнено бяха необходими на богатите. Не липсваше дори и букетът с рози. Съдовете бяха покрити със сребърни капаци.

— Ще опитате ли виното, сър?

Той отпуши бутилката. Алън взе чашата и я поднесе към устните си. Виното бе свежо и много леко. Той повдигна един похлупак, подуши задушената патица, топна пръст в соса и го опита. Подаде банкнотата от сто франка на келнера, който я грабна със скоростта, с която игуаната лапва мухите.

— Благодаря, сър.

— Колко прави в долари вашият бакшиш?

— Около двадесет и три долара — отговори келнерът.

— Отлично... — промърмори Алън.

С двадесет и три долара те двамата с Банистър можеха да си купят по една риза в Ню Йорк. Той се върна на терасата. Завесите на стаята, в която бе забелязал Арнолд Хакет, бяха спуснати.

13.

— Може ли да спусна завесите? — попита Арнолд Хакет.

— Защо? — попита Марина безразлично.

Тя лежеше на леглото, по изключение обула бикини, но без сутиен.

— Има опасност да ни видят от другите прозорци.

— И какво от това? Нали вие също ме виждате?

Арнолд се закашля. Не се осмеляваше да ѝ каже, че след като е финансира пътешествието ѝ до Европа, трябва да има поне някакви права над нея. Всъщност той нищо не се осмеляваше да ѝ каже. Тя принадлежеше на друга планета, където езикът на Хакет, неговата логика и разум не бяха в сила. Тя прие веднага да дойде с него на Лазурния бряг, но без да има нужда да му казва, Арнолд знаеше, че няма да му позволи да я докосне.

— Доволна ли сте, Марина?

— Ами...

Тя го погледна право в очите и както винаги този поглед го притесни. Когато застанеше срещу партньорките си, той имаше нужда от сигурност и окуражаване. Времето, когато всичко, което носи пола, попадеше в лапите му, бе безвъзвратно отминало. Сега трябваше да му помагат, да го насърчават. Както правеше Попи. А Марина бе студена като бетонна стена. Очите ѝ го притесняваха, защото нищо не можеше да прочете в тях.

Той тръгна непохватно към прозореца и дръпна завесата с рязко движение. Беше решил, че е много пикантно да доведе Марина в същия хотел, в който е отседнал с жена си. За два дни бе успял да се измъкне само два пъти, за да дойде при Марина. Тя не бе затворила вратата под носа му, но не му обръщаше никакво внимание: разхождаше се напълно гола под носа му, извършваше различни интимни действия пред него — например пръскаше слабините си с дезодорант.

— Колко жалко, че не мога да ви заведа довечера в казиното... Искам да кажа, официално.

Марина се претърколи на леглото и застана по корем.

— Какво значение има?

— На мен би ми харесало. А на вас?

— Ами...

— Какво ще правите тази вечер?

— Не знам.

— Къде ще вечеряте?

Той използва момента, за да огледа извивката на тялото ѝ.

— Ще ида на разходка по-късно.

Седна на леглото до нея. Тя сякаш не го забеляза. Той протегна ръка и я докосна по гърба. Тя обърна леко глава, колкото да срещне погледа му със своя.

Това бе достатъчно да накара Арнолд да стане прав. Изгледа букета от рози в кристалната ваза, но не се осмели да попита кой го е изпратил.

— Аз бях на този коктейл...

Тъй като Марина почти не му отговаряше, той бе принуден да довършва фразите си.

— Връчваха наградата на един продуцент. Луи Голдман. Чували ли сте за него?

— Не.

— Много известен човек. Предложи ми съдружие за следващия си филм. Киното интересува ли ви?

— Не.

— Никога ли не сте искали да станете актриса?

— Не.

— Бих могъл да направя от вас звезда!

— Ами...

Той се запита какво друго да ѝ каже. Когато говореше с Попи, тя проявяваше жив интерес. Можеше да ѝ говори с часове и да е уверен, че го слуша, че го разбира, че му се възхищава. Но сега...

— Ще дойдете ли по-късно в казиното?

Без отговор.

— А утре ще отидете ли да поплувате?

Нейното едва прошепнато „да“ му се стори като скъпоценен подарък.

— На плажа на казиното ли?

— Не знам.

— Мога ли да дойда утре да ви видя?

— Ами...

— Ах! Марина, Марина, толкова много проекти имам за вас...

Тя стана, протегна се, взе от едно чекмедже старата си сламена шапка и черните ръкавици. Като извиваше тялото си, свали бикините. Тъй като не знаеше дали това не е покана, Арнолд направи крачка към нея с протегнати ръце, а главата му бучеше. Тя го спря с поглед.

— Ще направя няколко лицеви опори.

— Хрумна ми нещо, Марина. Довечера, късно през нощта... Може ли да дойда?

— Не.

— Не? И защо не?

— Може би няма да съм сама.

— Как? Не сама? С кого?

— С първия, който ми хареса. Не е здравословно да се живее без мъж. Трябва да спя с някого от време на време.

„Естествено... — мислеше си Алън. — Те не ме познават. Не усещат този ужас, който ми парализира краката...“ Външният му вид бе безупречен. Светлият му костюм, черната вратовръзка върху бялата риза бяха в идеална хармония с луксозния декор на апартамента му. Както в „Пиер“ в Ню Йорк той изтри в дебелата завеса върховете на обувките си. Това може би щеше да му донесе късмет.

Сега трябваше да застане пред инквизиторските погледи на хората в казиното, да се прави, че за него е нещо обичайно да се вози в бял ролс-ройс и да иска кредит от петстотин хиляди долара от касата, сякаш има намерение да ги загуби на рулетка. Той изостави огледалото и отиде при бара в салона. Една чаша алкохол за кураж...

Провери за последен път възела на вратовръзката и загаси зад себе си всички лампи в апартамента. „Бедняшки рефлекс — помисли си Алън. — Самуел няма да е доволен.“

Той затвори вратата зад себе си и тръгна към асансьора.

По принцип в разгара на сезона в подземния гараж на „Мажестик“ имаше поне двадесетина ролс-ройса. Без да се броят другите ферари, мазерати, порше, ламборгини, кадилак и ягуар. Но Серж никога не бе виждал три съвсем еднакви бели открити ролс-ройса, паркирани пред входа на хотела.

Той се изсмя.

— Ей, момчета, да не се скарате!

Тримата шофьори също се засмяха. Серж ги запозна.

— Норбер, това е Ричард. Той работи при мистър Хакет.

— Приятно ми е — каза Ричард, протягайки ръка.

— Това пък е Анджели, шофьорът на Хамилтън Прайс-Линч. Прайс-Линч това е банката, „Бъргър“... Чувал ли си за нея?

— Виж ти, колко интересно! — каза Норбер. — Моят шеф е един от вашите клиенти.

— Как се казва?

— Поуп. Алън Поуп. Той плати на моята агенция с един чек, издаден от вас. „Бъргър“, Нью Йорк.

— Възможно е — каза Анджели. — Не работиш ли за своя сметка?

— Нямам възможност — съобщи Норбер. — Може би печеля малко по-малко така, но нямам толкова неприятности.

— Надявам се, че твоят шеф не е толкова стиснат, колкото моят — намеси се Ричард. — Не можеш да си представиш след какви увещания се съгласява да смени една гума. Ами бензина! Сам проверява резервоара след всеки пробег!

— Ужасен е! — съгласи се Серж. — Един ден го видях да лази в колата! Тя идваше от мивката. Той искаше сам да се увери, че няма прах. Даваш ли си сметка, Норбер, как изглеждаше?

— Внимание! — каза Анджели.

Той се затича, за да отвори вратата на Емили и Хамилтън Прайс-Линч. Отзад идваше наследницата, Сара Бъргър.

— Приятна вечер! — пожела им Серж с нисък поклон.

Почти едновременно с тях се появи и Алън Поуп. Той седна в своя ролс. Норбер се настани зад волана. Серж забеляза мимоходом нерешителния поглед на триото Бъргър към двата еднакви ролса. Той се върна при Ричард.

— Искаш ли да се обзаложим? Ако Емили не накара утре да боядисат колата ѝ, да не се казвам повече Серж!

— Анджело, кой е младият мъж, който току-що се качи в белия ролс? — попита Емили Прайс-Линч шофьора си, който се канеше да потегли.

— Американец, мадам. Казва се Алън Поуп. Може би господинът го познава? Разбрах, че е клиент на „Бъргър“ в Ню Йорк.

Хамилтън потръпна, не каза нищо, но запомни грижливо информацията.

Норбер се съгласи с явно нежелание Алън да седне на предната седалка. За сметка на това въпреки настояването му отказа да кара без шапка.

— Всички ме познават. Ако някой ревнивец уведоми директора ми, че карам без униформените знаци, когато съм на служба, ще си загубя мястото. Това е професионален пропуск.

Ролсът се придвижваше бавно по „Кроазет“ сред потока от коли. Когато наближиха Палм Бийч, осветен в неорова светлина, движението изведнъж спря.

— Катастрофа ли има? — попита Алън.

— Не, сър. Всички отиват на едно и също място. Шофьорите на Палм Бийч са само пет или шест души и затова става опашка.

На Алън му се прииска да слезе от колата и да прекоси пеша последните метри до казиното, но си спомни, че колата и шофьорът са част от маскировката му. Той бе обзет от ужас, когато забеляза, че цяла тълпа минувачи наблюдаваше ритуала по слизането от колата. Един шофьор отваряше колата и помагаше на клиентите да слязат, прислужник го поемаше веднага, а вторият шофьор седаше зад волана и потегляше бързо, за да направи място за следващите коли. Изглежда, всички клиенти държаха да спрат колите си точно пред входната врата.

Ролсът спря. Алън скри глава в раменете си, за да не усеща изпитателните погледи на минувачите и да не чува коментарите им. Той не обичаше да привлича вниманието върху себе си. Обикновено трудно се решаваше да влезе дори в ресторант. Почти тичешком прекоси входното фоайе, без да погледне никого, зави наляво и спря пред гишето на рецепцията, където чакаха няколко служители в кафяви костюми.

— За пръв път ли идвате, сър?

— Да.

— Бихте ли ми показали някакво удостоверение за самоличност?

Алън извади паспорта от джоба си и му го подаде. Служителят записа нещо в един бележник.

— Благодаря ви. Приятна вечер, сър.

Физиономистът му хвърли изпитателен поглед.

Алън влезе в залата.

— Кой те замества на касата?

— Колар — отговори Фереро.

Джил Хоудин си сипа огромна чаша уиски и я изпи на един дъх. Фереро си позволи дискретна усмивка. Знаеше много добре, че шефът му никога не пие алкохол през сезона. За да не обижда клиентите, които по сто пъти го канеха да пийне с тях, Джил бе измислил следната стратегия: пълнеше с леден чай бутилките от уиски с етикет „Джони Блек“. Така правеше с един камък два удара — пазеше главата си бистра и пиеше непрекъснато с клиентите.

— Ще ми отделиш ли една секунда?

— Разбира се, шефе.

Хоудин имаше пред себе си клавиатура, която го свързваше с всички неврологични центрове на кралството му. Като не се смятат извънредните случаи, в Палм Бийч работеха около четиристотин и петдесет души от всякакви професии: електротехници, дърводелци, градинари, спасители, артистични директори, музиканти, администратори, бармани, секретарки, готвачи, сервитьори, декоратори, крупната, касиери, счетоводители, частни детективи, физиономисти, прислужници, грумове и дори двама преподаватели от университета, натоварени с редакцията на програмата за празненствата.

Хоудин ги познаваше всички по име и имаше необикновената способност да мобилизира цялата им енергия. През юли и август машината работеше с пълна мощност, като изискваше от всички пълна мобилизация. Случват се игри, започнати предишния ден в полунощ, да продължават до обяд на следващия ден, без играчите да напускат местата си. Подкрепяха се с храна и напитки на място. Естествено, и въпрос не можеше да става за постоянно работно време на персонала.

Всеки трябваше да остане на мястото си. Бакшишите бяха такива, че никой не се оплакваше. А и, честно казано, спомня ли си някой за стачкуващо крупие?

Хоудин натисна един клавиш.

— Пол? Докъде стигнаха?

— До десерта, шефе.

— Как беше съомгата?

— Получих само комплименти.

— Добре.

Друг бутон.

— Жак, готово ли е всичко?

— Да, шефе.

— Колко време ще продължи зарята?

— Девет минути...

— Добре.

Той продължи да работи с клавиатурата, като се свърза последователно с бара, ресторанта, игралната зала, кухнята, личния си секретариат. От дъното на игралната зала до най-закътаното кътче на кралството му нищо не можеше да му убегне.

— Сега съм на твое разположение, Джовани. Слушам те.

Джовани Фереро, който беше главен касиер от шест години, подаде лист на Хоудин. Той го прочете. Фереро се надвесил над рамото му. Всеки път, когато Хоудин кажеше „не“, той отбелязваше с червено съответното име в списъка.

— Принц Али? Кой е това?

— Племенникът на Фейсал.

— Откъде знаеш? Той има поне триста племенници.

— Проверих в „Мажестик“.

— Гоелан видял ли е документите му?

— Имал е карта от „Американ Експрес“ на негово име.

— Колко иска?

— Сто хиляди. За начало.

— Ограничи го. Петдесет ще са му достатъчни.

— Добре, шефе.

— Поискай му чек. Не взимай бонове. Нека да се отпусне.

— Добре, шефе. А Синьорели?

— Плати му.

— Той иска един милион!
— Дай му го. Той ще го загуби. Той винаги губи.
— Да приема ли бон от касата?
— Той дължи ли ни нещо?
— Не. Винаги плаща навреме.
— Колко взима обикновено?
— Максимално петстотин хиляди.
— Накарай го да подпише бона. Кой е Пасторели?
— Малкият дребен старец.
— С белите коси?
— Да.
— Той е луд. Колко иска?
— Петстотин франка.
— Дай му до хиляда, ако поиска. Той сигурно празнува нещо.

Как е обстановката?

— Часът е само единадесет и половина — каза Фереро, поглеждайки часовника си.

— Да... Да... Нещо друго?

— Това е всичко, шефе.

— Окей. Изчезвай бързо. Колар сигурно е затънал до гуша.

— Ще се видим по-късно, шефе.

Фереро излезе. Джил Хоудин се запита как успява да поддържа толкова бледа кожата си. Или може би нещо с черния му дроб не бе наред? Хоудин никога не бе страдал от нищо. На шестдесет години той можеше да спи само два часа в денонощието и пак да си запази формата. Беше среден на ръст, но як. Първоначалното впечатление от него бе, че е прекалено строг. Това може би се дължеше на твърдата му като четина сива коса. Но щом се усмихнеше, хората се разтапяха пред него. Джил Хоудин познаваше само един човек освен себе си, който имаше такава укротителна сила — един психиатър, негов приятел. В крайна сметка дали управляваш казино или приют за душевноболни — каква беше разликата?

Всички игрални маси бяха нападнати от хора, застанали в три или четири редици около всяка. Глутницата се опитваше да сложи залога си на игралната маса сред шум от анонси, въздишки, подрънкване на жетони, предупреждения на крупиета. Алън преглътна мъчително, пое си дълбоко въздух и тръгна към касата със същото

чувство на обреченост, което бе носил в сърцето си по време на трите си посещения в банката в Ню Йорк. Изчака двама души преди него да обменят жетоните си и застана пред един мъж с изключително блед тен.

— Можете ли да ми обмените един чек?

— От коя банка, сър?

— „Бъргър“ от Ню Йорк.

— Имате ли някакво удостоверение за самоличност?

Алън отново подаде паспорта си. Той усети нечие присъствие от лявата си страна, обърна се и получи шок от аромата на парфюм и две виолетови очи с наситен цвят и дълбочина, която не му позволяваше да отвърне поглед.

— Мога ли да видя чековата ви книжка, сър?

Жената имаше изпъкнали скули, красива уста и малък прав нос с идеална форма. Бе облечена в проста черна рокля, която ѝ стоеше като излята. От деколтето се загатваше за началото на гърдите. Закачен отпред, във формата на брошка, един-единствен скъпоценен камък блестеше с хиляди слънца.

— Сър, чековата ви книжка, ако обичате — настоя Джовани Фереро.

— Извинете — заекна Алън, като едва откъсна очи от непознатата.

Той сложи чековата си книжка на гишето и веднага обърна очи пак наляво, очарован от класата и красотата на непознатата жена. Тя не беше актриса, той щеше да я познае. А бе невъзможно с такава физика да не бъде звезда с международна известност. Забеляза, че тя притиска нервно до гърдите си малка черна чантичка, обшита със златни конци.

— Чекът за каква сума да е, сър?

Като се изключи това неволно потръпване на ръцете, тя стоеше напълно неподвижно, с поглед насочен право напред. Ни в един момент не бе показала, че е забелязала присъствието на Алън.

— Сър!

— Sorry... — извини се Алън.

— Питам ви от каква сума имате нужда? — повтори касиерът.

— Петстотин хиляди долара — отговори Алън на един дъх.

Бледото лице на Фереро потръпна.

— Във френски франкове, естествено — уточни Алън. — Какъв е курсът?

Фереро пресметна бързо наум.

— Това прави два милиона сто и петдесет хиляди франка. Можете ли да ме изчакате за момент? Колар! Заместете ме, сега се връщам.

Той взе чековата книжка, паспорта и стана.

— Джовани! — каза непознатата. — Мога ли да поговоря с теб?

— Колар, заемете се с мадам Фишлер.

— Не, ти, Джовани!

Алън отбеляза, че гласът ѝ отговаря на всичко останало — дълбок, дрезгав, чувствителен. Само за един миг лицето ѝ се бе преобразило, бе разцъфнало в усмивка, сякаш Фереро бе самият Бог.

— Добре — рече Фереро. — Връщам се след секунда.

Той отвори една врата в дъното и изчезна.

— Най-търсеният мъж в Палм Бийч — каза Надя, като поднесе цигара към устните си.

Тъй като не се осмеляваше да повярва, че фразата е предназначена за него, Алън се огледа: двамата бяха сами, застанали прави пред касата. Той извади бързо запалката си и предложи огънче на непознатата. Тя дръпна дълбоко, издиша дима, насочи виолетовия си поглед към Алън и каза:

— Не че е съблазнителен, а защото раздава манна небесна.

Неспособен да произнесе дума, Алън кимна енергично с глава и запали нервно цигара.

— Американец ли сте?

— Да.

— Във ваканция?

— Да.

— Мадам Фишлер — намеси се Колар, — мога ли да ви помогна?

— Да! Имам нужда от десет бона! — Тя се изсмя и се обърна към Алън. — Когато ни прибират парите, не се церемонят толкова. С всичките пари, които съм оставила тук през последните няколко сезона, бих могла да купя десет пъти проклетия им базар!

— Загубихте ли? — попита Алън.

Тя повдигна небрежно рамене.

— Ту губя, ту печеля... Просто лошо начало на вечерта... Нощта едва сега започва. А вие?

— Аз току-що пристигнах.

— Идвали ли сте друг път тук?

— Това ми е първият път.

— Ще ви донесе късмет.

— Мистър Поуп...

Джовани Фереро бе застанал отново на мястото си.

— Трябва да се уредят някои формалности, преди да ви обменим сумата. Бихте ли изпили едно питие за сметка на заведението, докато ни чакате? Ще ви заведе в бара.

Преди Алън да успее да отговори, той щракна с пръсти и по мистериозен начин един прислужник изникна до него.

— Заведете мистър Поуп в бара.

Преглъщайки срамежливостта си, Алън подхвърли:

— Мога ли да ви поканя на чашка? — попита той Надя Фишлер.

Тя поклати глава от дясно на ляво, от което копринените ѝ коси се разпиляха около перфектното ѝ лице.

— Благодаря, но никога не пия по време на игра.

Алън се поклони леко.

— Тогава по-късно може би.

— Може би.

С голямо съжаление той се обърна и последва по петите прислужника. Надя пренесе цялото си внимание към касиера.

— Джовани, кой е този красив сладур, пълен с мангизи?

Фереро повдигна рамене.

— Колко искаш?

— Десет — каза небрежно тя.

— Десет? Не се шегувай, Надя. Джил Хоудин ти беше фиксираше пет като таван, а ти вече си на двадесет!

— И какво от това? Да не става въпрос за твоите пари?

— За съжаление не, но аз понасям цялата тежест накрая.

В Палм Бийч Джовани Фереро беше последната крепостна стена, която се противопоставяше на развилнелите се играчи. Надя и той се сблъскаха от години, като всеки използваше собствения си арсенал от оръжия. Той — ледени откази и пресметнат риск. Тя — чар, фалшив гняв, истинско раздражение, порок.

— Джовани, по дяволите!

— Искаш ли да ти покажа каква сума ни дължиш?

— След един час ще върна всичко! Хайде, давай!

— Не, не!

— Джовани!

Виолетовите очи станаха по детски молеци като на млада беззащитна девица.

— Шефът ще ме одере жив!

— Побързай, чувствам, че ще имам късмет!

Той повдигна рамене, написа една цифра на парче розова хартия, извади пет големи жетона и ги постави на гишето.

— Подпиши се!

— Колко? — осведоми се Надя.

— Пет. Много съм добър с теб.

Наля грабна жетоните, подписа бона, направи три крачки, после се обърна и каза на Фереро с кралско презрение:

— Скъперник!

Джил Хоудин се справяше умело с играчите, които непрекъснато му досаждаха, за да им отстъпи допълнителен кредит. Той познаваше възможностите на почти всички и тавана, който не биваше да минава, за да не застраши финансовото положение на казиното. Джовани Фереро имаше съвсем ясна заповед за това. Той предоставяше каменното си изражение на всички изкушения, които му се предлагаха.

Имаше дни, в които най-известните клиенти биха му се отдали прави зад някоя врата, ако имаше шанс Фереро да се съгласи на допълнителен заем. Въпреки че не принадлежеше на тази категория, Надя Фишлер беше ежедневен проблем за Хоудин. Яростта ѝ за игра и международната ѝ известност представляваха атракция за част от клиентите. Но за сметка на това, като се имат предвид огромните ѝ загуби или печалби, тя гледаше на Бийч като на своя собствена банка. Хоудин трябваше да разрешава този проблем от ден на ден и съвсем внимателно.

Той не искаше да я загуби като клиент, защото в противен случай огромните суми, които тя измъкваше от завоеванията си, щяха да отидат в касата на казиното в Монте Карло. А от друга страна не

биваше да ѝ се позволява да натрупва прекалено големи дългове, които после нямаше да може да изплати. Той бе казал на Фереро:

— Тя ще ти поиска десет. Накарай я да те убеждава и накрая ѝ дай пет.

— А какво да направя, ако пак загуби?

— Ела да ме предупредиш.

Той погледна внимателно паспорта и чека, които Фереро току-що му бе дал. Истински бяха. Какъв беше този непознат, който, без да се замисли, искаше кредит от петстотин хиляди долара? Той поиска от централата да го свърже с един телефонен номер в Ню Йорк. В Кан бе полунощ, а в Ню Йорк — пет следобед. Банките затваряха вратите си за клиенти в 16 часа, но персоналът оставаше още два часа на работното си място.

— „Бъргър“ ли е? Бихте ли ме свързали с Ейбъл Фишмайер? Казвам се Джил Хоудин.

Фишмайер, един от тримата, притежаващи върховната власт в банката, бе от старите му познайници. Не трябваше да му се показва, че информацията е от жизнено значение за Палм Бийч.

— Ейбъл? Как сте? Джил е. Да, да, превъзходно. Водата е двадесет и пет градуса. Какво чакате? На мен също би ми било много приятно... Да, да... Вижте какво, Ейбъл, искам едно поверително сведение от вас за един от моите приятели, агент по недвижима собственост... Бих искал да знам до колко е платежоспособен един от неговите клиенти... Поуп, Алън Поуп...

Хоудин си сипа голяма чаша чай от бутилката с етикет „Джони Блек“.

— Да, да, Ейбъл, чувам ви... А! Добре, много добре... Все още нищо не е направено, разбирате ли? Те просто искаха да знаят с кого си имат работа... Да... Да... Вижте какво, Ейбъл, все пак става въпрос за голяма сума... Половин милион долара...

Залепи слушалката за ухото си.

— Наистина ли? Много съм щастлив да го чуя... Благодаря, Ейбъл... Още по-добре... Ще предам на приятелите си... И не забравяйте, Ейбъл, измъкнете се оттам. Един ден всички ще умрем. Затова по-добре да вземем каквото можем от живота. Да, да... Доскоро и благодаря.

Той затвори телефона, натисна един бутон от клавиатурата и се свърза с касата.

— Фереро... За вашия тип, Алън Поуп, всичко е наред! Дайте му кредита!

14.

Съвсем сама, Надя Фишлер изнасяше цяло представление от почти четвърт час. Масата за рулетка, където бе седнала, бе нападната от тези, които искаха да станат свидетели на толкова постоянен късмет. Като сменяше залозите си само между числа, завършващи на 6, 7 или 9, тя печелеше непрекъснато, откакто бе седнала пред масата.

— Край на залагането — каза крупиеето.

Той взе топчето от слонова кост в дясната си ръка, а с лявата завъртя рулетката. Пусна топчето и то потегли в посока, обратна на движението на рулетката... Двеста двойки очи го проследиха по пътя му. Когато леко забави движението, Надя извика:

— Финал девет и всичко на двадесет и девет!

По-голямата част от патологичните играчи изчакват последния миг, за да покажат избраното от тях число. Няколко гласа се извисиха над общия шум и дадоха заповедите си на крупиеетата. Зеленото сукно се покри с жетони.

— Край! — изрева крупиеето, докато нов дъжд от жетони се изсипваше върху масата сред адска врява. — Господа! Край на залагането!

Той побутна гневно жетон от десет хиляди франка, поставен на червено от един мъж в зелен смокинг, като дори не благоволи да отговори на протеста му. Протягаше ръце, за да запази масата от залозите в последната секунда.

Изведнъж настъпи мъртва тишина около пространството, осветено от прожектори. Топчето подскочи няколко пъти, отмести се от един номер на друг и накрая спря лудешкия си бяг.

— Двадесет и девет! — съобщи крупиеето. — Черно, нечетно!

Дълга въздишка се изтръгна от гърдите на тези, които бяха само наблюдатели: Надя Фишлер бе спечелила отново.

Крупиеето обра с греблото си губещите залози. Очарованието на играта се състоеше в огромните суми, които преминаваха от ръка в ръка за няколко секунди. За да се постигне толкова активно движение на капитали, в живота се изискваше време, вложения, идеи, работа,

страдание и най-вече търпение. В играта не беше така. Всичко ставаше много бързо. Оставаше интензивността, бруталната емоция и вярата, че предметите ти се подчиняват. И всичко това със скорост тридесет пъти за половин час.

От мястото, където беше застанал, Алън наблюдаваше лицето на Надя, което виждаше в три четвърти между другите глави.

В очите ѝ и върху устните ѝ плуваше нещо нетърпеливо, жестоко, тръпнещо. Нещо, което твърде много приличаше на сексуално удоволствие. Той я пожела с животинско настървение, както не бе пожелавал нито една жена досега. Притисна до себе си десетте жетона от по десет хиляди франка, които Фереро му бе дал с уверението, че разполага на касата с кредит, равностоеен на чека му. Досега Банистър бе допуснал само една грешка — бе повярвал, че за два или три дни, като се прави, че играе по-малко, ще успее да изтегли цялата сума. Самуел явно никога през живота си не бе стъпвал в казино. Жетоните бяха тежки. Ако трябва да обмени двеста жетона, как щеше да ги носи?

Върху зеленото сукно бе останал само залогът на Надя Фишлер. Бавно и тържествено крупиеото побутна с греблото си към нея една огромна купчина от едри жетони.

— Триста и четири хиляди и петстотин франка — каза завистливо слаба блондинка на мъжа, който я придружаваше.

— Това на мен никога няма да ми се случи!

Надя сложи цигара между устните си. Десет запалки щракнаха едновременно. Тя дръпна дълбоко, без да благодари на никого, с очи, приковани в купчината жетони, които се приближаваха до нея, побутвани от крупиеото. Както се изискваше в случаите, когато се уцелеше излязлото число, първоначалният ѝ залог остана върху сукното.

— Залагайте! — извика шефът на масата. — Господа, залагайте! Отново заваляха жетони.

— Край на залагането! — каза крупиеото и завъртя рулетката.

Надя държеше ръце на масата пред себе си. Алън, който сякаш я изпиваше с очи, забеляза с учудване, че тя не залага на нищо друго, освен на двадесет и девет — залога ѝ от предишната игра. Видя, че димът на цигарата я кара леко да присвива очи.

— Господа, край! — каза крупиеото.

— Край! — каза и шефът на масата с ясен глас.

С това напомняне се предизвикваше ускоряване на залагането. Зеленото сукно почти не се виждаше под жетоните.

— Край на залагането! — каза крупиеото и хвърли топчето.

Ръцете на Надя потрепераха. Алън пожела горещо тя пак да спечели. Някъде отдалеч той чу:

— Двадесет и девет, черно, нечетно!

Сякаш избухна буря. Хората напуснаха съседните маси, за да видят какво става. Разнесе се мълвата, че Надя Фишлер два пъти подред е спечелила максималния залог на число. Тя прибра новата си печалба без никакво вълнение, като не забелязваше нито любопитството, което бе предизвикала, нито тихата почит, която ѝ засвидетелстваха зрителите около масата.

— Господа, залагайте!

— Мога ли да играя с вас? — обърна се към Надя мъжът със зеления смокинг.

Алън констатира с удоволствие, че тя дори не го погледна.

Зеленият смокинг хвърли върху двадесет и девет жетон от десет хиляди франка.

— Двадесет и девет, максимално!

— Невъзможно е, сър — каза шефът на масата. — Максималният залог на едно число е хиляда и петстотин франка.

Той направи знак на крупиеото, който побутна жетона с края на греблото си.

— Значи не искате моите пари? — учуди се дебелият мъж.

— Максимално хиляда и петстотин франка на число, сър.

— Това е скандално!

— Залагайте, господа, залагайте! — повтори крупиеото.

Играчите обичат да следват тези, които имат късмет. Но никой не бе достатъчно луд, за да рискува да заложи на число, излязло два пъти подред. Върху двадесет и девет жетоните на Надя останаха самотни.

— Край, господа, край!

Гърлото на Алън се сви, като че ли ставаше въпрос за неговите пари. Ръцете му стиснаха по-здраво жетоните. Като се изключат няколко срещи на покер с колеги от службата, той никога не бе играл истински, така че да предизвика късмета си. Но все пак знаеше, че чудесата се случват само веднъж. Рулетката се завъртя...

Всички около масата затаиха дъх. Топчето описа затихваща спирала, удари се няколко пъти във външния ръб и спря. Крупното съобщи:

— Двадесет и девет, черно, нечетно!

Тишината продължи още няколко мига. След това с радостни викове зрителите се разпръснаха из залата, за да разнесат невероятната, чудесна новина.

Надя кимна дискретно на един прислужник. Без да изчака да получи печалбата си, тя стана от стола и се отдалечи от масата, като остави там купчината жетони, които бе спечелила. Алън видя, че се насочва към ресторанта. Приблужи се до него. Той застана на пътя ѝ. Виолетовите очи, които сякаш нищо не виждаха, се спряха на него. Тя посочи с усмивка жетоните, които той държеше в ръка:

— Надявам се, че сте ме последвали?

Алън се опита да каже нещо остроумно, но не успя. Удаде му се да направи само объркана физиономия.

— Гладна съм — каза тя. — Ще дойдете ли с мен?

Тя продължи по пътя си, без да изчака отговора му. Той тръгна след нея със свито сърце. Хората им правеха път, шушукайки. Тя се обърна с ослепителна усмивка:

— Всеки път, когато печеля, огладнявам. А вие?

Алън пак не успя да каже нещо.

— Може би вече сте вечеряли?

— Не! Не! — каза бързо той.

Надя изкачи двете стъпала, които отделяха ресторанта от игралната зала. Трима метрдотела тръгнаха към нея с рекордна скорост.

— Ще желаете ли маса, мадам Фишлер? Насам...

Едва бяха седнали на масата, когато бутилка „Дом Периньон“ се появи по магически начин, без да става нужда Надя да отваря уста.

Тя се загледа изпитателно в Алън, усмихвайки се леко.

— Как се казвате?

— Поуп — отговори той с пресъхнало гърло. — Алън Поуп.

— Алън Поуп... — повтори тя замечтано. — Аз съм Надя. Надя Фишлер. Надя Фишлер може ли да знае какво прави мистър Алън Поуп в Палм Бийч в Кан през нощта на 25 срещу 26 юли?

Алън се размърда притеснено на стола си.

— Гледах ви.

— И за да ме видите, дойдохте от...

— Нью Йорк.

— И сега, след като ме видяхте... — настоя тя, без да го изпуска от поглед.

Алън не можа да устои на изкушението да си помисли: „Имам желание да ви прегърна“.

Тя го изгледа продължително и накрая каза небрежно:

— Наистина ли? Аз също.

Избухна в смях. Алън също не остана сериозен. За първи път от началото на разговора им той се отпусна, развълнуван от парфюма ѝ, присъствието, гласа, погледа ѝ и от мисълта, че бе отгатнала и най-съкровените му желания.

— Какво бихте искали да вечеряме? Гладен ли сте? Аз ви каня.

— Съвсем не! — каза Алън, оставяйки жетоните си на масата.

Отново се появи ироничната ѝ усмивка.

— Мистър Поуп смята за обидно да бъде поканен от жена? Това ли е?

— Не, не, но...

— Хайвер? Печена лангуста? Сандвич с шунка? Кафе с мляко? Избирайте!

— Избирам същото, което и вие.

— Добре. Марио, спагети!

— Разбира се, мадам Фишлер, веднага ще ги поръчам. Както обикновено, с препържена сланина?

— Обичате ли препържената сланина? — попита Надя Алън.

— Обичам всичко.

— Нали е чудесен! — прошепна Надя на Марио. — Със сланина! Мистър Поуп обожава препържената сланина!

Тя посочи разпилените по масата жетони.

— В рамка ли ще си ги сложите?

Алън я погледна, без да разбира.

— Не ви видях да играете — продължи тя. — Не обичате ли?

— Никога не съм играл — призна си Алън.

— Не може да бъде! — ококори се тя. — Защо са ви тогава тези жетони?

— Искях да опитам — преглътна мъчително Алън.

— Къде искате да ги загубите?

Алън се усети като в клопка. Тя вече беше станала.

— Елате — каза, хващайки го за ръка.

Без да го изпуска, тръгна към противоположния ъгъл на залата, където бе мястото, резервирано за „железницата“^[1], където абсолютната тишина свидетелстваше, че тук става въпрос за битка от тежка категория. Алън се опита да се измъкне. Надя стисна по-здраво за ръката, награби авторитетно жетоните му и прошепна:

— Наполовина!

— Петдесет хиляди в банката... — каза крупието. — Петдесет хиляди...

— Банко! — каза Надя.

С мокри от пот ръце Алън вдигна очи към временния банкер и потръпна: Арнолд Хакет. Едва се удържа да не побегне. Той успя да овладее треперенето на краката си, докато Надя хвърляше с отвращение двете карти, които ѝ бяха сервирали: два попа. С хитра усмивка на суровото си лице Хакет обърна своите две карти — четворка каро и двойка пика.

На Алън му призля, като видя как си отиват петте му скъпоценни жетона. Побутвани от греблото на крупието, те се оказаха пред Арнолд Хакет, който сложи отгоре им двете си космати малки ръце. Все пак имаше справедливост: по случайно стечение на обстоятелствата Хакет прибираще в Кан това, което „Бъргър“ бе превела в Ню Йорк по погрешка.

Ново раздаване.

— Сто хиляди в банката — каза крупието. — Сто хиляди...

Надя стисна ръката на Алън.

— Ваш ред е!

— Какво трябва да правя? — заекна Алън.

— Кажете банко!

Алън си пое дълбоко дъх и се чу да казва:

— Банко.

Бе го казал толкова тихо, че крупието запита:

— Кой каза банко?

Неспособен да повтори пак двете срички, Алън се задоволи да вдигне един пръст. Отляво, с подредени пред него жетони, Арнолд Хакет му кимна любезно в знак, че е разбрал, и му даде две карти.

Надя накара Алън да ги прикрие с ръка. Тя повдигна леко долния им край, хвърли бегъл поглед и ги остави с напълно безразличен вид. Хакет обърна своите карти.

— Осем за банката — каза крупиеето.

— Старият гущер има късмет — каза Надя. — Покажете вашите.

Алън обърна на масата петица каро и четворка спатия.

— Девет на играча срещу банката — каза крупиеето.

Два жетона по петдесет хиляди франка се върнаха по обратния път към Алън.

— Банката се сменя — предупреди го крупиеето. Той премести кутията с карти пред Алън.

— Вземете банката! — прошепна Надя.

Алън я погледна, обзет от паника.

— Вземете я!

Тя сложи върху масата целия му капитал, два жетона от петдесет хиляди и пет по десет хиляди франка.

— Сто и петдесет хиляди в банката. Господа, играта продължава!

— Банко! — отговори Арнолд Хакет.

— Две карти за него, две за вас — прошепна Надя.

Алън несръчно раздаде картите. Крупиеето ги премести с върха на лопатката си пред Арнолд Хакет.

— Карта! — каза Хакет.

Алън извади още една карта от кутията. Хакет я подуши предпазливо, преди да я погледне. После я обърна на масата.

— Седем.

— Девет! — извика Надя.

— Девет за банката — каза крупиеето.

Той подаде на Алън два жетона — един от сто хиляди и един от петдесет хиляди. Инстинктивно Алън ги закри с ръката си. С абсолютно хладнокръвие Надя взе всичките му жетони и ги постави в центъра на масата.

— Триста хиляди в банката — каза крупиеето.

Алън пресметна наум, че залага близо седемдесет хиляди долара в това раздаване. Челото му се покри със ситни капчици пот.

— Сега ще ги накараме да се откажат! — прошепна му Надя, която изпитваше огромно удоволствие от играта.

Алън преглътна мъчително. От лявата му страна Арнолд Хакет се колебаеше.

— Триста хиляди в банката — настоя крупиецо. — Господа, триста хиляди...

— Банко! — подхвърли Арнолд Хакет решително.

— Играта продължава — каза крупиецо.

Алън раздаде картите.

— Седем на играча срещу банката — съобщи крупиецо.

— Осем за банката! — извика триумфално Надя.

Крупиецо сложи пред Алън три жетона по сто хиляди франка. Прибавени към останалите, общата сума възлизаше на шестстотин хиляди франка — около сто и четиридесет хиляди долара.

Той си помисли, че биха му трябвали повече от шест години работа в „Хакет“, за да спечели такава сума. Изведнъж му се прииска никога да не бе стъпвал на това проклето място.

— Започват да се нервират... — констатира Надя.

На Алън му призляваше. Той я видя как взима всичките му жетони и ги поставя в центъра на масата, но бе прекалено объркан, за да реагира.

— Шестстотин хиляди в банката! Господа, шестстотин хиляди!

Хакет се наведе към Хамилтън Прайс-Линч и му прошепна нещо на ухото. Хам Бъргър изгледа замислено младия мъж, който според думите на шофьора му бе негов клиент в Ню Йорк.

— Банко! — каза той.

— Играта продължава! Картите...

С мокри от пот ръце Алън даде две карти на Прайс-Линч и две на себе си.

— Карта! — каза Прайс-Линч.

Алън му я подаде. Надя погледна картите му. Алън я попита с поглед. Тя се усмихна неясно. Прайс-Линч обърна една десетка каро и една шестица спатия.

— Шест на играча срещу банката — съобщи крупиецо.

— Седем — избухна Надя.

— Седем за банката — повтори крупиецо.

Той взе шест жетона по сто хиляди от купчината на Хам Бъргър и ги постави небрежно пред Алън.

— Още ли ще играем? — заекна Алън към Надя.

— Да не искате да се откажете? С подобен залог...

Тя се изсмя и побутна всичките жетони към центъра на масата.

— Сега ще ги видим колко струват!

— Един милион и двеста хиляди в банката, господа, един милион и двеста хиляди...

Алън обърна глава, като се молеше никой да не е достатъчно луд, за да отговори. Забеляза, че масата е заобиколена от огромна тълпа, скупчена зад ограничителното въже.

— Господа, един милион и двеста хиляди — повтори крупието с безразличен глас.

Арнолд Хакет и Хам Бъргър разговаряха оживено. Те се направиха, че не чуват призива.

— Само един въпрос, Надя — обади се Лу Голдман. — Ти ли играеш или господинът?

На Алън му се прииска да потъне вдън земя.

— Играем с обща каса, скъпи — каза дрезгаво Надя. — Защо не отидеш да се обесиш?

Голдман се изсмя. Той имаше пред себе си само три жетона по петдесет хиляди франка. Извади чековата си книжка, написа един чек и го подаде на прислужника, който хукна към касата, върна се почти веднага и прошепна нещо на ухото на шефа на масата. Появиха се други двама прислужника, които поставиха жетони за един милион и петстотин хиляди франка пред Голдман. Той хвърли угасналата си пура на мокета, тутакси запали нова и отпи глътка шампанско. Тъй като усещаше всички погледи приковани върху себе си, изглежда саркастично Надя и Алън и подхвърли:

— Банко!

Алън извади картите от кутията. Крупието подаде на Голдман тези, които му се полагаха.

— Карта! — каза той, след като ги погледна.

Алън обърна картите си.

— Девет за банката. Равенство.

Очаровани възгласи от зрителите.

— Последно раздаване — информира крупието.

Алън му подаде друга карта с треперещите си ръце и погледна страхливо своите карти. След като ги видя, започна мислено да благославя съдбата.

— Девет — каза Голдман.

Лицето на Алън потръпна. От тълпата се изтръгна дълбока въздишка.

— Девет на играча срещу банката — информира крупието.

Алън избърса чело с опакото на ръката си, обзет от трескавото желание да напусне тази проклета маса.

— Ще повторим ли? — обърна се любезно Надя към Лу Голдман.

Преди той да успее да отговори, се чу приятен глас.

— Мистър Голдман, ако ми позволите...

На Алън му се струваше, че сърцето му ще се пръсне от напрежение.

Лудият, който бе проговорил, се оказа мъж с фино лице, украсено с къси черни мустаци. Голдман направи жест с ръка.

— Моля ви, принце...

Той бе постигнал двойна победа: бе отмъкнал един милион и петстотин хиляди франка от казиното и бе демонстрирал пред всички покровителственото си отношение към принц Хадад.

— Благодаря — каза принцът.

Той забрави за присъствието на Голдман и се загледа в Надя с обидна ирония. На Алън му се прииска да го убие.

— Банко — каза принцът, без да изпуска Надя от поглед.

— Раздавайте... — каза Надя на Алън.

Той извади картите от кутията. Крупието премести към Хадад тези, които бяха предназначени за него. Той кимна с глава, че не желае повече карти. Алън едва се осмели да погледне своите. Обзе го надежда и той ги обърна на масата.

— Осем — каза крупието. — Осем за банката.

Принцът хвърли небрежно своите карти.

— Седем — съобщи крупието.

Той едва на втория път успя да премести пред Алън дванадесетте жетона по сто хиляди франка, които му се полагаха.

— Господа, играта свърши!

Всички станаха. Хадад заобиколи масата и се обърна към Надя любезно, но с вълча усмивка:

— Поздравления, мадам. Надявам се, че ще ми позволите да се реванширам.

— Когато пожелаете — каза студено Надя.

Принцът изобщо не бе погледнал към Алън. Надя го хвана за ръката.

— Елате.

Алън протегна ръка към разпилените на масата жетони. Надя се усмихна:

— Оставете ги тук. Играта продължава след четвърт час.

Тя го помъкна към ресторанта.

В паркинга на Бийч трите бели ролса бяха паркирани един до друг на пясъчната алея, недалеч от морето.

— Какво представлява работата ти в агенцията? — обърна се Анджело ла Стреза към Норбер.

Тримата шофьори бяха свалили шапките си, разкопчали саката и развързали вратовръзките си. Лакей от казиното им бе донесъл малка масичка на колела, върху която имаше шампанско, прясна съомга, сирене и ванилов сладолед.

— Трябва да съм на разположение на клиента — отговори Норбер, като наместваше с помощта на ножа парче съомга на вилицата си.

— Нямах ли постоянно работно време?

— По принцип — не. Трябва непрекъснато да съм готов. От колко време работиш за Прайс-Линч?

— За Хам Бъргър ли? От пет години.

— Свестен ли е?

— Лицемер. Ще ми сипеш ли малко шампанско? Мерси... Този тип е способен да ти се усмихва, докато бавно ти разпаря корема с бръснач.

— Отвратително — изкоментира Норбер.

— Моят е още по-неприятен — обади се Ричард Хийвънс. — Хакет никога не се усмихва, не казва добра дума или благодарност, нищо. Като че ли съм животно.

— А жена му? — осведоми се Анджело.

— Не е досадна. Витае из облаците. Когато ѝ говориш, не те слуша, а после те кара да повтаряш по два пъти. Сигурно не са спали заедно от тридесет години. А Хакет е голям кръшкач.

— На тази възраст?

— И още как! Ако знаеш колко пъти съм го карал у мадамата му, когато уж тръгва за кабинета си.

— Членове ли сте на синдикат в Щатите?

Анджело изглежда Ричард със свъсени вежди.

— Ти член ли си?

— Аз дори не знам дали изобщо съществува такъв. И какъв точно синдикат? За какво ми е? Ако искаш да работиш при някого в Америка, просто напускаш старото си място и отиваш там, където искаш.

— Вярно е — съгласи се Анджело. — В нашата работа сами сме си господари. Не те наемат шефовете, а ти си ги избираш.

— Същото е и за заплатата. Не е необходимо по два пъти да искаш увеличение. Веднага ти го дават.

— Ти от Хакет искал ли си увеличение?

— Да.

— При мен не е така. От Прайс-Линч жената командва и решава. Трябва да ви кажа, че Хам Бъргър е много предпазлив с жена си. Не е глупава, мама Емили! И е голяма скъперница. Мисли, че всички искат да ѝ вземат парите. Дъщеря ѝ е абсолютно същата. Когато някой тип се завърти около нея, тя решава, че е само заради парите ѝ.

Норбер стана от стола си.

— Не ви ли се струва смешно столове в стил Луи XV в средата на паркинга?

— Щом нямат нищо по-подходящо... Важното е да си положи задните части някъде.

— Къде отиваш? — попита Ричард.

— Да донеса от моя арманяк. В колата е.

— След като си станал прав, можеш ли да донесеш и малко лед от моята кола?

— Окей — каза Норбер.

Той отиде до колата и извади от бара скъпоценната бутилка. Анджело се плесна по челото.

— Ей, ами кафето?

— Вярно, откога сме го поръчали! — извика Ричард.

— Много се бавят. Сега ще им сигнализирам...

Анджело отиде до „своя“ ролс и натисна три пъти клаксона.

Две минути по-късно се появи лакей със сребърен поднос в ръка.

— Доста се забави — констатира Ричард.

— Извинете, сър... Затрупани сме с работа.

— Затрупани, затрупани... — повтори Анджело. Видя, че Ричард посяга към джоба си, и го спря с жест: — Не, старче, не. Остави! Мой ред е.

Той подаде дискретно на лакея огромен бакшиш.

— Ето, малкият, а сега разчисти масата — каза Ричард. Изглежда последователно Анджело и Норбер. — Нали не сте размислили за покера?

— Марио!

— Да, мадам Фишлер!

— Мога ли да ви доверя нещо?

— Но, разбира се, мадам Фишлер!

Надя разрови с вилицата си чинията със спагети в доматиен сос.

— Спагетите са отвратителни.

— Но, мадам Фишлер... Веднага ще ги сменя!

Марио не се опитваше да разбере защо клиентите му понякога са в лошо настроение. Това не зависеше от качествата на кухнята му, а от моментното им състояние, от успеха им в играта, от умората, от здравето и загубите им. Не трябваше да се опитва да ги разбере, а просто да се съгласява с тях, да изпълнява и най-дребните им капризи и да не им противоречи.

— Марио?

— Да, мадам Фишлер?

— Студени са.

— Напълно сте права. Искате ли малко хайвер, докато ви приготвят други?

— Нищо не искам, Марио. Мерси, мерси...

С дискретно движение на ръката Марио направи знак на бригадата от келнери, която стоеше около масата, да се оттегли. Самият той се поклони и изчезна. Надя впи очите си в тези на Алън, който нищо не разбираше.

— Все още ли искате спагети?

— Знаете ли... аз... — каза той напосоки.

— Да или не?

— Както вие искате.

Тя стана и хвърли салфетката си на масата.

— Ще сменим ресторанта. Знам една тратория^[2], където спагетите са превъзходни.

— В Кан ли? — попита Алън просто за да каже нещо.

— В Рим — отговори тя.

Той се усмихна любезно, като мислеше, че се шегува.

— Марио?

— Да, мадам Фишлер?

Сложи в ръката му купчина банкноти, които той прибра мълниеносно.

— Обадете се веднага на Алберто, Виа Ливорно, в Рим. Кажете му, че ще бъда там след по-малко от два часа. Двама души. Нека да приготвят фетучини^[3].

— Добре, мадам Фишлер.

— Обадете се също и на „Локаджет“ в Ница.

Марио погледна крадешком часовника си. Жестът му не убягна на Надя.

— Не ми пука, събудете ги!

— Разбира се, мадам.

— Искам един фалкон-10 до Рим и обратно. Бързо. Вземете жетоните ми от рулетката и от „железницата“. Отделете от тях наема за самолета. Марио!

— Мадам?

— Самолетът да е готов за отлитане най-много след тридесет минути.

Тя се обърна към Алън.

— Имате ли кола?

Той я изгледа ококорено.

— Да.

— Отлично. Да тръгваме.

Тя го хвана под ръка и го повлече към изхода. Прекосиха входното фоайе почти тичешком.

— Доволен ли сте, че спечелихте?

— Да, да...

— Все още нищо не сте видели! В дните, когато ми върви, съм способна да разоря банката! Вече съм го правила. Къде е колата ви?

Един шофьор се приближи и извика във високоговорителя:

— Номер сто двадесет и седем... Белият ролс...

— Сто двадесет и седем... Хубаво число — каза Надя с отлично настроение. — Как го разделяте? 1 и 27 или 12 и 7?

Ролсът пристигна и се спря пред стъпалата след един вираж, достоен за „Гран при“. Двама лакеи отвориха вратите, преди Норбер да успее да помръдне от мястото си. Надя се настани на седалката.

— Затворете гюрука, не обичам вятъра. На летището в Ница, и бързо!

— Добре, мадам — каза Норбер, докато закриваше колата.

Той потегли.

— Автомагистралата или крайбрежния път?

— По крайбрежния — заповяда Надя. — По това време... — Тя хвана ръката на Алън и се облегна на рамото му. — Сега вече наистина съм гладна. Познавате ли Алберто?

— Не.

— А Рим?

— Също не.

Тя се изкиска и се допря до него.

— С какво точно се занимавате в Ню Йорк?

— Бизнес... — каза предпазливо Алън.

— Неподвижни имоти? Борса? Индустрия? Финанси?

— По малко от всичко.

— Изглеждате малко тъжен. Уморен ли сте?

— Не, не... Всъщност... Пристигнах едва днес. Не съм спал от двадесет часа.

— Знаете ли колко време мога да издържа, без да спя?

— Колко?

— Максимумът ми беше седемдесет и два часа. Тук, в Палм Бийч. Каква игра!

— Спечелихте ли?

— Загубих! Абсолютно всичко! Познавате ли хората, които преди малко обрахме?

— Не.

— Двамата скъперници от първата игра бяха Арнолд Хакет и Хамилтън Прайс-Линч.

— Хакет? — попита невинно Алън.

— Хакет, от „Хакет Кемикъл Инвестмънт“, петстотин милиона долара оборот. Близо седемдесет и пет годишен. А другият... с лукавия си вид... те играха срещу нас. Хамилтън Прайс-Линч, наричан още Хам Бъргър. Той се ожени за вдовицата на Франк Бъргър III, Емили Бъргър.

Въпреки че колата бе закрыта, Алън настръхна.

— Бъргър? Банката? — попита той, като инстинктивно хвана ръката си, за да си премери пулса.

— Да. Бъргър Тръст Лимитид. Крадци!

— Вие клиентка ли сте им?

— Рано или късно аз бях, съм, ще бъда клиентка на всички банки в света. В зависимост от временния ми любовник.

Тя избухна в смях, приближи се до ухото му и прошепна:

— Как се казва този тип отпред?

— Норбер.

Тя го потупа по рамото.

— Ей, Норбер! Дай газ! Спагетите ще изстинат!

Колата подскочи напред. Алън се облегна назад, като все още не можеше да повярва, че двамата му съперници от „железницата“ бяха големият му шеф и директорът на банката му.

— Дебелият с пурата беше Лу Голдман, продуцентът. И последния ли не го познавате? Арабинът?... Принц Хадад. Ако е в настроение може да купи казиното, града, Лазурния бряг и цяла Франция. Изчислили са, че доходът му е от десет хиляди долара в минута. Знаете ли колко минути има в един ден? Хиляда четиристотин и четиридесет. Пресметнете сам четиринадесет милиона и четиристотин хиляди долара на ден. Вие какво бихте правили с четиринадесет милиона и четиристотин хиляди долара на ден?

— Не знам — отговори Алън.

Надя се наведе към него и го целуна леко по челото.

— Аз ще ви кажа. Точно това, което правите в момента. Щяхте да поканите една красива жена в Рим на порция фетучини.

Отдясно се виждаше морето, чийто глух тътен достигаше до тях въпреки високата скорост. Отляво пробягваха светлините на барове, кафенета и ресторанти, откъдето се чуваше музика. Малко по-нататък Норбер сви по пътя, водещ към летището. Там ги чакаше мъж, чиято синя униформа носеше отличителния знак на компанията „Локаджет“.

Той поздрави Надя и Алън.

— Машината е готова.

— Да ви чакам ли, сър? — попита Норбер.

— Не, благодаря — каза Алън.

— Разбира се, че да! — отсече Надя. — Ще се забавим едва три часа. Подремнете в колата.

Придружени от служители на агенцията, те прекосиха пустото летище, качиха се в кола, която ги отведе в края на пистата. Алън видя внушителния самолет. Надя се качи на борда, подпомогната от един тип, който се представи като радист. Качвайки се по стъпалата след нея, Алън се възхити от финеса на глезените ѝ, като изведнъж изпита бруталното желание да ги притисне между палеца и показалеца си.

Радистът заключи вратата след тях.

— Излитаме веднага. Затегнете коланите, ако обичате...

Той им се усмихна и изчезна в пилотската кабина.

Пътническият салон съдържаше пет огромни седалки. Надя седна до един илюминатор, свали облегалката на предната седалка и качи краката си отгоре. Алън я имитира, развълнуван от мисълта, че е сам с нея. Тя протегна ръка и загаси осветлението. Първите няколко мига Алън долавяше само аромата на парфюма ѝ. След това очите му привикнаха с мрака. Въпреки почти пълната тъмнина той видя идеалния ѝ профил да се очертава на бледата светлина, идваща от илюминатора. Тя го хвана за ръката.

— Добре ли сте?

Той стисна леко пръстите ѝ.

— Добре съм — каза, въздишайки.

Пилотът запали двигателите.

[1] Бакара — вид хазартна игра на карти. — Б.р. ↑

[2] Малък ресторант в Италия. — Б.пр. ↑

[3] Характерно италианско ядене с основна съставка тестени парченца под формата на юфка. — Б.пр. ↑

15.

— Арнолд, вие загубихте! — каза Емили Прайс-Линч с радост, каквато съвсем не изпитваше.

— Загубих малко, вярно е, а ненавиждам това... — призна Хакет. Емили изгледа съпруга си, без да престане да се усмихва.

— Ти също ли игра, скъпи?

Хам Бъргър се сви на стола си и каза небрежно:

— Само две или три игри. Просто за да правя компания на Арнолд.

Емили не обичаше той да се приближава до зеленото сукно. Тъй като не можеше да му забрани да влиза в казиното, тя непрекъснато се опитваше да му попречи да играе.

— Какво значи две или три игри?

Хамилтън бе накарал Хакет да обещае да не казва нищо за общата им игра срещу Надя Фишлер.

— Без значение — каза весело той. — Няколко жетона...

— Аз също бях там — каза Сара, без да вдига очи от чашата си.

Тя използваше всеки повод да zlepостави втория си баща. Хамилтън знаеше, че тя докладва на Емили всичко, което той прави.

— Всъщност — добави Сара небрежно — кое беше жиголото, което играеше срещу вас с Надя Фишлер?

— Жиголо ли? Достъпът им до казиното е забранен — намеси се Джил Хоудин, смеейки се.

Той целуна галантно ръката на Виктория Хакет и Емили Прайс-Линч, потупа бащински Сара по рамото и щракна с пръсти, за да привлече вниманието на Марио.

— Шампанско!

— Седнете, Джил, седнете... — каза Хакет.

Хоудин се настани.

— А сега, Сара, разкажете ми всичко!

— Говорех за типа, който беше с Надя. Те двамата обораха на бакара бедния Хамилтън и нещастния Арнолд.

— Нещастен само в играта... — каза Арнолд, който не изпускаше нито една дума.

Сара бе забелязала Алън още в първия миг. Бледият му тен и очевидната липса на сигурност я бяха привлекли. Тя се чувстваше добре само с мъже, над които можеше да властва. Правеше всичко възможно да тъпче другите, като уверено вървеше по стъпките на майка си.

— Питам се как успява тази курва да играе с парите на другите... — подхвърли Емили с хищна усмивка.

Виктория Хакет се изкикоти. Тя би дала много, за да може да измисли толкова блестяща фраза. Хоудин знаеше, че Емили е в течение на приятелската му връзка с Надя. А може би й бе известно и че някога бяха спали заедно? Но кой не бе спал с Надя? В думите й нямаше зла умисъл: Емили просто искаше да го засегне. Той се задоволи да я одраска:

— Тя се харесва, скъпа Емили. Има животинската способност да привлича мъжкарите.

— Да кажем един определен тип мъжкар — прекъсна го Емили с презрително стиснати устни.

— Арнолд — запита Виктория изключително сериозно, — вярно ли е, че лесните жени привличат мъжете?

— Хайде, хайде — каза Джил тържествено, — единствено добродетелността привлича, скъпа Виктория.

Той забеляза злобния поглед, който му хвърли Емили Прайс-Линч. Тогава разбра, че я е засегнал.

Те прекосиха заспалия Рим в кола, която Алберто бе изпратил за тях във Фиумичино. Виа Ливорно бе напълно пуста. Нямаше нито светлини, нито минувачи. Мигаха единствено лампионите на ресторанта. Алберто ги чакаше пред вратата.

— Надя! Коме ва?^[1]

Тя се хвърли в прегръдките му.

— Алберто, стар развратнико! Липсваше ми!

— Ти също, Надя! Ти също! Сега ще ти приготвя най-вкусните фетучини, които някога си опитвала.

— Алберто, това е Алън Поуп. Алберто.

Алберто стисна ръката на Алън, като че ли бе най-добрият му приятел. Той обходи с поглед празния ресторант. В един ъгъл бе поставена маса с бяла покривка, украсена с три свещи и букет рози. Двама келнери донесоха столове.

— Събудих ги заради вас — каза Алберто. Той се обърна към Алън: — В Рим всеки е готов да стане посред нощ заради Надя. Вие имате голям късмет, синьор!

Той сипа в чашите им леко и свежо вино. Чу се тиха песен, придружена с китара. Алън с удивление забеляза певеца.

— Това е Енрико — каза Алберто на Надя. — Извиках го специално заради теб. Знам, че обичаш песните му.

Той хвана ръката на Надя и я разцелува горещо.

— Надя! Кара миа!^[2] Веднага ще ви сервирам!

Хукна към кухнята. Слисан, Алън погледна Надя. Тя го хвана за ръката.

— Гладен ли сте?

— Вече не знам.

По време на въздушното им пътешествие радистът бе дошъл при тях. Отвориха бутилка шампанско. Бяха пили за Кан, за Рим, за Америка, за казиното. Алън го прокле. Той би желал да остане насаме с Надя. Може би на връщане...

— Добре ли се чувствате? — попита Надя.

— Много.

— Това място ми харесва. Тук се чувствам като у дома. Вие какво харесвате от живота?

— Самият живот.

— Какво друго?

— Да съм свободен.

— А свободен ли сте?

— Не.

Тя се засмя.

— Изглеждате като малко момче, което е ограбило банка. Наистина ли сте направили такова нещо?

— Прекалено съм несръчен. Досега да са ме хванали.

— Женен ли сте?

— Бях.

— Аз също. Няколко пъти.

— Какъв извод си направихте?

— Невъзможно е да живееш както сам, така и с някой друг.

— И как решихте проблема?

— Сменям партньорите си като четки за зъби. Така не съм самотна и нямам време да се уморя.

— Фетучини! — извика Алберто, като носеше сам подноса с апетитното ястие.

Той се скара на келнерите.

— Горещи чинии! Бързо! А чашите? Но те нямат нищо в чашите си! Какво чакате!

Разтича се на всички страни като магьосник от приказка, която Алън намираше за нереална. Той вдигна чашата си към Надя и отпи голяма глътка вино: поне веднъж в живота си бе изживял нещо лудо!

— Яжте, умолявам ви, всичко ще изстине! Още една бутилка! Надя, вкусно ли е?

— Ммм... — отговори Надя с пълна уста.

— Синьор?

Алън кимна енергично с глава. Не изпитваше вече глад. Присъствието на Надя му отнемаше апетита.

— Разкажете ми, Алън, за тази банка... — прошепна Надя между две хапки.

Вилицата на Алън увисна на средата на пътя между чинията и устата му.

— Каква банка?

— Знаете много добре... Тази, която сте ограбили...

По пътя от физиономиста на казиното до гишето на телефонистката Хамилтън Прайс-Линч се обърна два пъти: Емили и Сара бяха способни да го проследят. Той бе помолил за разрешението да си измие ръцете.

— Мис, за колко време ще ме свържете с Ню Йорк?

— Веднага, сър, избира се директно.

Написа искания телефонен номер на парче хартия.

— В коя кабина?

— В номер едно. Ще чуете телефона да звъни.

За да избегне разговора с евентуални познати, Хам Бъргър се задълбочи в разглеждането на витрините на най-известните бижутери. Фоайето бе пълно с хора. Някои си отиваха — те по принцип бяха губещите. Други едва сега пристигаха, пълни с надежда, награбили жетони, нахълтваха енергично в казиното, сякаш отиваха да превземат Форт Кнокс.

— Сър, имате Ню Йорк.

Хамилтън влезе в кабината и вдигна слушалката.

— Хамилтън Прайс-Линч на телефона — каза той със сухия си банкерски глас. — С кого говоря?

— С централата, сър.

Погледна часовника си: един часът сутринта.

— Ейбъл Фишмайер в кабинета си ли е още?

— Сега ще проверя, сър.

Шум в слушалката... Изведнъж прозвуча дебелият глас на Фишмайер.

— Да. Кой се обажда?

— Добър ден, Ейбъл. Хамилтън е.

— Мистър Прайс-Линч! Откъде се обаждате?

— Ейбъл, имам една молба към вас... Имаме ли клиент на име Алън Поуп?

— Алън Поуп ли? Това наистина е странно съвпадение, сър. Джил Хоудин ми се обади преди час от Кан, за да ме пита за финансовото му състояние. А едва вчера говорих за него с Влински.

— Защо, Ейбъл? Какво толкова специално има?

— Този идиот Влински беше направил огромна грешка. Беше го вписал сред имената на длъжниците.

— А той не е ли длъжник?

— Има при нас сметка от милион и половина долара... или нещо подобно.

— Наистина ли?

— Наистина, спомням си много добре.

— Откога, Ейбъл?

— Искате ли да проверя?

— Ако обичате, Ейбъл.

— Нещо не е наред ли, мистър Прайс-Линч?

— Не, не... Сведението ми трябва за един приятел.

— Веднага отивам.

— Една секунда, Ейбъл. Вечерям с приятели и трябва да затварям телефона. Прегледайте досието му и отбележете всичко: размера на влога му, източника, приходите и разходите... Нали ще изчакате да ви потърся пак?

— Разбира се, мистър Прайс-Линч — отговори Фишмайер с меден глас.

— След около час, става ли?

— Естествено! Естествено!

— Благодаря, Ейбъл. Нали записахте името?

— Поуп. Алън Поуп.

— Точно така, Ейбъл. Ще ви позвъня след малко...

— Дочуване, мистър Прайс-Линч.

Заинтригуван, Хам Бъргър излезе от телефонната кабина. Абсолютно невъзможно бе той да не познава, поне по име, клиент, който има на сметката си повече от един милион долара.

В противен случай това означаваше, че остарява.

Самолетът излетя с оглушителен грохот, набра височина, направи завой надясно и продължи право напред. През илюминатора Алън видя да проблясват светлините на Рим. Той се облегна назад в седалката, като се отказа да мисли над въпросите, останали без отговор, да се притеснява за неща, които в никакъв случай не би могъл да промени. На тръгване Надя бе сложила в ръката на Алберто пачка банкноти. Без да ги брои. В Палм Бийч бе направила същото и с директора на ресторанта.

— Надя?

— Да?

Салонът тънеше в полумрак. Надя бе казала на радиста да не ги притеснява.

— Винаги ли живеете така?

— Как така?

— Искам да кажа — със сто километра в час.

— Винаги.

— Не се ли страхувате?

— От какво?

Той не намери подходящ отговор. Никога не бе срещал красива жена. Тя сякаш не обръщаше внимание на материалните измерения. Парите за нея бяха без стойност, живееше в охолство, както другите в бедност. Един малък вътрешен глас му подсказваше, че изключителният му късмет в казиното няма да се повтори. Сега имаше възможност да се върне назад, да предупреди банката, че е направила грешка, да върне парите, да се качи в първия самолет за Ню Йорк с половината от печалбата на бакара в джоба: близо триста хиляди долара.

Преди три дни дори не би се осмелил да мечтае за подобно богатство. Той реши изведнъж: веднага щом стигне в Кан, ще отиде в казиното, ще прибере чека и печалбата си, ще напусне тази опасна страна и ще нулира брояча. Той въздъхна с огромно облекчение.

Надя пхна внезапно ръка под ризата му.

— Знаеш ли защо ми харесваш?

Алън имаше чувството, че внезапно са го включили към високо напрежение. Надя се приближи още повече и каза:

— Под външния вид на срамежлив каубой ти си всъщност селянин. Обичам селяните. Аз също съм селянка. Харесвам ли ти?

— Много — изграчи Алън, напълно парализиран.

Самолетът летеше в мастиленочерното небе на осем хиляди метра височина. Някъде много далеч долу се забелязваха светли пращинки. А съвсем близо до него бе Надя с парфюма си и дрезгавия си глас. Той пожела да благодари някому за този чудесен миг. Обзет от нежност, протегна ръце към нея. Тя го спря с жест:

— Искаш ли ме?

— Много, Надя, много...

— Тогава какво чакаш, за да ме вземеш?

Вдигна роклята си и отдолу проблесна бялата кожа на бедрата ѝ.

— Ето, виж!

Разкопча корсажа си и оттам се показаха розовите връхчета на гърдите ѝ.

— Хайде, вземи ме!

Той остана неподвижен, сякаш във вените му изведнъж бе потекло студено олово. Тя сложи глава между краката му, разкопча колана и свали панталона му. Хвана члена му и започна да го гали с устни. Алън усещаше леден студ. Изобщо не си бе представял нещата

по този начин. Направи усилие да не мисли, да прогони този студ. Трудно му беше да отговори на ласките ѝ. Стана гневно, хвана двете ѝ ръце, обърна я на седалката, застана на колене между краката ѝ и проникна диво в нея. Загледа се в лицето ѝ, осветено от лунен лъч — то беше сгърчено, нещо отчаяно се четеше на свитите ѝ устни, а зениците на огромните виолетови очи бяха разширени. До последния момент, в който можеше да разсъждава, той наблюдаваше внимателно изражението ѝ, като се опитваше да види там изключителното удоволствие, което я преобразяваше, докато бе седнала зад игралната маса. Но нищо подобно не видя. Едва тогава разбра, че за Надя Фишлер имаше само един начин да изпита удоволствие: като играе.

Хамилтън Прайс-Линч бе опасен, защото бе слаб човек. Ейбъл Фишмайер знаеше колко много се страхува той от жена си. С нея не бе нищо особено. А без нея бе съвсем нищо. Понякога Ейбъл си мечтаеше да го злепостави пред Емили. Достатъчно бе да ѝ представи доказателства, уличаващи Хам Бъргър: една малка изневяра, адреси, дати. И тогава той, Ейбъл Фишмайер, щеше да остане единствен властелин в банката — нито Емили, нито дъщеря ѝ Сара разбираха нещо от финанси.

— Влински още ли е тук?

— Сега ще проверя, сър.

Когато разговаряше с Прайс-Линч, Ейбъл Фишмайер се страхуваше само от едно нещо — да не го нарече неволно Хам Бъргър. Защо изведнъж всички се интересуваха от Поуп?

— Оскар? Фишмайер е. Преди два дни говорихме за един клиент... Поуп, Алън Поуп... Вземете досието му и го донесете в кабинета ми. Да, веднага, ако обичате. Благодаря.

Когато Влински влезе в кабинета, Ейбъл трябваше да направи усилие, за да скрие отвращението, което му вдъхваше. Панталонът му бе прекалено къс, вратовръзката му приличаше на връзка за обувки, а късогледите му очи жълтееха.

— Седнете, Влински. И така, досието?

Той го взе от ръцете му и прочете бързо няколко листа.

— Добре, добре... Има сметка от четири години... Служител в „Хакет“... Отлично... Редовни месечни вноски... Никакви източници

на доход, освен работата... Среден кадър...

Оскар Влински посочи с пръст:

— Много пъти е бил на червено, мистър Фишмайер.

Ейбъл го дари с леден поглед и продължи да мърмори.

— Месечна заплата — хиляда шестстотин седемдесет и два долара... Теглене... Теглене... Уволнение.

Той се спря изведнъж при думата уволнение.

— Уволнение, един милион сто и седемдесет хиляди и четиристотин долара. Един милион сто и седемдесет хиляди и четиристотин долара? Влински!

— Мистър Фишмайер?

— Мълчете! Тези пари са преведени на сметката на клиента на 22 юли сутринта... Кой ги е превел?

— Не знам, сър.

— Как така не знаете?!

Оскар се сви в изпомачканите си дрехи.

— Аз просто сигнализирах на съответната служба, че клиентът е на червено. Моят компютър...

— Влински! Идете веднага да намерите този чек!

— Къде да го търся, сър?

— Откъде да знам? Просто го намерете! Това банка ли е или бардак?

— Отивам, сър. Но позволете да ви напомня, че аз ви съобщих, че дългът на клиента е...

— Тръгвайте!

Влински се върна след няколко минути толкова блед, че изглеждаше прозрачен. Без да може да отрони дума, той подаде парче хартия на Фишмайер, като объркано клатеше глава. Ейбъл издърпа чека от ръцете му и го поднесе към лампата.

— Издаден от нашата банка... Изтеглен от сметката на „Хакет“... Подписан от Оливър Мъри...

Влински размаха ръка, за да привлече вниманието му.

— Какво има, Влински?

— Цифрата, мистър Фишмайер... Погледнете цифрата... — каза той с мъртвешки глас.

Ейбъл прочете цифрата: 11 704,00 долара. По някакво мистериозно стечение на обстоятелствата кръвта, която се бе

отдръпнала от бузите на служителя му, се появи на неговото лице. Влински утежни положението си.

— Сигурен бях, че има грешка! Когато ви го казах, вие ми наредихте да се отнасяме към този клиент с изключително внимание...
— простена Влински.

— Аз ли? Никога! Това е невъзможно!

— Ужасно, сър... Две нули в повече...

— Но кой... кой... — прогърмя гласът на Фишмайер.

Оскар Влински направи отчаяна мимика.

— Виждам само една възможност, сър: големият компютър ни е предал!

Алън бе огорчен: той бе притежавал само една сянка. Не бе правил любов с Надя, а на Надя, едно тяло, което се бе подложило на всички възможни комбинации, но без да се отдава. Всеки бе използвал тялото на другия за собствено удоволствие. Не един с друг, а един срещу друг. А въпреки всичко Надя изглеждаше щастлива и успокоена. Тя спеше, облегната на рамото на Алън, с лека усмивка на устните. Той не смееше да мръдне, за да не я събуди.

Проблесна малка бяла светлина, която им показваше, че трябва да затегнат коланите. Фалконът обиколи летището. Алън забеляза бялата писта покрай морето, по която проблясваха отраженията на вълните. Прииска му се да остане завинаги така — между земята и небето. Колесниците докоснаха бетонната настилка.

— Пристигаме ли? — попита Надя.

Тя запали осветлението, извади от чантата си огледало и провери грима си.

— Изглеждаш чудесно — каза Алън.

Той не добави, че лицето ѝ изглежда така, сякаш нищо не се бе случило между тях. А и дали наистина се бе случило нещо? Погледна изпъкналите скули, извивката на устните, извитите вежди. Всичко бе идеално в това красиво лице. Но поради някаква мистериозна причина чарът бе изчезнал. У Алън се бе изпарило всякакво желание, всякакво чувство.

Слизайки по трите стъпала, Надя направи обичайния си жест на щедрост. Тя напъха в ръката на пилота шепа банкноти. Без да брои.

Норбер спеше в ролса. Хъркането му се заглушаваше от радиото, което той бе забравил да изключи. Часът бе пет сутринта. На изток небето бе почнало да изсветлява.

Норбер се стресна от шума на отваряне на вратата. Веднага се превърна в добре трениран богаташки шофьор.

— В хотела ли, сър?

— В Бийч — каза Надя.

— Сега ли искате да се върнете в Бийч? — намеси се Алън.

— Това е най-подходящият момент. Всички вече са нервни, изморени, правят грешки. Ще видиш! Ще им измъкнем още няколко милиона долара.

Тя бръкна в чантата си и извади купчина хартиени салфетки.

— Виж, Алън...

Той забеляза нещо тъмно, което бе оставило по хартията кафеникави следи.

— Моят талисман — продължи Надя. — С това нямам от какво да се страхувам.

Тя бе напълно луда. Той щеше да отиде до казиното, да прибере жетоните си, да си поиска обратно чека и да изчезне. Разбра защо, след като бяха правили любов в самолета, повече не бяха си казали и дума. Те просто нямаха какво да си кажат.

— Това е сърцето на един сив заек — обясни Надя.

Алън се обърна, за да скрие отвращението си. На изток светлата ивица ставаше все по-широка. Скоро щеше да настъпи ден. Завеса: за него празникът бе приключил.

— Обзалагам се на десет към едно, че Хадад ни чака. Той знае, че аз ще се върна. Винаги приемам предизвикателствата!

„Продължавай да си говориш, така времето минава...“ След половин час Алън щеше да си е в леглото. Всичко бе прекалено сложно, за да се опитва да го разбере. А Банистър да върви по дяволите!

[1] Как си? (ит.) — Б.пр. ↑

[2] Скъпа моя! (ит.). — Б.пр. ↑

16.

— Какво? Повторете!

В телефонната кабина бе прекалено задушно. Прайс-Линч размахна ръка, за да прогони дима от цигарата си. През стъклата той виждаше непрекъснатата върволица от вечерни рокли, смокинги, почернели лица. Емили го бе погледнала подозрително, когато за втори път бе поискал разрешение да си измие ръцете. Гласът на Ейбъл Фишмайер идваше до него заглушен от паразитните шумове.

— Алън Поуп е само един дребен служител, мистър Прайс-Линч. Един милион сто и седемдесет хиляди и четиристотин долара са му преведени по погрешка.

— Каква грешка, Ейбъл?

Хам Бъргър си спомни как американецът хвърляше жетоните на масата. Малкият негодник бе играл срещу него с парите на банката му, със собствените му пари!

— Чекът е преведен на 21 юли от „Хакет“. Грешка на компютъра. Той просто не е отчел запетайката пред двете нули. Алън Поуп нормално би трябвало да получи единадесет хиляди седемстотин и четири долара. Не успях да се свържа с хората от „Хакет“, за да разбера на какво отговаря сумата. Всички са си тръгнали...

Хамилтън усети внезапно нечие присъствие и обърна глава: зад стъклото Емили го гледаше с леден поглед. Тя бе болезнено ревнива, не от любов, а защото искаше всичко да ѝ принадлежи изцяло.

— Една секунда, Ейбъл... Не затваряйте...

Тя влезе в кабината, без той да я покани.

— С кого говориш?

— С Фишмайер — отговори Хамилтън, като прикри слушалката с ръка.

— Така ли? Дай ми го, искам да му кажа нещо...

Взе слушалката от ръцете му и го изгледа подозрително. Хамилтън си позволи удоволствието да направи виновна физиономия.

— Ало!

От разочарования й вид Хамилтън разбра, че е разпознала гласа на банковия служител.

— Как сте, Ейбъл? Да, да...

Задавена от дима, се закашля силно. Той отвори вратата на кабината. Тя му нареди с жест да я затвори обратно.

— Да, Ейбъл, да... Много се радвам, че ви чух. Сега ще ви дам да говорите със съпруга ми.

Сложи слушалката в ръцете му.

— Искам да се прибирам. Побързай, чакам те!

Той я проследи с поглед, докато се изгуби сред тълпата.

— Тук ли сте още, мистър Прайс-Линч?

— Да, Ейбъл.

— Незабавно ще се свържа с полицията!

Хам Бъргър потрепери от глава до пети.

— Защо ще се свързвате с полицията? Да не сте луд?

— Но, сър, трябва да се оплачем! Сумата е наистина преведена! А ако започне да пуска и чекове?

— Плащайте ги!

— Мистър Прайс-Линч, нищо не разбирам! Става въпрос за пашите пари!

— Ако някой е виновен, това сте вие, а не той! Да не искате да се разчуе навсякъде, че „Бъргър“ е само един бардак!

— Един милион сто и седемдесет хиляди и четиристотин долара!

— Оставете това на мен. Ако пристигнат чекове, плащайте ги. Кажете на Влински да си затваря устата и не правете нищо. Чакайте инструкциите ми. Разбрано?

— Добре, мистър Прайс-Линч.

— Нито дума никому. Чувате ли ме?

— Да, сър.

— Отлично, Ейбъл. Ще ви се обадя утре.

Той затвори рязко, избърса челото си и запали нова цигара направо от предишната. За момент остана неподвижен в кабината, като едва се удържаше да не закреши от радост. След това излезе от кабината, без да затваря вратата, и тръгна към игралната зала, където го очакваха другите. С малко повече късмет щеше да успее да избегне катастрофата. Когато кимна на физиономиста, планът бе готов в общи линии в главата му.

Ролсът спря пред вратите на казиното.

— „Палм Бийч“, сър — каза Норбер.

Часът бе пет и половина. Въпреки това веднага се появи портиер, който отвори вратата на колата от страната на Надя. Тя слезе, протегна се и вдигна лице към първите слънчеви лъчи.

— Аз съм една от малкото, които всеки ден виждат изгрева и залеза на слънцето. — Хвана Алън за ръка и продължи. — Естествено, аз спя, когато другите работят. Идваш ли?

Нощта нямаше никакво влияние върху нея, никаква сянка не помрачаваше ясните ѝ очи.

— Прибирам се в хотела — извини се Алън.

Норбер се отдалечи на няколко крачки, за да прикрие прозявката си. Както всички на Лазурния бряг и той познаваше Надя Фишлер и съжали, че тя така бързо бе успяла да се докопа до временния му шеф. Този Поуп беше много симпатичен с объркания си вид. Много често клиентите, които имаха привилегията да се возят в ролс, се оказваха досадни, високомерни и презрителни. Но не и Алън Поуп. За съжаление с помощта на Фишлер Поуп щеше да се намери на улицата само по бели гащи, без цент в джоба си.

— Алън! Това шега ли е? — възкликна Надя.

— Смазан съм от умора — каза Алън.

— Нали няма да ме изоставиш точно сега? Норбер!

— Мадам?

— Паркирайте колата. Скоро ще се върнем.

Тя бръкна в чантата си и извади последните банкноти, които успя да намери. Норбер ги прибра в джоба си.

— Разбира се, мадам.

Тя хвана Алън за ръката и го помъкна към казиното.

— Ще изиграем само три игри! Ези или тура! Банко! Човек не трябва да изпуска късмета си!

Те минаха покрай голямата група контрольори и физиономисти: тези хора изобщо спяха ли някога?

Залата бе осветена ярко, въпреки че всички маси, освен една, бяха затворени. Според инструкциите на Хоудин завесите оставаха спуснати, докато не си тръгнеше и последният клиент, дори това да

станеше на обяд. Така изкуствено се продължаваше нощта. Надя замъкна Алън към касата. Още по-блед от обикновено, Джовани Фереро вдигна въпросително поглед към Надя.

— Това е обир, Джовани! Парите! — извика тя с отлично настроение.

— Цялата сума?

— И още как! Сега ще взривя проклетата ти банка!

Тя се оживи изведнъж, бузите ѝ запламтяха, а очите грееха със странен блясък.

— Алън, искаш ли едно кафе?

Фереро сложи пред тях огромна купчина жетони.

— Отделил съм парите за самолета. Седемдесет хиляди франка. Ще ми подпишете ли и двамата този бон?

— Аз ще се подписвам — каза Надя и надраска подписа си на парчето розова хартия.

Фереро се задълбочи в някакви документи. Той знаеше, че този нещастен тип няма да успее да се измъкне. Щеше да играе и всичко да загуби. Фереро съжаляваше заради него. Ако някоя добра фея бе сложила в неговите ръце капитал от един милион и двеста хиляди франка, той щеше да застреля Надя без никакво угризение.

— Ела!

С огромна купчина жетони в ръце тя тръгна към масата с „железницата“. Все още не я бе стигнала. Не знаеше каква сума се разиграва. Но въпреки това с разширени от удоволствие ноздри извика „банко“.

— Играта продължава — пригласи ѝ крупието... — Господа, два милиона франка в банката...

Алън спря изведнъж, сякаш се бе сблъскал с невидима стена на средата по пътя между касата и игралната маса. Надя вече бе взела картите, които банкерът ѝ подаваше, погледна ги и ги обърна на масата.

— Шест играчи срещу банката — каза крупието.

На свой ред принц Хадад свали картите си.

Още в пет след обяд бар „Романо“ се изпразваше. В седем се виждаха само няколко закъснели скитници. В осем часа Том затваряше

заведението. Той погледна бегло към Самуел Банистър, седнал с някакъв непознат тип на една маса в ъгъла. Мъжът изглеждаше здравеняк, с физиономия на свещеник, стоманеносива коса и очила без рамки. Казваше се Корнелиус Грант, беше адвокат и някога бяха учили в едно и също училище с Банистър. Самуел винаги се консултираше с него при по-неясните служебни случаи. Но днес искаше да успокои съвестта си.

— Не казвам, че това е действителност, Корнелиус. Просто те питам какво би станало, ако...

— Я повтори отначало.

— Ето. Предположи, че по някаква грешка един тип, без да иска, получава голям чек от известна фирма...

— „Хакет“ например — предложи невинно Грант.

Самуел вдигна очи към него: Корнелиус дори не го гледаше.

— Щом искаш, нека да е „Хакет“.

— Колко голям чек?

— Много. За повече от един милион долара.

— И за какво го получава този чек?

— Нали ти казах, за нищо, просто грешка.

Грант го изглежда ядосано.

— Престани да се правиш на глупак, Сами. Не се изпраща чек за нищо.

— Добре, добре. Представи си, че ме уволняват. Уволняват ме с известно обезщетение. Дължат ми десет долара, а получавам хиляда. Просто са сбъркани две нули, ако разбираш какво искам да ти кажа.

— Много добре. След това?

— Чека съм го получил. Какво да правя с него?

— Не го пипай изобщо. Върни го на фирмата.

— Не мога ли да взема парите?

— Не.

— Защо?

— Защото рискуваш големи неприятности.

— Том, още две! — извика Банистър, допивайки чашата си.

Той прехапа отчаяно устни. След разговора с Алън бе обзет от угризения. Непрекъснато се питаше дали собственото му желание за отмъщение не го бе накарало да въвлече приятеля си в безизходна

ситуация. След като размисли няколко часа, планът му се видя неясен, несигурен, безперспективен.

— Най-общо казано — продължи Корнелиус, — питаш ме дали е мошеничество да се възползваш от грешка, която не си провокирал?

— Точно така.

Том сложи двете чаши на масата, като многозначително си погледна часовника.

— Сами, между нас казано, тоя чек ти ли си го получил?

— Не.

— Слава богу.

— Не разбирам къде е вината. Грешката не си я направил ти!

— Може би, но знаеш, че има грешка. Казвай... Кой получи чека?

— Един приятел — каза Сами с дълбока въздишка.

— Той осребрил ли е чека?

— Изобщо нямаше нужда да осребрява. Получил е от банката платежно нареждане. Парите вече са преведени на сметката му.

— Теглил ли е от тези пари?

Сами се размърда на стола си, като му ставаше все по-трудно да стои спокойно.

— Да.

— Ай! Знаеш ли какво щях да му кажа, ако беше мой приятел? Да върне парите.

— Ами ако вече е започнал да харчи от тях?

— Това е най-малкото зло. Тогава ще може да обясни, че е имало грешка, че не е забелязал веднага... Не си прави илюзии, Сами, рано или късно някой ще се оплаче. Дори и за един милион долара не бих поел риска да опитам!

Том премести шумно няколко стола. Банистър хвърли на масата смачкана десетдоларова банкнота. Грант и той бяха приятели от детинство. Но той не се осмели да признае, че самият е вдъхновител на операцията. Корнелиус стана и го потупа приятелски по рамото.

— Недей да си блъскаш главата. Нищо не доказва, че юридически съм прав. В крайна сметка този, който е направил грешката, трябва да понесе последствията за това.

Самуел бе престанал да го слуша. Единствената мисъл в главата му бе да предупреди Алън незабавно да зареже всичко.

Алън седна, защото краката вече не го държаха. Столът изскърца под него. Беше на десетина метра от масата с „железницата“, прекалено близо, за да не чува възклицанията, и прекалено далече, за да наблюдава лицата. Само с едно раздаване Надя изгуби два милиона франка срещу принц Хадад. Алън стана, зашеметен от удара, на който беше свидетел и жертва, и се приближи до масата. С лека усмивка Хадад върна на средата на масата двата милиона франка, които бе спечелил от Надя.

Той я загледа с лакомото изражение на котка, която дебне мишка. Тя се помръдна.

— Два милиона в банката — каза крупиеето. — Господа, два милиона...

Пълна тишина... След това студеният глас на Надя се извиси:

— Банко.

Крупиеето я погледна остро и обяви:

— Играта продължава. Карти...

С две ръце, положени върху кутията с карти, принцът не се помръдна.

— Мадам... — настоя той, гледайки Надя.

Тя знаеше много добре, че всеки играч трябва да покаже сумата, която се разиграва при съответното раздаване. А тя имаше пред себе си само четиристотин хиляди франка.

— Една секунда — каза тя.

Прикова виолетовия си поглед в Алън и каза с глух и нисък тон:

— Не оставяй този тип да ми се подиграва! Знам, че имаш кредит от петстотин хиляди долара на касата. Иди да го вземеш!

Неспособен да издаде и звук, Алън поклати глава от ляво на дясно. Забеляза ужасен, че всички погледи са приковани в тях. Тишината можеше да се реже с нож, толкова бе тежка.

— Отивай! — повтори Надя.

Принцът забарабани демонстративно по масата.

— Ще ти ги върна след малко! Нищо не рискуваш! Отивай! — Тя се обърна към принца и го изгледа арогантно. — Една секунда...

Заби ноктите си в ръката на Алън и го побутна към касата.

— Джовани! Дай ми всичко, което той има на своя кредит!

Фереро погледна въпросително към Алън.

— Прави каквото ти казвам! — заповяда Надя. — Той е съгласен! Нов въпросителен поглед на касиера.

— Благодаря! — каза Надя на Алън, който стоеше с отворена уста. — Джовани!

Фереро въздъхна и сложи чиповете на гишето. Надя ги заграби, без повече да се интересува от Алън, и отиде с малки стъпки до масата. Фереро обърна гръб на Алън, който седна на най-близкия стол. Не му достигаше въздух. Той прокле слабостта си. Някъде от много далеч чу: „Карти“. Парализиран от притеснение, затвори очи и започна горещо да се моли. Прогони от съзнанието си мисълта за Банистър: ако бедният Сами бе присъствал на това изпълнение, несъмнено щеше да умре от разрыв на сърцето.

Дукеса Дьо Саран излагаше тялото си само на утринното слънце. Тялото ѝ винаги бе обвито в прозрачни воали. Веднага след отварянето на Палм Бийч шофьорът ѝ я докарваше до басейна, който бе свързан с морето. Тя наемаше за цял сезон една от частните кабинни — общо около двадесет — които се намираха зад плажа и предпазваха наемателите си от недискретните погледи. Можеше всичко да се прави в тези кабинни — да ядеш, да спиш, да правиш любов, да се печеш гол, да се къпеш.

Дукът, нейният съпруг, обикновено идваше при нея около обяд. А рано сутрин мястото ѝ принадлежеше изцяло. Спасителите инсталираха походните легла, които клиентите щяха да обсадят по-късно. Манди бе опитала двама-трима от тези атлети просто за да прецени, но бе решила, че подвизите им не отговарят на огромните им мускули. Освен това бяха прекалено чисти и възпитани за нейния вкус.

С плажен сак в ръката, огромна черна сламена шапка на главата, с тъмни слънчеви очила и тяло, обвито в прозрачни воали, тя мина покрай бара и се отправи към своята кабина.

От пустия ресторант, който отделяше басейна от игралната зала, се показа млад мъж с объркана физиономия, набола брада и очи, примигващи на ярката слънчева светлина. Тя спря очарована. Мъжът миришеше на нощ. Несъмнено някой луд, който напуска казиното,

след като е играл цяла нощ. Изглеждаше неспокоен, а лицето му бе засенчено от притеснение.

— Мистър...

Алън се огледа, за да се увери, че думата се отнася за него. Той залиташе от умора. Опитваше се да разбере как Надя не само че бе изгубила парите, които бе спечелила предишния ден, но и го бе убедила да ѝ даде двеста хиляди долара в пътни чекове, с които той разполагаше. Без да се говори за кредита му от петстотин хиляди долара на касата, който се бе изпарил само при едно раздаване. Тя бе удържала на думата си. Бе казала: „Ще изиграя само три игри“. Три губещи игри, които го осъждаха на смърт.

— Ще ми направите ли една услуга?

Той изгледа дукесата, без да отговори, обзет от ужас, заслепен от слънцето. Вътре в казиното играта продължаваше. Надя дори не забеляза, че си тръгва. Минавайки през централното фоайе, той бе видял през полуотворените завеси проблясъка на зеленикавата вода. Прекоси огромната зала, в която се провеждаха галавечерите при дъждовно време. В дясната част се виждаше просторна естрада, на която бяха разхвърляни музикални инструменти. Вляво бе залата — потънала в слънце, претъпкана със стотици столове и маси. Право пред него бе басейнът. По-нататък — морето, набраздено от мачтите на подранилите кораби и лодки. И тази бледа жена с неясни черти, обвита в прозрачни воали...

— Последвайте ме, не е далече...

Смазан от умора, неспособен да разсъждава, той тръгна след нея. Имаше една-единствена мисъл в главата: да се гмурне в хладната вода, да се потопи целият, да плува, да се носи по вълните до безкрая... Погледна машинално гъвкавата и артистична походка на непознатата.

— Тук е...

Той влезе в една открита кабина, без покрив и със стени от слама. Две походни легла, маса, два стола, душ, чадър. Манди постави плажната си чанта на земята, клекна и извади от нея флакон с плажно масло. Алън я наблюдаваше, леко заинтригуван. Тя свали воалите, с които бе обвито тялото ѝ, и той видя изненадано, че тялото ѝ е покрито със синини. Тя забеляза погледа му, но не сметна за необходимо да му обясни, че това е спомен от водопроводчика. Подаде му флакона. Той го взе. Тя легна по корем на едно от походните легла и свали сутиена и

бикините си, но без да сваля сламената си шапка и слънчевите си очила. Дори не знаеше името ѝ. Досега не бе казал нито дума. Просто установи, че е гола. Без да се задълбочава в размисъл.

— Намажете ми гърба...

Той отвори флакона и го наведе толкова несръчно, че изсипа половината на гърба на непознатата.

— Масажирайте...

Започна да натиска кожата с края на пръстите си, за да проникне плажното масло.

— По-силно...

Машинално отпусна възела на вратовръзката си. Ризата му тутакси заприлича на мръсен парцал.

— По-силно! Не се притеснявайте, че ще ме заболи.

Започна да се извива, хващаше се за рамките на леглото, скимтеше като ранено животно. От дъното на подсъзнанието си Алън усети как го облива горещата вълна на желанието. Ръцете му се плъзгаха по бедрата, изцапани с лепкавото плажно масло. Тя се обърна изведнъж, седна с разтворени крака, взе флакона от ръцете му и изсипа остатъка от течността във врата на Алън. Притисна главата си към корема му, а ръката ѝ с дълги нервни пръсти експлоатираше и най-скритите места от тялото му.

Алън погледна право към слънцето и пред очите му всичко стана черно. Задъхан, легна на леглото, докопа един мъжки бански, който съхнеше в кабината, свали изцапаните си с плажно масло дрехи, облече банския и избяга от кабината, без да се обръща назад. Затича се като луд, слезе по дървените стълби, стъпи на плажа, като се опиваше от удоволствието да усеща горещия пясък под босите си крака. Втурна се в морето като изстребител и едва там се укроти.

17.

Невъзможно бе да заспи. В три часа сутринта Самуел Банистър все още седеше на фотьойла в салона си, обзет от несигурност и угризение. След разговора си с Корнелиус Грант вече бе напълно сигурен, че нещата ще се развият зле. В прилив на огромно желание за отмъщение срещу „Хакет“ той бе изпратил своя приятел на гилотината. Сипа си чаша уиски, петата до момента, като продължи да си задава един и същи въпрос, без да може да намери отговора: как да го измъкне от тази каша? Как да се върне назад? Може би, ако вземаше пари на заем, щеше да успее да ограничи неприятностите, да върне част от похарчените пари, да отиде при Мъри и да го убеди да не подава оплакване?

— Самуел...

Банистър подскочи така, че разля половината от чашата си върху панталона. Гласът на Кристел бе толкова нежен... Той веднага застана нащрек. От вечерта, когато й бе казал, че излиза с Алън Поуп, те бяха разменили само две фрази.

Той:

— Напускам те...

Тя:

— Върви по дяволите!

Оттогава спеше в стаята за гости, като бе изоставил брачното ложе. Тя не му бе задавала никакви въпроси. Вечеряха заедно, като отваряха уста само за да погълнат ястията, които тя приготвяше.

Тя седна колебливо в отсрещния фотьойл. При други обстоятелства щеше да се развихри, ако го намереше извън леглото в три сутринта.

— Самуел...

— Да?

— От колко години сме женени?

— Не знам вече. Двадесет и пет? Двадесет и шест?

— Двадесет и пет. Искях да ти кажа... — Захапа устните си и прошепна, без да го гледа: — Съжалявам за онази вечер...

Съжалявам... Ти се притесняваше за Поуп... Аз бях ядосана...

Погледна я, като се питаше какво се крие зад този необичаен за нея тон.

— О! Това няма значение...

— Напротив, аз сгреших! Би трябвало да се съглася с теб, да те поддържам... А вместо това...

— Няма значение, Кристел, да не говорим повече за това.

Сега пък той омекваше.

— Не ти ли се спи?

— Не. Размишлявах.

— Все още ли искаш да ме напуснеш?

— Не.

Обещал бе на Алън да отиде при него. А сега не само че нямаше да отиде при него, а щеше да го накара той да се върне. Изключителното им приключение щеше да си остане само една мечта.

— Изгониха го, нали разбираш...

— Разбирам.

И тогава съвсем естествено той каза нещо, което за нищо на света не би искал тя да узнае:

— Трябва да ти кажа, Кристел. Мен също ме изгониха от „Хакет“.

Алън излезе от водата, направи няколко крачки по пясъка и дръпна верижката, която задействаше механизма за пускане на душа. Ледената вода му пресече дъха. Остана няколко минути под студената струя. Бе плувал много навътре. Морето бе прогонило нощните му страхове. За нещастие сега виждаше достатъчно ясно в каква каша се бе забъркал.

Как да съобщи за катастрофата на Банистър? Той потръпна, извика един от лакеите и поиска кабина.

— Невъзможно, сър. Всичките са заети.

Алън го погледна подозрително.

— Часът е десет. Клиентите още не са пристигнали. Те ги наемат за цяла година. Искате ли да ви инсталирам походно легло около басейна?

Не искаше да се прибира в хотела. Обстановката в стаята му напомняше прекалено много за последните часове, които бе преживял. Щеше да поспи на слънце, а след това да реши дали да отиде в полицията. С часовата разлика нямаше да успее да се свърже със Сами преди четири следобед. Реши да си даде тази отсрочка. Червените му от безсъние и морска сол очи го боляха. Слезе в приземния етаж, където бе гардеробът. На касата стоеше млада руса жена. Той избра слънчеви очила и морскосин бански.

— Кой е номерът на кабината ви, сър?

— Нямам кабина.

Тя се притесни.

— Няма значение. Ще ми платите, когато си тръгвате.

— Слушайте... — започна той, за да прикрие объркването си.

Бе загубил толкова много в казиното, а отказваше да плати очилата си.

— Казвам се Алън Поуп. Моят шофьор ще ви плати.

Излезе отново на слънчева светлина. Имаше няколко банкноти в джоба на панталона си. Но панталонът му, както и останалата част от дрехите му, бе останал в кабината на истеричката, която се бе опитала да го изнасили. Той реши по-скоро да се откаже от парите си, отколкото да се среща отново с нея. Но тъй като бе прекалено честен, реши да ѝ върне взетия на заем бански. Слезе отново в съблекалните, свали мокрия бански и го замени с новия. След това отиде при басейна.

— Сър, леглото ви е готово. — Момчето му подаде хавлиена кърпа. — Искате ли чадър?

— Не, не, благодаря... Вижте какво, колата ми е отвън. Бихте ли помолили шофьора ми да дойде за малко?

— Разбира се, сър. Каква марка е колата?

— Бял кабриолет ролс-ройс — каза притеснен. — Шофьорът се казва Норбер.

— Отивам.

— Бихте ли ми донесли едно силно кафе и нещо за ядене?

— Естествено. Какво ще ви достави удоволствие?

— Яйца, шунка, малко червено вино...

— Веднага...

Алън взе мокрия бански и тръгна към кабините. Те всички изглеждаха съвсем еднакви. След това си спомни, че всяка от тях бе снабдена с пилон, на който се вееше съответното знаме. Той си спомни, че бе забелязал над главата си белия кръст на червен фон на швейцарското знаме. Приблужи се тихо, хвърли банския над стената и побягна обратно.

Принц Хадад наемаше целогодишно три апартамента в „Мажестик“. В разгара на сезона броят на заетите от него стаи достигаше до осемнадесет, разпределени по всички етажи. Това имаше за цел да предотврати срещите между хората от различни социални класи, с които той общуваше, служебно или частно.

Деликатната задача за разпределение на посетителите бе задължение на Халил, частния му секретар. Едновременно частен съветник, извънреден пълномощник, секретар, Халил имаше за главна задача да отгатва желанията на господаря си, преди той да ги е изказал. Ставаше въпрос да се предвижда и да се материализират предвижданията в зависимост от капризите на принца. Затова пет апартамента на четвъртия етаж бяха наети за временните посетители. Или другояче казано — за луксозните проститутки, на които се плащаха огромни суми само за да стоят и да чакат. Хадад, който понякога играеше до обяд, от време на време изпитваше малък сексуален глад, преди да отиде да спи.

Петият етаж бе запазен за последната от законните му съпруги, трите му деца, цяла група от бавачки и възпитатели. На седмия етаж бяха апартаментите на принца, от които една част беше отделена за Халил и за Гонсалес, частния му фризьор. Гонсалес осигуряваше двадесет и четири часово присъствие в денонощието. Тъй като обичаше изтънчените ястия, той имаше право на неограничена сметка.

Дните му минаваха в печене на слънце, опитване на нови ястия и вина, гледане на телевизия, правене на прически за принцеса Айша, съпруга на принца, в размиване на децата, пилене на ноктите на Халил или къдрене на косата на някоя от проститутките, която му бе особено симпатична. Хадад, който не обичаше отрицателните опити, често молеше Халил да ги опита преди него.

Всичките тези привилегии си имаха и своите отрицателни черти: принцът не приемаше, ако някой от служителите му не е на своя пост при завръщането му от казиното. Халил погледна часовника си: девет сутринта. Той се прозя дискретно и каза на четирите момичета, които дремеха по диваните:

— По-добре се пригответе. Принцът всеки момент ще пристигне.

Той бе дал оценки на три от тях: 12 на финландката, 14 на германката, 13 на французойката.^[1] Въпреки чувството си за дълг не бе изпитал последната, чиято смесена кръв, както сама бе признала, му бе попречила да ѝ даде определена националност. Тя се казваше Карина.

— Карина! Ставай! Чу ли какво казах?

Тя беше висока, слаба, руса и бе пристигнала в ослепителен костюм от бял лен. Усмихна му се, протегна се и изпъчи гърди.

Халил я погледна с бегъл интерес.

— Изморена ли си?

— Малко...

— Дръж...

Той ѝ хвърли няколко банкноти, смачкани на топка. Тя се наведе, взе ги, облиза устни, сякаш се канеше да ги изяде.

— Ммм... Колко е вкусно!

— Искаш ли да ядеш пари?

— И още как?! — каза Карина.

— Сериозно? — подхвърли Халил.

— Сериозно! Какъв е залогът?

— Вие какво мислите? — попита Халил другите момичета.

— Тя изяде една банкнота и получава същата за себе си — предложи французойката.

— Но едри банкноти! — намеси се германката.

— Банкноти от по петстотин франка — отсече Карина.

Халил извади огромна пачка от джоба си. За него, както и за Хадад, парите нямаха никакво значение. Ако добре подредяха дневния си приход, щяха да успеят да напълнят един басейн с олимпийски размери.

— Започваме ли?

— Да, аз съм готова — каза Карина.

Финландката плесна с ръце: играта обещавахе да е интересна.

— Яж! — заповяда Халил, подавайки първата банкнота.

Карина я взе, смеейки се, смачка я на топка и я глътна.

— Готово!

— Вкусно ли е?

— Превъзходно! Още!

Тя отвори чантата си, за да прибира там плодовете на своя труд. След десетата изядена банкнота Карина промени леко тактиката си. Вместо да гълта направо, започна да дъвче. След петнадесетата цветът на лицето ѝ стана зеленикав. Тя преглътна смело. След това всяка банкнота бе преглъщана с помощта на шампанско. Челото ѝ се покри с пот.

— Двадесет! — възкликна германката.

С горд блясък в очите Карина взе банкнотата, сви я на топка, лапна я, отпи голяма глътка шампанско и преглътна.

— Двадесет и едно!

На двадесет и пет тя изтича в банята с изкривено лице и започна да повръща. Халил повдигна рамене.

— Когато разказвам, че парите не носят щастие, никой не ми вярва.

— Викали сте ме, сър?

— Да, Норбер — каза Алън, отваряйки очи. — Случи се неприятност с дрехите ми... Един тип ме заля с кетчуп...

— Искате ли да отида до хотела и да ви донеса други дрехи?

— Много любезно от ваша страна... Един панталон, риза, обувки... Всичко е в гардероба.

— Нещо друго, сър?

— Тръгнах без пари. Поискайте малко от рецепцията, имам сметка при тях.

— Колко, сър?

— Хиляда франка.

Норбер извади от джоба си две нови банкноти по петстотин франка.

— Ако позволите, сър...

Алън се поколеба.

— Може би искате повече? — попита Норбер, като отново посегна към джоба си.

— Не, не, благодаря, това е достатъчно.

— Добре, сър. Веднага се връщам.

Той се усмихна, сложи шапката си и тръгна към колата. Предишната вечер бе прибрал близо осем хиляди франка на покер от шофьорите на другите две коли.

Но за разлика от шефа си той не бе такъв глупак, че да остави Надя Фишлер да му ги вземе.

Алън го изгледа замислено как се отдалечава. Оставаха му всичко на всичко двадесет хиляди долара, които Сами го бе накарал да вземе за „дребни разходи“. На друго място и по друго време това би представлявало едно малко богатство. Но в Кан, със скоростта, с която се стопяваха финансите, сумата едва щеше да му стигне за ежедневните бакшиши.

Лакеят, който наблюдаваше игралната маса, нахлу в кухнята и съобщи:

— Тръгва си!

Полузаспалата бригада се стресна. Марио стегна възела на вратовръзката си и се затича в игралната зала. Часът бе десет сутринта. Той забеляза принца, който му правеше знак отдалеч. След всяка игра се повтаряше един и същи ритуал. Хадад огладняваше, но по някакъв странен каприз отказваше да яде в „Мажестик“ нещо, което не е приготвено в „Палм Бийч“. Четирима мъже дежуреха в кухнята, за да му сготвят любимото ястие. На готвачите им бе безразлично, че прекарват безсънни нощи. Сезонът продължаваше само три месеца, а с това, което им оставяше Хадад, те живеяха охолно през останалите девет.

— Принце?

— Какво ще ми предложите?

— Риба или месо?

— Риба. Леко запечена на скара. И палачинки.

Марио го благослови наум, че не е поискал суфле.

— Плодове?

— Може. Бих искал да започна след четвърт час.

— Разбира се.

Марио прекоси тичешком празната зала, влезе в кухнята и даде поръчката. Всички се втурнаха по местата си. Пред служебния вход на „Бийч“ чакаше камионетка. В нея качваха ястията, за да бъдат отнесени съвсем топли до „Мажестик“. Джил Хоудин никога не пишеше сметка за този род услуга. За редовните клиенти всичко в „Палм Бийч“ бе безплатно. Би било смешно да представиш сметка за хиляда франка на човек, който започва месеца с начален капитал четири милиона долара.

Хадад не знаеше нищо във връзка с това. На Марио, който му сервираше в апартамента, той редовно даваше по десет хиляди франка. Марио ги разделяше между колегите си в зависимост от служебната йерархия и трудовия стаж в казиното на всеки. Тъй като Марио, също както и принцът, никога не знаеше точно колко гости ще чакат завръщането му, поръчаните ястия бяха приготвяни за дванадесет души.

Хадад бе в добро настроение. За няколко раздавания бе обрал до последния цент парите на Надя Фишлер. Миналата година той бе изпратил Халил да я покани да спи с него. За най-голямо негово учудване тя бе отказала. А принцът знаеше от опит, че добродетелността на жените винаги се оценява с някаква цифра. Ядосан, той се бе заклел да ѝ отмъсти. Тръгна към басейна. Нищо не му доставяше такава радост, както гледката на трите деца от последната му жена, боричкащи се във водата. Когато децата го забелязаха, нададоха радостни викове:

— Татко! — каза най-големият. — Направи ни корабчета!

Хадад бръкна усмихнат в джоба си. Десет минути преди да отиде да обядва, да прави любов или да спи, нищо не би могло да му бъде приятно от това, да достави удоволствие на наследниците си.

Алън изпразни дробовете си и се остави да потъне леко на дъното на басейна. Легна на керамичните плочки и остана възможно най-дълго под трите метра вода. Изплува бавно, пое си леко въздух и се хвана за ръба на басейна. Затвори очи. Чу съвсем близо до себе си детски смях и отмести с ръка парчетата хартия, които неприятно го гъделичкаха по лицето. Смеховете се удвоиха. Той отвори очи. Мястото, където бе изплувал, бе покрито с малки корабчета, а три

деца, най-голямото от които изглеждаше на десет години, си играеха с тях. Зад тях се виждаше цяла купчина възпитатели и гувернантки. И принц Хадад. Едно от малките корабчета удари Алън по носа и от това го заболя. Алън го побутна с ръка, погледна го машинално и от емоция се нагълта с вода: както и останалата част от флотилията, то бе направено от банкнота от петстотин франка.

— Ахмед! — скара се принц Хадад на сина си. — Много съжалявам. Моля да му простите!

Алън се повдигна на ръце, опита се да стъпи на края на басейна и се подхлъзна. За да му попречи да падне, Хадад го хвана за ръка, на свой ред загуби равновесие и се хвана за раменете на Алън. Погледнато от страни, сцената приличаше на дружеска прегръдка.

— Поздравявам ви за успеха вчера... — каза принцът, след като позна Алън.

Той все още го държеше за ръката.

— За нещастие — уточни той, като се опита да направи жалостива физиономия — аз спечелих втория манш. Обрах вашата партньорка.

— Така е в играта — каза Алън, сякаш цял живот бе прекарал около зеленото сукно.

— Казвам се Хадад. Принц Хадад.

— Алън Поуп.

— Много ми е приятно. Ще се радвам, ако успея да ви предложа реванш.

Алън си спомни думите на Сами: „Винаги се дръж като богаташ“.

— Благодаря — каза той. — Защо не?

Те отново си стиснаха ръцете. Алън пое към леглото си, без да забележи русата госпожица, която, едва на пет метра от него, побутваше с крак корабчетата, които вятърът бе довел до нея. Принц Хадад погледна разсеяно към белите ѝ крака, потопени във водата. Тя вдигна лице нагоре и Хадад се вцепени: Мерилин! Той бе гледал по десет пъти всичките ѝ филми в частния си салон, в който екранът се намираше на тавана, а зрителите лежаха на легло с размери 4×4 метра. Мерилин го бе преследвала и през нощите му. А сега бе тук! Принцът никога не заговаряше направо една жена. Ако искаше да се запознае с нея, той ѝ изпращаше посредник, по принцип — Халил. Но сега Халил

го чакаше в хотела заедно с луксозните проститутки, фризьора Гонсалес и Марио, който поддържаше яденето топло в камионетката, превърната в кухня.

За първи път в живота си Хадад наруши един от принципите си. Той се приближи до непознатата, наведе се и каза тихо на английски:

— Аз съм принц Хадад. Харесват ли ви малките ми корабчета?

Може би кошмарът го събуди. Или сянката.

— Здравейте!

Слънцето блестеше право в очите му и Алън виждаше само един силует, без да може да различи чертите на лицето. Отстрани на леглото, върху метална масичка той забеляза ястията, които бе поръчал. Повдигна сребърния похлупак и топна пръст в яйцата: бяха все още топли. Така разбра, че е спал само няколко минути.

— Познахте ли ме? — каза гласът. — Играхте срещу мене вчера.

Мъжът се отмести, за да може Алън да го различи. Все още заслепен от слънчевите лъчи, той видя избелели сини бермуди и тенис фланелка. Над яката на фланелката стърчеше патешки врат, на който бе поставена главата на Хамилтън Прайс-Линч.

Алън скочи като ужилен.

— Не ставайте, скъпи приятелю! Хранете се спокойно, яйцата ви ще изстинат... Аз съм Хамилтън Прайс-Линч, приятно ми е...

— Поуп... Алън Поуп.

— Американец ли сте?

— Да.

— От коя част?

— От Ню Йорк.

— Аз също. Яжте, яжте...

Алън се нахвърли върху яйцата. Дъвчеше ги така, сякаш бяха безкрайно жилаво месо: просто не успяваше да преглътне.

— На почивка ли сте?

— Да... — заекна Алън, като отчаяно се опитваше да преглътне.

— Много красива страна, нали? От десет години идваме тук със съпругата ми. Къде сте отседнали?

— В „Мажестик“.

— Ние също.

— Вие кога пристигнахте?

— Вчера.

Съвсем възможно бе полицаите да чакат някъде отзад, скрити на сянка.

— С какво се занимавате, мистър Поуп?

Алън му посочи бутилката с вино.

— С удоволствие — каза Прайс-Линч. — Надявам се, че не ви преча?

Едва удържайки треперенето на ръцете си, Алън му сипа една чаша, като проклинаше Банистър, че не е предвидил този вид въпроси.

— Съвсем не — измърмори той.

Хам Бъргър потопи устни в чашата си.

— Чудесно е... Превъзходно... С какво се занимавате, мистър Поуп?

Алън се задълбочи в една препечена филия.

— Бизнес...

Хамилтън му хвърли очарователен поглед.

— Много интересно! — Той замълча, а след това каза небрежно: — Аз съм банкер. Но може би сте чували? „Бъргър“...

Алън се задави, а виното му изведнъж придоби вкус на оцет.

— Имаме около тридесет филиала.

Алън се концентрира в съда с храната, в който плуваха останките от яйцата му. Той се опита да набоде парченце от тях на вилицата си. Не успя. Не се осмеляваше да вдигне очи към Прайс-Линч.

— Обичате ли яйца?

Защо да продължава тази идиотска игра? Фразата се оформи в главата му: „Окей, Прайс-Линч, стига глупости. Предавам се, накарайте да ме арестуват!“.

— Вашата партньорка вчера показва голям кураж. А и на вас ви е трябвала немалка доза, за да я последвате. Свалям ви шапка! Казват, че тя е склонна към самоубийство: обича да губи. А вие обичате ли да губите, мистър Поуп?

Тъй като Алън не отговаряше, той продължи:

— Аз не. Обожавам да печеля! — Той стана и кимна с глава. — Виното ви беше превъзходно, мистър Поуп. Доскоро, ние несъмнено пак ще се срещнем! Много ми беше приятно да се запозная с вас!

Той си проправи път между походните легла, по-голямата част от които вече бяха заети. Слънцето припичаше. Но Алън се зави с хавлиената кърпа: изведнъж му бе станало студено.

— Четохте ли вестника? — обърна се Чезаре ди Соньо към Голдман.

Той размахваше гордо „Нис-Матен“. На страница четвърта върху три колони бе разположена снимката, която ги показваше на естрадата на „Мажестик“. Надписът отдолу гласеше: Чезаре ди Соньо връчва наградата „Лидер“ на Луи Голдман.

— И това е само началото! — каза Чезаре. — Изчакайте само да се появят парижките ежедневници и списанията!

Чезаре бе имал нещастieto да срещне Марк Гоелан при излизането си от „Мажестик“. А бе излязъл през служебния вход.

Съвсем любезно Гоелан го бе попитал на чия сметка да бъдат вписани разходите по връчването на наградата: на неговата или на продуцента.

— На сметката на Голдман — бе казал Чезаре, без да се замисля.

Страхуваше се от момента, в който щяха да зададат същия въпрос и на Голдман и той щеше да отговори: „На сметката на Ди Соньо“.

— Триумф, Луи, триумф! Имате ли маса за довечера?

— А вие?

— Всички ме канят, ужасно е! А не бих искал да обидя никого. Вие с кого сте на една маса?

— Цял куп хора... — каза Голдман, без да се компрометира.

— Защо да не седнем на една маса?

— С кого?

— Хакет, Прайс-Линч, дукеса Дьо Саран...

— Познавате ли дука? — учуди се Голдман.

— Много, много стар приятел ми е... Манди също. — Тъй като желаете да го предразположи, Чезаре добави: — Елате на нашата маса със съпругата си. Естествено, вие сте мои гости.

— И дума да не става! — каза Голдман, който не бе успял да си намери маса. — Ще дойда, но при условие, че аз съм този, който кани.

Това бе неочакван случай да поговори с Хакет и Прайс-Линч за „Нощта, когато слънцето умря“.

— Моите приятели няма да ми простят! — изплака Чезаре. — Добре, съгласен съм, ще се опитам да уредя всичко.

Той тръгна към бара, целият облечен в бяло, с хавлиена кърпа около врата. Неприятното бе, че никой не бе го канил.

Алън тичаше по зеления килим, въртеше се около нечетните числа, прескачаше от червено на черно, отчаяно се опитваше да избегне греблото на крупнето, който искаше да го сложи при една купчина от розови жетони. Но бе прекалено късно. Той се спря на нулата и зачака да го смачат...

— Здравейте...

Опита се да се изплъзне от мъглата на кошмара си.

— Кожата ви придобива интересен цвят.

Гласът не бе неприятен и говореше на английски. Без да знае кому принадлежи, Алън бе благодарен, че са го измъкнали от кошмара. Той сложи ръка пред очите си. Светлината го заслепяваше.

— Казвам се Сара. Сара Бъргър.

Той потръпна целият.

— Не ставайте! — каза Сара. — Идвам като посланик.

Алън успя да седне на леглото.

— Поуп... Алън Поуп се казвам...

Тя седна до него.

— Знам. От името на двете семейства съм натоварена да ви поканя на благотворителната галавечеря. Тази вечер.

— Кои семейства? — запита Алън.

— Хакет и Бъргър. Или другояче казано: Монтеки и Капулети.

Тя не бе нито красива, нито грозна, но все пак някъде хармонията се прекъсваше. Вzeti поотделно, всички части от нейната анатомия бяха идеални. Нищо лошо не можеше да се каже за краката, за големите кафяви очи, кестенявата коса, ироничната уста, ръцете, извивката на раменете. Като цяло не изглеждаше добре. Природата бе направила невъзможен сбора от толкова идеални части.

— Е, съгласен ли сте?

Той си представи ужасен как седи между двамата мъже, на които дължи присъствието си тук: Арнолд Хакет и Хамилтън Прайс-Линч.

— Трябва да ви призная, че ненавиждам галавечерите. А благотворителността ми е скучна. Старите дами с кучета не са моята слабост. Вие обичате ли кучета?

— Само големи — каза Алън.

— А старите дами?

— Познавам много малко такива.

— Грешите. Те са толкова рафинирани в жестокостта си! Младостта на другите ги дразни. Понякога блестят в подлостта си. Обичам подлостта. Поне знаеш къде отиваш. Вие сте ми симпатичен. Изглеждате по-скоро безобиден. Хамилтън ви описа като най-големия посредник на Саудитска Арабия. Не вярвам нито дума от това. Но принц Хадад, изглежда, ви обожава. Той не прегръща всички както вас!

Зад тъмните стъкла на очилата си Алън се ококори.

— Вие познавате ли Хамилтън? — продължи тя.

— Не.

— Хайде де! Вие го обрахте вчера на „железницата“. А и преди десет минути говорехте с него! Малкото човече... Това е пуделът на мама, тя реши, че ще е много интелигентно да се омъжи за него. Тя е желязна жена в рокля от велур. Той какво ви разказваше?

Алън поклати глава с неразбиране.

— Все пак ви е казал нещо? Разговаря само с хора, от които се надява да има полза. Обяснете ми, мистър Поуп... Каква полза би могъл да има от вас Хам Бъргър?

— Не знам.

— Той е мръсник. Най-голямата свиня, която някога се е раждала на земята!

Притеснен, Алън се размърда на леглото.

— Свалете си очилата. Бих искала да видя очите ви. Свалете ги!

Алън се подчини, като примигна няколко пъти от силната светлина.

— Имате невинен поглед. Искате ли един съвет? Каквото и да ви предложи вторият ми баща, откажете му! Тази вечер аз ще ви държа за ръката и ще му попреча да ви разкъса на парченца.

Алън сложи отново очилата си.

— Тази вечер съм зает.

— Лъжец! Среща в девет часа във фоайето на „Мажестик“. Ще тръгнем заедно. Благодаря ви, че приехте, и не закъснявайте!

Тя се отдалечи със самоуверена походка. Зашеметен, Алън се довлече до басейна и се потопи.

[1] По 20-балната система. — Б.а. ↑

18.

— Елински, вие сте магаре!

— Да, мистър Фишмайер.

— Вие сте направил най-страшната професионална грешка!

— Аз?

— Вие! От сега нататък не съм сигурен за вашата кариера на това място!

— Но, мистър Фишмайер...

— Млъкнете! Ние превеждаме един милион сто и седемдесет хиляди и четиристотин долара на един клиент по погрешка, а вие дори не забелязвате! За какво служите в тази банка?

— Моля да ме извините, мистър Фишмайер, но аз сигнализирах, че клиентът има дълг към банката!

— Нищо не сте казвали! Нищо!

Такова лицемерие даде кураж на Влински да не отстъпва.

— Триста двадесет и седем долара, мистър Фишмайер! Заклевам се! Тук, във вашия кабинет!

— Триста двадесет и седем! — изцвили Фишмайер. — И какво от това?

Той усети, че телефонът звъни от известно време, вдигна слушалката, заплашвайки Влински с пръст.

— Няма ме тук! — изграчи, без да изпуска служителя си от поглед. След това тресна слушалката. — Цял милион си отива, а вие имате нахалството да ми говорите за триста двадесет и седем долара! Поуп! Един непознат! А вие нищо не сте усетили!

Телефонът иззвъня отново.

— Току-що ви казах... — изкрещя Фишмайер в телефонната слушалка.

Влински забеляза как той замръзна на мястото си и започна да слуша внимателно. Очите му щяха да изскочат от орбитите. Прикри с ръка слушалката.

— Влински! Излезте!

— Още няколко думи, мистър Фишмайер...

— Вън!

По яркочервеното му лице бе ясно изписано, че моментът не е подходящ за дискусии. Влински излезе на пръсти и затвори вратата зад себе си.

— Как сте, мистър Прайс-Линч? — каза Фишмайер с променен глас.

— Добре, Ейбъл, добре... Говорихте ли с Влински?

— Току-що, мистър Прайс-Линч.

— Можем ли да разчитаме на дискретността му?

— Напълно!

— Получихте ли чекове, подписани от Алън Поуп?

— Все още не, сър.

— Ако се случи подобно нещо, нали знаете какво да правите?

— Да, мистър Прайс-Линч. Плащам.

— Отлично, Ейбъл. Сега ме слушайте добре... Имам други спешни инструкции във връзка с този клиент...

Ейбъл Фишмайер наостри слух. От учудване челюстта му увисна.

Всички маси бяха резервирани за обяд. Метрдотелите започваха да придвижват количките, натоварени с храна. Стари дами се плискаха в плиткия басейн. Атлетите опитваха силите си на големия трамплин. По принцип бе забранено разхождането без горнище на бански около басейна. А всъщност всички жени между шестнадесет и петдесет години, че дори и повече, бяха оголили гърдите си. Някои от тях след пластичната операция поддържаха ъгъл от 90 градуса, независимо от положението на собственичките им. Когато бяха легнали, гърдите им сочеха към небето. Когато стояха прави, те сякаш отказваха да се подчинят на закона за гравитацията. За да влезеш в плажа на Бийч, трябваше да минеш през подземната част, където бяха съблекалните. След това се излизаше на слънчева светлина точно пред олимпийския басейн. Много бе важно да направиш внушително появяване, защото десетки очи следяха новопристигналите. Срамежливите се увиваха в халат, който сваляха едва след като стигнеха до мястото си. Други, горди с телата си, се разхождаха около басейна, като че ли бяха облечени във вечерни тоалети.

Животът тук протичаше с ускорено темпо. Срещите се осъществяваха вечерта, а разделите понякога същата нощ. Страстите бяха краткотрайни, любовните мъки бяха забранени.

Появяването на Норбер Тесторе в черна униформа не мина незабелязано. Освен метрдотелите той бе единственият, който носеше вратовръзка.

Той обиколи смело около басейна, като бе недосегаем за погледите на тези, които бяха голи.

— Сър...

Наведе се над клиента си и видя, че спи.

— Мистър Поуп — настоя той, сваляйки шапката си.

— Да? — каза Алън, мърдайки леко глава.

— Всичко е уредено. Оставих дрехите ви в съблекалнята. Позволих си да платя покупките ви.

— Благодаря, Норбер... Благодаря.

— Според мен, сър, не би трябвало да стоите повече на слънце. Защо не се върнете в хотела и там да си починете?

— Колко е часът?

— Единадесет.

— Ще ми позволите ли да се окъпя за последен път?

Норбер се усмихна учтиво.

— Ще ви чакам пред вратата.

Със същата тържествена походка той тръгна по обратния път.

— Здравейте, мистър Поуп. Съвзехте ли се от снощните емоции?

Алън забеляза един дебел весел мъжага, който носеше забележителния си корем със същата арогантност, с която смучеше огромна угаснала пура.

— Аз съм Луи Голдман!

Той хвана ръката на Алън и я раздруса горещо.

— Снощи доста ме притеснихте! Как приключи нощта?

— По-скоро зле — отговори Алън.

— Може ли?

Голдман седна небрежно на леглото.

— Надя е луда! Отдавна ли я познавате? Ако искаше... Всички я умолявахме да се съгласи да се снима! Тя се размина с една голяма кариера!

Както всички останали, Алън познаваше Голдман. Но откъде Голдман бе научил неговото име? Лу Голдман махна на един келнер.

— Имате ли студена лангуста? Останала ми е една малка дупчица — обясни той на Алън. — Вие искате ли? Донесете ни също и изстуден „Дом Периньон“.

— Сега ставате или още не сте си лягали? — продължи Голдман след малко.

— Още не съм си лягал — отвърна Алън.

— Това е лошо, старче. Ако искате да сте във форма довечера, трябва да поспите. Дали сте на ринга или около игралната маса, режимът е един и същ: без алкохол, без жени, само почивка и тренировки. Вие с какво се занимавате?

— Бизнес...

— Изглеждате в много приятелски отношения с Хадад. Казват, че не е лесен характер. Работили ли сте вече с него?

— Не — каза Алън.

Голдман продължи да му задава наивни въпроси, заговори му за кинематографията по принцип и за проектите си в частност.

— Със самообладанието, което показахте снощи, от вас би излязъл великолепен продуцент. Това би ли ви харесало? А! Сложете я тук.

Келнерът отвори бутилката и постави чинията с лангуста на една малка подвижна масичка. С няколко огромни хапки Голдман приключи с ястието. Той подаде една чаша на Алън.

— Имате ли маса за галавечерята?

— Няма да ходя. Вчера пристигнах от Съединените щати и не съм спал от Ню Йорк.

Той изобщо не бе опитал от виното, а съдържанието на бутилката вече бе под половината. Как можеше Голдман да пие толкова бързо?

— Поспете малко след обяд и се присъединете към нас. Жена ми ще бъде очарована да се запознае с вас. Имам голяма маса. Вие ще бъдете мой гост.

— Благодаря — каза Алън, — но не мисля, че ще дойда.

Голдман си позволи последна чаша и стана.

— Ще бъдете добре дошъл. Шофьорът ми ще дойде да ви вземе.

Той кимна с глава и се отдалечи. Вече всички легла бяха заети. Една каскада се вливаше в басейна. На Алън му се прииска да се

потопи още веднъж, преди да отиде при Норбер.

Направи две крачки и се сблъска с келнера, който бе сервира на Голдман.

— Ако обичате, сър. За лангустата и шампанското на мистър Голдман. Позволих си да ги впиша във вашата сметка.

Дукеса Арманда дьо Саран не си бе направила труда да изхвърли изцапаните с плажно масло дрехи на Алън, чието име тя не знаеше. Тя лежеше, напълно обвита във воали, с изключение на слабините, които излагаше на слънцето. Два пъти в седмицата се печеше по този начин, защото бе прочела в някакво списание, че облъчването със светлина на гениталната зона подобрява кръвообращението и засилва паметта.

Нейната бе слаба по отношение на лица и имена. За сметка на това пазеше продължителни спомени за ударите, които ѝ нанасяха. Най-феноменалният бой ѝ бе нанесен в Париж, в нейния хотел, от двама хулигани, които я бяха завързали за бидето на банята с електрически кабел. Счупената ѝ ръка не я притесняваше. Но двата милиона долара в бижута, които ѝ бяха отнели, ѝ създадоха грижи. Хората от застрахователното дружество, които бяха надушили нещо нередно, я заплашиха, че ще проведат задълбочено разследване, ако настоява да ѝ се изплатят щетите. Дукесата в съгласие с дук Юбер, съпруга ѝ, предпочете да се откаже от парите, отколкото да рискува скандал. Но за да изрази недоволството си към тази невъзпитана застрахователна компания, тя сключи нова застраховка с конкуренцията.

Оттогава тя носеше само копията на бижутата си. Мълвата се бе разчула. Самочувствието ѝ пострада, но не и сигурността ѝ: поне не рискуваше да я нападнат заради фалшиви бижута. Единствено тя и дукът знаеха, че копията всъщност са оригиналите.

Манди, за разлика от всички жени на Лазурния бряг бе единствената, която носеше бижута с голяма стойност, а претендираше, че са имитация.

— Арманда...

— Юбер... — промърмори тя, без да промени положението си.
— Идвате по-рано...

— Чии са тези дрехи?

Вместо отговор тя се изсмя дрезгаво.

— Манди, отговорете ми!

Всеки път, когато подушеше, че съпругата му е имала ново сексуално преживяване, пулсът му се ускоряваше значително.

— Кой беше, Манди?

— Някой. Не знам. Успокойте се.

— Манди, моля ви... Направете ми удоволствие...

— Единствените красиви жени около басейна, които не са в монокини!

С ослепителна усмивка на устните, Чезаре изпрати въздушна целувка на Сара и на майка ѝ. След това стисна ръка на Арнолд и Хамилтън, като че ли са най-добрите му приятели.

— Каква е тайната ви да се поддържате толкова слаба? Кажете, купувам я веднага! Лишавате се от храна или спортувате?

Той целуна ръка на Виктория Хакет, единствената, която не бе по бански костюм.

— Мадам Хакет, мъжът ви изглежда превъзходно! Всички ви завиждат.

— Чаша вино? — попита Хам Бъргър.

— Никога не пия преди обяд. Предполагам, че имате маса за довечера? Отлично. Тогава можете да я освободите. Аз ви каня.

— Мистър Ди Соньо! — възкликна Виктория Хакет.

— Да, да! Искам да събера на една маса всички симпатични хора в Кан! Познавате ли моите приятели дук и дукеса Дьо Саран? Те ще бъдат очаровани да бъдат сред вас.

— Тоест... — поколеба се Хакет, питайки с поглед Емили Прайс-Линч. — Ние резервирахме маса за шест души. Имаме един допълнителен гост.

— Колкото сме повече, толкова по-весело става — възкликна Чезаре с отлично настроение.

— Ще бъдем щастливи да се присъединим към вас, но няма причина да сме ваши гости — намеси се Хам Бъргър.

— Не толкова официално, мистър Прайс-Линч. Ще ми направите огромно удоволствие, ако приемете.

— Аз съм на същото мнение като Хамилтън — каза Хакет. — Съгласен съм за общата маса, но при условие, че вие и вашите приятели сте наши гости.

— Моят приятел Голдман също ще дойде със съпругата си Джули. Тя е очарователна. Съгласни ли сте? Отивам да занеса добрата новина на дук и дукеса Дьо Саран.

Той тръгна с големи крачки към кабините.

— Не мога да го понасям — каза Сара.

— Аз също — добави майка ѝ.

— Защо? — попита Виктория, триейки машинално ръката си, която устните на Чезаре бяха докоснали. — Той е чаровен. И има толкова галантни маниери.

— Най-вече има физиономия на жиголо — каза Сара, поглеждайки изпод вежди втория си баща.

— Сара! — скара се Емили.

— Той познава всички хора на земята — каза Хам Бъргър на Хакет, като игнорира погледа на Сара.

— Неговата награда „Лидер“ е много известна.

— Ще ви призная нещо — каза Виктория. — Доволна съм, че приехме. За първи път ще видя автентични дук и дукеса.

— Вие приличате на всичко друго, освен на арабин.

— А! — каза принцът. — И защо?

— Очите ви са сини — отговори Марина.

Хадад се изкиска от удоволствие. Не само че бе двойница на Мерилин, но и говореше точно това, което мислеше. Една детска душа в тяло на жена. Хадад бе притежавал толкова много деца, чиято душа бе стара и лицемерна...

Кадилакът се движеше по „Кроазет“. Марина бе стиснала в ръцете си едно от малките корабчета, направени от банкнота от петстотин франка.

— Сама ли сте в Кан?

— Да.

— С какво се занимавате по принцип?

— С нищо. Нищо не мога да правя. А вие?

— Като вас. И аз не се занимавам с нищо. С приятели ли дойдохте?

— Не. Един старец ме покани. Той ми плати пътя.

— Старец ли? Колко стар? — попита принцът предпазливо. В крайна сметка тя може би беше само една малка проститутка като всички останали.

— Седемдесет? Осемдесет? Има неприятна физиономия. Той издържа Попи, една моя приятелка.

— А тръгна с вас?

— Да. Всичко стана за пет минути. Попи ми бе дала ключа от апартамента си.

— А какво стана с вашия?

— Аз нямам апартамент.

— Къде живеете?

— Навсякъде. Зависи от момчетата. Скарах се с Алън. Тръгнах с Хари. Скарах се с Хари. Върнах се при Алън. Там нямаше вода. Тогава отидох у Попи. Там срещнах стареца. Той ми изпрати билета за самолета.

— Просто така?

— Просто така.

— Защо казвате, че е неприятен?

— Обича да гледа, когато спортувам.

— Тенис, голф?

— Лицеви опори. Обичам да правя лицеви опори.

— А той къде е сега, този старец?

— Тук, в „Мажестик“. С жена си.

— Предполагам, че той ще плати сметката ви?

— Във всеки случай няма да съм аз — изсмя се Марина. — Аз нямам пари.

— Още не съм си лягал, Марина. Сега ще обядвам с няколко приятели. Искате ли да ни правите компания?

— Не. Искам само да си взема шапката. Забравих я в стаята си.

— Довечера има благотворителна галавечеря. Ще приемете ли да сте моя гостенка?

— С какво облекло?

— Вечерно, дълга рокля.

— Тогава няма да стане. Имам само една пола и дънки.

— Това може лесно да се уреди. Моят шофьор и моят секретар ще ви придружат. Купете си всичко, което ви харесва. Не се притеснявайте за нищо!

— Наистина ли?

— Наистина. Имате ли бижута?

Марина се изсмя.

— За какво са ми?

— Не обичате ли бижута?

— Не се интересувам от тях. Претенциозно е да носиш бижута.

— Изберете си най-красивите, които видите. Ван Клийф, Жерар, Картие, Бушрон, трябва само да изберете и да купите. Искam да сте красива като кралица!

Той хвана ръката ѝ и я целуна по върха на пръстите.

— Много е странна вашата прилика с Мерилин Монро.

Марина дръпна ръката си рязко.

— О! И вие ли? Вече започна да ми втръсва! Всички това ми казват!

Чезаре почука леко по вратата на кабината.

— Манди! Чезаре ди Соньо е... Гола ли сте, или мога да вляза?

— Гола съм. Влезте де.

— Една секунда! — извика Юбер.

Покри набързо тялото на жена си с един ярък пеньоар. Манди повдигна рамене.

— Чезаре познава тялото ми по-добре от вас.

— Това не е причина — ядоса се Юбер. — Влезте!

— Най-красивата двойка в Кан! Господин дук, познавам ви от десет години. Всяка година изглеждате с две по-малко. А за Манди да не говорим...

Той я потупа леко по тила в знак на приятелски чувства.

— Ще се изненадаш, ако разбереш колко много жени ти завиждат, защото си красива! Най-красивата!

— Наистина ли? Кой, Чезаре, кой?

— Ще ти разкажа довечера. Ще дойдете ли на галавечерята?

— На масата на Синьорели сме.

— Не, Юбер, не! Ще се отегчите! Те са толкова досадни!

— Ти какво ще ни предложиш? — попита Манди.
— И още питаш! Аз съм на една маса с най-интересните хора.
— Кои?
— Голдман, продуцентът...
— Той е евреин, нали? — притесни се дукът.
— Никой не е идеален — отговори Чезаре. — Освен това да си евреин не е заразно. Той е гений и кожата му е бяла. Ще дойдат също и Хакет, Прайс-Линч и самолетният магнат Онър Ларсен...
— Прекалено късно е да откажем на Синьорели...
— Юбер! — възкликна Манди. — Цяла година се виждаме с тях. Обичам от време на време да виждам по някое ново лице.
„Член...“ — поправи я наум Чезаре.
— Кажете им, че имам мигрена.
— И ще седите на масата до тяхната!
— Животът е кратък, лято е, на никого не му пука — каза Чезаре.
— Юбер, искате ли аз да се заема с това? Ще им обясня, че съм ви поканил преди много време. Те ще разберат.
— Слушайте, Чезаре — намеси се дукът, — съгласен съм, но при едно условие — вие всички ще сте мои гости.
— Никога! По-скоро ще се лиша от удоволствието да ви имам на масата си.
— Колко сте старомоден, Юбер. Какво значение има кой плаща? Важното е да сме заедно и да ни е забавно.
— Дукесата е права — каза Чезаре. — Съгласни ли сте аз да говоря със Синьорели?
— Да, да, да! — извика Манди.
Тя стана права и застана под душа. Гола. За да пощади чувствата на дука, Чезаре се обърна с гръб.
— Съгласен съм — каза Юбер дьо Саран. — Но — добави, снижавайки глас, — дайте ми думата си, че ще ми оставите сметката.
— Не си давам думата — каза Чезаре, смеейки се.
— Чезаре, обещавайте!
— Довечера в девет и тридесет. Ще ви чакам във входния салон. Бай, бай, Манди.
Излезе, без да се обръща. Тя не беше негов тип. Всеки път, когато бяха правили любов, се бе чувствал лишен от мъжкото си самочувствие. А освен това да удря жена му бе неприятно. Той

обичаше нежността, внимателното отдаване, насладата. Мина зад трамплина, махна с ръка на различни хора, които познаваше повече или по-малко, прекоси терасата на бара и се запъти към масата, където обядваха Бети Гроун и гигантът Онър Ларсен.

— Печен вълк. Идва от Диеп. Всъщност минава през Диеп, а идва направо от Дакар в хладилни кораби. Как сте?

Целуна Бети по челото, набоде една маслина, отпи шампанско от чашата ѝ и протегна ръка на Ларсен.

— Заклевам се, че това, което казах, е лъжа. Всъщност всичко наоколо е фалшиво. В някои дни се питам дали самият аз съм истински! Бети, естествено, ти си на моята маса довчера. Изобщо не дискутирай! Другите ми гости приеха само защото им казах, че ще дойдете с Онър. Дук и дукеса Дьо Саран, Лу Голдман, Арнолд Хакет, Хамилтън Прайс-Линч, съпругите им и много други. Как си, скъпа?

Бети замени няколко фрази на английски с Ларсен.

— Ще дойде — каза тя на Чезаре, — но при условие, че той плаща. Той кани всички.

— И въпрос не може да става! Аз каня.

Тя му хвърли многозначителен поглед.

— Не настоявай, Чезаре...

— Съвсем не! Кажи му, че...

— Зарежи! Тук ли ще се чакаме?

— Салонът на Бийч, девет и половина. Добре ли е?

— Още нещо, Чезаре — добави Бети с леден глас. — В случай, че Фишлер се покаже тази вечер, предупреждавам те, че ще направя скандал!

— Аз също — съгласи се енергично той.

Ситуацията се очертаваше превъзходна: всички искаха да плащат! Той взе още едно парче месо от вълк, набоде една маслина от чинията на Бети...

— До довчера.

— Много, много симпатичен — каза Онър на Бети, след като Чезаре се отдалечи. — Той близък приятел ли ви е?

— Просто посещаваме едни и същи места. Но невинаги общуваме с едни и същи хора. Той ме забавлява.

— Мислите ли, че трябва да приема неговата награда?

— Трябва да сте поласкан от предложението му.

Преди един час тя бе видяла принц Хадад да прегръща мъжа, когото Надя бе ухажвала в казиното.

— Онър, виждате ли този младеж там, легнал на леглото... Вляво от brunетката със зелен бански... Ще го поканите на нашата маса за галавечерята.

— Познавате ли го? — учуди се Ларсен.

— Съвсем не. Той е близък приятел на принц Хадад. За вас мисля, Онър.

Ларсен остави на масата салфетката, която в гигантските му ръце изглеждаше като носна кърпа, изправи внушителното си туловище и целуна пръстите на Бети.

— Бети, вие мислите за всичко! Отивам веднага.

Водата в басейна го бе поободрила, но Алън все още усещаше огромната си умора. Ако останеше в Бийч още една минута, щеше да заспи и да не се събуди цели осем дни. Стана мъчително, взе кърпата си и се запъти към съблекалните, където бяха дрехите, които Норбер бе донесъл. Огромна сянка препречи пътя му.

— Аз съм Онър Ларсен — каза Ларсен, хващайки го за ръката.

— Алън Поуп — отговори машинално той. Опита се да издърпа ръката си: напразни мъки.

— Имаме общ приятел — Хадад. Ще дойдете ли на галавечерята?

— Не. Отивам да си легна.

— Никой на Лазурния бряг не си ляга, мистър Поуп. Тук се умира прав. Или ако някой си легне, то е, за да прави любов.

Впечатлен от собственото си чувство за хумор, Ларсен се изсмя гръмогласно.

— Ще ми направите ли удоволствието да бъдете мой гост?

— Онър, представете ни, моля...

Алън забеляза едно прекрасно червенокосо създание.

— Това е Алън Поуп — каза Онър. — Мис Бети Гроун.

Тя беше облечена с нещо подобно на сари, което подчертаваше идеалното ѝ тяло. Алън не бе виждал нищо, което да би могло да се сравни с огромните ѝ зелени очи. Може би само виолетовите очи на Надя?

— Бих желала да се присъедините към нас — каза тя, приковавайки го с поглед.

— Бих искал... За нещастие...

— Ще бъдем с много приятни хора. Не ми отказвайте това удоволствие. Ще видите, че има много красиви жени. Къде сте отседнали?

— В „Мажестик“.

— Да изпратя ли моя шофьор да ви вземе?

— Не, не...

— Тогава в салона на „Палм Бийч“ към девет и половина. Да разчитам ли на вас?

— Тъкмо казвах... на господина... — заекна Алън.

— Разбрахме се, мистър Поуп. Ще се срещнем тук. Онър и аз ще сме щастливи да ви имаме на нашата маса. Идвате ли, Онър?

Залитайки, Алън се залита дали всички са полудели. В Ню Йорк го изритаха през вратата, а тук всички се надпреварваха да го канят на масите си.

Марина се забавляваше като дете. Тя посочваше нещо с ръка и продавачите бързаха да го увият. Под заповедите на Халил две горили го подаваха на шофьора, който го прибираше в багажника на черния кадилак. Истинска приказка! Марина не се интересуваше от това колко рокли има. Това, което ѝ харесваше, беше да е център на внимание. Всеки път, когато избере нещо, Халил ѝ предлагаше да вземе още. Тя нямаше никаква нужда от тях. Никога нямаше да ги облече, но бе превъзходно да може да си ги избере. Най-известните шивачи по „Кроазет“ се отнасяха с нея, сякаш бе кралицата на Англия.

Сега при Ван Клийф тя не знаеше какво да вземе. Директорът ѝ показваше кутии с бижута, на които тя не знаеше нито цената, нито предназначението.

— Вижте колко е красиво това диамантено колие, мадам... Камъните са изключително чисти. Разполагаме и с подобни обеци...

Марина се намуси. Седнала на един стол Луи XV в същия цвят като избелелите ѝ от пране дънки, тя бе заобиколена от целия колектив на бижутерската къща. Всички я гледаха внимателно и реагираха при най-малкия знак от нейна страна.

— Нямате ли нещо по-весело?

— Весело? Какво разбирате под весело, мадам?

— Сетих се! — възкликна един от продавачите в строг черен костюм. — Моля мадам да ме извини...

Той се наведе над директора и му прошепна няколко думи, като пляскаше с ръце от радост и нетърпение. Директорът се съгласи.

Продавачът се върна, носейки кутия за бижута.

— Но това е... — възкликна очарована Марина.

— Точно така, мадам! Кучешко колие. Двадесет и един диаманта в платинен обков. Позволете!

Той го сложи на врата ѝ. Трима продавачи едновременно протегнаха огледала.

— Взимам го! Чудесно е!

— Разбира се, мадам. Сега ще ви покажем пръстените...

Халил дръпна дискретно директора настрани.

— Негова Светлост ще оцени колието. Можете ли да ми продадете и каишката?

Алън влезе като пиан в стаята си, строполи се на леглото и заспа.

Телефонът иззвъня. Той протегна ръка, взе слушалката и погледна часовника си. Четири часа. Не може да реши дали е следобед или сутринта.

— Ало — каза той със заспал глас.

— Алън? Сами е.

— Сами! Колко е часът?

— Девет сутринта в Ню Йорк. Ти спиш ли, или си пиан? Алън, много е важно. Размислих. Отказваме се.

Бяха потребни няколко секунди на Алън, за да успее да проумее казаните от Банистър думи. Но не може да разбере какво иска да каже приятелят му.

— От какво се отказваме?

— Консултирах се с един адвокат, един приятел. Той каза, че сме глупаци. Най-добре е да спрем дотук. Ще успеем някак си да върнем това, което си похарчил досега. Чуваш ли ме?

Кръвта на Алън се смръзна в жилите му.

— Ако върнем парите в банката, те няма да има защо да се оплачат. Няма да имат нищо против теб. Ти ще им съобщиш за грешката и това е всичко. Всичко ще е наред.

— Има една малка подробност, Сами... — каза Алън полугласно.
— Той замълча малко и изтърси: — Вече нямам никакви пари!

— Какво?

— Нямам повече пари! — изкрещя Алън. — Следователно нищо не мога да върна! Схващаш ли?

— Не — заекна Банистър.

— Разорен съм напълно. Окончателно. Нали искаше да сменям? Смених! Взеха ми всичко!

— Алън, това майтап ли е? Искаш да ме уплашиш ли?

— Нямам повече нито цент!

— Не вярвам! Алън, закълни се!

— По дяволите!

— Алън, идвам с първия самолет.

— Върви на майната си!

Извън себе си от ярост, затвори телефона. Някой позвъни. Той скочи от леглото, ядосан на себе си, на Сами и на целия свят. Отвори широко вратата.

— Добър ден.

Бети Гроун стоеше на прага. Беше сменила сарито с черен панталон и бяла риза.

— Може ли да вляза?

Алън се отмести, за да й направи място. Докато тя минаваше покрай него, усети парфюма ѝ.

— Имате изражение на човек, който е получил лоши новини. Вярно ли е?

Алън затвори вратата. Полумракът в стаята ги обгърна. Полумракът и нейният парфюм...

— Казах на Онър, че отивам на фризьор.

Тя седна на леглото, сви се и обхвана коленете си с ръце.

— Седнете близо до мен. Вие сте много симпатичен. Досаждам ли ви?

— Не.

— Аз живея на долния етаж. Онър ще се върне. Нямам много време.

Наведе се, протегна се и легна на леглото. Алън я загледа слисано как се опитва да си свали панталона.

— Ще ми помогнете ли?

Той се включи доста несръчно в операцията. В един момент главите им се докоснаха. Бети го повлече към себе си и лакомо потърси устата му. Едновременно с това тя взе ръката на Алън и я сложи между бедрата си.

19.

Ейбъл Фишмайер нямаше добро мнение за Оливър Мъри. Мъри бе дребен, Ейбъл бе висок. Мъри бе стиснат, Ейбъл се смяташе за щедър. В редките случаи, когато бяха обядвали заедно, Ейбъл Фишмайер трябваше да прикрива смущението си пред липсата на маниери на шефа на персонала на „Хакет“. За нещастие „Хакет“ бе най-големият клиент на „Бъргър“. На осмо число от всеки месец банката предоставяше необходимия кредит за заплати на шестдесет хиляди служители на фармацевтичната фирма. Близко сто и двадесет милиона долара преминаваха така, контролирани от Ейбъл за „Бъргър“ и от Мъри за „Хакет“. Следователно Фишмайер се виждаше принуден да стиска ръката на Мъри. Той набра номера му с отвращение.

— Оливър? Как сте? Ейбъл Фишмайер е. Да, да... Бих искал едно сведение във връзка с едно бордеро, което не е съвсем редовно... Нали имате при вас един тип, който се казва Алън Поуп?

Кресливият глас на Мъри го накара да стисне зъби.

— Нямам, мистър Фишмайер. Имах.

Не само че имаше душа на пионка, ами продължаваше да го нарича „мистър“, за да подчертае разликата между тях.

— Имали сте?

— Този служител бе заличен от списъка на кадрите преди четири дни, по-точно на 22 юли.

— Така ли? И по каква причина, Оливър?

— Съкращаване на персонала. Той беше първият от един дълъг списък. Мога ли да попитам за причината за тези въпроси, мистър Фишмайер?

— Обикновена проверка, Оливър... Как е мисис Мъри?

— Много добре, благодаря.

— Какво правеше при вас този Поуп?

— Беше заместник-директор на една от финансовите служби.

— Тук пред мен е банковият му фиш. Питам се защо сте му превели изведнъж сумата от единадесет хиляди седемстотин и четири долара.

— Става въпрос за обезщетение при уволнение. Четири години стаж, три месеца предупреждение, общо — заплатата за седем месеца.

— Благодаря ви, скъпи Оливър. Всичко наред ли е при вас?

— Всичко е наред, мистър Фишмайер.

— Отлично! Доскоро и още веднъж благодаря.

Той затвори и поиска от централата да го свърже с „Мажестик“ в Кан. Хамилтън Прайс-Линч трябваше да разбере при какъв незначителен човек са отишли парите на банката.

Алън винаги бе обичал жените. Понякога те му бяха отвърждали със същото. Но дори и когато правеха първите крачки, никога не бе имал чувството, че е само неодушевен предмет в ръцете им. За сметка на това и трите приключения, които бе имал от пристигането си в Кан насам, бяха оставили в устата му горчив вкус. Надя Фишлер, Бети Гроун и непознатата от кабината на Палм Бийч го бяха провокирали в битка, в която се бе почувствал лишен от мъжкото си самолюбие. Те просто избираха, вземаха и отхвърляха. Без нежност, без да се отдават напълно. Той хвърли поглед на опустошената стая, където още плуваше миризмата на парфюма на Бети. Чаршафите се влачеха по земята, дюшекът беше гол, възглавниците бяха разхвърляни из цялата спалня. За да се почувства задоволена, на Бети ѝ бе необходима продължителна обиколка от фотьойл на фотьойл. Алън все още се питаше как виковете ѝ не бяха успели да вдигнат на крак охраната на хотела.

Смлян, издран, изпохапан, с кръв по устните, Алън нямаше сили да се помръдне. Но за най-голямо негово учудване вече не му се спеше. Мина в банята, изкъпа се, върна се в спалнята, легна и се опита да затвори очи. Запали цигара и се замисли за положението си. Най-добре бе да остави съдбата да следва своя курс. В най-лошия случай щяха да го арестуват след няколко часа. Не липсваха поводи за обвинение: мошеничество, чекове без покритие — „Бъргър“, естествено, щеше да установи това, печелене на пари по нечестен начин. Дали ще го арестуват тук или там нямаше никакво значение. Най-добре бе да стои и да чака посещението на ченгетата. Той стана, вдигна щорите и излезе на терасата. Беше пет следобед и слънцето припичаше. Погледна пейзажа, където прекарваше последните си мигове на свобода. Всичко

бе прекрасно, хармонично, животът изглеждаше такъв, какъвто би трябвало да бъде. Плажовете бяха претъпкани, по „Кроазет“ се разхождаха минувачи, деца лудуваха в окъпания в слънчева светлина басейн, лодки оставяха диря от пяна по морските вълни.

Той се върна в стаята, облече панталон и риза и избра 165 по телефона.

— Шофьор? Алън Поуп е, апартамент 751. Бихте ли изкарали колата ми от гаража?

Най-добре бе да се възползва още един час от ролса, преди да се окаже в затворническа кола. Норбер бе отишъл да спи, смазан от умора, сънуващ най-вероятно Ницше и Кант. Фоайето на хотела бе претъпкано с красиви жени, старци в спортно облекло, млади хора в дънки със съмнителна елегантност.

— Серж на вашите услуги, мистър Поуп. Искате ли да повикам вашия шофьор?

Алън сложи тъмните очила и седна зад волана.

— Излишно е, благодаря.

— Мистър Поуп?

Алън погледна мъжа, който го бе заговорил.

— Аз съм Марк Гоелан, директорът на хотела. Все още не съм имал удоволствието да ви пожелаем добре дошъл сред нас.

Среден ръст, физиономия на чаровен пират, черни очи и руса коса.

— Ако имате нужда от нещо, не се колебайте. Бих искал престоят ви тук да е приятен.

Алън кимна с глава, усмихна се и потегли плавно. Той пресече пътя, зави наляво и потегли по „Кроазет“, като се учудваше на животинското удоволствие, което изпитваше при управлението на превъзходната машина. С всички неприятности, които го очакваха, как бе възможно да изпитва такава радост? Мина пред Палм Бийч, продължи покрай морето и зави надясно пред табела с надпис „Жуан ле Пен“.

Млади момичета, почернели от слънцето, полуголи, се обръщаха след него: само ако можеха да знаят!

Въпреки ваканционното настроение в Ню Йорк мъжът бе в строга сива униформа. На ревера на самото му бе изписана буквата „Б“.

— Какво значи това „Б“? — попита портиерът.

— „Б“ като „Бъргър“. Банката.

Куриерът подаде писмото.

— Да се предаде лично на мистър Поуп.

— Разбира се, веднага щом го видя.

Куриерът козирува и скочи зад волана на колата, която бе паркирал до тротоара, точно пред сградата.

Беше 26 юли. Поуп все още не бе платил наема си, нито се бе появявал в апартамента от 23-ти. Това обезпокои портиера. Може би се бе изнесъл тихомълком? Портиерът изгледа писмото с подозрение и реши, че е негов дълг да се запознае със съдържанието му. Той отиде в кухнята, където бе сложил чайник с вода на печката. Поддържа плика над парата достатъчно дълго, за да може да го отлепи с помощта на ножче за бръснене. Извади отвътре сгънат на четири лист, като бе почти сигурен за съдържанието му. Прочете го веднъж, без да разбира. Прочете го втори път. Тогава се облегна на масата, сякаш бе получил удар под пояса.

Те бяха около дузина, скупчени на една пейка под сянката на голям бор. Едро червенокосо момче, с кърпа на главата дрънкаше на китара. Друго момче, легнало направо на земята, удряше в ритъма на мелодията по празна туба, поставена на корема му. Няколко момичета тананикаха. Всички бяха на възраст между осемнадесет и двадесет и пет години. Някои от минавачите спираха, за да послушат тяхната музика. Лазурният бряг бе пълен със студенти, дошли от всички краища на Европа, за да се попекат на слънце. Хлябът, плодовете и зеленчуците не бяха скъпи, спеше се под открито небе, момичетата бяха безплатни, а морето и слънцето — на всички.

— Провокация! — каза мързеливо един холандец, сочейки с пръст открития бял ролс, паркиран на няколко метра от тях.

— Новобогаташи... — прозя се приятелката му.

— Търговия с крави.

— Ти би ли имал смелостта да се разхождаш в подобна кола?

— Я ме погледни добре!

— Когато станеш на четиридесет години, ще ближеш задника на някой генерален директор, за да можеш да си купиш такава кола.

— По-добре още сега да пукна.

— Ханс, къде е боята?

— В торбата ми.

— Не ставайте глупаци, момчета! Какво ще спечелим с това?

— Удоволствието е изцяло наше.

— По дяволите! Така добре си прекарваме!

— Ханс, дай боята.

Ханс извади от една чанта цилиндър, който много приличаше на флакон с дезодорант.

— Какво да напиша?

— Капиталист, отивай си вкъщи!

— Глупак. Той и тук си е вкъщи. Освен това е прекалено дълго.

— Богаташка свиня!... Не е лошо, нали?

Ханс клекна до калника на ролса. Черната боя от пулверизатора потече по лъскавата каросерия. Никой от участниците не можа да сдържи смеха си. Няколко случайни минувачи се присъединиха към тях.

Ханс беше специалист. Нощем той пишеше по стените лозунги срещу политическите партии, замърсяването на околната среда, атомната енергия и официалната власт.

— Аз съм бивш полковник и протестирам! — каза един от зрителите.

— Колата си е наша — възмути се китаристът. — С какво право ни забранявате да я боядисваме, полковник?

Смеховете се удвоиха. Ханс бе стигнал до буквата „с“ от думата „свиня“. Той подаде пулверизатора на едно високо момиче с пепеляворуса коса.

— Продължавай, Тери, аз се изморих...

Тери дописа думата с изплезен език. Гръмнаха аплодисменти. Един от зрителите взе флакона с боята от ръцете на Тери, заобиколи ролса и написа върху другия калник думата „свиня“. Ханс застана пред него, козирува и го потупа по рамото. Мъжът се върна при Тери, подаде ѝ флакона, отвори вратата на ролса, седна зад волана, сложи ключа в контакта, запали двигателя и потегли. Смеховете застинаха.

Чувах се само крясъците на чайките, шумът на тълпата, която си тръгваше от плажа, и далечната музика.

— По дяволите! — възкликна Ханс, съвземайки се пръв.

След двадесетина метра ролсът спря рязко, потегли на заден ход и се изравни с тях. Слисана, все още с флакона в ръка, Тери видя, че шофьорът се обръща към нея.

— Качете се.

Тя погледна въпросително приятелите си, но всички мълчаха.

Алън отвори вратата.

— Страхувате ли се?

Тя седна предизвикателно до него.

— Ей! Мръсникът я отвлича! — възмути се Ханс, поглеждайки инстинктивно към номера на колата.

Ролсът бе вече на края на улицата и вземаше завоя на две колела.

— Как се казвате? — попита Алън.

— Тери.

— Англичанка ли сте?

— Това засяга ли ви?

— Не.

Говореше съвсем спокойно. Тя го погледна, но не можа да види очите му, скрити зад слънчевите очила.

— Къде отиваме?

— Не знам.

Прекошиха Жуан и стигнаха до магистралата. Алън зави надясно.

— За интересен ли се мислите? — попита Тери.

Не получи отговор.

— Искам да сляза.

— Че кой ви пречи?

Той ускори. Тя повдигна рамене и се облегна назад.

— Изобщо не сте забавен.

Зави рязко наляво и пое по второкласен път, който водеше към върха на един хълм.

— Какво имате против колата ми?

— Прекалено се набива в очи. Отвратителна е! А не сте чак толкова стар.

Пейзажът беше изпъстрен с диви розови храсти. Тук-там се виждаше по някой оцветен в охра покрив на вила.

— Далече ли отиваме?

Сложи касетка в касетофона.

— Слушайте — избухна тя, — писна ми от вашия номер! Обезобразихме колата ви, съгласна съм. Но това не е болка за умирање. Когато можеш да си позволиш да караш ролс-ройс, значи можеш и да го пребоядисаш! Спрете!

Алън спря и изгаси двигателя. Тя изскочи от колата. Той не направи опит да я спре. Тя тръгна с решителна крачка надолу по пътя. Алън запали двигателя, направи обратен завой, задмина я, спря и слезе от колата. Облегна се на една каменна стена, зад която цъфтяха храсти мимоза. Въздухът беше напълно прозрачен. Виждаше се морето, оцветено във всички нюанси на сиво, зелено и синьо. Минавайки покрай него, обърна глава на другата страна. Алън я настигна с две крачки и хвана ръката ѝ.

— А ако сега ви напляскам?

— Опитайте!

Той я разтърси здраво, но не изпитваше никакъв гняв.

— Кой ще ми плати щетите?

Хвърли му отровен поглед.

— Ще си получите мръсните пари, ще видите!

— Кога?

Тя изведнъж се уплаши. Може би беше мошеник, луд или гангстер?

— Пуснете ме!

Пусна ръката ѝ, свали очилата, разтърка очите си, обърна ѝ гръб и се облегна на стената.

Тя разтри ръката си и застана неподвижно. Напълно объркана. Той не изглеждаше на повече от 25–30 години. Видя го как извади нов пакет цигари от джоба си и запали една. Не поглеждаше към нея.

— Ей?!

Не се обърна.

— Слушайте, наистина съжалявам... Не искахме нищо лошо да сторим. Просто беше шега.

Той повдигна рамене и дръпна от цигарата си.

— Сърдите ли ми се?

— Що за идея? — каза Алън с кисела усмивка.

Тя го загледа внимателно.

— Предполагам, че след това, което се случи, не държите да ме върнете обратно?

— Наистина не държа.

— Добре. Ще се върна пеш.

Премести тежестта на тялото си от единия крак на другия.

— Как се казвате?

— Алън.

— Много е странно... — започна тя.

Седна на парапета и погледна в същата посока като него.

— Вие не се връзвате с подобен вид кола. Човек на вашата възраст не би трябвало да кара подобна гробница.

Не ѝ отговори.

— Не е ли така — продължи тя. — Американец ли сте?

— Да.

— С какво се занимавате?

— С разни неща. Работя.

— А аз уча.

— Какво?

— Живота.

— Това влизаше ли в програмата ви за тази година?

Обърна глава към нея. Беше облечена с дънки и с мъжка риза, прекалено широка за бюста ѝ. Пепеляворусата коса имаше същия блясък като сивите ѝ очи. Ръцете ѝ бяха малки и нежни като ръце на дете.

— Ще ми дадете ли една цигара?

— Нямам хашиш у себе си.

— Защо ми казвате това?

— Заради вашите приятели, хипитата.

— Те са на вашата възраст, но са много по-млади от вас.

Кимна с глава по посока на ролса. Той я погледна, запали друга цигара и ѝ я подаде. Тя я взе от ръцете му. Погледите им се срещнаха. Видя в очите ѝ собственото си отражение.

— Тръгваме ли?

Отвори ѝ вратата и тя седна.

— Какво искате да правите, когато пораснете?

— Да остана дете. А вие?

Той включи на скорост и потегли.

- Ще се опитам да остарeya.
- На прав път сте. Предполагам, че имате и шофьор?
- Това се разбира от само себе си.
- И че имате голям апартамент в някой от дворците?
- Естествено.
- А вечер слагате вратовръзка, за да вечеряте с досадници?
- Смокинг. Това е задължително.
- И забавно ли ви е?
- До смърт.
- Тя се засмя.
- Тогава защо го правите?
- Вие винаги ли правите това, което ви харесва?
- Винаги.
- Имате късмет — въздъхна той, мръщейки се.
- Не късмет. Имам кураж.
- Или късмета да имате кураж?
- Вие нямате ли?
- По принцип много рядко.
- А в този момент?
- Никак.

Тя удари с ръка по арматурното табло.

- Разкарайте тази барака и зарежете старите досадници!
- Къде живеете?
- В Голф Жуан. Наела съм стая с една приятелка.
- Метър и деветдесет, и с брада?

— Петдесет и пет килограма и деветдесет сантиметра гръдна обиколка. А вас сигурно ви издържа някоя стара любовница?

— Да. На сто и три години е. Много ревнива. Всяка сутрин водят кучето да пишка.

Когато влязоха в Жуан, той забеляза с удивление, че тя го бе накарала да забрави за един час всичките си тревоги. По време на разходката им свеж извор бе отмил всичките му проблеми. Дори няколко пъти се бе засмял искрено.

- Имате ли телефон в стаята?

Тя му хвърли учуден поглед.

— А защо не и баня, облицована с мрамор? На етажа има кран със студена вода, който работи, когато е в настроение. Искате ли да

видите?

— С удоволствие.

Паркира колата в спокойна уличка на Голф Жуан. Децата, които играеха наблизо, завиха от радост, след като видяха надписите. Тери се направи, че не ги чува. Алън гледаше на другата страна.

— Тук е — каза тя.

Минаха близо до ресторант с надпис „При Тони“.

— Меню за двадесет и седем франка. Сардини, салата, сирене и плодове.

Тя го погледна иронично.

— Какво друго ще трябва на народа? На четвъртия етаж е. Ще имате ли сила да се завлечете дотам?

— Ще опитам — каза Алън.

Тя мина пред него и заизкачва стъпалата. Ходилата ѝ докосваха толкова леко всяко от тях, че оставяха впечатлението, че танцува във въздуха.

— Много съм притеснен, Ваша Светлост. Моето правителство изисква да му посоча датата за доставка до четиридесет и осем часа. Властите не могат да пазят стоката дълго време на този военен обект.

— От какво се състои пратката? — попита Хадад.

— Сто самолета: четиридесет дрейкъна, тридесет и пет виджъра, двадесет и пет „105“ — отговори Онър Ларсен. — Не можем да оставим осемстотин милиона долара безкрайно дълго в онзи хангар.

— А не можете ли да направите прехвърлянето чрез някоя от вашите фирми?

— Не, Ваше Височество. Наблюдават ни отблизо. И то не само шведите.

Срещата се провеждаше на четвъртия етаж на хотел „Мажестик“, в един от многобройните апартаменти, резервирани от принца. Хадад и Онър Ларсен се познаваха отдавна, но никога не обявяваха познанството си на публично място. Аферите, които третираха, изискваха пълна дискретност. Политиката и икономиката бяха толкова свързани, че бе невъзможно да сключат сделка при обичайните условия. Поради търговските спогодби, подписани със Съединените щати, Хадад можеше да купува само от тях оборудването за своята

армия. За нещастие САЩ, които поддържаха Израел, не можеха да доставят оръжие на едно арабско емирство. Следователно Хадад се обръщаше към Франция, Швеция, Великобритания, Италия. Тук също възникваше проблем: съюзническото и тесните връзки забраняваха на тези страни да доставят на емирството, чийто принц бе Хадад, нещо, което му е било отказано от Съединените щати. По този начин ставаше невъзможно сделката да се сключи официално между две държави. Изискваше се присъствието на посредника, който третираше сделката от свое име. Така земята продължаваше да се върти и политическият морал бе неопетнен. До този момент сделките между Швеция и това арабско емирство се извършваха чрез посредничеството на Ъруин Брукър.

— Наистина не разбирам какво му се е случило — съобщи Ларсен.

— Гръмнал е — каза принцът без капка хумор.

— Да, но защо? Кой е имал интерес да го завърже на моста с няколко пръчки динамит на корема?

— Каква беше комисионата му?

— Два процента.

— Тоест шестнадесет милиона долара — въздъхна принцът.

Ларсен не добави, че комисионата на принца, когато успееше да сключи изгодна сделка за своето правителство, бе шестнадесет процента. Или за настоящата операция — някакви си шестдесет и четири милиона долара. Гигантът бе глупав и инфантилен само с жените. Когато ставаше въпрос за сделка, той сякаш се включваше към високо напрежение, от което мозъкът му работеше като компютър.

— Страхувам се, че сме изпаднали в безизходица, Ваше Височество. Смъртта на Ъруин Брукър е причината за това. Имате ли някого другиго подръка?

— Не. А вие?

— Също не.

Всеки от тях се замисли. Не можеше да се намери сигурен посредник само за два дни. В противен случай рисковете бяха прекалено големи.

— Ваше Височество, поддържате ли контакт с хората, които ви свързаха с Ъруин Брукър?

— Не — излъга принцът.

Той не искаше името на Чезаре ди Соньо да бъде споменавано във връзка с неговите сделки. Прекалено известен бе, говореше много, а и другите го споменаваха твърде често. Когато преди четири години бе представил Ъруин Брукър на Хадад, всички бяха останали доволни. Но Брукър бе убит и принцът знаеше, че Чезаре е опасен. Щеше да продължава да му доставя момичета, но никога повече нямаше да го включва в сериозните си сделки.

— Жалко — въздъхна Ларсен. — Ще ходите ли на галавечерята довечера? — попита той изведнъж.

— Става въпрос за благотворителност — добави принцът с достойнство.

— Един от вашите приятели ще бъде на моята маса... — каза Онър.

— Кой точно? — попита принцът, който имаше прекалено много пари, за да има и приятели.

— Алън Поуп.

Хадад смръщи вежди.

— Казаха ми, че сте много близки — уточни Ларсен. — Видели са ви да разговаряте днес сутринта около басейна.

Принцът напрегна паметта си. Тогава си спомни за несръчния тип, който се бе опитал да го повлече със себе си в басейна. Същият, който предишната вечер заедно с Надя Фишлер бе изиграл няколко игри срещу него.

— Не го познавам — каза той. — Какво искате да кажете, мистър Ларсен?

Онър направи невинна физиономия.

— Нищо, Ваше Височество. Притеснен съм. Ако до четиридесет и осем часа не намерим разрешение на проблема, сделката за осемстотин милиона долара ще пропадне.

— Внимавайте с гредата! Наведете се!

Алън се наведе. Тери затвори вратата след него. Над покривите, покрити с телевизионни антени, в далечината се виждаше морето. На варосаните стени бе закачен плакат на Дейвид Боуи. В порцеланова фруктиера бяха поставени банан, две ябълки, грейпфрут и три портокала.

- Кое е вашето? — попита Алън, сочейки към двете легла.
- Лявото. Люси спи на другото. Да ви направя ли едно кафе?
- Можете ли?
- Ако нямате нищо против нескафето?
- Мисля, че ми казахте, че нямате вода?

Тери дръпна с театрален жест една синя завеса, зад която се виждаха душбатерия, умивалник и миниатюрен газов котлон.

- А вие повярвахте ли ми?
- Това прилича на картина от Матис.
- Кое?
- Стаята ви, цветовете, отвореният прозорец.
- Тя направи учудена физиономия.

— Чували сте за Матис? Богат и добре възпитан, какво съкровище!

- Това толкова необичайно ли е?
- По принцип парите заместват културата, чара, хумора, куртоазията. Не стойте прав, изнервяте ме.
- Къде да седна?
- На леглото ми — каза тя, сякаш това бе очевидно.
- Ако седна, ще заспя.
- Кой ви пречи?
- Не съм спал от два века.
- Събуйте си обувките. Настанете се удобно.

Уплаши се за момент да не се повтори сцената с Надя, Бети или истеричката от Палм Бийч.

- Да не сте празнували нещо?
- Бях в Рим тази нощ.
- Бизнес?
- Спагети — отговори той съвсем сериозно.

Тя сипа две лъжички нескафе в една чаша и я постави под крана за топлата вода.

- Захар?
- Ако обичате. Една лъжичка. Вие няма ли да пиете?
- Ненавиждам нескафето. А Люси го обожава. Аз пия еспreso в бара на съседния ъгъл.

- Донесе му чашата, погледна го и избухна в смях.
- Кое е толкова смешно?

— Вие. Приличате на объркан ученик. За ролса ли ви е мъчно?

Той се загледа в нея, докато тя поливаше цветето в саксията с водна чаша. Беше млада, гъвкава, здрава, естествена. Красива. Бе обзет от чувството, че е срещнал нещо рядко, скъпоценно, нещо, което нямаше да успее да опознае по-добре, защото не беше господар на съдбата си. Тя взе кофичка кисело мляко от един шкаф, изплакна лъжичката от кафето и седна на леглото на Люси.

— Защо ме гледате така?

Погледите им не можеха да се разделят. Алън бе неспособен да се помръдне. Тя седеше, а лъжичката висеше във въздуха между устните и коленете ѝ, върху които беше поставила кофичката с кисело мляко. Тишината бе изпълнена с детски викове, музика, идваща от отсрещната сграда, но все пак ставаше въпрос за тишина, защото те бяха неспособни да изрекат това, което очите им бяха казали. Бяха изумени от това, което им се бе случило тъй бързо и тъй неочаквано.

— Тери?

— Да?

След тази кратка отсрочка животът потече по нормалния си курс. Алън гореше от желание да я попита дали изпитва същото нещо, което го изгаряше. Тери отвърна с поглед.

— Бих искал да ви взема оттук утре. Можем да поплуваме заедно.

Щеше да каже „не“. А и дори и да кажеше „да“, той нямаше да е свободен, за да дойде при нея.

— В колко часа? — попита тя.

— В десет?

— Добре.

— Тук ли?

— Тук.

Не беше единствената, която можеше да лети. Слизайки по стълбите, той сякаш плуваше във въздуха. Почисти с любов предната седалка на ролса, върху която децата бяха размазали шоколадов сладолед. Отзад малките сладурчета бяха разплескали (естествено, откъм страната с плънката) една пица с аншоа, домати и маслини. С надписите по вратите и калниците и изцапаните седалки колата приличаше много повече на кошче за боклук, отколкото на ролс-ройс.

20.

Люси се изкачи тичешком по стъпалата, напъха ключа си в ключалката и отвори широко вратата.

— Тук си, слава богу! Толкова се страхувах да не си излязла!

Тери я погледна с отнесена усмивка. Лежеше на леглото с цигара в уста, двете ръце под главата, а краката вдигнати високо върху купчина бельо.

— Пригответи се! Тръгваме след десет секунди!

Люси натъпка в голямата си сламена чанта четка за зъби, една ябълка, паста за зъби, кълбо червена прежда, бански костюм и тениска.

— Ще видиш най-красивата къща в света! Огромен басейн сред маслинови дървета и кипариси, безброй стаи, зала за музика и кухня! Идваш ли? Колата ни чака на кея.

Тя забеляза, че Тери не се помръдва.

— Ей! Не ме ли чуваш? Размърдай се! Ще прекараме нощта у Макдермът. Над Сен Пол, бях ти говорила за тях! Чакат ни, Тери!... Какво ти е? Да не си болна?

— Няма да дойда. Имам среща тук утре сутринта.

— С кого?

Дръпна дълбоко от цигарата си.

— С един мъж — отговори Тери, гледайки встрани.

— Какъв мъж?

— Алън.

— Познавам ли го?

— Не.

За да почувства по-добре името, което бе произнесла, повтори още веднъж: „Алън...“.

— Добре, Тери, разбрах. Имаш среща утре с Алън... Ще ми разкажеш всичко в колата, но сега трябва да тръгваме.

— Той е чудесен — продължи Тери, без изобщо да я слуша. — Ще дойде да ме вземе в десет часа.

— Това е отлично! И с нищо няма да промени плановете ни. Ще вечеряме и ще спим у Макдермът и ще се приберем утре сутринта.

Всички искат да се запознаят с теб. Дойдох специално, за да те взема. Едва на един час път е. Много е красиво! Толкова красиво! Чакай само докато видиш картините им! Клий, Мондриан, Миро, Шагал и скици на Джакомети! Хайде!

Тя скочи върху леглото на Тери и я задърпа. Тери не се помръдна.
— Нямам желание, Люси. Отивай сама.

— Никога! Заклевам ти се, че ще се върнем утре сутринта! Тръгвай, Тери, хайде!

Затича се в малката баня и прибра тоалетните принадлежности на Тери в собствената си чанта.

— Хайде! Ще ми разкажеш всичко по пътя.

Люси избута приятелката си на стълбите и затвори вратата, без да я заключва. Това нямаше никакво значение. Единственото скъпоценно нещо, което притежаваха, никой не можеше да им го открадне: младостта.

Първият човек, когото Алън забеляза, спирайки ролса пред „Мажестик“, бе Норбер. Той го видя да се ококорва, без да разбира причината за учудването му.

— Но, сър... — заекна Норбер, отваряйки вратата. — Видяхте ли колата?

— Какво й е? — попита разсеяно Алън.

Серж се приближи до тях и се загледа в отмъстителните надписи по калниците и вратите.

— Какви мръсници! — каза той. — Да си отмъщават на ламарината!

— Ще си имам неприятности — каза Норбер.

— Случи се в Жуан ле Пен — оплака се Алън. — Само докато си купя цигари...

Норбер не се осмели да каже на шефа си, че е задължен сам да управлява колата. Да я повери на някой, дори и на клиента си, би означавало професионален пропуск. Имаше само една подробност: Алън не бе искал позволението му да вземе колата.

— Не можете да се возите в такава кола, сър. Тя трябва да бъде закарана в гаража, за да я преобоядисат.

— Поемам всички разноси за моя сметка — каза Алън, който се раздвояваше между угризението и желанието да се качи в апартамента си, за да помечтае за Тери, преди да заспи.

— Ние сме застраховани, сър. Но се страхувам, че ще мине известно време, докато оправят щетите.

— Маслена боя! — каза Серж, опипвайки с пръст драсканиците по колата. — Да не мислите, че ще пишат с тебешир? Боже, какво време!

— Какво да направя, сър, ако в агенцията нямат на разположение същата марка кола?

— Сега ще им се обадя — каза Серж, отдалечавайки се към външния телефон.

— Много съжалявам, Норбер — извини се Алън.

— Не се притеснявайте, сър, можеше и да е по-сериозно.

Тези думи прилягаха много добре на положението на Алън, който във всеки един миг очакваше да бъде разкрит и арестуван. Той се молеше само за едно нещо: арестуването му да не е преди утрешната му среща с Тери. Ако можеше поне веднъж да я прегърне, щеше да прати всичко по дяволите. Той потупа приятелски Норбер по рамото и тръгна през фоайето на хотела към асансьора, който щеше да го отведе до апартамента му.

Ханс бе облечен в постоянната си униформа: дънки с неопределен цвят, тениска, която някога бе синя, сако в тон с дънките и ботуши с високи токове. Във войнишката си торба бе поставил флакона с боя и чифт чорапи за смяна. Беше на 22 години и бе един от най-талантливите студенти във факултета по архитектура в Хага. Притесняваше се от мисълта, че ще трябва да отдаде таланта си в служба на едно общество, което преценяваше като гнило и обречено на гибел. Защо да учи египетско изкуство или гръцка архитектура, ако ще трябва да строи бетонни кутийки, финансирани от бездушни свини? Той би желал да конструира слънчеви градове, в които хората биха живели щастливо. Сънуваше пирамиди, висящи градини, музикални салони, братство, свобода. Надушваше, че ще изпадне в клопка. След като получи дипломата си, щеше да се подмазва, за да получава поръчки за буржоазни вили, наречени „Моята мечта“, или сгради с

многобройни кабинети в тях. Или да направи нещо, за да промени системата. Нямахме много време, за да се реши. За това всеки път, когато му се отдадеше, си отмъщаваше с предизвикателни надписи, вандалски постъпки, скандали и провокиране на буржоата, които бяха главните виновници за тази глупава и мекушава епоха. Един от неговите приятели, психолог, му бе казал, че поведението му крие всъщност „една огромна жажда за любов“. Горкият наивник! Ханс вярваше, че у него преобладава едно-единствено чувство — омразата към тези, на които не искаше да заприлича един ден.

След това се бе появила Тери. Тя пристигна един ден с група, която проповядваше липса на всякакви чувства и собственост, дори и сексуална. Сивите ѝ очи го бяха омагьосали. Позволила му бе да държи ръката ѝ, бе положила глава на рамото му в знак на приятелско чувство и дори една вечер го бе оставила да я целуне. Ръцете на Ханс се бяха плъзнали по бедрата ѝ. Отблъснала го бе нежно, но твърдо. Когато видя, че типът в ролса я отвлича, Ханс сякаш получи удар от нож в сърцето: всичко, което той ненавиждаше! Типът беше или мръсен богаташ, или измамник.

Той се качи на четвъртия етаж и почука на вратата. По звука от пръстите му по дървото разбра, че няма никой. Обезпокоен, си спомни, че Люси бе заминала при приятели в Сен Пол. Тери му го бе казала преди два часа. Обзет от ревност, зашеметен, той седна на стъпалата и реши, че каквото и да се случи, няма да се помръдне от мястото си, преди Тери да се е върнала.

„Защо не я помолих да остане с мен тази вечер?“ — питаше се Алън. Беше сигурен, че времето, с което разполага, е кратко и че може би бе пропуснал единствения случай да бъде заедно с нея. С натежали за сън клепачи излезе от банята, избърса се и погледна към леглото, което го привличаше като магнит. Легна, затвори очи и се опита да си припомни с подробности чертите на Тери. Лицето ѝ се появи в съзнанието му с такава сила, че изведнъж изтри спомена за всички други жени, които бе имал. Бе достатъчно само да се появи тя, за да разбере колко кратък и празен е животът му и колко идиотски — грандоманските мечти на Банистър. Тери бе като циклон в живота му, който поставяше всяко нещо на мястото му. Той стана, отиде до бара,

сипа си голямо уиски. Седна на леглото си и започна да пие на малки глътки. Погледна часовника си — осем часът. Хотелът несъмнено бе обзет от трескавите приготовления на клиентите за благотворителната вечеря. Всичко, което му се бе случило през изминалите часове, сега му се виждаше далечно и неясно. Наистина ли бе ходил до Рим? Всичките тези хора съществуваха ли наистина? Всеки път, когато се замислеше за нещо, пред погледа му се появяваше лицето на Тери, която заличаваше всичко останало. Чашата падна от ръката му. Алън усети, че заспива.

Телефонът иззвъня.

— Портиерът е, сър. Един човек иска да говори с вас. Да ви свържа ли?

— Кой? — попита Алън в полусънно състояние.

Но другият, изглежда, не го чу. В слушалката се чу нов глас, строг и плътен, който говореше на ужасен английски.

— Мистър Поуп? Аз съм капитан Лъо Герн. Вашият кораб ви очаква.

— Кораб ли? Какъв кораб? — изграчи Алън.

— „Виктъри-II“. Вие сте го наели от 26 юли. Днес сме 26 юли. Аз съм на вашите заповеди.

Слисан, Алън не можа да намери подходящ отговор. Бурята, в която бе попаднал след пристигането си в Кан, го бе накарала да забрави напълно, че е наел яхта.

— Чувате ли ме, мистър Поуп?

— Да, капитане.

— Всичко е готово за вашето посрещане. Искате ли моряците да дойдат дотук, за да пренесат нещата ви на кораба? Позволих си да поръчам вечеря на готвача.

На Алън му се прииска да изкрещи: „Да!“. Да отплува навътре в морето, да забрави... Опита се да си спомни дали е платил от Ню Йорк наем за яхтата, но не успя.

— Къде сте хвърлили котва, капитане?

— В старото пристанище, точно срещу зимното казино. „Виктъри-II“. Аз съм с кола. Веднага ще ви закарам.

— Слушайте, капитане — каза Алън колебливо. Фразата му остана недовършена. Не можеше да каже на моряка, че от няколко дни

не е спал. И все пак... Кораб! Кораб само за него! Той бе обзет от трескаво желание да го види. — Слизам веднага, капитане.

— Чакам ви във фоайето.

Залитайки, странно възбуден, Алън навлече панталона си.

— Добър ден — каза Банистър. — Аз съм приятел на Алън Поуп. Вие сигурно ме познавате.

Портиерът го изгледа странно.

— Дойдох да взема пощата му.

— Защо? Той да не е заминал? Нищо не ми е казал.

— Той пътува служебно... — каза Самуел, кашляйки. — Просто не му остана време да ви предупреди.

— Дълго време ли ще отсъства?

— Няколко дни. Има ли поща за него?

— Щом сте негов приятел, може би ще платите наема му за юли?

— Той забравил ли е? Учудвам се.

— Наистина забрави. Днес сме двадесет и шести. Не че му нямам доверие, нали разбирате... Просто искам всичко да е наред. Двеста осемдесет и пет долара.

Самуел извади чековата си книжка с жест на благодетел.

— Веднага ще ви платя.

След кашата, в която бе забъркал Алън, това бе най-малкото, което можеше да направи за него. Само дето не беше сигурен дали има тази сума на сметката си. Кристел разглеждаше грижливо всички фишове от заплатата му и му даваше само минимална сума.

— Така поне няма да пиеш! — казваше му тя с майчинска жестокост.

Портиерът го гледаше внимателно, докато попълваше чека. След като Банистър му го подаде, той провери внимателно цифрата, сгъна го на две и го прибра в портфейла си.

— Има едно писмо — каза той кисело. — Дадоха ми го лично. От банката е.

Кръвта на Банистър запулсира в слепоочията му. Взе бежовия плик, поздрави портиера и излезе. Стигна до края на сградата, зави и застана до една врата. С треперещи ръце, смазан от чувството за вина,

отвори плика. Прочете двата реда, написани на листа, и се облегна на стената, за да не падне.

— Решили ли сте какъв ще бъде маршрутът?

Льо Герн не можеше да знае, че пътешествието е невъзможно, затова Алън се включи в играта.

— Все още не. Вие какво ще ми предложите?

— Бихме могли да останем в Средиземно море. Корсика, Сардиния, Италия, Портофино, Рапало, Сент Маргьорит... Или Капри, ако предпочитате. Ще имате ли много гости?

Алън го погледна странно.

— Ааа... Засега не. Не.

Капитанът приличаше точно на това, което представляваше всъщност: стар морски вълк. Сини очи, сива коса, набръчкана кожа. Колата тръгна към Сен Пиер.

— Откъде пристигате, капитане?

— От Корсика. Гмуркахме се много.

— Ловихте ли риба?

— Мистър Д'Алмейда практически изхранваше гостите си със своя улов... Пристигнахме.

Той спря колата точно пред корабното въже.

— Тази вечер идвам само за да го разгледам — каза Алън, като се стараеше да не поглежда към кораба.

Той изживяваше един от редките моменти в живота, когато човек се среща с мечтата си. За миг се уплаши да не остане разочарован. Пое дълбоко въздух и вдигна очи към яхтата: превъзходна. Бяла, дълга, кацнала във водата. Още по-красива от тази, за която си бе мечтал. Двама души от екипажа го очакваха пред пасарелката. Той стисна ръцете им и стъпи на задната палуба.

Минувачи се разхождаха по кея и гледаха яхтите с носталгично възхищение. Алън разбра кое бе това, което отделяше привилегированите от простосмъртните, богатството от бедността, реалността от мечтите — корабната пасарелка. На кея оставаха тези, които мечтаят за далечни пътешествия. На палубата, едва на два метра от тях — тези, които ги извършваха.

— Салонът — каза Льо Герн, отмествайки се, за да стори път на Алън.

Бар, ниски маси, телевизор, гравюри на морска тематика по стените.

— Трапезарията е на горната палуба. Искате ли да видите каютата си?

Алън видя една камериерка и двама стюарди в сини униформи, които го поздравиха. Дъхът му спря от вида на „неговата каюта“. Леглото бе с площ поне шест квадратни метра. Обзавеждането бе толкова луксозно, че чак потискаше. Самата каюта бе толкова огромна, че спокойно можеше да се кара колело в нея.

— Още колко каюти има? — попита той с безразличен тон.

— Шест, сър. Две доста големи, а останалите по-малки.

— А екипажът?

— Освен мен и помощник-капитанът — отговори Льо Герн — има осемчленен екипаж и двама готвачи.

— Много сте независими!

— Можем да направим околосветско пътешествие — засмя се Льо Герн. — Това е един добър кораб.

Достатъчно бе да имаш малко пари. Тогава всичко ставаше възможно. Мечтите се превръщаха в действителност. Наистина ли бе така? Алън се отърси от опиянението, което го бе обхванало.

— Трябва да се връщам, капитане. Чакам няколко телефонни разговора. Ще се видим утре.

— На вашите заповеди, сър. Все пак жалко е да се пропусне цял ден.

Льо Герн го върна в „Мажестик“. Алън се качи в апартамента си, обзет от противоречиви чувства. Фалшивото му положение на богаташ, страхът му, любовта му от пръв поглед към Тери, тази прекрасна играчка, която току-що бе посетил в качеството на временен собственик, всичките му пари, изчезнали в ръцете на Надя, Банистър, Норбер, Хакет, Хамилтън Прайс-Линч, поведението на всички тези хора, които сякаш живеяха на друга планета, където неговите закони не бяха в сила... Толкова много силни чувства се преплитаха... Щяха да са му нужни цели седмици, за да се съвземе. Другите имаха предимствата и привилегиите още по рождение. Дали им се

наслаждаваха така, както тези, които цял живот бяха мечтали да ги притежават?

Той дръпна завесата, съблече се и легна на леглото. Искаше да спи, да спи... Телефонът иззвъня.

— Е, готов ли сте? Часът е девет. Сара се обажда.

— Не мога, Сара, наистина! Съжалявам...

— Я повторете това! Мястото ви е запазено, вие сте мой съсед отдясно!

— Слушайте, Сара...

— Предупреждавам ви, Алън! Ако до десет минути не облечете смокинг и не слезете долу, аз ще се кача при вас и ще накарам да разбият вратата!

Тя затвори. Алън не я познаваше достатъчно, но от това, което знаеше за нея, беше сигурен, че ще удържи думата си. Отчаян, изморен, той позвъни на етажния келнер.

— Едно двойно еспreso, ако обичате. Много силно!

Отиде в банята, погледна се в огледалото и влезе под душа, където постоя последователно под ледена и гореща струя. След това взе от гардероба бял копrienен смокинг, навлече го направо върху голото си тяло, погледна се пак в огледалото, поклати глава, съблече го и започна да се облича отново.

Телефонът иззвъня.

— Мистър Поуп, търсят ви от Ню Йорк...

Алън потръпна: Самуел!

— Алън! Не затваряй, Алън, Сами е!

— Върви по дяволите!

— Не се прави на идиот, Алън! Вече нищо не разбирам!

— Аз също! — извика Алън.

— Ужасно! Минах през твоя апартамент, за да взема пощата. Знаеш ли какво намерих там?

— Полицаи!

— Хвани се някъде, Алън. Намерих писмо от банката!

Сърцето на Алън се сви: този път нямаше да му се размине!

— Превели са ти още пари, Алън! Ще полудея! Два милиона долара на твоята сметка!

— Лъжеш! — изрева Алън. — Страх те е и затова ме лъжеш!

— Заклевам се! Писмото е у мен. Два милиона долара!

— Хвърли го на боклука! Не ги искам тези пари!

— Алън, моля те...

— По дяволите, по дяволите, по дяволите!

Той хвърли телефона, хвана се с две ръце за главата и се разтрепери целият. Всичко пропадеше, всичко ставаше безсмислено.

Телефонът иззвъня.

— Сара е. Да се качвам ли?

Той едва се удържа да не й каже нещо неприлично.

— Слизам.

— Побързайте!

На вратата се позвъни и влезе келнерът.

— Кафето ви, сър.

Алън го изпи на един дъх, както се пие лекарство. Закачи папионката си, obu обувките си.

Нов звън на телефона.

— Портиерът е, сър. Очакват ви долу.

— Идвам! — избухна Алън.

Все още зашеметен след телефонния разговор с Банистър, той си сипа чаша чисто уиски и го погълна. Затвори вратата след себе си. Няколко души в официални облекла чакаха пред асансьора. Алън влезе последен, като душеше неприятния парфюм, чийто дъх се носеше в стоманената клетка. Фоайето на хотела беше пълно с хора. Потърси с поглед Сара, не я видя и тръгна към изхода.

Серж се забърза към него.

— Ей, мистър Поуп! Тези господа ви очакват...

Алън видя един огромен мерцедес 600 в цвят сив металик, обкичен с телевизионни антени, три открити ролса — два бели и един гранатов. Четиримата униформени шофьори му се поклониха с удивителен синхрон. От четиримата той познаваше само един — своя.

— Сър, изглежда, има някакво недоразумение. Всичките тези господа ви очакват. Анджело ла Стреза — за мистър Прайс-Линч... Леон Троцки, който идва от името на мистър Голдман, и Енрике Капиело, който е изпратен от мистър Ларсен...

Алън забеляза, че всеки от шофьорите държи вратата на колата си отворена.

— Пребоядисана ли е? — обърна се той към Норбер, сочейки с глава двата бели ролса.

— Не, сър. Оказа се, че разполагаме с още една кола от същия вид.

— А, ето ви и вас! — възкликна Сара с отлично настроение. — А се говори, че само жените закъсняват! Анджело, да тръгваме!

Със собственически вид тя напъха Алън в ролса.

Малкият ресторант бе претъпкан с млади хора. Тони, шефът, даде някои наставления на келнерите, които си пробиваха път между масите. Избърса ръце в престилката си, сложи двата си юмрука на масата и се обърна към Ханс.

— Имам твоето сведение. Ролсът принадлежи на „Карлукс“. Това е една агенция от улица „Антиб“. Бил е нает от един американец, Алън Поуп. Отседнал е в „Мажестик“.

Ханс бутна стола си назад.

— Не се ядосвай, малкият. Не са я отвлекли твоята Тери. Ти сам каза, че тя доброволно се е качила в ролса.

— Благодаря ти, Тони.

Излезе тичешком и скочи на седалката на един огромен мотоциклет, който вдигна ужасен шум.

— Тръгвай, Ерик! Отиваме в Кан!

Машината подскочи и излетя като ракета. Хванат за раменете на своя приятел, Ханс бе обзет от желанието да разрушава. След като прекара два часа пред вратата на Тери, реши да действа. Тони познаваше всички в околностите. Преди да отвори ресторанта си, той бе прекарал две години в полицията. Бе запазил всичките си познанства и връзки. Ханс му бе дал номера на ролса, който бе забелязал в Жуан. След три телефонни разговора Тони бе намерил следата.

— Дай газ, Ерик!

Ханс го бе измъкнал от масата му.

— Имам нужда от мотоциклета ти. Ще дойдеш ли?

Двама отмъстители... Те се бяха запознали преди няколко дни по време на джазфестивала в Жуан. Ханс не се бе затруднил при откриването на доброволци, с които бяха писали по стените отмъстителни лозунги. Това бе една очарователна фауна, където фактът, че си на 20 години заместваше паспорта, а опърпаните дрехи

— визата. Те си предаваха адреси за спане, евтини ресторанти, долнокачествени цигари. Някои, като Ханс, бяха студенти или ученици, които бяха прекратили всякакви семейни връзки. Други бяха професионални безделници, обединени от мързел, отричане на буржоазните стойности, любов към мотоциклетите, желание да казват „не“. А имаше и други, които наричаха „независими“ — любители на стоманената пръчка, хладното оръжие, заядливици без постоянен адрес, без постоянна самоличност, които провокираха другите, за да демонстрират превъзходството си.

Мотоциклетът премина по улица „Антиб“, зави два пъти наляво и излезе на „Кроазет“.

— Спри тук — каза Ханс. — Сега се връщам.

Приглади косата си с пръсти и измина пеш последните метри до „Мажестик“. В Амстердам бащата на Ханс бе кралски прокурор.

Той прекоси уверено фоайето на хотела и изгледа нагло всичките стари нещастници — след тридесет години животът приключваше — които се бяха направили на маймуни, за да демонстрират перлите на госпожата: Господи, какъв хаос! Защо трябваше кралските коли (като ферари) да са притежание само на тези, които не могат да ги карат! Той си проби път между смокингите и вечерните рокли. Портиерите, отрупани с работа, изобщо не го забелязаха.

— Алън Поуп, ако обичате.

— Той току-що тръгна за галавечерята, сър.

— Сам ли?

— С една дама.

— Галавечерята в „Палм Бийч“ ли се провежда?

— Да, сър.

Униформеният мъж, който му бе отговорил, дори не го бе удостоил с поглед. Той говореше с десет души едновременно, може би дори на десет различни езика. Ханс излезе от хотела, обзет от ревност. Несъмнено дамата бе Тери. Само защото се возеше в ролс, тя даваше на някакъв непознат това, което на него му бе отказала.

— Къде отиваме сега? — попита го Ерик.

— Връщаме се в Жуан.

— А твоята мадама.

— Не се занимавай с нея. Тръгвай!

— Намери ли я? — настоя Ерик.

— Един мръсник я е завел на някаква досадна галавечеря.
Отиваме да съберем приятели. Ние също ще празнуваме!

— Къде?

— В „Палм Бийч“!

21.

Сара се бе вкопчила в ръката на Алън. От всички страни бляскаха фотографски светкавици. Шофьорите, потънали в пот, скачаха от кола на кола, за да разчистят по-бързо алеята, задръстена от пристигащите. Въпреки специалните мерки за сигурност десетки безделници бяха преминали през металните бариери, за да се доближат до познатите лица. Всяко от тях си имаше име, банкова сметка, които понякога бяха дружески скандирани от зрителите. Една група от мускулести французи имаше за задача да придружава гостите за галавечерята, докато успеят да се отскубнат от тълпата. Сара бе сложила на главата си диадема от скъпоценни камъни, която придържаше с една ръка, смеейки се. Двадесет метра по-далеч, във фойето на Бийч, сред мрамор и червени цветя се виждаше относително спокойно местенце.

От него започваше коридорът към залите, водещи на терасата. Служителите на казиното се опитваха да се справят с огромното задръстване, като преглеждаха поканите на гостите на светлината на фенери, размахвани от лакеи, облечени в ризи с жабо, панталони до коленете и бели перуки. Те бяха събрани от съседните спортни клубове — атлети, играчи на бридж, шампиони по плуване. През целия си живот Алън никога не се бе появявал така внушително. По-скоро склонен да се крие, отколкото да се изтъква, той остави на Сара управлението на операциите. Тя го хвана за ръката и потегли напред, вливайки се в потока от почернели гърбове, блъскайки се в рокли, обсипани с бижута, и смокинги, покрити с медали. Накрая прекосиха последното препятствие и излязоха на терасата, осветена от хиляди свещи, поставени на масите, отрупани с цветя. Свирише бразилски оркестър, а рояк от метрдотели кръжаха насам-нататък с бутилки шампанско в ръка.

Пол, директорът на ресторанта, се затича към Сара.

— Мадам, вашата маса...

Той тръгна пред тях по алеята, докато стотици очи ги проследиха по пътя им. Сара, наследницата на „Бъргър“, бе една от най-добрите

партии на земята. А кой бе мъжът до нея?

— Все още нищо не сте казали за роклята ми — каза тя на Алън, като не обръщаше внимание на любопитството, което бяха предизвикали.

Тя отново го бе хванала за ръката и походката ѝ бе сигурна. Радваше се на удоволствието, че я виждат и че тя вижда, кимаше наляво и надясно, раздаваше усмивки в зависимост от значението на този, към когото бе адресирана. Ужасно притеснен, Алън имаше чувството, че е дакел, когото разхождат на каишка.

— Алън, харесва ли ви или не?

Тъй като не знаеше какво да отговори, Алън направи гримаса, която би трябвало да изглежда като усмивка.

— Пак последна! — възкликна радостно Чезаре ди Соньо.

Той стана, за да я посрещне, и добави, докато ѝ целуваше ръката:

— Като звездите!

За най-голям ужас на Алън той трябваше да обиколи масата, за да се запознае с всеки от присъстващите. Когато Арнолд Хакет разтърси горещо ръката му, той едва устоя на желанието да зареже всичко и да побегне. Но Чезаре го държеше здраво за ръката.

— Познавате всички, предполагам... Дук и дукеса Дьо Саран, мистър Хакет... Хамилтън Прайс-Линч и мисис („родена Бъргър“ — добави той със стиснати зъби), Онър Ларсен, разбира се... мис Бети Гроун... Джули и Луи Голдман... Мисля, че това е всичко. Нали не съм забравил никого? Сядайте тогава, празникът започва!

С мокри от пот ръце след толкова ръкостискания, Алън седна на стола, който му бе отреден. Отляво седеше Сара. Отдясно — дукеса Дьо Саран. Докато сервираха питиетата, той я загледа внимателно, очарован от красотата на тази жена, чието име бе срещал по страниците на всички списания. Тя бе известна с титлата си на дукеса и елегантността си, които всяка година ѝ отреждаха място сред десетте най-елегантни жени в света.

Тя усети погледа му, усмихна се загадъчно и каза тихо:

— Изпратих дрехите ви на почистване. Ще ви ги доставят утре сутринта в апартамента ви.

Алън се слиса: дори за миг не бе заподозрял, че това далечно създание и непознатата, покрита със синини, която го бе нападнала сутринта в кабината, са едно и също лице. Обърна инстинктивно

поглед към дука, който гледаше към него. Алън веднага отклони погледа си, за да срещне очите на Хамилтън Прайс-Линч, който го наблюдаваше със съмнителна доброжелателност.

Сервираха хайвера.

— След това, което става в Иран, се питам как успяват все още да се снабдяват с хайвер — каза Арнолд Хакет високо.

— Днес всички са полудели — продължи той, разстилайки хайвера върху филията си. — Правят революции, стачки, не искат да работят! Работниците искат да станат директори, бедните — богати, просто така! Война!

Той погълна половината от филията си само с едно движение на зъбната си протеза.

— Същия проблем го имам и в киното — задълбочи разговора Голдман. — Статистите искат да станат кинозвезди още от първия си филм, последният от механиците се мисли за Орсън Уелс!

Хакет насочи пръст срещу Алън.

— Ще ви кажа нещо, сър, защото сте все още твърде млад. Знаете ли какво правя, за да имам мир, спокойствие и подчинение във фирмата си? Всяка година по време на отпуските правя огромни съкращения. Смазвам им душите! Като уволня няколко дузини, другите стоят мирно.

— Той е по-скоро глупав, отколкото злобен — прошепна Сара на ухото на Алън, който бе замръзнал като статуя. — Яжте!

— Когато бях на 20 години, трябваше да се бия, за да си намеря място под слънцето — продължи Хакет.

— Арнолд, вие винаги ще си останете на 20 години — каза Чезаре, вдигайки чашата си. — Вдигам тост за всички, които са запазили духа на двадесетгодишните!

— Дълго ли ще останете сред нас? — попита Манди дьо Саран с уж безразличен тон.

— Още няколко дни, мисля... — отговори Алън.

— Трябва непременно да дойдете на нашия кораб!

— Алън, ще ме поканите ли?

Сара вече бе станала права. Алън отмести стола си. Тя го хвана за ръката и го повлече на дансинга.

— Погледнете ме в очите. Преди малко ви зададох един въпрос. Не обичам въпросите ми да остават без отговори. Какъв е цветът на

роклята ми? Хитрувате! Току-що я погледнахте! Харесва ли ви? Или може би принадлежите на тази категория мъже, които не забелязват в какво е облечена жената, която прегръщат?

Тя се прилепи още по-плътно към него, залепи лицето си до неговото и прошепна в ухото му:

— Знаете ли, че сте много привлекателен? Дукесата непрекъснато ви гледаше. Говори се, че тя сваля бельото си със същата лекота, с която сваля и очилата си. А и освен това не носи очила... Бедният Юбер... Пер на Франция и играчка на такава жена... — С края на пръстите си го погъделичка по тила. — Били ли сте женен?

— Да — отговори Алън.

— Дълго ли?

— Достатъчно, за да нямам желание да повторя.

Забеляза, че той фиксира нещо, което се намира зад гърба ѝ, обърна се и срещна погледа на Бети Гроун.

— Харесва ли ви?

— Кой?

— Тази, която гледахте. Танцува с Ларсен. Бети Гроун.

— Изобщо не съм я гледал!

— Лъжец! Има хубави очи и прекрасно тяло. Говори се, че е проститутка от четвърт век. Вие обичате ли проститутките? Утре ще обядваме на островите. Не закъснявайте!

— Не съм свободен — каза Алън.

Тя положи глава на гърдите му.

— Обожавам ви! — подигра му се тя. — Държете се като младо момиче, което се страхува да не го изнасилят. Изнасилвали ли са ви някога, Алън?

— Да.

Сара се притисна още по-силно към него.

— Не се учудвам. Как се чувствате сега, когато всички жени тичат след вас?

Изведнъж се появи циганска трупа от танцьори и певци. Бяха около петдесет и се разпръснаха по цялата тераса сред ритми от славянска музика. Танцьорите от дансинга тръгнаха по местата си с подрънкване на скъпоценни камъни.

— Искам да танцувам... — каза дукесата, като не се обръщаше към определен човек.

Сара положи ръката си върху тази на Алън с притежателски жест и хищническа усмивка.

— Той вече ми обеща този танц — уточни тя, като продължаваше да се усмихва.

— Сара, ще ми направите ли честта?

— Арнолд, а моята лангуста?

— Двадесетгодишните сърца имат предимство!

Тя стана с нежелание, изглежда продължително Алън и се остави на подскачащия и вдървен ритъм на Хакет. За втори път Алън усети върху себе си погледа на Хам Бъргър. Притеснен, той се обърна към Бети, която му отправяше мълчаливо послание.

— Приятно ли ви е, мистър Поуп?

Ларсен се настани до него на мястото на Сара.

— С какво точно се занимавате, мистър Поуп?

Алън направи неопределен жест. За да си даде време, той отпи глътка шампанско.

— Били ли сте осъждан досега?

Алън се задави. Съвсем любезно Ларсен го потупа по гърба. Това бяха удари с чук, от които той се закашля още повече.

— Никога! — извика Алън.

— Знаете ли кой съм аз? — попита учтиво Ларсен. — Аз притежавам основния пакет от аеронавтичните предприятия „Секандие“. Бих искал да разговарям с вас на четири очи. Възможно ли е да се уреди това? Къде и кога? Аз бързам.

— Онър, ще ми отстъпите ли стола, или да седна на коленете ви?

Ларсен стана бързо, наведе се над Алън и му прошепна на ухото:

— Ще ви се обадя през нощта.

— Какво си шушукахте двамата? — попита Сара. — Той да не ви искаше съвет за цената на Бети? Този стар бухал Хакет ми направи краката на мармалад.

— Сара!

— Не, благодаря — каза тя сухо на Чезаре ди Соньо.

Нахвърли се авторитетно на студената си лангуста.

— Отвратително. Не мога повече. — Отмести чинията си. — Навсякъде, откъдето минете, ставате център на внимание. Как го правите?

Алън се нареди да отговори. Юбер дьо Саран целуна галантно ръка на Сара.

— Обожавам този блус. Ще танцуваме ли?

Сара тръгна след него към дансинга.

— Искам да танцувам — повтори дукесата.

Алън стана и я помъкна. Тя бе висока почти колкото него, но се движеше толкова леко, че той едва я усещаше в ръцете си.

— Хареса ли ви?

— Кое?

— Днес сутринта.

Тя се прилепи плътно до него.

— Съпругът ви ни гледа.

— Аз му разказвам всичко. След като свърши този танц, ще отида до тоалетната. Последвайте ме.

Той се уплаши, че лошо я е разбрал. Безразлична и високомерна усмивка плуваше на устните ѝ. Стоеше изправена, стегната, вдървена. Единствено слабините ѝ се притискаха към тялото на Алън с неочаквана настойчивост.

— Ще ви чакам — каза тя, без да променя изражението си на горда аристократка.

Алън я придружи до масата. Тя взе чантата си, избродирана със злато, и тръгна към изхода, без да погледне никого. Лу Голдман хвана ръката на Сара, която тъкмо бе седнала. Хамилтън Прайс-Линч използва момента, за да седне на празния стол на дукесата.

— Трябва да говоря с вас, мистър Поуп.

Алън се почувства в безизходица.

— Тук ли? — заекна той.

— Бъдете в апартамента си през нощта. Ще ви се обадя.

Той се усмихна ослепително на съпругата си, която не го изпускаше от поглед, докато слушаше безсмислените приказки на Виктория Хакет.

Изведнъж угаснаха всички светлини. Всички мъже прегърнаха автоматично партньорките си не от обич, а за да попречат на някоя анонимна ръка да се възползва от тъмното и да изтръгне бижутата им. Джил Хоудин се появи в светлината на прожекторите.

— Господин президент... Височества... Господин дук... Дами, госпожици, господа...

— Циркът започва — прошепна Сара. — Какво искаше от вас Хамилтън?

Чезаре целуна ръката на Джули Голдман, която бе довел до мястото ѝ. Алън се замисли за Манди дьо Саран, която го очакваше в тоалетната.

— Алън, за какво мислите?

— ... толкова е прекрасно, че не сте ги забравили, че им помагате... Щедро сърце... — продължаваше да нарежда Джил Хоудин — ... щедрост, помощ... благодаря от името на всички страдащи, благодаря!

За първи път Алън я погледна право в очите. Той бе загубил всичко и нямаше какво повече да му се случи. Сара вече не го плашеше. Не се страхуваше нито от нея, нито от когото и да било.

— Не бих искал да ви стресна — каза той.

— Да ме стреснете ли? Хайде де! Разказвайте!

— Не, нищо... Наистина... Съвсем нищо.

— ... Едно от най-добрите произведения на Шагал... Петдесет хиляди долара... Шестдесет отдясно... Шестдесет, кой казва повече?... Седемдесет. Благодаря, господин президент... Осемдесет!... Деветдесет!... Всички музеи искат да имат това платно. Сто!

Сара хвана ръката му под масата.

— Вие сте много странно момче, Алън... Напълно непредвидим...

— Сто и двадесет хиляди! Господин президент! Сто и петдесет! Принцесо!

— Сто и шестдесет! — прогърмя гласът на Хакет, чиято артистична култура се простираше само до снимките на голи момичета по календарите.

Бети побутна дискретно с лакът Онър Ларсен.

— Ваш ред е.

Той я погледна, без да разбира.

— Това е благотворителна продажба. Обявете и вие някаква цена.

— Колко?

— Двеста.

— Двеста — извика Ларсен, вдигайки ръка.

— Двеста — повтори Хоудин. — Кой казва повече?

Откъм страната на главния вход се чу шум: придружен от приятели и служители, принц Хадад се появи. Всички глави се обърнаха към него.

— Хайде, господа! За един отличен Шагал! Двеста? Двеста? Кой казва двеста и десет?

— Арабският елит... — коментира Сара.

Като всички останали, и Алън се обърна към закъснелите гости. Увиснала на ръката на принца, зашеметяваща блондинка в бяла рокля бляскаше с диаманти и други скъпоценни камъни. Сърцето на Алън спря да бие: беше Марина!

Хакет също сложи бързо очилата си: Марина!

Принцът и неговата свита вървяха след лакеите с фенери към огромната маса, която бе запазена за тях на първия ред. Алън беше сигурен, че сънува, но когато Марина се приближи на десет метра от него, той вдигна ръка, за да ѝ направи знак. Всички прожектори се насочиха към него.

— Двеста и десет хиляди — извика Хоудин. — Двеста и десет пред мен!

— Толкова много ли обичате Шагал? — иронизира Сара, за да прикрие учудването си.

— Моля?

Марина мина покрай него, без да го види.

— Двеста и десет хиляди! Господа! Двеста и десет хиляди долара!

Вече никой не вдигаше ръка. Хоудин погледна към свитата на принца, която се настаняваше на мястото си с оглушителен шум. Тяхното пристигане бе прекратило наддаванията. Беше много горещо и на Хоудин изведнъж му се прииска да е другаде.

— Двеста и десет хиляди, господа... Кой казва повече?... Шагал! Не! Първи път... Втори път... Трети път... Купено!

Вълна от аплодисменти заля терасата.

— Ако обичате, сър... Елате, моля ви... Приближете се.

Сара ритна Алън под масата.

— Какво чакате?

— Моля?

Той се запита защо този прожектор продължаваше да стои насочен срещу него. Две служителки в сини униформи го хванаха за

ръцете. Слисан, все още заслепен от светлината, той излезе на сцената.

— Моите поздравления! — извика Хоудин, потупвайки го приятелски по рамото.

Десет микрофона се насочиха към тях. Хоудин хвана Алън за ръката. Двете служителки повдигнаха картината високо. Хоудин се отмести. Алън остана да стърчи на средата на сцената с картината под мишница и не знаеше какво да прави. Отново се разнесоха аплодисменти. Двете русокоси красавици взеха картината от Алън, а Хоудин му прошепна на ухото:

— Попълнете вашия чек... Искam всички да го видят!

Алън го погледна объркано. В този момент три огромни мотоциклета се появиха на терасата с оглушителен шум. Като мислеха, че това е поредната атракция, зрителите заръкопляскаха с покритите си с пръстени ръце. В същия миг десет други машини се показаха откъм морето и нахлуха в залата, продължиха своя полет и се приземиха върху най-близките маси, като смачкваха всичко по пътя си — останки от десерта, чаши и чинии. Терасата се изпълни с миризмата на изгорели газове. Един от мотористите грабна пътьом от един келнер поднос с шоколадов сладкиш, който залепи върху бялата униформа на флотския адмирал. Гостите, които все още си задаваха въпроси, най-накрая разбраха, че работата става сериозна.

— Бързо! Обадете се на полицията! — извика Джил Хоудин на помощниците си, които бяха притичали.

Стотина полудели мотоциклета обикаляха около масите с огромна скорост, управлявани от полудяла орда с каски, която приличаше на средновековен легион. Разнасяха се дивашки викове, всичко, което можеше да се чуе, бе изпочупено. Тези, които бяха седнали зад шофьора, размахваха железни пръти, дърпаха покривките и изсипваха всичко на пода — чаши, чинии, свещници, бутилки шампанско и вази с цветя.

— Докарайте отново циганите! — разкрещя се Джил Хоудин. — Музика!

Циганската трупа се изсипа в тълпата с диви викове и унгарски песни в ритъм алегро виваче. Жени крещяха, стиснали бижутата си, а някои от гостите на галата, които съвсем не бяха божи овчици, размахваха столове и удряха по мотоциклетистите. Мускулестите

лакеи притичваха на помощ. Изгубили равновесие, машините излитаха на всички страни, като изхвърляха водача си във въздуха.

— В игралната зала! — извика един глас.

Петдесет мотоциклета потеглиха с оглушителен шум, нахлуха по коридора и минаха през входната врата на залата за игри, въпреки опитите на физиономистите и служителите да ги спрат. Около масите за рулетка и бакара настъпи паника. Всеки се опитваше да прибере своя залог и при възможност — този на съседа си. Крупиятата защитаваха масите си с помощта на греблата, метрдотелите хвърляха по нашествениците каквото им попадне — табли, тенджери, купчини чинии, всичко, което бе достатъчно тежко, за да нарани. Атлетични келнери се хвърляха върху мотоциклетистите, за да ги съборят на земята. Двадесет мотора минаха зад бара и стъпкаха и изпочупиха всичките бутилки. След това се пренесоха в кухнята, където сервитьори, готвачи и дегустатори се бяха укрепили зад един хладилен шкаф в очакване на нашествието. Борба се водеше навсякъде — по лавиците, изцапани с ванилов крем, на пода, сред локва от домати по провансалски, по масите, залети с желе от френско грозде.

По опустошената тераса битката продължаваше.

— Започвайте зарята! — извика Джил Хоудин.

В небето избухнаха хиляди бели слънца, които осветиха сцената. Със смокинги, заприличали на мръсни дрипи, най-ярките от гостите бяха запречили изхода с помощта на преобърнати маси. Един от тях, бивш световен шампион по мотоциклетизъм, бе заграбил един мотор, чийто собственик лежеше на земята сред локва кръв. Той бе взел на мотора си един от лакеите, чиято перука се бе отместила и отдолу се подаваше бръснатата му глава на борец по кеч. Дуото обикаляше из залата с невероятна скорост и причиняваше значителни загуби сред нашествениците, които борецът довършваше с железен прът.

— Полицайте!

В далечината се чуха сирените на полицейските коли. Моторите се стъписаха, покатериха се по опустошените маси, преминаха по стъпалата на подиума, които водеха на сцената, прекосиха централното фоайе и се разпръснаха във всички посоки. Върху един от тях седеше Ханс. Той не бе намерил в Палм Бийч и следа от Тери. Родеото не бе укротило яростта, която го бе обзела. Той изсвири с пръсти и изрева сред оглушителния шум:

— В Монте Карло! Да им покажем за какво става въпрос!

КНИГА ЧЕТВЪРТА

22.

— Отивам да си легна — каза Емили.

Хамилтън преведе наум: „Хамилтън, идвай да си лягаш!“.

— Идвам, скъпа — каза той с добродушна усмивка. — Само да приготвя портокаловия ти сок.

Това беше ритуал. Всеки ден, от 15 години насам, той изстискваше със собствените си ръце два или три портокала, чийто сок тя изпиваше, преди да заспи. Освен това бе задължен да ѝ поднася огън всеки път, когато сложи цигара между устните си. И още — да ѝ държи отворени вратите на всички проклетни места, където ходеха, да мълчи, когато тя говори, да се притеснява, когато тя мълчи, да съчувства на главоболието ѝ, да одобрява избора ѝ на тоалети, да понася мълчаливо отровните стрели, които му отправяше Сара, да синхронизира времето си с нейното. В замяна на това пълно подчинение той имаше право на всички външни признаци на слава и богатство.

— Хамилтън, какво чакаш?

— Лягай, идвам веднага.

Бяха успели да се скрият в един ъгъл по време на битката. Всеки за себе си. Той погледна след нея, докато тя отиваше към стаята си. На 55 години Емили бе запазила фигурата си като на младо момиче. Хамилтън трябваше да признае, че голяма част от познатите им от мъжки пол все още я намираха за привлекателна. Тя никога не бе успяла да му хареса.

Докато бе съпруга на големия Франк Бъргър III, той бе само един от заместник-директорите на банката. Днес бе президент — генерален директор. При условие, че продължава да ѝ се харесва. И докато Сара, заварената му дъщеря, го изхвърли, за да заеме самата тя мястото. Това несигурно положение го бе принудило да действа въпреки риска да загуби всичко.

Той отвори вратата на хладилника, взе три портокала и ги изстиска в чаша. След това пристъпи на пръсти към огледалото, което отразяваше всичко в спалнята. Емили бе седнала пред тоалетката си.

Мажеше някакъв ужасен кафяв крем на лицето си. Върна се бързо в салона, извади кутийка от джоба си и взе от нея три хапчета, които пусна в оранжадата. Разбърка грижливо сместа с лъжичка.

— Хамилтън!

— Ето ме.

Тя не обичаше да чака. Той взе чашата и ѝ я занесе.

Тя избърса лицето си с хартиена салфетка.

— Защо още не си се съблякъл?

— Трябва да прегледам едно досие.

Той сложи чашата на нощната масичка.

— В три часа сутринта?

— Фишмайер очаква отговора ми. Ще приключа за около 20 минути. Разтревожена ли си?

— От какво?

— От нахлуването на бандити в Палм Бийч. Какво повече ти трябва?

— Нервна съм, Хамилтън.

Вмъкна се между чаршафите, взе чашата си и я изпи на един дъх. Той седна на леглото, взе ръката ѝ и я целуна нежно.

— Много съм нервна — повтори тя.

Разбираше много добре какво иска да каже с това. За да не я разочарова, пътуваше с малкия си куфар, пълен със специални списания. Семейният му допинг...

— Сега ще дойда при теб.

Погали я по челото, върна се в салона и седна на дивана с угрижено изражение. Преди два дни парите на Джон-Джон Нютън бяха пристигнали в Ню Йорк. За да не обяснява никому, Хамилтън ги бе оставил в „Чейс Манхатън“, където поиска (и получи) лихва от 12 процента за този краткосрочен влог. Четири дни, ако операцията се развиеше по предвижданията. За нещастие смъртта на Брукър бе изменила положението. Хамилтън бе решил да го убие, защото нямаше друг избор. Брукър имаше възможността да го шантажира. Само една дума на Емили, и щеше да се провали грандиозният план, който той бе замислил, за да се отърве от нея, да стане независим и да завладее „Бъргър“, преди Сара да е предявила правата си над банката.

Въздъхна дълбоко и забеляза колко несигурно е положението му. След няколко часа Джон-Джон Нютън щеше да му поиска сметка. Ако

дотогава не успееше да му каже едно име, Нютън щеше да се откаже и катастрофата щеше да е неизбежна. Единственият му шанс сега бе един невзрачен служител, който се бе опитал да го измами, харчейки сума, която му бе преведена по погрешка. Той погледна часовника си. След около пет минути погълнатото от Емили приспивателно щеше да окаже въздействие. Тогава можеше да се срещне с Алън Поуп.

— Бяхте чудесен, Алън!

— Ами, аз изобщо не се помръднах!

— Свалихте един мотор!

— Просто дръпнах покривката, когато се качи на масата. Той се подхлъзна. Страхувах се да не ме удари с железния прът.

— На ваше място вторият ми баща щеше да използва майка ми като щит.

След пристигането на полицаите Сара го бе извела от Палм Бийч сред безредицата, която сякаш предвещаваще края на света. Те не обърнаха внимание на колата и шофьора, които ги чакаха, а тръгнаха пеша по „Кроазет“ сред воя на пожарни коли и сирени на линейки.

— Защо го ненавиждате толкова много?

— Той е невзрачен, лукав, фалшив.

— Това може би не е мнението на майка ви?

— Той ѝ служи за килимче. Той я ненавижда!

Те минаха покрай ресторанта „При Феликс“. Нощта бе приятна. Масите, за които денем хората се биеха, сега бяха празни. На една маса седяха две момичета и едно момче, които си тананикаха някакъв блус. Алън си помисли с горчивина за това момиче, което висеше на ръката му. То бе наследницата на една от най-богатите частни банки на планетата. Тази банка, от която щяха да дойдат всичките му неприятности.

— Били ли сте омъжена, Сара?

— Не.

— Защо?

— Още не съм намерила господаря си.

С въгълчето на окото си тя видя усмивката на Алън.

— Какво смешно казах?

— Говорите за брака като за война между велики сили.

— А не е ли?

— Не е, когато имаш доверие в другия.

— А вие доверявате ли се на другите?

— Да.

— И не съжалявате ли?

— О, напротив. Почти винаги.

— Но продължавате да се доверявате?

— Изглежда, това е в характера ми.

Дали Хам Бъргър щеше да го арестува веднага, или щеше да изчака до следващия ден? Той благослови дивите бандити, които го бяха спасили от едно смешно положение — още едно в повече — в което щеше да му се наложи да плаща с пари, които не притежава, една картина, която не бе искал да купува. Пристигането на Марина с Хадад го бе слисало. Няколко часа преди това той щеше да се откаже от тази конкуренция. Но междувременно бе срещнал Тери. Как бе възможно само за няколко минути гледката на две сиви очи и пепеляворуса коса да изтрият от съзнанието му всички спомени? И как се бе появила Марина в Кан на благотворителна вечер, след като само преди осем дни тя не бе напускала Ню Йорк и дори не знаеше къде точно се намира Франция?

— Хванах ви на местопрестъплението, Алън. Къде сте?

— Тук.

В един миг той бе обхванат от желанието да й разкаже всичко, да й поиска закрила. Той не разбираше къде се намира, какво прави в момента и какво ще му се случи след малко. Той видя в морето светлините на един кораб, който потегляше навътре. В Ню Йорк Банистър сигурно вече бе обул пантофите си, преди да седне на масата. Алън съжали, че се е отнесъл лошо с него. Единствената вина на Сами бе, че мечтаеше заради приятеля си, който не можеше сам да изживее дните си както иска.

Сара го стисна за ръката.

— Ще ме почерпите ли едно последно питие?

Ларсен и Прайс-Линч сигурно вече чакаха пред вратата му.

— Изморен съм, Сара. Ще умра, ако не поспя няколко часа.

— И без това ще умрете.

Влязоха в двора на „Мажестик“, където непрекъснатият поток от коли изсипваше милионерите, нахранени със силни емоции. Ако ги

слушаха как говорят, излизаше, че всеки от тях е герой.

— Алън...

— Не, Сара, не... Съжалявам. Едва стоя на краката си.

— Сърдите ли ми се? — Тя му се усмихна иронично. — Не забравяйте! Утре ще обядваме на островите. Ще се срещнем във фойето в 11 часа.

Тръгна към асансьора, без да се обръща. Алън си помисли, че ако изобщо му се случи да обядва на следващия ден, това щеше да стане в местния затвор.

Часът беше осем вечерта. Време беше да седнат на масата. Самуел се възползва от това, че Кристел е в кухнята, за да отиде в стаята си, да отвори гардероба си и да помисли какви дрехи да вземе. Трудно му беше... Никога не бе стъпвал на Лазурния бряг. Той напрегна слух. От кухнята се чуваше подрънкване на чинии и чаши, шум, който го успокои. От вечерта, когато ѝ бе признал, че е уволнен, Кристел не му бе отпредила никакъв упрек. Той продължаваше да спи в детската стая, а тя се държеше както обикновено. Сякаш и двамата бяха забравили за този момент, който бе прекъснал 25-годишното мълчание помежду им. Как щеше да понесе тя вестта за неговото заминаване?

— Самуел...

— Кристел?

— Готово е.

— Идвам.

Провери за последен път закопчалката на куфара, затвори гардероба и отиде в кухнята.

— Можеш да сядаш, сервирано е.

— Вкусно мирише...

Той нападна пържената пилешка кълка с варена царевица.

Тя седна срещу него, отвори бутилка бира и една кока-кола.

Започнаха да се хранят в пълна тишина, тъй като не намираха какво да си кажат. Колкото повече продължаваше мълчанието, толкова повече Самуел се питаше как да заговори за пътуването си. Изкашля се.

— Кристел?

— Да — каза тя, без да го поглежда.

— Днес следобед говорих с Алън Поуп. Той е зле. Много зле.

Никаква реакция. Той сипа в чашата си половината от съдържанието на бирената бутилка.

— Чувствам се отговорен, нали разбираш?

— За какво?

— Той е по-млад от мен. Аз му бях нещо като кръстник в „Хакет“.

Тя ухапа деликатно едно пилешко крилце.

— Мисля, че има нужда от помощ.

— Сега ще се притичваш на помощ на всеки... — каза тя със стиснати зъби.

Тишината бе нарушена. Най-добре бе да отиде докрай.

— Ще отсъствам няколко дни.

— В момента, когато те уволняват?

— Имам право на една седмица отпуск.

Тя хвърли настрана полуизяденото крило и избухна:

— Която ще прекараш къде? С кого? С мен? Поуп! Винаги Поуп! Да не си женен за Поуп?

— Кристел, става въпрос само за...

— Оказваш се безработен на 50 години, жена ти няма никакви доходи, а ти отиваш на почивка! А аз да не би да съм ходила на почивка?

Самуел сложи салфетката си на масата и се прегърби. След телефонния разговор с Алън, който го бе изпратил по дяволите, той бе изпратил Патси да му купи билет за Ница. Писмото на „Бъргър“, в което се съобщаваше за новия превод, го бе притеснило повече от всичко останало. Каквото и да кажеше Кристел, той щеше да замине на следващия ден.

— Чуй ме добре, Самуел! Ако утре вечер не си вкъщи, няма нужда да се връщаш повече тук! Защото мен няма да ме има!

Той се надяваше тя да удържи думата си.

Алън много отдавна бе преминал този стадий на умората, след който е невъзможно да се заспи.

Беше седнал в едно кресло с чаша уиски в ръка. Краят наближаваше. Хам Бъргър щеше да бие тревога. Някой почука. Дали е Ларсен? Той отвори — на вратата се показва Прайс-Линч.

— Няма да продължи дълго, мистър Поуп. Мога ли да седна?

Бе съблякъл смокинга си и сега носеше черно кашмирено сако върху риза без вратовръзка.

— Вие не ме познавате, но аз ви познавам много добре. Вие сте на 30 години, току-що са ви уволнили от „Хакет“ и имате намерение да платите престоя си в Кан с пари, които са ви били преведени по погрешка от моята собствена банка — „Бъргър“. Точно един милион сто и седемдесет хиляди и четиристотин долара. Нали не греша?

Алън не отговори.

Напрежението от последните дни бе толкова голямо, че той бе доволен, че всичко приключва. След няколко часа щеше да е в затвора. Нямаше да види повече Тери.

— Да не сте се надявали, че ще ви оставя да прекарвате като милионер на Лазурния бряг?

Алън завъртя чашата в ръката си. В стаята се чуваше само шумът от леда, който се удряше по стените на чашата.

— Това ли е всичко, което имате да ми кажете, мистър Поуп?

Алън повдигна уморено рамене.

— Знаете много добре, че мога да накарам да ви арестуват. Ще минете от апартамента си направо в затвора.

Тишина.

— Казах „мога“. Не казах, че ще го направя. Виждате ли, мисля, че е глупаво един млад мъж да прекарва дните си в затвора. Може да се направи нещо по-умно...

Алън вдигна очи и срещна погледа му. Очите на Прайс-Линч бяха сиво-зелени и леко изпъкнали. Леден поглед над фалшивата усмивка.

— Опитах се да разбера смисъла на вашата постъпка, да се поставя на вашето място. Питам се как е възможно един интелигентен мъж да направи такава глупост. Глупост — защото несъмнено е обречена на провал. Само въпрос на дни. Намерих само един възможен отговор, мистър Поуп, желанието за отмъщение. Уволнили са ви несправедливо и вие сте пожелали да си отмъстите. Така ли е?

Алън направи неопределена физиономия, която Прайс-Линч прие за съгласие.

— За нещастие, опитвайки се да достигаше до Хакет, вие сте засегнали мен. Ако все още не сте разбрали, грешката, от която сте се възползвали, идва от моята банка. Преди тази вечер познавали ли сте Арнолд Хакет?

— Не.

— Той е жесток човек, който не си дава сметка за обкръжаващата го действителност. Интересуват го само годишните равностетки. Разбирам много добре, че някой може да го мрази. Не се опитвам да оправдая вашата постъпка, просто искам да изясня причините за нея. Сега ще ви задам един въпрос: имате ли все още желание да си отмъстите?

— Вече нямам желание за нищо.

— Въпреки това, което Хакет ви е причинил?

— Той дори не знае, че аз съществувам.

— А ако ви дам възможност да му отмъстите?

— Не ме интересува.

— Човек, който ви е лишил от работа? Който ви е принудил да станете измамник?

— Всичко ми е безразлично. Можете да повикате полицаите.

— Вижте какво, мистър Поуп...

Той се огледа наоколо и отговори на мълчаливия въпрос на Алън.

— С удоволствие ще изпия една чаша. Във вашето положение най-малкото, което можете да направите за мен, е да ми предложите едно питие.

Алън го изгледа продължително, взе от бара бутилка скоч и лед.

— За ваше здраве, мистър Поуп. — Той отпи голяма глътка и млясна шумно с устни. — А ако ви кажа, че дойдох като приятел?

Алън замръзна. Хам Бъргър скръсти ръце и се съсредоточи, погнусен, че трябва да преговаря с такъв невзрачен човек.

— Бихте ли искали да разорите човека, който ви е причинил всичко това, мистър Поуп?

Той отпи глътка от питието си, за да даде време на Алън да осмисли думите му.

— Предложението ми е съвсем сериозно. Предоставям ви случай да се реванширате и ще забравя това, което сте направили. Естествено,

преди да продължа нататък, имам нужда от пълното ви съгласие. Разбирате ли ме добре?

— Да — отвърна Алън, разкъсван от непреодолимото желание да избяга и от слабата искрица надежда, която се бе появила.

— Съгласен ли сте?

Алън захапа устните си притеснено.

— Отлично, мистър Поуп. Ще играя с открити карти. Тази сутрин преведох на вашата сметка сумата от два милиона долара.

Банистър бе казал истината!

— Ще се съгласите, надявам се, че не ви поставям никаква клопка.

— За какво са тези пари? — заекна Алън.

— Вие се намирате в неприятно положение, мистър Поуп. Аз искам да ви помогна. А официално мога да преговарям само с човек, който има определена сума в банката.

— За какво ще преговаряме?

— За нещо, което ще ви е интересно.

— Какво очаквате от мен?

— Искам да откупите „Хакет“.

Алън скочи от мястото си.

— Какво?

— Ще откупите „Хакет Кемикъл Инвестмънт“ — повтори Прайс-Линч спокойно.

— Да не сте полудели?

— Това вие ще прецените.

— „Хакет“ струва поне двеста милиона долара!

— Ще разполагате с необходимата сума.

— Никой няма да повярва, че след като съм бил само дребен чиновник във фирмата, мога да я купя няколко дни след уволнението си!

Безрадостният смях на Хам Бъргър наподобяваше скърцането на ръждясали панти.

— Щом сте в състояние да платите, това, което другите вярват или не, е без значение, мистър Поуп. Никой няма да се интересува нито от миналото ви, нито от произхода на вашите капитали.

— А какво ще правите с Арнолд Хакет? Него как ще го измамите?

— Хакет не е ваш проблем.

— Вашата операция не може да бъде осъществена!

— Не „моята“ операция, мистър Поуп. Вашата. Тя е съвсем проста. Предполагам, че знаете какво значи ППИ? Още утре, и от ваше име, ще обявите срещу „Хакет“ публично предложение за изкупуване.

— Но, мистър Прайс-Линч, дори всички дребни акционери да продадат тези акции, които притежават, няма да постигнете нищо! Арнолд Хакет притежава основния пакет! Той има 60 процента от всички акции в обръщение! Това всички го знаят!

— Мистър Поуп — каза сухо Хам Бъргър, — ако вие знаехте по-добре от мен кое колко струва и кой какво притежава, сега щяхте да сте на моето място, а аз — на вашето, което не е съвсем блестящо! За момента се задоволете да слушате това, което ви казвам, и не мислете за мен. За вашата помощ вие ще получите двадесет хиляди долара в края на операцията. Ще ги извадите от един милион сто и седемдесет хиляди и четиристотин долара, които, естествено, ще ми върнете.

Алън смени цвета на лицето си.

— Има само една подробност, мистър Прайс-Линч. Тези пари аз вече не ги притежавам.

— Моля?

— С какво мислите, че играх срещу вас?

— Но вие спечелихте! — възмути се Хам Бъргър.

— Срещу вас, да. Но не и срещу принц Хадад.

— Играли сте срещу Хадад?

— Не аз. Моята партньорка, Надя Фишлер. Тя изгуби всичко.

— Да не мислите, че ще повярвам на това?

— Това е истината. Всички в казиното знаят. Осведомете се.

— Крадец! Лъжец! Мръсник! Искam си парите! За будала ли ме смятате?

Той бе станал прав със стиснати юмруци. Очите му щяха да изскочат от орбитите.

— Ще предупредя полицията! Ще накарам да ви затворят за десет години! Давам ви срок до десет часа, за да ми върнете сумите, които сте ми отнели по нечестен начин! Десет часа, чувате ли ме? Оправяйте се както искате с вашата проститутка! И ще ви дам един съвет: не се опитвайте да бягате! Вече сте под наблюдение!

Блъсна с ръка чашата, от която бе пил, и излезе с тежка стъпка. Алън изчака, докато се успокоят ударите на сърцето му. Опита се да помисли и да подреди всичко в главата си. Прайс-Линч му бе казал твърде много. Той знаеше тайна, с която нищо не можеше да прави — за какво да предупреждава Хакет — но която беше опасна. Думите на Хам Бъргър се появиха в съзнанието му: „Вече сте под наблюдение!“. Единственият начин да провери това, бе да се опита да изчезне. Нахвърля в един сак тоалетните си принадлежности, дънки и няколко ризи. Часът бе три и половина.

След по-малко от седем часа щеше да почука на вратата на Тери. Единственото нещо, което имаше значение за него, беше тази среща, времето, което щеше да прекара с нея и което никой нямаше да може да му отнеме, след като го затворят. В случай че успееше да излезе безпрепятствено от хотела, му трябваше спокойно местенце, в което да прекара остатък от нощта. Тогава си спомни за кораба си. Кой щеше да се сети да го търси на яхтата? Тръгна към вратата и постави ръка на дръжката. От външната страна някой почука три пъти.

Юбер дьо Саран бе свикнал с отсъствията на дукесата, но все пак бе притеснен. Манди стоеше до него, когато той бе стоварил празна бутилка от шампанско върху главата на един от мотористите. Само докато вдигне ръката си (бе пропуснал целта), и тя вече бе изчезнала. В бъркотията, която бе последвала пристигането на полицаите, отсъствието на дукесата бе минало незабелязано. Всеки ближеше раните си, преценяваше стойността на изчезналите бижута, оглеждаше скъсаните си дрехи. Мислейки, че тя има някаква бегла авантюра, дукът се бе върнал дискретно в хотела. Бе взел душ и по копrienен халат седеше пред телефона, питайки се дали да предупреди полицията. Чу шум от ключ в ключалката. Докато успее да се обърне, дукесата вече бе влязла в салона.

— Манди! Какво се случи? Щях да умра от притеснение!

Загледа глупаво черната ѝ муселинена рокля, превърната в дрипа, обувките ѝ, на които липсваше един от токовете, разрошената и изцапана коса.

— Манди!

С бърз жест на ръката му заповяда да мълчи. Облегна се на стената, затвори очи и задиша дълбоко през носа. Гърдите ѝ се повдигаха конвулсивно. Той се приближи до нея.

Миришеше на машинно масло и бензин.

— Манди, какво ви сториха?

— Нека да си поема дъх, Юбер...

Той я загледа внимателно. Забеляза по врата ѝ нещо, което наподобяваше следи от опит за душене. Тя срещна погледа му.

— Това е нищо — каза тя с глас, който по нищо не наподобяваше нейния. — Вижте...

Повдигна края на опустошената си вечерна рокля. Дукът потрепери при вида на червените следи по краката ѝ.

— Биха ме с камшик, Юбер...

С ококорени очи, той не можеше да откъсне погледа си от тези бели дълги бедра, набраздени с червени ивици, по които проблясваха капчици кръв.

— Изнасилиха ли ви? — попита, треперейки.

Тя кимна с глава.

— Върху мотоциклетите си.

— Колко души бяха?

— Не знам.

— Сега ще се обадя на полицията!

— Не правете това, Юбер... — едва запротестира тя.

Тя се бе втренчила в една точка, разположена някъде зад гърба на дука, и каза с възхитителна въздишка:

— Прекрасно беше, Юбер... Прекрасно!

Онър Ларсен стоеше пред вратата, чието пространство бе изпълнил почти изцяло с внушителното си туловище. Той видя чантата в ръката на Алън.

— Отивате ли някъде?

— Съвсем не!

Ларсен все още бе в смокинг. Алън го бе видял да се бие с юмруци срещу нападателите в Палм Бийч. Но видът му беше свеж, а по дрехите му нямаше никакви следи от скорошната битка.

— Знам, че часът е неподходящ за разговори, но много бързам.

Той погледна лакомо към бутилката с уиски.

— Със или без лед? — попита Алън.

— Без. Ледът разваля вкуса на алкохола.

Алън се вбеси. Всяка изтекла минута отнемаше и малкия му шанс да се измъкне. Той погледна Ларсен въпросително.

— Мистър Поуп — каза гигантът, — искам да ви направя едно предложение. Преди да ви кажа за какво става въпрос, ще ми позволите ли да ви задам няколко въпроса? Американски гражданин ли сте?

— Да.

— Къде живеете?

— В Ню Йорк!

— Коя е вашата фирма?

— Нямам такава.

Онър Ларсен направи учудена физиономия.

— Бях разбрал, че се занимавате с бизнес...

— От три дни съм без работа — призна си Алън, на когото му бе дошло до гуша да се преструва.

— Отлично!

Алън го изгледа с недоумение: все пак Ларсен не бе дошъл посред нощ, за да му се подиграва!

— За какво става въпрос, мистър Ларсен?

Гигантът се поколеба няколко мига.

— Бихте ли искали да послужите като посредник, мистър Поуп?

Той взе слисването на Алън за несъгласие.

— Ще получите значителна комисиона...

— Бъдете по-точен. Комисиона за какво?

— За една сделка с материал.

— Какъв материал?

— Знаете много добре какво продавам, мистър Поуп.

— Самолети?

— Точно така.

— Искате да купя от вас самолети? — заекна Алън, ококорвайки се.

Онър кимна с глава.

— И какво да правя с тях?

— Просто трябва да предоставите името си за осъществяване на сделката.

За тридесет минути това бе вторият път, в който му предлагаша да служи за посредник.

— Защо се обръщате към мен, мистър Ларсен?

— Защото обичайният ми посредник е възпрепятстван. Сделката трябва да се сключи до 48 часа. Нямам никого друго подръка. Предложението интересува ли ви?

— Колко самолета?

— Сто.

Алън усети как краката му се огъват. Той седна.

— Единственото, което трябва да направите, е да подпишете поръчката, мистър Поуп. Машините ще ви бъдат доставени в една страна, от която купувачът ще ги вземе. Вие няма за какво да се тревожите. За вашето безпокойство, ако мога да кажа така, ще получите 0,5 процента от стойността на поръчката.

— Която е...? — попита Алън с угаснал глас.

— Осемстотин милиона долара. — Ларсен се изсмя нервно. — Можете сам да проверите цифрата. Тя несъмнено ще фигурира в договора за продажба.

Ларсен нямаше намерение да му обяснява, че при евентуален отказ от негова страна той имаше пълномощията да увеличи комисионата до 2 процента. Естествено, разликата щеше да отиде в неговия джоб. Или другояче казано — дванадесет милиона долара. Щяха да са му достатъчни да продължи ваканцията си на Лазурния бряг и да купи няколко малки дрънкулки на Бети.

— Интересно — каза Алън, като се опитваше да запази неутрален тон.

В главата му избухна вулкан: четири милиона долара! Щеше да успее да върне парите на „Бъргър“, да прекрати кошмара и да започне всичко отначало. Хам Бъргър щеше ли да му даде възможност да върне парите? Щеше ли да се задоволи с обещание, след като бе фиксира ултиматума си до десет сутринта?

— Кога искате да реализираме тази операция, мистър Ларсен?

— Колкото е възможно по-скоро. Днес.

— Добре, мистър Ларсен. Можем ли да скрепим съгласието си чрез една сума, която вие ще преведете в блокирана сметка на мое име

в някоя нюйоркска банка?

Шведът се уплаши за момент, че Алън иска увеличение на комисионния си процент.

— Естествено! Половината от вашата комисиона достатъчна ли е? — И за да не стане грешка, той уточни цифрата: — Два милиона долара.

— Добре ще бъде — продължи Алън, — ако сумата бъде вече депозирана в момента на подписване на договора. Изпратете телекса малко преди това. Кога ще мога да разполагам с другата половина?

— След като купувачът приеме пратката. Да кажем — около 15 дни. Вие ще бъдете първият информиран, тъй като продажбата не би могла да се осъществи без втория ви подпис.

— В колко часа ще подпишем договора?

— В осем сутринта.

— Следователно след четири часа. Отлично. Извън „Мажестик“, ако нямате нищо против.

Ларсен примигна срещу него.

— Какво предлагате?

— Защо не на борда на моята яхта — предложи Алън. — Тя е закотвена отсреща, в старото пристанище. Казва се „Виктъри-II“.

23.

— А „Емпайър Стейт Билдинг“ бихте ли могли да купите? — извихи се Марина.

— Той вече е мой — каза сериозно Хадад.

— Наистина ли?

— Излъгах ви. Какво да правя с него?

— Вие пък!...

Марина се изсмя. Тя бе стигнала до несигурната граница, където алкохолът променя представата за света. Отдавна не бе преживявала толкова вълнуваща вечер, която бе завършила с нахлуването на мотоциклетния тайфун в Палм Бийч. Роклята ѝ от бяла китайска коприна не бе устояла. Сега се търкаляше край дивана, изцапана с червено вино и остатъци от храна, до обувките с високи токове, които Марина бе събула, влизайки в апартамента на принца.

— Аз мислех, че арабите не пият алкохол.

Хадад вдигна чашата си.

— Никога на публично място.

Той я изглежда с искрено възхищение. Тя бе по бикини и миниатюрен бял сутиен, съвсем освободена от тялото си, чието въздействие сякаш бе забравила. Хадад я зяпна, когато му върна бижутата, купени следобед.

— Не ги искам. Не искам нищо върху кожата си. Вземете си ги.

Подобно пренебрежение към бижутата очароваше принца. Той бе толкова развълнуван, че още не бе помислил да прибере плодовете на своето капиталовложение. В нито един момент не се бе опитал да се доближи до нея или да я погали. Видя я как сипва шампанско в чашата си, потапя розовия си език в течността, оставя чашата на масата и потапя пръсти в нея.

— Колко е прохладно... — каза тя. — Човек би искал да се потопи в него.

Хадад вдигна телефона.

— Кухня? Донесете веднага в стаята ми десет каси „Дом Периньон“.

Той прикри с ръка слушалката и прошепна на Марина:

— Имате ли предпочитание за годината?

— Шампанското има винаги един и същи вкус, независимо от годината...

— Както желаете.

И към дежурния метрдотел на етажа:

— Изберете вие сам. Чакам!

— Колко сте забавен — каза Марина. — О, слънцето изгрява! Гимнастиката ми! Нали ще ме почакате!

— Къде отивате?

— Ще се кача до стаята си. Там ми е облеклото за гимнастика.

Хадад стана предпазлив:

— Ще изпратя моя секретар да ви ги донесе.

— О, не! — протестира Марина, ставайки с голям труд и потегляйки с несигурна походка.

— Марина! Не можете да излезете в това облекло! Облечете си поне роклята!

— Отивам само до горния етаж — обясни тя. — Какво значение има?

Тя излезе, подсвирквайки. Двадесет секунди по-късно се появи ятото от келнери, помъкнали касите с шампанско.

— Изпразнете ги във ваната — заповяда принцът.

Без да се учудват, момчетата започнаха да изпразват шишетата сред оглушителен шум от изхвърчащите тапи. След като приключиха с церемонията, ваната бе три четвърти пълна. Хадад, както обикновено, им даде голям бакшиш. В момента, в който те се оттегляха, се появи Марина, с боси крака, облечена в един от белите халати на хотела. Тя мина покрай Хадад със сериозна физиономия, седна на леглото, извади от джоба си стара сламена шапка и я нахлупи на главата си.

— Трябва да правите всичко, което аз правя — каза тя, нахлузвайки черните си ръкавици. — Съгласен ли сте?

— Съгласен съм — каза Хадад с весела усмивка.

Тя свали халата си. Гърлото на принца се сви, когато видя, че е гола.

— Какво чакате? — попита Марина.

— Кажете ми най-напред какво трябва да правя.

— Лицеви опори. Съблечете се.

Той не знаеше как се правят лицеви опори, но не чака да го подканя два пъти, за да се съблече. Тя сложи краката си на леглото и се опря на ръце.

— Сега е ваш ред.

Принцът се опита да я имитира. Не можа да се задържи и падна на мокета: не беше правил упражнения от години. Марина се изсмя и започна лицевите си опори. Когато стигна до 40, падна на земята.

— Хайде в банята! — каза Хадад.

Той не успяваше да скрие възбудата си от тази гледка. Стана, хвана Марина за ръката, повлече я в банята, наведе се над ваната и отпи голяма глътка шампанско.

— Опитайте!

Тя потопи предпазливо език във ваната.

— Ха! Шампанско! — извика Марина, пляскайки с ръце.

Стъпи във ваната, потопи се в кехлибарената течност и започна да лочи.

— Колко е часът?

Това бяха първите думи, които Алън произнесе, събуждайки се, преди още да бе отворил очи. Приятна миризма на кафе гъделичкаше ноздрите му.

— Седем и половина, сър.

Видя пред себе си момче в светлосиня униформа.

— Кой сте вие?

— Коста, сър. Вашият метрдотел.

Алън седна на леглото, потърка очи и обходи с поглед огромната луксозна кабина. Изведнъж си спомни всичко: беше на борда на „Виктори-II“ и Онър Ларсен щеше да пристигне в осем часа, за да подпишат договора. Пристигайки на борда на кораба посред нощ, той се бе затруднил да обясни на дежурния моряк, че след Господ той е господар на яхтата. Събуден от моряка, Лео Герн се бе извинил и бе придружил Алън до каютата, където се бе потопил в мъртвешки сън.

— Позволих си да поръчам на готвача яйца и шунка. Ще закусите ли?

— С удоволствие — отвърна Алън.

Видя върху огромен сребърен поднос пресен портокалов сок, препечени филийки, кифли, конфитюр. Бе спал само четири часа, но чувстваше, че прелива от енергия, обзет от желание да се бори. Нахвърли се на закуската, като че ли не бе хапвал зальк от осем дни. След това влезе в облицованата с мрамор баня и се окъпа. През отворения илюминатор се виждаше тъмен кораб, а малко по-далеч — спокойните води на старото пристанище, които се плискаха около кея Сен Пиер, окъпан в слънце. Върна се в каютата си, разположена на горната палуба, дръпна завесите, отвори прозорците, протегна се и напълни дробовете си със свеж утринен въздух. В седем и петдесет и пет влезе в салона. Точно в осем се появи Онър Ларсен, воден от един член на екипажа.

— Много красив кораб, мистър Поуп! Той ваш ли е?

— Носите ли документите? — попита Алън.

Ларсен сложи на масата тежка чанта, от която извади няколко досиета.

— Прегледайте ги... Остава само да се подпишете.

Алън се зачете. Щеше да стане собственик на сто военни самолета кобра, четиридесет викинга, двадесет „105“, тридесет и пет виктора.

Пратката щеше да бъде насочена към залива на Дакар, извън териториалните води.

— И след това? — обърна се той към Ларсен.

— Отсрещната страна ще провери състоянието на пратката и машините ще поемат към крайното си местоположение.

— Кое е?

Ларсен изцвили весело.

— Това не ви засяга, мистър Поуп. Вашата задача е да купите материала и след това да го продадете.

— Искам да го знам.

— Мога ли да знам защо? — попита Ларсен, чието лице помръкна изведнъж.

— Трябва да получа два милиона долара при окончателното предаване.

— Ще ги получите.

— Кой ще ми гарантира това, след като няма да знам къде и кога ще се осъществи предаването?

— Имате моята дума, мистър Поуп. В крайна сметка аз се задоволих с вашата. Не искайте прекалено много.

Алън прочете документите и взе химикалката, която Ларсен му подаваше.

— Мистър Ларсен, миналата нощ се разбрахме с вас, че при подписването ще получа два милиона долара. Аз съм готов да подпиша. Вие имате ли два милиона долара?

Ларсен отново изцвили.

— Бях предвидил вашия въпрос, мистър Поуп.

Той извади от джоба си измачкан лист хартия и му го подаде.

— Това е телексът от „Фърст Нешънъл“ от Ню Йорк. Преди малко го получих.

Алън прочете листа и без малко да припадне пред тази новина: той притежаваше на сметка във „Фърст Нешънъл“ в Ню Йорк два милиона долара!

— Можех да ви ги преведа в Швейцария или на Бахамските острови, но вие предпочетохте Ню Йорк... Ще ви напомня също, че поискахте блокирана сметка. Защо блокирана, мистър Поуп? Аз ви се доверявам напълно. Вие можете веднага да разполагате със сумата.

Алън се изкашля, преди да зададе въпроса, който изгаряше устните му:

— Защо ми се доверявате, мистър Ларсен?

Шведът се усмихна доброжелателно:

— Не съм способен да определя цена на човешкия живот, мистър Поуп. Но за сметка на това знам, че нито един живот, дори и вашият, не струва осемстотин милиона долара.

Алън наведе глава и надраска подписа си.

Невъзможно бе да заспи. Хамилтън стана тихо и погледна Емили: тя бе неподвижна като статуя. Дали не бе прекалил с приспивателното? Той отиде в салона, обу един панталон и завърза вратовръзка над ризата си, ужасен от мисълта, че ще трябва да се изправи пред Нютън след провала си от последната нощ. Бе постъпил много глупаво, като се бе скарал с Поуп. Сега беше в безизходица. Нютън нямаше да се съгласи да му остави още дълго време парите, предназначени за ППИ. Той се огледа с отвращение в старинното

огледало. Изглеждаше ужасно. Този ненавременен гняв щеше да му струва положението, брака, седемдесет милиона долара. Бе прекалено късно да се мисли за някакъв резервен изход. Налагаше се да се свърже отново с Поуп и да го убеди да се включи в операцията, независимо от цената, която ще поиска. Освен това дребният служител от „Хакет“ нямаше избор. След като бе изгубил на игралната маса парите на банката, очевидно бе, че няма да успее да ги върне. Следователно бе в ръцете му. Изведнъж устата му се изпълни със слюнка: Поуп също го държеше! Достатъчно бе да разкаже това, което бяха говорили последната нощ, и той самият, Хамилтън Прайс-Линч, щеше да се окаже в абсурдно положение. Ъруин Брукър бе умрял само защото се бе опитал да го изнудва. Занапред Поуп също можеше да се опита да го изнуди. Той навлече сакото си, излезе в коридора на шестия етаж, затвори тихо вратата и слезе два етажа по-долу. Там срещна само един келнер, който носеше остатъците от нечия закуска.

Часът бе осем. Той почука на вратата на апартамента на Джон-Джон Нютън. Въпреки обзелата го паника направи физиономия на човек, който пристига с добри новини. Нютън го посрещна с ослепителна усмивка.

— Как сте? Готово ли е всичко?

— Всичко! — каза Хам Бъргър. — Трябват ми само още един-два дни, за да уточня някои подробности...

Леденият поглед на Нютън го прикова на място.

— Мистър Прайс-Линч, досега добре се справях в живота и без да притежавам основния пакет акции на „Хакет“. Вие, изглежда, имате затруднения. Ако наистина е така, моля да ме уведомите и аз веднага ще изтегля парите си.

— Но, скъпи приятелю, няма никакъв проблем!

— Още преди една седмица трябваше да ми дадете името на нашия посредник. Трябва ли да ви припомням размера на сумата, която съм ви предоставил безлихвено?

Хам Бъргър се усмихна.

— Разбирам вашето безпокойство, но поставете се на мое място. Тук съм в Кан заедно с Арнолд Хакет. Аз съм негов банкер. Положението ми е твърде деликатно и не мога да си позволя да се проваля. Трябва да обмисля всеки детайл, преди да дам началния удар. Разбирате ли ме?

— Това закъснение не беше предвидено в нашите първоначални условия. Принуден съм да ви поискам лихва за времето, през което парите ми не се използват по предназначение.

— Да не си въобразявате, че извършвам някакви краткосрочни операции с вашите пари!

— Не обичам нещата да се протакат. Ако не видя следа от ППИ във вестниците до 48 часа, се отказвам.

— Джон-Джон... — каза Хам Бъргър с медена усмивка. — Знаете много добре, че всичко ще приключи преди този срок.

— Пожелавам ви го — каза Нютън студено.

Хамилтън излезе от срещата бял като платно. Той се качи на седмия етаж по служебното стълбище и позвъни няколко пъти на вратата на апартамент 751: Алън Поуп го нямаше.

Свеж, току-що обръснат, с кокетно нахлупен каскет на главата Серж направи две крачки към Арнолд Хакет.

— Колата ви, мистър Хакет?

— Не, не, благодаря. Просто отивам на терасата.

— Келнер! — извика Серж. — Една маса на терасата за мистър Хакет.

Денят беше превъзходен. Деца се плискаха в басейна под строгите погледи на гувернантки и телохранители. Хакет се настани между две маси, заети от англичанки, които пиеха първия си утринен чай. Той бе облечен с крещящо зелена риза и кариран панталон. От много отдавна бе придобил навика да става в шест часа сутринта, дори (както се бе случило предишния ден) ако си бе легнал в четири. Той разгъна „Хералд Трибюн“, който миришеше на прясно мастило, загледа се след едно високо момиче, облечено в бял халат, което отиваше към басейна. Виктория бе заспала с мигрена. Тя щеше да стане чак около обяд. Той погледна наляво, изгледа западната фасада, преброи етажите и забеляза прозореца на Марина, който бе широко отворен. Гледката на Марина с този арабин бе предизвикала шок у него.

Дали бе прекарала нощта с арабина? В такъв случай защо арабинът да не плати сам сметката ѝ в хотела? Той се замисли за Попи, самотна и тъжна в Ню Йорк. Тя умираше от скука, когато него го

нямаше, бе му го казвала стотици пъти. А Марина, напротив, сякаш изобщо не забелязваше присъствието му. Той поръча доматиен сок и тъй като Виктория я нямаше, добави: „С една глътка водка“.

Едната от английските дами посочи вестника му и попита:

— Какви са новините днес?

Жените над тридесет години не интересуваха Арнолд. Тази беше несъмнено на седемдесет и пет.

— Лоши... — каза той. — Много лоши.

След като Ларсен напусна кораба, Алън бе заслепен от очевидната истина: вече бе богат и с неприятностите му бе свършено! Не само щеше да успее да върне парите на банката, но щяха да му останат повече от осемстотин долара на сметката във „Фърст Нешънъл“. Без да смята другите два милиона, които щеше да получи след 15 дни, както му бе обещал Онър Ларсен.

Под учудените погледи на моряците той се затича по стълбичката, скочи на кея и побягна. След като можеше да върне сумата, нямаше причина да се крие повече и можеше да уреди сметките си в „Мажестик“.

— Имате ли телекс в хотела? — попита той портиера.

— Разбира се, сър.

Той се приближи до гишетото, надраска текста и подаде листа на служителката. Телексът беше адресиран до „Фърст Нешънъл“. Той гласеше:

„Преведете на «Бъргър Тръст Лимитид» 1 170 400 долара. Алън Поуп. Хотел «Мажестик», Кан, Франция“

Чувстваше, че може да полети. Игнорира асансьора и изкачи две по две стъпалата до седмия етаж, влезе в апартамента си тичешком и набра номера на стаята на Хамилтън Прайс-Линч. Той се обади веднага.

— Алън Поуп се обажда.

— Къде сте? Трябва да говоря с вас.

— Аз също. Можете ли да дойдете в 751?

— Идвам.

Хам Бъргър влезе след 30 секунди. Преди Алън да успее да отвори уста, той разтърси здраво ръката му.

— Много съжалявам за тази нощ, наистина! Умората, нападението на хулиганите... Нервирах се, за което съжалявам.

Слисан, Алън отвърна на ръкостискането му.

— Имам добра новина за вас, мистър Прайс-Линч. Току-що ви върнах парите, които ми бяхте превели по погрешка.

— Моля?

— Вече нищо не ви дължа. „Фърст Нешънъл“ превежда в този момент на вашата банка сумата от един милион сто и седемдесет хиляди и четиристотин долара.

Хам Бъргър промени цвета си.

— Но това е невъзможно! Вие сам ми казахте, че сте загубили парите на игралната маса!

— Вярно е. Но намерих други източници. Сега сме квит. Часът е девет и тридесет, държа да ви уведомя.

— Един момент, мистър Поуп. Много съм доволен от това, което ми съобщихте. Следователно нищо не пречи да продължим разговора за сделката, която ви предложих.

— Хакет ли?

— Хакет.

— Съжалявам, мистър Прайс-Линч. Това вече не ме интересува.

— Хайде, хайде... — протестира Хам Бъргър с ослепителна усмивка. — Наговорих някои неща тази нощ, които не мислех... Това не е причина... Предложението ми все още е в сила, двадесет хиляди долара.

Точно в десет Алън трябваше да е в Жуан ле Пен за срещата си с Тери. При мисълта за това го обля гореща вълна.

— Не, уверявам ви, не искам. Не.

— Мистър Поуп, положението се промени. Вчера вие ми дължахте повече от милион. Сега казвате, че сте го върнали...

— Проверете сам.

Хам Бъргър вдигна ръката си в знак на протест.

— Вярвам ви. Сигурен съм, че сте го направили. Точно за това сега ви предлагам не двадесет хиляди долара, а тридесет хиляди.

Алън погледна часовника си. Ако по пътя имаше задръстване, щеше да закъснее за срещата.

— Благодаря ви, мистър Прайс-Линч, но дори и за сто хиляди долара няма да го направя.

— Предлагам ви ги — каза Хамилтън, ужасен от мисълта, че Алън говори съвсем сериозно.

Той знаеше, че действа неправилно, но нямаше никакъв избор. Бе му казал прекалено много.

— Сто хиляди долара в джоба ви и отмъщение срещу Хакет!

Той забеляза, че Алън го гледа внимателно, и се насили да се усмихне.

— Казахте ми тази нощ, че сте съгласен. Спомняте ли си?

— Слушайте, мистър Прайс-Линч, чакат ме.

— Разбирате, че ми е трудно да се лиша от услугите ви след това, което ви доверих. Тази афера изисква най-голяма дискретност.

— Имате моята дума... — започна Алън.

— Вие вече не я удържахте, след като ми казахте „да“ снощи и „не“ сега. При тези условия как да ви се доверя?

— Не се интересувам от Хакет и от всички ППИ, които можете да започнете срещу него — ядоса се Алън. — Сложих черта на всичко това. Моля да ме извините, но трябва да тръгвам.

Лицето на Прайс-Линч приличаше на каменна маска.

— Каква е вашата цена?

Алън го изглежда слисано.

— Повтарям ви...

— Каква е цената ви? Всеки човек си има цена и аз искам да знам вашата!

— Казах ви, че отказвам.

— Прекалено късно е, за да се отдръпнете, мистър Поуп!

— Прекалено късно ли? Какво искате да кажете?

— Няма да рискувам съществуването на банката си заради капризите на един човек, който не държи на думата си!

— Изобщо не ми пука за вашата банка, както и за Хакет! Вече забравих всичките ви глупости! Излезте!

— За последен път, колко?

Алън го блъсна, изтича в банята, взе банския си костюм и излезе, като остави Прайс-Линч на средата на хола.

— Мистър Поуп! — изрева Прайс-Линч.

Той отиде до коридора и видя силуета на Алън по стълбите. Няколко секунди стоя като парализиран: не само всичко пропадеше, но този глупак току-що бе подписал смъртната си присъда.

Невъзможно бе да стои повече с отворени очи в тъмното. Банистър запали нощната лампа. Чувстваше се виновен спрямо всички и най-вече спрямо Кристел и Алън. А действаше само за тяхно добро. Той се размърда в леглото, съжали, че часът е едва три сутринта, и реши, че повече няма да спи. Стана, отиде в кухнята и изпи голяма чаша вода. Самолетът му бе чак в седем часа. Банистър се върна с котешки стъпки в спалнята, като внимаваше да не събуди Кристел, извади куфара си от гардероба и започна да го пълни с дрехи. След като приключи, застана прав до леглото. Неподвижен. Не би искал така да се разделя с жена си, но не бе успял да я убеди, че не може точно сега да зареже Алън. Той не можеше да понася присъствието на Кристел, но сърцето му се сви при мисълта, че ще е разделен с нея няколко дена. Двадесет и пет години брак бяха изградили определени навици. Той се запита дали новият превод на пари от „Бъргър“ е също компютърна грешка. Ако отговорът бе „да“, докога щеше да продължава тази манна небесна?

Той дръпна пердетата от прозореца. Нощта бе тъмна и задушна. Самуел отиде в банята, обръсна се, взе душ, облече се, провери дали паспортът и билетът му до Ница са в джоба му. Тогава, неспособен да издържа повече на тази непоносима тишина, взе куфара си в ръка, излезе в коридора и затвори внимателно вратата. От летището щеше да се обади на Кристел за едно последно сбогом. Натисна бутона на асансьора, пълен с угризения, чийто произход не можеше да установи.

— Не може ли малко по-бързо? Закъснявам!

Шофьорът го погледна снизходително през рамото си.

— Защо е нужно да бързате? Или тя не се интересува от вас и вече е тръгнала, или ви обича и ще ви чака дори и цяла година!

С дъвките и тениската, които подчертаваха младежкия му вид, шофьорът мислеше Алън за това, на което той приличаше — студент,

който отива на първата си любовна среща. Алън въздъхна и огледа крайбрежния булевард, който рано сутринта бяха прекосили пеша със Сара. Бе предпочел да вземе такси, отколкото да се възползва от услугите на шофьора и колата си. Инстинктивно предчувстваше, че ще е грешка, ако се появи с тях пред Тери. Спомни си притеснено за пълния с омраза поглед, който Хамилтън Прайс-Линч му бе хвърлил, и благослови небето, че го е освободило от кошмара. Настояването на банкера го бе притеснило. Самият Алън не хранеше добри чувства към Арнолд Хакет, но смяташе, че е нередно личният му банкер да се опитва да го измами. Ако това бе цената на богатството, по-добре бе да си остане беден.

— На кое място в Жуан?

— Следвайте пътя покрай морето. Ще ви покажа мястото. Ще можете ли да ме почакате пет минути?

— Къде ще отидем след това?

Въпросът завари Алън неподготвен.

— Не знам. Все още не съм решил.

От часове мислеше само за срещата си с Тери и за времето, което щяха да прекарат заедно. Един цял слънчев ден. Къде да я заведе?

Чезаре ди Соньо отвори очи и се ужаси при вида на жената, легнала до него в леглото му. Не я познаваше. Забеляза, че е руса, и смъкна чаршафа надолу, за да провери дали това е естественият ѝ цвят. Оказа се така. В съзнанието му се пробудиха откъслечни спомени. Бе използвал нападението над Палм Бийч, за да се измъкне тихомълком, преди да са му представили сметката.

След това бе обиколил цял куп заведения, пълни с негови приятели, и бе пил всякакви питиета.

Явно бе срещнал много хора, щом не можеше да си спомни нито името, нито лицето на жената, която спеше до него. Къде ли я бе намерил? Побутна я леко.

— Ей!

Тя измърмори нещо неясно, обърна се на другата страна и се зави през глава с чаршафа.

Чезаре я потупа по гърба.

— Време е — каза любезно.

Гласът, който идваше изпод чаршафа, беше приятен, със сънни оттенъци.

— Време за какво?

— Казвам се Чезаре.

— Това какво ме засяга?

Той остана без дъх при тези думи.

— Искам кафе, портокалов сок, яйца с шунка — продължи гласът.

— Как е името ви?

— Марион.

— Познаваме ли се?

— Не знам. Все още не съм ви видяла.

— Моля да отбележите, че се намирате в моето легло.

— Бъдете така добър и ми поръчайте кафе.

— Слушайте — каза нетърпеливо Чезаре, — какво ще кажете да си изпиете кафето в бара? Бързам, имам среща... банята е оттатък.

— След като си изпия кафето, искам да поспя още. Изморена съм.

Той тръгна към прозореца и го отвори широко. Слънцето нахлу в стаята.

— Марион, наистина ми трябва стаята. Чакам един човек. Марион!

Той дръпна рязко чаршафите. При вида на това тяло реши, че сигурно не е скучал през нощта, ако изобщо бе успял да се възползва от него.

— Кажете ми, Марион... Вие и аз?...

Той хвана брадичката ѝ между пръстите си и я накара да го погледне. Не, наистина никога не бе я виждал преди това. Нищо не можеше да си спомни.

— Оставете ме да спя! Изморена съм!

— Само един въпрос: правихме ли любов?

Иззвъняването на телефона го накара да подскочи.

— Да?

— Чезаре?

— Аз съм.

— Познахте ли ме?

— Хамилтън Прайс-Линч!

— Да. Искам да ви помоля за една услуга.

— Слушам ви.

— Като последния път. Спомняте ли си?

Чезаре пое дълбоко дъх, помълча няколко секунди и отговори:

— Да.

— Той беше на нашата маса снощи. Любителят на картини.

Досещате ли се?

— Разбира се. Кога?

— Веднага! Настоявам за това!

— Ще се заема с тази работа. Разчитайте на мен. Ще направя всичко възможно.

Чезаре затвори телефона. Посегна да набере нов номер, когато Марион се размърда в леглото. Това, за което току-що бяха говорили с Прайс-Линч, бе толкова важно, че той съвсем бе забравил за присъствието ѝ. Взе черната муселинена рокля, позлатените обувки с високи токове, миниатюрния черен сутиен и прозрачните бикини. Нави всичко на топка, която запокити на леглото.

— Вземете си багажа и изчезвайте!

— Кафе... — изскимтя Марион, протягайки се.

Чезаре я хвана за ръката и я издърпа на пода.

— Омитай се! Имам работа!

Слисана, тя отвори очи, разтърси ръката си, която се бе ударила в рамката на леглото, и го погледна ужасена.

— Да не сте луд?

— Вън! Опитах се да ти го кажа любезно, но ти не разбираш.

— Мръсник!

Тя стана и навлече роклята си. Без да го изпуска от очи, седна на едно кресло, за да обуе обувките си.

— Ще се дооблечеш в коридора... — каза Чезаре. Хвана я за ръка, повлече я в коридора, отвори външната врата и я изтика навън.

Върна се в стаята си и вдигна телефона.

— Марко? Чезаре е... Имам един клиент за теб в „Мажестик“... Алън Поуп... Да... Днес! Веднага! Чакам.

Той остави телефона и влезе в банята. Пускайки водата, се замисли, че никога няма да разбере дали е правил любов или не с тази Марион.

24.

В порцелановата фруктиера все още имаше грейпфрут, три ябълки и два портокала. През прозореца, между боядисаните в охра покриви на къщите, се виждаше същата част от морето, проблясваща с хиляди цветове и прикрита отчасти от разцъфналия здравец на прозореца. А пред него, права в средата на стаята, Тери — в бял панталон и широка риза. Държеше книга в ръката си.

— Влезте де! Пазете си главата.

Алън се реши да направи една крачка. Затвори вратата зад себе си. Гърлото му бе свито, сякаш отново бе видял картина от детството си или лицето на някого, когото много бе обичал, а е мислил, че го е загубил.

— Идвате точно навреме. Чудех се дали няма да забравите.

Цяла буря от протест нахлу на устните му, но остана там, тъй като бе неспособен да издаде звук.

— Какво четете? — успя да каже накрая.

— Анаис Нин. „Дневникът“. Чели ли сте го?

— Не.

Тя хвърли книгата на леглото.

— Искате ли кафе?

— Не, благодаря.

— Успяхте ли да поспите?

— Малко. Но недостатъчно.

— Доста изтощителна почивка прекарвате!

Той се намръщи.

— Имам едно предложение — каза Тери. — Имам яхта. Всъщност не е моя, но приятелите на Люси днес няма да я използват. Това изкушава ли ви?

— Много.

— Имате ли бански?

— Да.

Тя напъха разни неща в сламената си кошница.

— Яхтата е в Кан, в пристанището Канто. Таксито ни чака долу.

— Да тръгваме тогава!

Слязоха по стълбите. Когато видя Тери, шофьорът на таксито намигна приятелски на Алън.

— Аз какво ви казвах?

— Връщаме се в Кан — каза студено Алън. — Пристанището Канто.

— Какво иска да каже? — попита Тери, докато колата потегляше.

— На идване ми изложи теориите си за жените и търпеливостта.

— И какво ви каза?

— Обяснявах му — намеси се шофьорът, който не изпускаше нито една дума, — че ако жените не си тръгнат веднага, са способни да чакат десет години. Прав ли съм или не, госпожице?

— Съвсем — обяви Тери.

— Наистина ли го мислите? — учуди се Алън.

— Не. Люси остана у Макдермът. Къщата им е разкошна. Човек има желание да се настани там и повече никога да не се помръдне. Ню Йорк не ви ли уморява?

— О, да!

— Каква ви е ползата да сте милионер? Нещо задържа ли ви там?

Алън си спомни за неочакваното чудо: от сега нататък бе свободен и имаше повече от осемстотин хиляди долара във „Фърст Нешънъл“.

— Не. Вече нищо не ме задържа — каза усмихнато той.

— Канто... — съобщи шофьорът.

— Как може да се намери един кораб? — попита Тери.

— Как се казва?

— Не знам.

— А името на собственика знаете ли?

— Макдермът.

— Добре. Ще попитам в капитанството.

Тръгна по кея, където бяха закотвени яхти и моторници, които караха всеки да мечтае да ги притежава.

— Нали ще ме изчакате?

Влезе, без да бърза, в една сграда, загледа профила на Тери, която разглеждаше яхтите. Не се бе осмелил да ѝ каже, че има яхта. Страхуваше се да не сбърка както с ролса, защото чувстваше, че демонстрирането на богатство ѝ е неприятно.

— Знаете ли как се казва? „Празник“! — извика шофьорът.

Той потегли отново и спря след двеста метра пред голяма моторница, оцветена в бяло с широки червени линии. Един моряк работеше нещо на палубата. Като ги видя, той скочи на кея и ги пресрещна.

— Ние сме приятели на Роналд Макдермът — каза Тери.

— Зная. Предупредиха ме. Казвам се Гуен. Очаквах ви.

Кимна с глава на Алън, който плащаше на таксиметровия шофьор.

— Благодаря! Ако имате нужда от мен... Винаги чакам пред „Мажестик“. Трябва само да попитате за Албер — каза шофьорът, въодушевен от огромния бакшиш.

С един скок Алън се озова при Тери на палубата. Тя вече бе свалила дрехите си. Гуен отвързваше въжетата, които придържаха голямата моторна лодка към кея.

— Къде искате да отидем, госпожице?

— Навътре в морето — отговори Тери.

Гуен се усмихна, седна зад командното табло и запали двигателя.

— Малкото ти мъжле на джогинг ли отиде?

Сара произнесе фразата с пренебрежителен тон. Тя поръсваше с черен пипер пържените си яйца, придружени с препечени филийки с масло. Наближаваше обяд. Закуската бе сервирана на терасата, върху маса с небесносиня покривка, под огромен чадър.

Лицето на Емили Прайс-Линч бе отчасти скрито от огромните слънчеви очила. Тя си сипа чай. Непрекъснатите нападения на дъщеря ѝ срещу нейния съпруг я дразнеха.

Не че нямаше право да го обижда — тя казваше само истината — но това бе станала единствената тема за разговор на Сара.

— Днес ще плувам в морето. Ще взема яхтата. Ти ще ходиш ли в „Бийч“?

— Имам мигрена — каза Емили. — Тази вечеря ме смаза.

— На мен ми хареса. Цяла група пънкари с мотори на благотворителната вечеря, кой град, освен Кан би могъл да предложи такъв спектакъл?

— Навсякъде има хулигани.

— Да, но благотворителните вечери напоследък намаляха. Придружи ме Алън Поуп.

— Кой? — попита разсеяно Емили. Тя играеше с бутилка от кетчуп, от която изливаше червеникавата течност в полупразната си чаша с чай, която бе отместила встрани.

— Поуп. Младият мъж, който седеше срещу теб. Би трябвало да го забележиш, той беше единственият човек на масата, чиито ръце не трепереха от старост.

— А, да, досещам се... — отговори Емили, обхождайки с поглед басейна, разположен шест етажа по-ниско. Къде можеше да е Хамилтън?

— Слушаш ли ме, майко?

— Да, да...

— Не ти ли е приятно да разговаряме?

— Много добре те чух! Поуп... Алън Поуп. И какво от това? Какво толкова специално има в него?

Сара разкъса замислено една роза, погледна снизходително майка си и каза с неутрален глас:

— Аз ще се омъжа за него.

Те бяха легнали по корем в задната част на лодката. Вятърът пробягваше по телата им. Вече бяха толкова навътре в морето, че можеха с един поглед да обхванат пейзажа от Кан до Ница, обвит в синкава мъгла. Моторната лодка пореше вълните с добра скорост, като оставяше след себе си диря от пяна във водата с цвят на индиго. Бяха заобиколили платноходките, които обикаляха около островите и задминаваха няколко подобни моторни лодки.

— Ще плуваме ли? — извика Тери, за да надвие воя на двигателя.

— Да — отговори Алън.

Тя стана и потупа Гуен по рамото. Лодката сякаш се потопи надолу, когато морякът спря двигателя. Тя продължи още няколко метра по инерция и спря. Брегът бе само една сива черта, която едва се виждаше на линията на хоризонта. Те имаха впечатлението, че са сами на света, далече от всичко.

Гуен им обърна гръб и запали цигара. Тери скочи първа във водата. Алън я видя как се отдалечава с няколко гъвкави загребвания. Той се почувства глупаво от бялото си тяло. Скочи след нея. Водата бе хладка. Остави се да потъне надолу и видя тялото на Тери, обвито в оранжева светлина и обкръжено с малки мехурчета, към които се присъединяваха и тези, които излизаха от собствените му дробове. Излезе на повърхността съвсем близо до нея. Те се заляха в смях.

— Ами ако Гуен тръгне без нас? — попита Тери.

— Надявам се, че ще ме довлечете до брега.

Тя се гмурна с главата напред. За секунда, докато потъне изцяло във водата, краката ѝ образуваха идеален прав ъгъл с водната повърхност. Там, където тя стоеше, вече нямаше нищо. За секунда Алън разбра какво значи самотата. След това усети две ръце да го хващат за краката, едва успя да си поеме въздух и потъна. Те се заиграха като две деца, плуваха един до друг, а телата им се докосваха. Никой от тях не направи нужното движение, но и никой не се отдръпна, когато устните им се докоснаха. Тери хвана ръката на Алън и я стисна леко. След това заплува към кораба. Отказа помощта на Гуен и се покатери сама на палубата.

— Гладна съм — каза тя.

Гуен направи отчаяна физиономия.

— Мистър Макдермът не ми беше дал никакви указания.

— Няма ли ресторант на острова? — попита Алън.

— Има един, но той сигурно вече е окупиран.

— Толкова по-зле — каза Тери. — Ще обядваме, като се приберем. — И добави, гледайки Алън: — Не искам да виждам други хора.

— Ако позволите... — намеси се Гуен. — Бях приготвил няколко сандвича... Можем да ги разделим... Донесъл съм също и две бутилки червено вино.

Тери и Алън се спогледаха и избухнаха в смях.

— Съгласен съм — каза Гуен, пригласяйки им.

Той отвори един шкаф в предната част на кораба и извади оттам бутилка.

— Искате ли да отидем между островите?

Когато протегна бутилката, за да им сипе, той забеляза, че и двамата протягаха чашите си като мумии, но без да осмислят това,

което правят: бяха застинали с лека усмивка на устните и погледите им се приковаваха един в друг.

Марко излезе от фоайето на „Мажестик“. Неговият клиент не беше в хотела. Той се загледа в непрекъснатия поток от лимузини, които стоварваха скъпоценния си товар от богаташи пред вратата на хотела. Чезаре ди Соньо му бе дал срок до вечерта, за да свърши работата. Какво да прави, ако клиентът не се появи дотогава? Той се приближи до Серж.

— Търся един приятел, мистър Алън Поуп. Не е в апартамента си.

— Той излезе преди малко — отговори Серж, затичвайки се, за да разтърве кучетата на две възрастни дами, които се бяха вкопчили едно в друго. След това се върна при Марко.

— Аз му поръчах такси.

— Знаете ли къде отиде?

— Попитайте отсреща на таксиметровата колонка. Той се качи при Албер.

— Благодаря.

— На вашите услуги, сър.

Кучетата отново се бяха сбили, а собственичките им пригласяха. Марко тръгна към изхода, прекоси „Кроазет“ и се обърна към шофьора на първата кола от опашката.

— Търся мистър Албер.

— Аз съм — каза Албер.

Марко му се усмихна широко.

— Днес явно имам късмет.

Той извади от джоба си банкнота от петдесет франка и я подаде на Албер.

— Портиерът ми каза, че вие сте качили един от моите приятели, Алън Поуп.

— О, да! Той беше единственият, когото взех от „Мажестик“. Току-що го оставих в пристанището Канто. Те тръгнаха навътре в морето. Голяма бяла моторна лодка с червени линии, от типа „Балието“. С много интересно име... „Празник“.

— Благодаря много! Само че как да се намери един кораб в морето?

— Къде биха могли да отидат? Несъмнено са на островите. Всички там отиват.

Марко благодари и се отдалечи. На сто метра от хотела го чакаше Саличети, седнал в открит додж с кремав цвят.

— Тръгвай за Теул. Отиваме в хангара. Бързай!

Доджът потегли рязко с изскърцване на гуми. Нямаше голямо движение. По това време цялото население на града се печеше на плажовете. Колата набра скорост, заобиколи старото пристанище и тръгна покрай морето по посока на Ла Напул. Марко запали цигара.

— На лов ли отиваме?

— Да — отговори Марко. — Ще ловим една много хубава риба.

— Посред бял ден е опасно да се ходи на лов — забеляза Саличети, като гледаше право напред.

— Е, през сезона стават толкова много нещастни случаи в морето... С всичките тези идиоти, които не могат да си управляват корабите...

— Това е съвсем вярно — съгласи се Саличети. Той се изсмя. — Винаги това съм казвал: няма нищо по-опасно от зарята и морето!

Марко изпусна дима от цигарата през ноздрите си.

— Ще се опитаме да сме по-дискретни отколкото със зарята.

Десет минути по-късно доджът спря пред желязна ограда, която спираше достъпа до частна собственост, изградена в скалата. Тя не се виждаше от пътя. Марко отвори вратата и я заключи веднага след като доджът влезе вътре. Под къщата, издълбан в скалата, бе построен хангар за лодки, чиято врата бе заключена с катинар. Марко отвори вратата. Саличети се приближи.

— Никога не съм виждал подобно чудовище!

Моторната лодка, огромната източена „Рива“, беше построена за морска контрабанда. Някоя полицейска моторница не можеше да я стигне. Цялата бе обкована с метални орнаменти. Отстрани бе оцветена в тъмносиньо, а в предния и задния край — в тъмнозелено. Дори посред бял ден беше трудно да се забележи сред морските вълни на повече от сто метра. В предната част техниците я бяха обковали със стоманен блиндаж, способен да разсече огромно дърво със скорост сто

и двадесет километра в час. На пълна мощност моторите ѝ развиваха повече от сто и петдесет километра в час.

— Качвай се — каза Марко.

Той седна на командното табло и даде контакт. Оглушителен шум изпълни подземния хангар.

— Вдигай котвата...

Саличети изпълни заповедта.

— Къде точно отиваме?

— Да се разходим около островите.

Марко подаде леко газ. Заплашителната муцуна на „Рива“ се подаде от подземната пещера.

Слънцето пробягваше по тялото на Тери. Тя беше легнала в задната част на кораба със скръстени ръце, с щастливо и спокойно изражение на лицето. Алън не можеше да откъсне очи от нея. Легнал до нея, той се колебаеше дали да повтори беглия жест, с който бе докоснал устните ѝ. Ръката на Тери бе на десет сантиметра от неговата, неподвижна. Той не се решаваше да прекоси това разстояние, за да я докосне. Заедно с Гуен, който сега четеше вестник, те бяха унищожили сандвичите с пастет, като се гмуркаха между две хапки и след това се сушаха на слънце. Тясната ивица море между островите Сент Маргъорит и Сент Оноре беше пълна с кораби и лодки, като някой булевард в час пик.

Водата беше напълно прозрачна. Осем метра по-долу се виждаше златистият пясък, обсипан с раковини и мидени черупки, около които неуморно плуваха рибки. Времето беше идеално за почивка. От съседните кораби се чуваше музика. Мир, топлина, светлина... Ръката на Алън се доближи едва забележимо до тази на Тери. Когато стигна само на милиметър, спря, колебаейки се. Мигът беше превъзходен и Алън се уплаши да не го разруши. Пулсът му се ускори значително. С върха на пръстите си той хвана ръката на Тери, която леко отговори на стискането. Ръцете им се търсеха, стискаха, изведнъж залепнаха една за друга и сякаш нищо не бе в състояние да ги раздели. Никой от тях не забеляза огромната моторница, която мина тихо едва на пет метра от тях.

— Гуен — помоли Тери, без да пуска ръката на Алън, — заведете ни да се окъпем от другата страна на острова.

Морякът изостави вестника, над който придремваше, и запали двигателя. Промъкна се внимателно между яхтите, които стояха върху спокойната вода. След като прекоси пространството между двата острова, зави наляво и даде пълна газ.

На борда на „Рива“, чиито цветове се сливаха с тези на морето, Марко сложи ръката си върху тази на Саличети.

— Изчакай пет секунди и ги последвай.

В един часа Алън все още не се бе появил в хотела. Сара позвъни в апартамента му и изчака няколко минути. Нямаше отговор. Тя тръгна към Серж, който носеше голяма превръзка на ръката.

— Серж, виждали ли сте шофьора на мистър Поуп?

— Норбер ли? Да, мис. Ето го.

— Какво ви е на ръката?

— Ухапах ме, мис.

— Жена ли?

— Куче.

— Тогава не е толкова страшно.

Тя вдигна глава и се обърна към едрия мъж.

— Вие ли сте шофьорът на мистър Поуп?

— Да, мадам.

— Мис. Виждали ли сте го тази сутрин?

— Не, мис. Очаквам нарежданията му.

— Имате ли нещо предвидено?

— Не, мис.

— Много добре, благодаря.

Тя отиде на терасата, където келнерите, обслужващи масите, си пробиваха път между кучетата на гостите, излегнали се на сянка под чадърите. Алън го нямаше. Тя обиколи басейна. От лявата страна, скрити от храстите, момичета с открити гърди закачаха самотните мъже. Сара кимна с глава на някои познати, отказа десетина покани за обяд, прекоси бара и слезе по стъпалата, след които започваше царството на Фернанда — дамата с телефона. Сара влезе в асансьора и натисна бутона за седмия етаж. Никога преди не бе действала по

подобен начин. По принцип отрязваше сухо всяко любовно обяснение. Зад тях виждаше само желанието на мъжете да се докопат до богатството ѝ. Имаше малко физически нужди. Всичко ставаше в главата ѝ. Понякога използваше някой случаен любовник, за да успокои нервите си. След това почти не се случваше да се срещне повторно с него. Между тях и нея стоеше преградата от нейните милиони долари.

Излезе на етаж и се отправи към апартамент 751. Може би той все още спеше? Почука силно.

— Няма никой, мадам. Сутринта рано оправих стаята. Господинът вече беше излязъл.

Сара се усмихна студено на камериерката и се върна по обратния път. Алън нищо не ѝ бе обещал, когато тя му бе предложила да се поразходят с яхтата. Сърцето ѝ се сви при спомена за дългата разходка предишната вечер по „Кроазет“. Тя го държеше за ръка, а нощта бе прохладна. Спомни си точно момента, когато го бе пожелала. Пристигаха пред хотела. Тя му бе предложила да изпият по едно последно питие. Той ѝ бе отговорил: „Смазан съм, Сара. Ще умра, ако не поспя няколко часа“.

В този миг приличаше на загубено дете. Тя разбра, че ще бъде той и никой друг. Бе толкова различен от всички останали! Преди малко майка ѝ я бе нарекла луда, когато бе разбрала, че не се шегува.

— Но ти дори не го познаваш!

— Той ще бъде, мамо.

— Още един жиголо, който иска само парите ти!

— Не всички са толкова порочни, колкото глупавият ти съпруг!

— Сара!

— Още днес ще поискам ръката му! Опитай се да ме спреш!

Тя слезе във фоайето и реши да хвърли един поглед към „Палм Бийч“. Алън може би беше там. Тя накара да повикат шофьора ѝ.

— За какво мислите? — попита Алън.

Тери сгуши главата си на раменете му.

— Тъкмо си мислех, че за нищо не мисля. Просто гледах небето.

— И какво виждате там?

— Няма облаци.

Алън се наведе над нея и докосна устните ѝ.

— А тук?

— Нищо не виждам. Очите ми са затворени.

Тя отново потърси устните му. Те се бяха излегнали на малък песъчлив плаж, скрит за погледите от скали. На триста метра от тях „Празник“ се полюшваше леко на вятъра. Гуен сигурно бе заспал.

— Колко е забавно, че сме тук двамата... — въздъхна Тери.

— Забавно?

Тя хвана лицето му в ръцете си и го погледна в очите.

— Вие представлявате всичко, което аз ненавиждам.

— Тоест?

— Тази показност... Системата... Външните признаци... Нищо не липсва... Ролсът, „Мажестик“, галавечерите, „Палм Бийч“, парите...

— Вие какво знаете!

Умираще от желание да ѝ каже истината, но се уплаши да свали маската си.

— Какво имате против това? — добави той.

— По принцип — нищо. Аз не съм от онези, които хвърлят бомби. И знам колко нещастни и бедни са хората под триумфалната си маска. Вие на първо място. Инстинктивно го почувствах и затова се качих в проклетата ви кола. И затова съм тук. На колко години сте?

— На тридесет.

— Интересно. Не сте чак толкова изсушен. Парите изсушават.

— Най-вече, когато ги нямаш — каза Алън.

— Говорите като човек, който има прекалено много. Човек не се радва на това, което притежава.

— А на какво тогава?

Тя покри с целувки контура на устните му.

— На това... А това не се измерва с пари. Явно сте били много беден, за да се радвате сега на това, че сте богат.

Алън отново почувства непреодолимо желание да говори, но нещо неясно го възпря.

— А вие на колко години сте?

— На двадесет и две.

— Какво искате да правите после?

— Това, което правя сега. Да ми е добре.

— Наистина ли ви е добре?

— Да.

— На мен също.

— Алън...

— Какво? — прошепна той, като вдишваше аромата на косите ѝ.

— Нищо.

Тя го прегърна през рамото и го притисна към себе си. Със затворени очи няколко пъти повтори името му.

— Алън... Алън... Алън...

Обзе го гореща вълна, в която се смесваха желанието и приливът на нежност, които не приличаха на нищо, което преди това бе изпитвал. Той започна леко да гали крака ѝ, като всеки път ръката му напредваше с няколко милиметра. Тя остана неподвижна няколко мига, след това се изправи и го погледна право в очите.

— И аз те искам, Алън, както и ти мен. Но не тук. Не така. Ще ме имаш, не се страхувай. Аз също те искам.

— Кога? — попита той задъхано.

— Тази нощ. Искаш ли?

— Да... — отговори с дрезгав глас.

Тя стана и с три нервни скока се озова в хладката вода, която сякаш я погълна. Алън я видя да се отдалечава с мощни загребвания по посока на кораба. Той на свой ред скочи във водата, потоци се изцяло, за да успокои нервите си, след това се обърна по гръб, като се опитваше да нормализира дишането си, заслепен от мисълта за Тери, от мига, от щастието, което го изпълваше.

След това се обърна по гръб и видя Тери да се качва на палубата на „Празник“. Той заплува в нейната посока, като се пазеше от подводните скали, които бяха образували във водата миниатюрни островчета. Морето беше изпъстрено с платноходки, които бяха като снежинки в лазурното море. Бе едва на двадесет метра от кораба, когато чу оглушителния шум. Той отбеляза в съзнанието си приведения силует на Тери, която оправяше косата си, Гуен, който вдигаше котвата, голямата черна скала отляво, която се подаваше едва на петдесет сантиметра над синята вода.

Видя огромната моторна лодка, чийто цвят се сливаше с този на вълните, да лети право към него с оглушителния рев на двигателите си, работещи на максимална мощност.

Откъм „Празник“ се чу викът на Тери и Алън забеляза, че Гуен размахва ръце и крещи нещо, което той не можа да разбере. За част от секундата остана парализиран от страха и оглушителния шум: от моторницата не го бяха забелязали! Той размахна ожесточено ръце, като се молеше някой да го види. Моторната лодка не се отклони нито на сантиметър от траекторията си. Алън погледна отчаяно към черната скала отляво, гмурна се, без да си поема дъх, и заплува под водата към нея. Дробовете му сякаш горяха. Тези типове бяха луди! Шумът се усили непоносимо. Алън се задущаваше. Но ако изплуваше, щяха да го прережат на две. Той стисна зъби, задави се, но единствената му мисъл бе: да оживее! Видя черния контур на скалата, залови се за нея и изплува над водата с широко отворена уста, като се опитваше да си поеме дъх. Остана няколко секунди на ръба на припадъка, после обърна глава навътре към морето: от моторницата бе останала само дирята от пяна, която изчезваше на хоризонта. Гуен, протегнал ръце, сипеше псувни. Когато Алън се удари в корпуса на „Празник“, Гуен го издърпа на борда само с едно енергично движение. Алън падна на дюшека като купчина мъртви водорасли. Тери беше преbledняла.

Марина отвори очи. Не можеше да познае нито леглото, нито стаята. Забеляза с учудване, че е облечена в бял хавлиен халат. А тя винаги спеше гола! Сви вежди и подуши ръката си предпазливо: миришеше на алкохол. Тя вдигна десния си крак и го поднесе към носа си — същата ужасна миризма. Стана, видя до леглото бялата си рокля, стъпи отгоре ѝ и се запъти към банята. Ваната бе пълна с някаква съмнителна течност с жълтеникав цвят. Тя потопи пръст в нея. Несъмнено оттук идваше миризмата на тялото ѝ. Облиза пръста си със смръщени вежди. Шампанско! Тя извади запушалката на ваната и видя как нивото на шампанското намалява. Задаваше си въпроси за това, как бе прекарала нощта. Отговорът дойде под формата на малък пакет, поставен на дъното на ваната. Тя разкъса опаковката и отвътре се показва ковчеже за скъпоценности. Вътре бе поставена великолепна гривна, обсипана със скъпоценни камъни. Под гривната имаше бележка: „На Марина, за спомен от прекрасната любовна нощ. Хадад“.

Заинтригувана, тя седна на ръба на ваната. Не можеше да си спомни абсолютно нищо!

— Видяхте ли ги тези идиоти! Всяка година стават нещастни случаи! Ще съобщя за тях! Луди! Престъпници!

От десет минути Гуен не спираше да проклина. Беше се уплашил ужасно, когато бе видял, че моторната лодка лети право към Алън.

— Това е истински скандал — подобни типове да управляват кораб!

— Те просто не ме видяха — каза Алън.

Той бе седнал на предната седалка до Гуен, с хавлиена кърпа на раменете си. Тери го бе стиснала здраво с двете си ръце.

— Ами аз точно за това ги упреквам! Но, сър, знаете ли, че има ограничение на скоростта в близост до плажовете? Помислих си, че ще ви прережат на две.

— Добре, Гуен, всичко вече свърши, нека го забравим.

— Никога! — каза възмутено морякът. — Веднага щом слезем на сушата, ще се оплача на морската полиция.

Алън побутна Тери с лакът и се усмихна.

— Можеш ли?

Той посочи с ръка чифт водни ски, чиито краища се подаваха изпод седалката.

— Да, но не сега.

— Не искаш ли?

— Неспособна съм да се задържа на краката си.

— Гуен?

— Да, сър.

— Може ли да покарам водни ски?

Гуен веднага спря двигателя.

— На ваше място бих бил прекалено разстроен.

— Напротив, това ще ме успокои.

Те бяха на около триста метра от брега, на нивото на „Карлтън“. Алън скочи във водата. Гуен му подаде ските. Той ги сложи и намигна на Тери.

— Готов съм.

Морякът разви въжето и му го подаде. Алън хвана парчето дърво, което бе завързано за края му. Със забавен двигател Гуен описа

кръг, в чийто център бе Алън, след това изправи лодката, докато въжето описа права линия. Той запита Алън с очи.

— Тръгвайте! — извика Алън.

Усети как изведнъж се повдига, намери най-устойчивото положение и се остави с наслада на великолепната сила, която го носеше над водата, вятърът биеше по лицето му. Ските му свиреха по водната повърхност, която сякаш се огъваше от тежестта на тялото му, с ритъма на леките завои, които го отдалечаваха вляво или вдясно от следата от пяна, която моторницата оставяше след себе си.

Беше започнал да кара ски много млад, когато майка му го водеше на плажа. Отбеляза с удоволствие, че тялото му нищо не бе загубило от рефлексите, въпреки многото години прекъсване. Отзад на лодката бе седнала Тери, която не го изпускаше от поглед, а лицето ѝ бе окъпано в слънчева светлина. Алън направи няколко фигури, доволен, че мускулите му действаха механично. След като се умори, той размаха ръка. Тогава Тери нададе вик, сочейки нещо зад него.

Вцепенен от ужас, Алън се обърна: едва на тридесет метра от него, дошла неизвестно откъде — огромна мощна моторница го гонеше. Инстинктивно разбра, че това е същата лодка, която се бе опитала да го разкъса на две. Предупреден от вика, Гуен видя опасността и тръгна навътре към морето с пълна газ. „Рива“ направи същата маневра, увеличи скоростта, зави леко надясно и ги задмина с ужасяваща лекота. Алън стисна зъби и се вкопчи в парчето дърво. Ако спреше, щеше да е изцяло в техни ръце. Ако продължеше, краката му нямаше да издържат. Вече летеше по водата с луда скорост. Гуен направи един почти невъзможен ляв завой. Единственият им шанс беше да стигнат до плажа. Другите като че ли чакаха само тази маневра. След широк завой те се втурнаха като тайфун към „Празник“, за да пресекат пътя на Алън. За две секунди „Рива“ стигна до него. С последни сили Алън направи отчаян завой надясно.

Като сечеше морето със стоманения си корпус, моторницата мина на три метра от него сред фонтан от пяна, от която той загуби равновесие. Тери крещеше като полудяла. Гуен караше право към брега. Моторницата в синьо-зелен цвят поднови атаката с цялата мощност на двигателите си. Този път Алън разбра, че няма да може да я избегне. Той се сви, напрегна се, изчака до последния възможен момент и скочи нагоре, над моторницата. Брегът бе едва на стотина

метра. „Рива“ се насочи навътре към морето и изчезна. Гуен спря двигателя. Алън изпусна парчето дърво и продължи по инерция към плажа, като едва успяваше да избягва главите на плувците. Хвана се за една шамандура, като напразно се опитваше да си поеме дъх, а в гърдите си усещаше нетърпима болка.

Вдигна глава. „Празник“ бе спряла на три метра от него със загасен двигател. Тери плачеше. Лицето на Гуен беше мъртвешки бледо под слънчевия загар. Той каза:

— Опитаха се да ви убият, сър.

25.

Банистър слезе от таксито, плати сметката, поиска да му донесат багажа, влезе във фоайето и се запъти към рецепцията.

— Мистър Алън Поуп?

— Ключът му е на таблото, сър. Той не се е прибрал.

— Казвам се Банистър. Самуел Банистър. Пристигам от Ню Йорк и съм негов приятел. Можете ли да ми дадете ключа му?

Администраторът се консултира с двамата си колеги.

— Не мисля, че е възможно, сър. Мистър Поуп не е дал никакви указания във връзка с това.

— Забравил е. Аз съм изморен. Ще ми дадете ли този ключ?

— Наистина съжалявам, сър...

— Казвам ви, че съм най-добрият му приятел! Добре, добре... Имате ли свободни стаи?

— Съжалявам, сър. Всичко е заето до края на август. Бихте ли изчакали в бара завръщането на мистър Поуп?

— Искам да се изкъпя! — извика Банистър.

Той умираше от жегата в самото си от туид.

Някъде бе прочел, че арогантността отличава клиентите на подобни дворци от обикновените простосмъртни.

— Е? Да или не?

— Повтарям ви, сър...

— Много добре!

С решителна крачка тръгна към един от големите фотьойли на фоайето, развърза връзките на двете си обувки, събу ги, развърза вратовръзката си, разкопча ризата си, събу чорапите, разкопча панталона си и започна да го смъква надолу. Всички, които в този момент минаваха през фоайето, се загледаха в сцената със зяпнала уста.

— Иди да намериш мистър Гоелан, бързо! — извика администраторът на един лакей, който хукна веднага.

— Кой е този? — попита Манди дьо Саран с престолено безразличие.

Дукът бе отишъл да играе голф. Тя току-що се бе върнала от покупки. Мускулите ѝ, все още твърде чувствителни след вчерашното изпитание, я наболяваха.

— Този човек претендира, че е приятел на мистър Поуп, госпожо дукесо. Но за нещастие нямаме право да му дадем неговия ключ.

Гледката на дебелия космати бедра на Банистър възбуди дукесата. Този човек бе толкова грозен, толкова обикновен и толкова безразличен към мнението на околните, че тя реши, че в най-кратък срок трябва да прави любов с него. И освен това в лицето приличаше на кон. А от години дукесата мечтаеше да бъде нападната от „кон“. Тя се приготви да се намеси, когато се появи Гоелан, следван от лакей, който носеше хавлиен халат. Лакеят облече Банистър в халата под смеховете на зрителите, които вече бяха направили значителна група. Притеснен, Гоелан се опита да преговаря, но накрая се отказа. Лакеят събра дрехите на Самуел, взе ключа на Алън от таблото и следван от Банистър, горд като римски император в хавлиения си халат, се запъти към асансьора.

Манди облиза машинално устни.

— Кой е номерът на стаята на мистър Поуп?

— 751, госпожо дукесо.

Тя взе другия асансьор, качи се до седмия етаж и срещна в коридора лакея, който си тръгваше. Вратата на апартамент 751 бе откритата. Тя я побутна.

— Здравсти...

Слисан от безупречния ѝ вид, Сами заекна:

— Ззздррравейте...

Тя дори не му остави време да се съвземе. Доближи се до него, залепи го за стената, долепи устните си до неговите, бръкна с ръка в гащите му и каза:

— Вземи ме!

— Мадам, закълнете се!

— Да, малка глупачко, заклевам се!

Алис хвана с две ръце главата си.

— Господи! Спечелихме три милиона долара!

— И ще ти се закълна за още нещо... Този път няма да успеят да ми я отнемат! Току-що купих „Ла Волиер“.

— В Кап д'Антиб?

— Спомняш ли си? Бях ти казала, че ще я притежавам един ден. Това е вече факт. Два милиона долара!

— О, мадам! Това е прекрасно! Прекрасно! Колко спокойни ще бъдем там!

— Ти заминаваш веднага! — каза Надя. — Искam всички да узнаят. Това е моят реванш! Тази вечер ще дам прием, за който дълго ще се говори! Ще покана всички на Лазурния бряг! Бети Гроун ще се пръсне от яд!

— Но, мадам, вече е прекалено късно!

— Какво говориш? Вече всичко съм уредила! Десет лакеи от хотела раздават в този момент хиляда покани! Нощ и птици! От полунощ до обяд! Ще сервираме закуската на оцелелите утре сутрин край морето, в частното ми пристанище! Десет оркестъра! Хайде, тръгвай, шофьорът те чака!

Алис се отдалечи бързо.

— Дори не ме попита от кого съм спечелила тези пари.

— От кого, мадам?

— Хадад.

— Много добре. Надявам се, че не сте го поканили.

— О, напротив. Но се съмнявам, че ще дойде. Не си ме попитала какво ще правиш в „Ла Волиер“.

— Какво ще правя там? — попита послушно Алис.

— Ще командваш операциите по пристигането. От студиото на Викторин ще донесат тонове пера, човки, нокти. Директно от Париж, в девет и половина на летището. Ограбих костюмите от три магазина. Всичко ще бъде в големия хол. Никой от гостите няма да прекрачи прага ми, ако не е маскиран като птица.

— Но, мадам, кой ще направи прическите на толкова хора?

— Александър. Той ще пристигне в Ница с последния самолет. С перата и петнадесет от асистентите си.

Плажът бе пълен с хора, които ги гледаха с интерес. Алън хвана Тери за ръката и я помъкна към спокойно местенце, зад бюфета.

— Слушай, Тери... Ще се прибереш вкъщи... Ще ти повикам такси, ще се заключиш в стаята си и няма да мърдаш оттам, докато не дойда при теб.

В големите ѝ очи все още се четеше паниката от това, което току-що бе преживяла.

— Чуваш ли ме, Тери?

— А ти какво ще правиш?

— Мисля, че знам причината за този атентат... Трябва да се уверя. Ще уредя това и веднага се връщам.

— Кога?

— Веднага щом мога. След час или два.

Страхуваше се за нея. Не трябваше повече да ги виждат заедно. За миг се бе замислил да я скрие на кораба си, но убийците може би вече бяха разбрали за съществуването му. Не му трябваше много време, за да се досети кой ги е насочил по следите му: Хамилтън Прайс-Линч. Той си спомни неясните заплахи на Хам Бъргър, когато бе отказал да участва в сделката. Обзе го яростното желание да го стисне за врата и да удря главата му в стената, докато се пръсне.

— Не мърдай оттук...

Той отиде в бара, поръча такси, върна се при нея и я прегърна. Тя трепереше.

— Не се притеснявай.

Тя се притисна до него, като не обръщаше внимание на презрителните погледи на група момчета, които се чудеха защо този толкова красив мъж си губи времето с някаква си жена.

— Обичам те, Тери... Обичам те... — прошепна той.

Той се слиса от тези думи, които бе изрекъл, без да иска: преди никому не бе ги казвал.

— Алън... Алън... — отвърна тя като ехо. — Обичам те!

— Ей, мистър! Вашето такси!

— Тръгвай — каза Алън.

Последно стискане на ръката, последен поглед... Тя тръгна по дървените стъпала, които водеха от плажа към „Кроазет“.

Алън изчака няколко секунди, слезе на свой ред по стъпалата и тръгна с тежка стъпка към „Мажестик“, със стиснати устни и свити юмруци, които издаваха едва сдържаният му бяс.

— Ключът ми! — излая той на администратора.

— Един от вашите приятели го взе, сър.

— Какво?

— Мистър Банистър, от Ню Йорк. Ние направихме всичко възможно да го спрем, но той се съблече по гащи във фоайето!

— Банистър!

Толкова много неща се бяха случили през последните часове, че той напълно бе забравил за Самуел.

— Алън, къде изчезнахте?

Сара се залепи за него и започна да му мачка ръката.

— Търсих ви навсякъде! От един часа след обяд ви чакам!

Нужно му бе огромно усилие, за да не се разкрещи.

— Извинете, Сара, имах ангажимент. Съжалявам, но трябва да се качвам...

— Ще дойда с вас!

— Невъзможно! Един приятел ме чака.

— Нека да чака. Трябва да говоря с вас.

— Сара, наистина не мога!

— Алън, много е важно!

— По-късно, Сара, опитайте се да ме разберете!

Завъртя се и затича към асансьора. Тя хукна след него. От кабината излязоха три огромни кучета, които едно момиченце държеше на каишка.

— Много е спешно, Алън! Става въпрос за моя живот, за вашия!

Той се омота в каишката, като непрекъснато се спъваше в нея, блъскан от кучетата, Сара и малкото момиче. В същото време Марина, която пристигаше от Палм Бийч, влезе във фоайето. Тя се слиса, когато позна Алън, който се бореше с поли и кучета, и без да се пита по какво чудо се е озовал тук, се затича към него. Едновременно с това Арнолд Хакет, който с часове бе гледал към прозореца ѝ, излезе от бара. Забравил възрастта си, социалното си положение и качеството си на почтен женен мъж, той се затича след нея.

В същото време кучетата влачеха момичето по мраморния под на фоайето, докато Арнолд Хакет и Марина се сблъскаха пред затварящата се врата на асансьора, който отнасяше Сара и Алън.

— Алън! Изслушайте ме!

— Не!

— Алън!

— Не, не и не! Оставете ме на мира!

— Как не! Все пак ще говоря!

Малкото момиче бе натиснало всички бутони на асансьора. Кабината спираше на всеки етаж. Алън го прокле.

— Ще се омъжа за вас, чувате ли ме?

Алън се подпря на стената.

— Какво казахте?

— Вие и аз ще се оженим!

И тъй като той не казваше нищо, тя добави:

— Мама знае.

Пети етаж.

— Сара, вие сте напълно полудели!

— Да, по вас! Не трябва да се грижите за нищо! Адвокатите ми ще изготвят договора. Ще прекараме медения си месец където пожелаете!

Шести етаж.

— Алън... Знам, че съм прекалено импулсивна... За пръв път имам желание да се омъжа...

— Отказвам!

— Ще бъде прекрасно!

— Никога!

Седми етаж. Вратите се отвориха. Тези на втория асансьор също, откъдето изскочиха Арнолд и Марина.

— Марина! Имам право на обяснение!

— О! Я млъкнете! Винаги трябва да ви се обяснява! — Тя замръзна. — Алън!

Двата асансьора се отправиха към партера, като изоставиха товара си в коридора на седмия етаж.

— Марина! — извика Алън.

— Как сте, Сара... — каза учтиво Арнолд.

— Алън, коя е тази жена? — подхвърли Сара.

— Това е Марина — каза Алън, който вече не знаеше къде да се скрие.

— Добър ден, мистър — каза студено Арнолд на Алън.

Марина се хвърли на врата на Алън и го прегърна, а от радост, че го вижда в Кан, забрави, че преди няколко дни го бе изоставила в Ню Йорк.

— Но какво правиш тук? Това е невероятно! Знаеш ли, с Хари всичко свърши!

— Алън, моля да ме представите — каза Сара с леден глас.

— Марина, това е Сара... Сара, Марина...

— Откъде я познавате? — запита подозрително Арнолд Хакет.

— Чувате ли го, Алън? — каза Марина. Тя се обърна към Хакет и каза гневно: — Щом искате да знаете — ние живеехме заедно!

— Алън, вярно ли е? — попита Сара.

— Слушайте — каза Алън, като се опитваше да надвие крясъците им. — Слушайте ме добре!

Той си пое дълбоко дъх, за да произнесе окончателните думи. Не успя. Прекалено сложно бе всичко. Хукна изведнъж по коридора и започна да тропва неистово по вратата на апартамента си.

— Алън! — извикаха едновременно Сара и Марина и хукнаха след него.

— Самуел! Отвори ми! Отвори! — извика Алън. — Аз съм!

— Никога не са се отнасяли така с мен, Алън! — проплака Сара.

— Оставете го на мира, глупачко! — намеси се Марина, дърпайки Сара за ръкава.

— Вие млъкнете! Не пипайте моя годеник!

— Марина — намеси се Арнолд на ръба на нервна криза, — моля да ми обясните...

— Оставете ме на мира, глупав старец!

Учудената физиономия на Самуел Банистър се показва зад вратата. Цялото му облекло се състоеше от слип и един чорап и приличаше на боксьор, който току-що слиза от ринга. Алън го блъсна и влезе в апартамента, следван от другите, които се опитваха да го хванат, обиждайки се един друг. Вътре се спря като закован: легнала на мокета, с разрошена коса и покрито със синини тяло, дукеса Дьо Саран му кимаше с глава със същото достойнство, с което би изслушвала васалите си, ако би седяла на трона на Франция.

— Самуел! — задави се Алън.

Банистър разпери ръце в знак на безсилие.

— Заклевам ти се в живота на Кристел, Алън... — Той посочи дукесата с пръст и отмести поглед встрани. — Тя ме изнасили!

С объркано изражение на лицето Алън закърши ръце.

— Предполагам, че познавате моя добър приятел Самуел Банистър... Сами, Марина вече си я срещал... Мистър Арнолд Хакет... Мис Сара Бъргър.

Самуел, застинал с отворена уста, приемаше всяко от имената като удар в стомаха. Алън му посочи дукесата, която спокойно обличаше роклята си.

— Дукеса Дьо Саран...

— Как сте? — заекна Самуел.

Арнолд Хакет веднага се поклони.

— Моите почитания, госпожо дукесо. Това е непростимо. Аз просто не ви видях!

Манди му подаде разсеяно ръката си, за да я целуне.

— Алън, чакам вашия отговор! — намеси се Сара.

— Какво иска тя от теб? — иронизира Марина.

— Алън, на вас говоря!

— Имам право да знам какво правехте с онзи арабин? — обади се Хакет.

— Къпах се в шампанско!

— Алън — изплака Банистър, — дали бих могъл да получа нещо за пиене? Нещо много силно...

На полуотворената врата се почука.

— Алън...

Появи се Надя Фишлер, сияеща. Като игнорира присъствието на другите, тя се доближи до Алън и го целуна по устата.

— Пак спечелих, скъпи... Ето ги твоите пари!

Тя размаха под носа му един плик. Алън протегна ръка. Надя скри плика зад гърба си.

— При едно условие... Дай ми думата си, че довечера ще дойдеш на моето парти. Ще празнуваме новата ми собственост... „Ла Волиер“! Всички сте мои гости! — обърна се тя към останалите. — Обещава ли?

— Не мога, Надя.

— Колко има в плика? — прошепна тихичко Банистър на Алън.

— Осемстотин хиляди долара! — каза триумфално Надя.

— Той ще дойде! — изкрещя Самуел.

— Искам да е много весело — продължи Надя, пъхайки плика в колана на Алън. — Нощ и птици! Ще летим! Довечера... В полунощ!

„Ла Волиер“! Кап д' Антиб!

— Излезте всички! — изрева Алън. — Вън!

Той избута твърдо Сара, която се опитваше да се задържи за него.

— И аз ли? — попита Банистър, като придържаше с една ръка слипа си.

— Колко си нервен! — разсърди се Марина.

— Доскоро виждане, скъпи... Ще публикувам съобщението... — каза Сара, тръгвайки към вратата.

Хакет се отмести, за да направи път на Манди дьо Саран, и се затича с цялата сила на късите си крака, за да настигне Марина.

Алън затвори вратата, сложи резето и се облегна на стената, като се опитваше да си поеме въздух. Загледа се в Самуел.

— Алън, какво става? Алън! Къде отиваш?

— Да убия един човек — подхвърли Алън, отмествайки го встрани.

Банистър го притисна до стената.

— Най-напред ще ми кажеш какво става в тази лудница!

— А ти какво правеше по гащи във фоайето?

— Слушай...

Алън скри лицето си в ръце.

— Барът е там... Има скоч... Сипи ми...

Самуел изпълни молбата му. С чаша в ръка, Алън се строполи на мокета и започна да разказва.

— Колко си бледа! Да не си болна?

— Добре съм, Люси.

— Не бих казала. Видя ли го?

— Прекарахме целия ден на кораба на Макдермът.

— Разкажи. Хубаво ли беше?

— Прекрасен ден — каза Тери, гледайки встрани.

— Видях момчетата от бандата. Изглежда, вчера са прекарвали чудесна вечер. Минали са през Кан и Монте Карло. Изпочупили са всичко в казината. Довечера ще ходим в „Ла Сиеста“. Ще дойдеш ли?

— Не.

— Защо?

— Алън ще дойде да ме вземе.

— Ей, май че става сериозно? Влюбена ли си?

Тери се зачете в „Дневник“ на Анаис Нин, който покриваше периода от 1947 до 1955 година.

— Влюбена ли си? — настоя Люси.

Без да изпуска книгата си, Тери пусна бучка захар в чашата с нескафе, която си бе приготвила. Започна да разбърква с лъжичката, за да се разтопи по-бързо захарта. Извън чашата. Върху шарената мушама на масата.

— Защо мислиш така? — попита тя.

Банистър пиеше шестото си уиски, а Алън — второто. С това, което му предстоеше да направи, трябваше да запази главата си бистра.

— Сипи ми още едно — каза Самуел.

— Искаш да се напиеш ли? — попита Алън.

— Не. Просто не знам какво става. Вече не мога да те позная. Имам чувството, че си станал съвсем друг човек.

— Мислиш ли, че някой може да прекара три дни на това място и да остане невинен? А в Ню Йорк си вършех дребната работа и нямаш представа какво става навън. Мислех си, че работата е просто начин да живееш по-добре. Бях просто една овца между хиляди друга. Хората ми изглеждаха честни и мили. И бедни... Никога не бях виждал отблизо как действат вълците! Въпросът тук е кой да отнеме парчето месо от устата на другия!

— Да не мислиш, че те са по-щастливи?

— Ти прекара двадесет и пет години, през които непрекъснато те тъпчеха и риташа, а накрая те изхвърлиха като мръсен парцал, и пак ми говориш за щастие! Човек има само един живот, Сами! Никой не може да го изживее вместо теб. Тази сутрин все още си мислех да нарежа всичко, да се върна в Ню Йорк, да намеря някое невзрачно местенце за хиляда и петстотин долара на месец и да продължа да живуркам като преди... Това доказва, че не съм бил по-умен от теб. След това се появи онзи тип, Ларсен. Заклевам се, Сами, че и аз не повярвах. Когато видях, че всичко е истина, разбрах, че няма нищо невъзможно!

— Може би, но аз спя спокойно.

— Защото вече си почти мъртъв. Социално, финансово, сексуално. Вземаш примирението си за добродетелност. Тази жена, с която спа в собственото ми легло, кога ти се е случвало да държиш подобна в ръцете си?

— Кристел ми стига.

— Лъжец. Просто никога не си се осмелил.

Банистър поклати притеснено глава, свали очилата си и ги изтри.

— Вярно е! Но никога не съм правил това, което ти смяташ да сториш!

— Опитаха се да ме убият, човече! Всички искат да ме прекарат. Да не си мислиш, че просто ще го преглътна!

— По дяволите! — възмути се Самуел. — Постави се на мое място. От Ню Йорк изпратих един кротък човек, когото току-що бяха уволнили, и пет дни по-късно той се е превърнал в посредник в незаконна сделка с оръжие, играе си на богаташ в един палат на Лазурния бряг, излиза с наследницата на най-голямата частна банка в Съединените щати, иска да купи фирмата, от която е уволнен, и да унищожи Бъргър! Как да не ми се завие свят от това?

— Ти ме принуди! Всичко, за което ме упрекваш, ти, ти ме накара да го направя. Да не си забравил?

— Това бяха просто думи.

— „Безработен“ просто дума ли е? Ами тялото ми в моргата на Кан? И това ли е само дума? Или може би би предпочел да организираш погребението ми с колегите от фирмата? Още отсега виждам сцената: пет минути крокодилски сълзи за бедния Алън Поуп, а след това колективно посещение на „Романо“!

— Страх ме хваща, като те слушам, Алън.

— Не трябваше да ми втълпяваш твоите собствени идеи. Хам Бъргър е мръсник! Хакет също! Искаш да не се занимавам с тях след това, което ни направиха? Няма да стане, Сами. Повече няма да правя подаръци на никого. Просто имах много добър учител!

Самуел се наклони да отговори, но Алън го прекъсна.

— Стига сме приказвали. Минаваме към дела!

Той набра нервно три цифри по телефона.

— Хамилтън Прайс-Линч? Алън Поуп е. Искам незабавно да говоря с вас. Чакам ви във фойето... Добре, идвам.

Той се обърна към Банистър.

— Спри да пиеш и не мърдай оттук.

Хам Бъргър стисна здраво слушалката.

— Какво? Какво казвате?

— Не са успели — повтори Чезаре ди Соньо.

Хамилтън хвърли поглед към вратата. Повече от всякога зависеше от Поуп. Ако не бе глупак, веднага щеше да разбере от къде идва ударът.

— Трябва да успеят!

— Моите сътрудници обмислят втори вариант.

— Дано да няма същия успех като първия!

— Правя това, което мога.

— Опитайте се да направите повече от това! Искam всичко да приключи до довечера!

Гласът му беше пълен със заплахa. Той държеше Ди Соньо в ръцете си и тази отрепка го знаеше. Но вече имаше ли значение кой кого държеше?

— Заемам се с това — каза Чезаре. — Ще се справим.

— Пожелавам ви го!

Хамилтън затвори извън себе си от ярост.

— С кого говореше?

Той подскочи и се обърна. Емили бе влязла в стаята, без той да я усети.

— Грешка...

Тя го загледа подозрително.

— Къде прекара деня?

— Търсих те. Ходих до Палм Бийч, до Канто, бях на плажа... След това се прибрах.

— Изглеждаш притеснен.

— Напротив, всичко е наред.

Тя се усмихна с лукавата си усмивка, която предвещаваше катастрофите.

— Имам неприятности със Сара. Много големи неприятности.

Всичките неприятности на Сара можеха само да радват Хамилтън. Но той сви вежди и направи угрижена физиономия.

— Не се прави на притеснен — каза презрително Емили. — Знам, че това те радва. За нещастие ти също си засегнат. Сара е решила да се омъжи за Алън Поуп.

Хамилтън побеля като платно. Телефонът иззвъня. Той не се помръдна.

— Какво чакаш? Вдигни слушалката! — заповяда Емили.

Той хвана телефона така, сякаш беше гореща ютия.

— Слушам... Да, аз съм.

Погледът му се проясни. Емили го запита с поглед.

— Кога? Къде? Добре. Слизам.

Той остави телефона и каза, без да се осмели да я погледне:

— Алън Поуп беше. Искан да ме види веднага долу.

— Аз ще отида.

— Емили, нали не говориш сериозно?

— Аз ще знам по-добре от теб какво да кажа на един жиголо! В крайна сметка Сара е моя дъщеря!

Като че ли Поуп имаше намерение да разговаря за дъщеря й! Едва сдържайки желанието си да я удари, той й се усмихна и каза спокойно:

— Хайде, Емили... Пази си достойнството. Нека аз да поема първия шок. След като го изслушам, ще решим какво да правим. Съгласна ли си?

— Не се бави — каза тя сухо.

Половината от фоайето на „Мажестик“ бе наето от бижутери, които представяха най-бляскавите си колекции в блиндираните витрини. Хам Бъргър преброи около дузина здравеняци, които лесно се различаваха от останалите по издутината на сакото си и пресиленото старание да не поглеждат никого. Ангажираха ги за целия сезон, за да бдят над тези чудеса.

Алън Поуп вече го очакваше, седнал в синьо кресло под една палма в саксия. Ако се опиташе да го убие на място, Хам Бъргър се успокояваше, че горилите няма да му позволят.

— Седнете, мистър Прайс-Линч.

Хам Бъргър седна на края на креслото, готов да побегне, ако Алън извади оръжие.

— Вашето предложение още ли е в сила?

— Да не сте си променили мнението? — попита предпазливо Прайс-Линч.

— Размислих. Чудя се дали да не ви направя тази услуга, за която ме молехте. Но не при вашите условия.

Хамилтън се отпусна леко: не ставаше въпрос за Сара, нито за атентата.

— Слушам ви.

— Вие ми предложихте сто хиляди долара. Аз искам двеста хиляди.

Сърцето на Хам Бъргър се изпълни с надежда.

— Това са много пари, мистър Поуп.

— Не е ваша работа да преценявате това.

Заплатите на „Хакет“ се разпределяха на следващия ден. Минутите бяха преброени. Хамилтън се хвърли с главата напред.

— Да предположим, че приема.

— Аз не върша сделки с предположения, мистър Прайс-Линч. Кажете ми „да“ или „не“.

Хамилтън симулира силна вътрешна борба.

— Опирайте ножа в гърлото ми... — каза той с въздишка.

— Кога ще ми преведете тези пари?

— Половината веднага щом се договорим. Втората половина след приключването на работата. Най-напред ще трябва отново да ви преведа двата милиона, които, естествено, след отказа ви тази сутрин бях изтеглил от вашата сметка.

— Естествено. В коя банка имате намерение да ми преведете моите двеста хиляди долара?

Хам Бъргър го изгледа шокирано.

— Но... в моята! В „Бъргър“!

Алън поклати твърдо глава.

— Не, не, не, мистър Прайс-Линч. Нямам никакво доверие в банка, чийто компютър прави такива грешки. Не повече и в един банкер, който предава най-добрия си клиент. Следователно ликвидирам сметката си при вас. Ще ми преведете сумата във „Фърст Нешънъл“. А сега ще ми обясните от А до Я механизма на операцията. След това ще ми кажете какво точно очаквате от мен в замяна на тези двеста хиляди долара. Слушам ви.

С ококорени от учудване очи Хам Бъргър замълча. След това скръсти ръце и започна да говори.

26.

— Е, Мъри, какво е положението?

— Всичко е наред, мистър Хакет.

— Какви са последиците от уволненията?

— Положителни, мистър Хакет. Производителността никога не е била толкова висока.

— Добре, добре... — каза Хакет. — Утре сме 28. Всичко готово ли е за заема?

— Имам среща в девет часа с Ейбъл Фишмайер, мистър Хакет. Както обикновено. Във връзка с това искам да ви съобщя, че той ми се обади вчера по повод един от нашите бивши служители, когото наскоро уволнихме...

— Ние не сме бюро справки!

Неблагодарността на Марина го бе вбесила. Нито една любезна дума, благодарност или поглед, нищо! Ако Попи беше дошла в Кан, щеше да прекарва цял ден с поглед, прикован в него, щеше да го слуша и да му се радва. Тя нямаше да хукне с този арабин.

— Няма да отговаряте на въпроси, които засягат фирмата!

— Разбира се, мистър Хакет, аз...

— Млъкнете! Фишмайер ли казахте? Сега ще си поговоря с Хам Бъргър!

— Разбира се, мистър Хакет.

— И не се съгласявайте като папагал с всичко, което ви казвам! Обичам сътрудниците ми да имат собствено мнение. Обичам да ми се противоречи, за доброто на фирмата!

— Мистър Хакет...

— Достатъчно бе да ме няма осем дни и всичко се обръща с главата надолу! Бъдете предпазлив, Мъри! Не поемайте риска да провалите ваканцията ми!

Той затвори рязко. Беше по халат, седнал на терасата пред сандвич, чиято майонеза бе започнала да се стича от топлината. Виктория бе на фризьор. Можеше добре да прекара с Марина. Погледна към нейния прозорец за стотен път. Той беше широко

отворен, а в стаята нямаше никой. Може би щеше да я срещне вечерта на приема, който даваше жената с виолетовите очи, Надя Фишлер.

Те се гледаха като двама идиоти, неспособни да разделят погледите си, неспособни да се помръднат, да проговорят. През отворения прозорец до тях достигаха крясъците на лястовичките, откъслечни думи от разговорите на хората по улицата, миризма на шафран и други подправки от съседния ресторант.

— Страхувах се, че няма да дойдеш — каза Тери.

Алън направи двете крачки, които го отделяха от нея, прегърна я нежно и зарови лице в косата ѝ.

Застанаха неподвижно, двама корабокрушенци, изоставени на малкия остров, който представляваше затворената стая. Той усещаше до тялото си контурите на гърдите ѝ, а под ръката си — нежната извивка на ханша ѝ.

— Толкова ме беше страх... — прошепна тя.

— Всичко свърши, Тери.

Той искаше да ѝ говори, да ѝ каже дребни и незначителни неща, които винаги бе смятал за глупави, когато други ги бяха произнасяли. Тя сякаш прочете мислите му.

— Кажи ми, Алън... Говори... Искam да слушам гласа ти... Искam да разбера дали усещаш същото, което усещам аз...

— Да.

— Също толкова силно?

— Да.

— Разкажи... Говори ми...

Гърлото му бе толкова свито, че не успя да изрече дума. Просто я притисна по-силно до себе си.

— Кажи ми, Алън...

— Не съм готов за това, което ми се случва.

— Az също. Страх ме е.

— Никога не съм си мислил, че точно така ще стане. Мислех, че ще скоча отгоре ти, за да те имам незабавно... А е съвсем различно...

Тя го погледна с изражение, което той никога преди това не бе виждал, свали блузата си и започна да разкопчава ризата му. Той усети хладната ѝ кожа до своята. Погали я с върха на пръстите си, а тялото

му потръпваше от желание да я запази, да я има винаги край себе си, да покрие с целувки всеки квадратен сантиметър от тялото ѝ. Взе я на ръце и я отнесе на леглото. С разширени зеници, като упоена, тя не го изпускаше от погледа си. Легнаха един до друг.

— Искам да ме гледаш — каза тя. — Искам да ме гледаш през цялото време.

Устните им се докоснаха. В странно разширените ѝ зеници той видя отражението на собственото си удоволствие, което ги отнесе на хиляди светлинни години далеч оттук, на непозната планета без време и пространство.

Какво да прави? Да разгласи във вестниците публичното предложение за изкупуване, без да е сигурен, че Поуп ще оживее, бе равносилно на самоубийство. А Ди Соньо все още не бе успял да се свърже с главорезите, които бе пуснал по следите му. Ако изчакаше още един час, операцията щеше да се провали. В тази надпревара с часовника Хамилтън реши да заложи на единствената искрица надежда, която виждаше — Поуп все още бе жив, но бе потънал вдън земя заедно с убийците, които го преследваха. Позвъни на Фишмайер, за да даде старт на операцията.

— Ейбъл! Прайс-Линч на телефона.

Той се изкашля, за да прогони от гласа си последното съмнение, и заговори със сухия си тон на авторитетен банкер.

— Много бързам, Ейбъл. Ще ви бъда признателен, ако ми спестите въпросите си. Просто ще направите това, което искам от вас. Разбрано?

— Слушам ви — каза Фишмайер.

— Много добре, записвайте. „Бъргър“ обявява ППИ.

— Срецу кого, сър?

— „Хакет“.

Тишина.

— Чувате ли ме, Ейбъл?

— Бихте ли повторили, мистър Прайс-Линч?

— Обявяваме публично предложение за изкупуване срещу „Хакет“! Да не сте оглушали!

— Но те са най-добрият ни клиент!

— Фишмайер, кариерата ви при нас бе много успешна. Моята съпруга и аз мислехме да ви включим в управителния съвет. Ако мястото не ви интересува, кажете го.

— Мистър Прайс-Линч, вие знаете много добре, че за мен най-важното е интересът на банката.

— Банката, това съм аз! Опитайте се да не го забравяте, Фишмайер.

— Добре, сър.

— На каква стойност е дългът на „Хакет“ към нас?

— Както обикновено. Около четиридесет милиона долара.

— Те от какво се състоят?

— Различни кредити, сметките на доставчиците, дългосрочни заеми... Напоследък направиха доста вложения.

— А заплатите за утре?

— Четиридесет милиона.

— Това значи, че утре вечер „Хакет“ ще ни дължи осемдесет милиона?

— Точно така. Позволете да добавя, че това е нещо съвсем обичайно.

— Благодаря за сведението, Фишмайер — изскърца Хамилтън.

— От неплатените кредити има ли някой на стойност петстотин долара?

— Много е вероятно.

— Веднага го откупете на името на Алън Поуп.

— С какви пари, мистър Прайс-Линч? — притесни се Ейбъл.

— Клиентът, от чието име действам, е депозирал сто и тридесет милиона в „Чейс Манхатън“. Преведете ги веднага в нашата банка. Сумата е предназначена за изкупуването на шест милиона и петстотин хиляди акции от всичките десет милиона, които са в обръщение. Акциите „Хакет“ струват в момента по двадесет долара едната. Следователно имате достатъчно, за да платите в брой на всички, които са решили да продават. Слушате ли ме все още?

— Да, да...

— Нещо не е наред ли, Ейбъл?

— Мистър Прайс-Линч, тази операция е невъзможна! Арнолд Хакет притежава 60 процента от акциите на собствената си фирма. Дори всички останали да продадат акциите си, което е твърде

съмнително, вашият клиент никога няма да притежава контролния пакет.

— За глупак ли ме мислите, Ейбъл?

— Мислите ли, че Хакет е достатъчно луд да продаде акциите си и да се откаже от контрола на собствената си фирма?

— Фишмайер, не търпя, когато някой от моите сътрудници ми пречи! Не сте достатъчно добре запознат с обстановката, за да мислите вместо Хакет. Но аз съм! Ще изпълните или не моите заповеди?

— Извинете, мистър Прайс-Линч.

— Ще ви продиктувам текста на обявата за ППИ. След като затворите телефона, ще наводните с нея пресата, финансовите издания, радиото, телевизията. Утре сутрин всичко трябва да се е разчуло. Записвате ли?

— Слушам ви.

Хамилтън взе листа, върху който бе нахвърлял няколко реда.

— „Банката «Бъргър Тръст Лимитид» предлага да изкупи всички акции в обръщение на «Хакет Кемикъл Инвестмънт» по цена двадесет долара акцията. Това предложение е валидно само ако числото на депозираните акции в «Бъргър Тръст Лимитид» до 3 август достигне шест милиона и петстотин хиляди.“

На повече от пет хиляди километра Хамилтън долови въздишката на Фишмайер.

— Какво да кажа на членовете на управителния съвет, мистър Прайс-Линч?

— Нищо. Оставете ги да спят. Когато се събудят, ние отдавна ще сме приключили. С кого ще се срещнете утре за заплатите?

— С Оливър Мъри.

— Сега слушайте добре какво ще му кажете.

Той започна да обяснява подробно въпреки нарастващото неодобрение на Фишмайер, който започваше да разбира тайния замисъл на операцията. Когато приключи разговора, Хамилтън бе плувнал в пот. Избърса лицето си с един шал, който Емили бе забравила на креслото. Заровете бяха хвърлени.

По принцип след любовния акт имаше нужда от усамотяване. Дори му се бе случвало да изхвърли от леглото някоя случайна

партньорка, за да си тръгне по-бързо. С Тери разбра това, което дотогава не бе подозирал: една жена можеше да се желае преди, по време на, след любовния акт, без прекъсване. Дори да няма физически контакт, просто да искаш тя да е до теб, за да я гледаш и слушаш. Нощта бе настъпила в малката стая, шумът и миризмите отвън се бяха променили, а Алън, здраво прегърнал Тери, никога не се бе чувствал толкова свободен, толкова лек. Това беше пълно съгласуване на чувствата, абсолютна хармония във всяка секунда, независимо дали изучаваше всяка част от тялото ѝ, дали я целуваше, или просто слушаше как диша.

— Тери...

— Да.

— Ще облечеш една рокля и ще дойдеш с мен.

— Къде?

— На един прием. За не повече от час. Аз обещах.

За няколко часа Мейбъл, Марина и всички останали бяха потънали в забрава. Преди нея сякаш никой друг не бе съществувал. Той осъзна със страх, че без нея или след нея също няма да има никоя друга, просто едно безжизнено пространство. Пълното ѝ отдаване, желанието ѝ да му принадлежи изцяло бе го уплашило.

— Толкова ми е добре, Алън.

— Колко е часът?

— Не знам.

— Трябва да се отбия там, преди да си е тръгнал последният гост. Хайде, ела!

— Не, ще те чакам тук. Не искам да виждам как другите те гледат.

— А аз искам да те видят. Искам да те покажа на всички. Ще се върнем много бързо. Партито е у Надя Фишлер. Тя играе. Днес ми направи голяма услуга. Дадох ѝ думата си. Ще срещнеш всякакви хора — ще бъдат облечени като птици. Не им се сърди, те просто нямат късмета да те познават. Какво друго им остава да правят?

Той усети усмивката ѝ в мрака и продължи:

— Това е една раса, която ти не познаваш. Даже срещнах няколко, които не са съвсем покварени.

С върха на пръста си тя проследи контура на устните му.

— Ще те чакам, Алън.

— Уверявам те, че ще е интересно. Нямах представа как е там.
— Тръгвай! Тръгвай бързо! Колкото по-бързо тръгнеш, толкова по-бързо ще се върнеш!
— Сърдиш ли ми се?
— Искам всички да са щастливи като мен.
— Обещавах ли, че няма да мърдаш оттук?
— Къде бих могла да отида?
— Дори няма да ставаш от леглото?!
— Не бих имала сили.

Той стана прав и погледна през прозореца. За миг му се прииска да сподели с нея плановите си. Не искаше да се разделя с нея. Никога. Щеше да ѝ разкаже всичко, когато се върне. Какво значеше един час пред цяла вечност?

Влизаше се през широко отворен дъбов портал. Четиримата пазачи се задоволяваха само да гледат внимателно посетителите, когато колите спираха за миг пред входа. Пътят се осветяваше от фенери. Основната постройка се виждаше чак след петстотин метра. Алеята се виеше между оранжерии, храсти, екзотични дървета с прекрасен аромат. Въоръжени с фенери, лакеите насочваха посетителите към паркинга, където все още можеше да се намери някое свободно местенце за паркиране. Навсякъде по алеите, които бяха потънали в мрак, проблясваха тъмните каросерии на коли.

Хадад слезе от своя кадилак.

— Останете тук, няма да се бавя — подхвърли той на шофьора си.

Веднага го обгърна музиката на десет оркестъра, идваща от различни места и разстояния, откъслечни разговори, смехове. Видя пред себе си двуметрова пуйка и реши, че гостите на Надя Фишлер се забавляват добре с неговите пари.

Три момичета го хванаха за ръката и го помъкнаха към входния салон, превърнат в съблекалня.

— Каква птица искате да бъдете?

— Сокол — каза един глас.

Хадад се обърна и видя една прекрасна райска птица с разноцветни пера: Надя! Той взе ръката ѝ и я целуна галантно.

— Поздравявам ви за превъзходния начин, по който инвестирате капиталите ми.

— Те вече не са ваши — каза студено Надя, — а мои.

— За колко време, скъпа Надя?

— Докато имам пред себе си противници, които не могат да владеят нервите си.

— Защо ме мразите толкова? Защото сте еврейка, а аз — арабин? Ръце на експерт закачиха на главата му глава на сокол.

— Това много би ви харесало, нали? Причината е просто физическа — не мога да ви понасям.

Хадад й върна усмивката.

— Мразя, когато ме харесват. Не обичам да получавам. Обичам сам да вземам.

— Елате тогава да вземете чаша шампанско.

— С удоволствие, след като не ми го давате вие.

Той прекрачи прага по петите ѝ и веднага бе обгърнат от оглушителния шум. Когато го забеляза, една дебела руса дама, маскирана като гургулица, направи уплашена физиономия и се развика:

— Господи! Сокол!

Беше два часа сутринта. Всички бяха пияни. Щъркели с чаша в ръка танцуваха с квачки, един лешояд целуваше фазан, един пеликан, заобиколен от малки пиленца, разказваше някаква забавна история, дребен папагал лежеше на дивана в косматите прегръдки на какаду, полска яребица преследваше черен лебед с викове:

— Аз съм твоята Леда! Не си отивай!

Десетки лакеи, маскирани като врабчета, се провираха между гостите. Те имаха заповед непрекъснато да носят питиета, без да има нужда гостите да отиват до многобройните бюфети, разпръснати из салона. Цяла една стена от фасадата бе заета от гигантски прозорец-врата, който се отваряше към моравата, осветена от скрити в дърветата прожектори. Тя слизаше с лек наклон към морето между два реда борове, чиито върхове се губеха високо в небето. Оркестри от чайки и папагали бяха обкръжени от други хвъркати, които танцуваха перо до перо, човка до човка. Малко встрани, зад едно лаврово дърво, някакъв паун се оправдаваше пред гарван:

— Къде да ги намеря? Всичко опитах. Те сякаш са се изпарили.

— Само ако падне и косъм от главата на Поуп!

— Но, мистър Прайс-Линч — възмути се паунът, — вие сам така заповядахте!

— Намерете ги, Чезаре! — заплаши гарванът. — Направете каквото е нужно. Отговаряте с главата си!

Паунът се обърна и хукна отново към телефона. От часове той опитваше всички номера, чрез които би могъл да се свърже с Марко и Саличети. Без резултат.

— Каква картина! Човек има желание да открие огън по тях.

— Аз стрелям само по голямата плячка — уточни Хадад с гримаса.

— Момичетата на мадам Клод?

— В моята страна не се стреля по кравите.

— В Кан репутацията ви е съвсем различна.

— Вие знаете много добре, че в Кан всичко е фалшиво.

Надя се засмя и посочи парка.

— Това също може би?

— И това, както всичко останало — отвърна Хадад. — Къщата, дърветата, статуите, птиците... Илюзия! Всичко скоро ще се стопи в нощта.

— Толкова ли ми се сърдите, че ви обрах? — иронизира Надя.

— Илюзия. Кой ви казва, че наистина сте ме обрала? Когато вие свалихте вашата петица, а аз хвърлих картите на масата, без да ги показвам, можете ли да се закълнете, че не съм имал деветка?

— Мръсник! — изкрещя Надя.

— Просто исках да ви дам шанс да продължите да вярвате в късмета си.

Той се поклонил и добави:

— Както аз вярвам в моя. Връщам се в казиното. Приятна вечер.

— Хайде, хайде... — каза жеравът, опитвайки се да извади ръката, която нахалникът бе пхнал в деколтето ѝ. — Много сте привлекателен, но не може толкова бързо!

— Просто исках да пробвам — каза Банистър.

Главата на петел застрашително се клатеше на темето му и се опитваше да падне назад. Като видя разочарованата му физиономия,

жеравът постави отново ръката му върху гърдите си.

— Обичате ли да играете?

— На какво, Карина?

— Много интересна игра... Тя е моя специалност... Ям банкноти!

— Ами?

— Да.

— Много бих искал да видя това.

— Имате ли банкноти?

Той потрепери от ноктите до гребена.

— Не у мен. Единственото, което мога да ви предложа за ядене, е кредитната ми карта от „Американ Експрес“.

Тя притисна главата си с дълга руса коса към гърдите му и каза:

— Можем да опитаме, след като се върнем в хотела.

— Да... да... Това е интересна идея.

— Здравсти, Самуел — каза радостно един бухал.

— Арнолд! Къде изчезнахте?

— Виктория искаше да види морето на лунна светлина. Женски прищевки...

— Познавате ли Карина?

Без да изпуска чашата си, Арнолд се наведе и целуна галантно ръката на жерава.

— Хакет — каза той.

Банистър подскочи: в съблекалнята момичетата маскираха Алън като гълъб.

— Карина — каза той, ставайки внезапно, — разкажете за вашата игра на Арнолд. Аз веднага се връщам.

Той се затича към Алън. Беше едва на десет метра от него, когато Сара, дошла неспойно откъде, изскочи и му пресече пътя. Тя беше маскирана като тукал^[1] с блестяща черна туника и огромна жълта човка.

— Алън! Търсих ви навсякъде! — каза тя, хващайки го за ръката. — Елате! Трябва да ви представя.

Алън погледна умолително към Самуел, като едва сдържаше смеха си: увисналият гребен на Банистър и ноктите му на боен петел, закрепени на глезените му с ластици, бяха неустойими.

— Сами, ако обичаш, кажи „кукуругу“!

— След като изгрее слънцето — каза Сара. — Не преди това, защото носи нещастие.

— Мистър Поуп.

Задъхан, гарванът хвана ръката на Алън и я разтърси, сякаш е най-скъпият му приятел.

— Гълъб! Колко е забавно!

— Самуел, мога ли да ти представя Хамилтън Прайс-Линч... Това е Самуел Банистър.

Бойният петел подскочи, но стисна ръката на Хам Бъргър. Толкова много изненади за толкова кратко време го бяха направили безчувствен. Беше готов да повярва на всичко. Ако сутринта се събудеше в леглото на Кристел, нямаше да се изненада.

— Приятно ми е, мистър Бъргър... — каза той разсеяно.

Грешката му възхити Сара.

— Бъргър ли казахте? Колко е смешно! Бъргър, това съм аз! Но можете да ми казвате Сара!

Хамилтън я погледна мрачно.

— Алън, елате с мен — повтори тя. — Майка ми скучае, маскирана като кукумявка. Тя иска да си поговори с вас.

— Току-що пристигнах, Сара. Ще поднеса комплиментите си на домакинята и ще дойда при вас.

— Идвам с вас — отсече Прайс-Линч. Бе готов да пази Алън от наемните убийци, които бяха по следите му, дори с тялото си. Операцията бе започнала и зависеше единствено от Алън. Следователно той нямаше да се отдели от него. Опасността можеше да дойде от всекиго и отвсякъде. Обзет от тикове, той се загледа в една група папагали, които си подаваха бутилка шампанско и пиеха направо от гърлото.

— Хамилтън — проплака Сара, — престанете да висите на ръката му!

Тя говореше за Алън, сякаш той вече се бе превърнал в нейна собственост. Банистър използва суматохата, за да му прошепне на ухото:

— Познай с кого станах приятел! С Хакет! А ако престанем да се правим на идиоти? Аз ще му разкажа всичко и той ще ни вземе отново на работа!

Алън го ритна злобно по крака. Изведнъж избухна голяма врява. Разхвърчаха се пера и сурови яйца — цял един селскостопански двор преследваше с диви викове група пингвини и водни рибарчета, които неистово крещяха и тичаха на всички страни.

Алън веднага се възползва от паниката. С три скока той се скри в сянката и тръгна приведен. Искаше да намери Надя, за да удържи на думата си, а след това да се върне при Тери. Обърна се няколко пъти, за да види дали някой не го следва. Спъна се в двойка кралски орли, които се любеха, извини се и продължи по пътя си. Луната проблясваше между боровите клонки. Навсякъде се виждаха прегърнати двойки, легнали на тревата. До него долиташе тихият плисък на морските вълни. Видя пред себе си една самотна райска птица с разноцветни пера.

— Надя?

— Алън!

— Аз дойдох.

Тя погледна лицето му, огряно от лунната светлина, след това хвана двете му ръце и ги стисна здраво.

— Много съм щастлива.

— Аз също. Наистина ли си купила тази къща?

— Наистина.

— Тя е... изключителна! Никога не съм виждал нещо подобно.

— Още колко много неща не си виждал!

Той се изненада от спокойния ѝ тон. Обикновено тя говореше възбудено, като че ли думите не ѝ достигаха за това, което искаше да разкаже.

— Сигурно ти е струвала цяло състояние.

— Само половината от реалната ѝ стойност. Два милиона долара. Платих в брой.

— Какво чудо!

— Искях да се предпазя от играта, да притежавам нещо, което няма да изчезне от зеленото сукно, поне за една нощ, за една цяла нощ. Но се провалих.

Алън замръзна на мястото си.

— Какво искаш да кажеш?

— Току-що я продадох.

Той усети топка в гърлото си. Тя тръгна бавно и го повлече със себе си, държейки го за ръка.

— Върнах се в казиното. За първи път забравих талисмана си.

Около тях се разхождаха прегърнати двойки птици. Нощта беше магическа, нежна и лека, всичко изглеждаше реално и сигурно. Той я прегърна през раменете.

— Хадад ме предизвика и аз загубих всичко. Вече не притежавам нищо. Нито бижута, нито кожи, нито коли, нито къща. Не бих могла да си купя дори една кутия кибрит. Събудих посред нощ хората от агенцията. Исках пари в брой, за да продължа да играя. Те купиха от мен за петстотин хиляди долара това, за което малко преди това им бях платила два милиона. Загубих ги само в едно раздаване. В тези моменти ставаш луд, разбираш ли? Хадад продължаваше да ми се подиграва. Върнах се тук. Хиляда идиоти продължаваха да пият моето вино и да ядат моята храна. Нито един не ми подаде ръка, нито един не ми даде и стотинка на заем. Те се направиха, че не ми вярват. Мислеха, че се шегувам. Голдман ми се изсмя в лицето. А толкова пъти съм му помагала! Той все още ми дължи пари! Мръсници!

Алън я прегърна.

— Надя! Колко ти трябват?

На края на моравата една каскада се вливаше в морето, до което се стигаше по стъпала, издълбани в скалата. Ниско долу, на бетонния кей, бяха закотвени кораби.

— Колко, Надя? Колко?

Тя хвана главата му с две ръце и го целуна нежно по устните.

— Нищо не ми трябва, Алън. Благодаря. Ти беше единственият.

Тя се отдръпна от него, усмихна се с горчивина в очите, разпери огромните си криле и се затича към края на моравата.

— Надя! — изкрещя Алън.

Тя се затича още по-бързо, подпомагана от наклона на пътеката, като фантастична птица, чиито крака не докосваха земята. Ужасен, Алън видя как тялото ѝ за миг се задържа във въздуха с последно потрепване на перата. Ехото донесе до него ужасния и глух звук от тялото ѝ, което се удари в бетонния кей.

[1] Южноамерикански кълвач. — Б.пр. ↑

На 28-о число от всеки месец Оливър Мъри изпълняваше един и същи ритуал. В девет часа сутринта отиваше в управлението на „Бъргър“, за да подпише документите, позволяващи на „Хакет“ да изплати заплатите на шестдесет хиляди работници и служители. Всеки път той бе приеман от Ейбъл Фишмайер, чиито елегантни костюми, висок ръст, прекрасен тен и фамилиарно отношение ненавиждаше. Срещата продължаваше около 10 минути и всеки се правеше, че е очарован от срещата си с другия. Мъри би предпочел да поддържа само професионални връзки, но Ейбъл сякаш изпитваше удоволствие да се осведомява всеки път за състоянието на черния му дроб, да говори за външния му вид, да пита за здравето на жена му. Със снизходителния тон на генерален директор, който говори с някакъв дребен служител.

— Мистър Фишмайер ви очаква, мистър Мъри... — каза секретарката с доброжелателна усмивка. — Ако обичате, последвайте ме...

Мъри запази ледената си физиономия и влезе в кабинета, който бе направен така, че да впечатлява другите: разстоянието, което трябваше да се измине до бюрото на Фишмайер, дебелината на мокета, луксът на мебелировката, барът, отрупан с луксозни бутилки, стереоуредбата — като че ли един banker има време да слуша музика.

— Радвам се да ви видя, Оливър. Как сте?

Той бе привел двата си метра над Оливър. От него лъхаше миризма на одеколон. Оливър го остави с отвращение да му стисне ръката. Използва момента, когато Фишмайер пусна ръката му, за да извади документите от чантата си. Изправил дребното си тяло, той ги постави на бюрото.

— А как е черният дроб?

— Не ме боли, мистър Фишмайер.

— Наистина ли? Би трябвало да си вземете отпуск — изглеждате ми зле. Трябва да ви поканя у дома. Играете ли голф?

— Не.

— Жалко... Жалко... Мадам Мъри добре ли е?

— Много добре, благодаря. — Той посочи документите и каза сухо: — Имам съвсем малко време. Ако обичате да подпишете.

Фишмайер заобиколи бюрото и седна на креслото си.

— Седнете, Оливър.

Мъри седна в огромен фотьойл.

— Имам лоши новини, Оливър. „Бъргър“ няма възможност да осигури кредита за заплатите ви.

Мъри скочи от креслото си.

— Моля?

Фишмайер направи доброжелателна физиономия, въпреки че усмивката бе изчезнала от лицето му.

— „Хакет“ ни дължи вече четиридесет и два милиона долара. Административният съвет реши, че дългът е значителен и не може да ви бъде отпуснат кредит без допълнителни гаранции. Съжалявам.

— Това шега ли е? — прошепна Мъри, като се опитваше да овладее нервите си. — Така работим от години. Ние сме вашият най-добър клиент!

— Повярвайте ми, ние също съжаляваме. Разбирате сам, че с дълг от четиридесет и два милиона долара ни е невъзможно да ви отпуснем нови четиридесет милиона.

— Но, мистър Фишмайер, това е невъзможно! Между нас никога не е имало противоречия! Това е смешно! Авоарите на „Хакет“ се равняват на стотици милиони долара!

— Зная. Може би сте инвестирали прекалено много? Вашият курс към разширяване на производството е несъмнено забележителен, но този път административният съвет е против.

— Клопка! — излая Мъри, клатейки застрашително пръст. — Ако това е било вашето намерение, защо сте чакали последния момент, за да ни уведомите? Поставете ни в невъзможно положение!

— „Хакет“ е много известна фирма, Оливър.

— Престанете да ме наричате Оливър!

— С вашата репутация няма да ви е трудно да намерите необходимата сума, за да изплатите дълга си.

— Осемдесет и два милиона долара за три дни, когато всеки дребен служител или кредитор може да ни осъди за неплащане на

задълженията?! Много съм ядосан! Добре ли обмислихте последиците от вашето действие?

— Нашият административен съвет...

— Да върви по дяволите! Незабавно ще информирам мистър Хакет! Ще видим какво мисли за това Хамилтън Прайс-Линч! Те са заедно във Франция. Довиждане, мистър.

Той тръгна към изхода, почервениял от гняв. Фишмайер не направи опит да го задържи.

Преди да влезе в колата, която го очакваше, Мъри погледна към вестника, който един продавач размахваше. Беше „Хералд Трибюн“. В очите му се наби огромното заглавие на първа страница: „Бъргър“ обявява публично предложение за изкупуване на акциите на „Хакет“.

От червен тенът му стана бял като платно. Той взе вестника, като дори не помисли да вземе рестото си от монетата от един долар, която бе подал на продавача.

— В „Хакет“, бързо! — подхвърли той на шофьора.

Със свит от ужас стомах той прочете текста на обявата. Тогава разбра ужасната клопка, в която ги беше вкарала „Бъргър“.

Алън отвори едното си око, огледа се наоколо, без да разбира къде се намира, и едва тогава забеляза, че беше омотан около тялото на Тери. Тя седеше на леглото и четеше любимата си книга. Той затвори очи и я притисна по-здраво.

— Колко е часът?

— Четири.

— Сутринта?

— Следобед.

Тя беше гола и хладка.

— Будна съм от часове — прошепна тя. — Не посмях да се помръдна, за да не те събудя. Така здраво ме бе стиснал.

— Не ти вярвам.

— Говореше насън, целуваше ме. Един-два пъти се опитах да стана, но ти не ме пусна.

— Тери...

— Да?

— Много ми е добре.

Тя се наведе и го целуна с върха на устните си.

— Искаш ли кафе?

— Искам теб.

— Сега ще го приготвя и се връщам.

— Всички така казват!

След самоубийството на Надя той бе останал още два часа в „Ла Волиер“. Бяха пристигнали полицаите и бяха разпитали всички свидетели на драмата. Той се върна при Тери съвсем разстроен. Тя го изслуша и успокои. Той я бе любил както никога досега — силно и нежно. След това бяха заспали един до друг, тяло до тяло, устни до устни.

— Наистина ли те стисках силно?

— Едва успявах да дишам.

— Никога преди не съм го правил.

— Аз също... — каза тя, смеейки се.

— Тери...

— Да?

Претърколи се върху нея и я целуна по устните.

— Търпелива ли си, Тери?

— Като ангел.

— Нужно е време, за да се направи дете. И после девет месеца, докато се роди.

Усети как потръпна в прегръдките му.

— На кого искаш да правиш дете?

Той промени положението си и сложи главата си върху краката ѝ.

— Искам да живея с теб.

— Три дни?

— Завинаги.

Взе лицето му в ръцете си и го погледна в очите.

— Не ми казвай такива неща.

— Защо?

— Бих могла да повярвам.

— Искаш ли?

Тя повдигна рамене.

— Тери, искаш ли?

Нов поглед. Мълчалив въпрос. И през двамата сякаш премина електрически ток.

— Да... — прошепна тя.

— Невероятно е това, което ми се случва.

— Невероятно... — повтори тя. — Защо се усмихваш?

— За част от секундата сякаш видях как изглеждаме двамата отстрани — залепени като два бонбона. Като на пощенските картички.

— Подиграваш ли ми се?

— За първи път в живота си нямам желание да съм на друго място и да правя друго нещо... Ако някой ме попита какво искам, къде искам да бъда, с кого... Ще отговоря — тук, с теб... Нямам нужда от нищо друго, разбираш ли?

Той потръпна от допира на пръстите ѝ, които го галеха по тила.

— Да.

— Имахме толкова малко време... Дори не сме си говорили като хората... Слушай, Тери. Ще бъда много зает в следващите часове. Ще приключа за около два дни... Ще ме чакаш ли?

— Ако ми обещаеш повече да не караш водни ски.

— Не, не... Ще ти обясня всичко по-късно. Става нещо изключително в моя живот, Тери!... Просто ще мина от другата страна... Богатство!

— За какво ти е?

— Не мога сега да ти обясня, но е много важно за мен...

— За какво ти е? — повтори тя.

Той се изсмя, защото не знаеше какво да отговори.

— Много е дълго за обяснение. Не можеш да разбереш...

Тя се хвърли върху него.

— Алън — прошепна тя, — няма нищо за разбиране...

— Намирам се във входното фоайе. Трябва да ви видя.

Хам Бъргър подскочи, когато позна гласа на Чезаре ди Соньо.

— Намерихте ли ги? — задъха се той, стискайки здраво слушалката.

— Да.

— Господи, благодаря ти!

Късметът му бе проработил. Поуп беше жив и той, Хамилтън Прайс-Линч, щеше да вземе в ръцете си контрола на „Бъргър“, да се отърве завинаги от жена си, да се изплюе в лицето на Сара,

отвратителната си заварена дъщеря, щеше да изгони Ейбъл Фишмайер, да се забавлява и накрая щеше да разглежда списанията си за удоволствие, а не за да задоволява една истерична съпруга, която от години не можеше да понася. Великолепна перспектива.

— Трябва да ви видя — повтори Ди Соньо.

Хамилтън се засегна от авторитетния тон на този хулиган. Беше изпълнил задължението си и сега трябваше да се махне.

— Невъзможно е сега. Ще ви се обадя по-късно. Довиждане.

— Мистър Прайс-Линч, не затваряйте. Ще се кача за пет минути при вас, и то веднага.

— Не! Жена ми е в съседната стая.

— Лъжете! Току-що я срещнах. Тя излезе с колата. Съветвам ви да ме приемете. Качвам се.

Луд от ярост, Хамилтън погледна слушалката. Чезаре си бе позволил да затвори телефона. Той запали петдесетата си цигара за деня, ритна с крак една конзола, от което го заболя, извика от яд и започна да обикаля нервно из салона. На вратата се почука.

— Да не искате всички да разберат за нашите връзки? — атакува го Хамилтън.

— Има толкова много хора в хотела... Никой не ме забеляза.

— Свързахте ли се с тях?

— Да.

— Отстранена ли е опасността?

— Да.

— Тогава какво искате?

— Трябва да им се плати.

— Това вече е направено.

— За какво говорите?

— За първата ни сделка.

— Аз говорех за втората.

Прайс-Линч повдигна въпросително вежди.

— Доколкото знам, сделката пропадна.

— Моля?

— Поуп все още е жив. Вашите съдружници се провалиха. Аз не ви дължа нищо.

Сянка премина по красивото лице на Чезаре ди Соньо.

— Мистър Прайс-Линч, вие подигравате ли ми се?

— Не ми говорете с такъв тон! — изрева Хамилтън.
— Дължите им тридесет хиляди долара.
— Не им дължа нито стотинка. Тази работа вече не ме засяга.
Чезаре го погледна презрително.
— Ще направите по-добре, ако удържите дадената дума...
— Вън! Нямате повече работа тук.
— Това последната ви дума ли е?
— Не искам никога повече да ви виждам.
— Ще ги предупредя. С тях ще се разправяте.
— Мръднете си само малкия пръст, и ще накарам да ви арестуват.
Чезаре се завъртя на пети, тръгна към вратата и каза, без да се обръща:
— Не давам и пукната пара за вашата кожа.

Алън едва бе прекосил прага на апартамента си, когато Банистър се нахвърли върху него:

— Търся те от снощи. Всички те търсят. Прайс-Линч непрекъснато звъни по телефона. Сара идва поне десет пъти. Помислих си, че ти се е случило нещо. Тъкмо се канех да звъня в полицията. Аз...

Алън мина покрай него, без да го чува, със странна усмивка на устните си и премрежен поглед — като хипнотизиран.

— Алън!

— Здравей, Сами...

Той тръгна към бара, сипа си чаша уиски, без да предложи на Самуел, и излезе на терасата. Слисан, Сами тръгна след него.

— Слушаш ли ме, Алън? Къде беше?

— Ще се женя.

Сякаш ставаше въпрос за нещо съвсем необикновено. Грозноватото лице на Банистър разцъфна в усмивка.

— Наистина ли?

— Да.

— Знаех, че ще се решиш. Чудесно! Край на неприятностите ни. Най-добрата партия в Америка! Най-богатата наследница!

— Богата ли? Тери?

— Кой?

— Тери.

— Тери ли? Коя е Тери? Говори, Алън!

Алън се облегна на парапета на терасата. Бе го обзело щастливо главозамайване. Вече всичко си идваше на мястото. Времето, което му бе дало минало и настояще, сега го бе дарило и с щастливо бъдеще. Нямаше да позволи никому да му отнеме тази перспектива.

— Чакай само да я видиш... Тя е...

Той потърси думите, с които би могъл да я опише. Но Тери не се поддаваше на описание. Той повдигна рамене и отпи глътка скоч.

— Тя с какво се занимава? — попита угрижено Самуел.

— Студентка е. Психология или философия — нещо подобно...

— Къде се запозна с нея?

— Тук, в Жуан. Пишеше ужасии по каросерията на колата ми. Тя има разкошна коса и е малко нещо бохем... нали разбираш какво искам да кажа?

— Как се казва?

— Тери.

— Питам те за фамилното ѝ име?

— Не го знам. Очите ѝ са сиви.

— Ще се жениш за хипарка, на която дори името не знаеш! — избухна Банистър.

Той се плесна с ръка по темето и повика небето на помощ.

— Той е полудял! Най-богатата наследница на Съединените щати се влачи след него, а той се влюбва в някаква анонимна беднячка! Няма да ти позволя! Обещавам ти! Имай предвид, че Сара ми се довери. Тя е луда по теб! Иска да знае всичко, което те засяга! Дори ми каза какви са ви проектите.

— Какви проекти?

— Вашата къща, самолетът ви, конете ви. Ще започнеш като главен пълномощник на банката. Аз съм назначен за шеф на службата за шкантиране.

— Моите поздравления.

— Не съм поставил все още въпроса за бъдещата ми кариера.

— Не би трябвало да представлява проблем.

— И аз така мисля. Коледа ще прекарате във вашата къща в Кейп Код.

— А?

— А Великден на Бахамските острови. По традиция всички Бъргър празнуват Великден на Бахамските остров. Сара говорила ли ти е за баба си?

— Не си спомням.

— Маргарет! Страхотна жена! На 91 години е. Тя е моралният авторитет на клана, така да се каже...

Някой почука бързо на вратата.

— Самуел!

— Това е Сара — каза Самуел. Той хукна към вратата, но Алън го хвана за дрехите.

— Слушай ме добре, Сами! Ще се скрия в банята... Ако кажеш на тази луда, че съм тук, давам ти честна дума, че никога вече няма да ме видиш.

— Не можеш да й направиш това! Тя те обича, иска те, притеснява се за теб!

— Добре ли ме разбра, Сами? Трябват ми още 48 часа, за да се измъкна от кашата, в която ти ме забърка. Искam да ме оставят на мира! Всички!

— Най-добрата партия в Съединените щати — проплака Банистър.

С един последен предупредителен поглед Алън се скри в банята и дръпна резето.

— Идвам — извика Банистър.

Той се погледна в огледалото, оправи ризата си и отиде да отвори вратата.

Арнолд Хакет отвори кутията с хапчетата за сърце и глътна две. Върна се в стаята си и легна на леглото, като напразно се опитваше да си поеме дъх. Чувстваше се като риба на сухо. Виктория бе излязла на покупки и той щеше да умре самотен... С широко отворена уста изчака да се успокоят ударите на сърцето му. Това, което току-що му бе съобщил Мъри, бе ужасяващо: „Бъргър“ отказваше кредита... „Бъргър“ обявяваше ППИ за акциите на „Хакет“. Неговите акции! Това не можеше да е вярно. Искаше му се да стане, да вземе нещо тежко, да отиде в стаята на Прайс-Линч и да му смаже главата. Този дребен

миризлив банкер си въобразяваше, че Арнолд ще се предаде? А той бе дошъл на почивка заедно с него.

Ако Мъри бе казал истината, на Хам Бъргър нямаше да му стигне цял един живот, за да плати за постъпката си. Арнолд щеше да го разори, да го изхвърли на улицата, да откупи банката му, ако трябва, но щеше да го накара да пукне. Той усети, че дишането му се нормализира. Остана неподвижен още няколко секунди, разкъсван от омраза. След това стана, излезе, прекоси няколкото метра, които го отделяха от апартамента на Прайс-Линч, и се приготви да ритне вратата, когато тя се отвори.

— Арнолд, как сте?

— Пуснете ме да мина, мръсник!

С едно бързо движение Хамилтън дръпна вратата. Тя се затвори с трясък.

— Сара се прибира... Зле ли ви е?

Арнолд го хвана яростно за ревера на сакоето.

— ППИ! Моят кредит! Говорете!

Прайс-Линч се опита да се освободи. Напразно. Хакет, както много старци, имаше желязна ръка.

— Арнолд, успокойте се. Хайде да поговорим за това в бара.

— Значи е вярно! — избухна Хакет.

Клиентите, които минаваха по коридора, наведоха притеснено очи и продължиха по пътя си.

— Моля ви, Арнолд, дръжте се достойно! Ние сме джентълмени!

— Отрепка!

— Арнолд! Всички ни слушат! Ние сме известни хора. Не предизвиквайте скандал!

Все още държейки Хам Бъргър за ревера, Арнолд го помъкна към двойната врата, която водеше към товарния асансьор.

— А публичното изкупуване на акциите, Юда, за чия сметка е? На какво се надявате? Че ще ви продам собствените си акции?

Един от етажните келнери се доближи до тях, изглежда ги с отворена уста, поколеба се и застана до асансьора, сякаш не бе забелязал нищо нередно.

— Ако обичате, господа...

Хакет, който продължаваше да държи Прайс-Линч за сакоето, се отдръпна. Келнерът започна да изважда от товарния асансьор подноси

с домати по провансалски, които нареждаше на подвижна масичка.

— Извинете ме, господа...

Като гледаше право пред себе си, той тръгна напред, тикайки количката. Акцията, която бе спряла за секунди, се поднови с нова сила.

— Каква е целта на всичко това? Искам да знам, Прайс-Линч!

— Арнолд, ще ме удушите! Не ме принуждавайте да се бия с вас.

Хакет пусна жертвата си, удари го два пъти през лицето и блъсна главата му в стената.

— Ти и на това не си способен, дребен жиголо! Мръсник! Слуга на жена си! Нямах повече смелост от един гущер! Ще те разоря, ще разруша банката ти и ще те изпратя там, откъдето идваш! В лайната!

Той взе един поднос с домати и го удари по главата. Лепкава смес заслепи Прайс-Линч и потече по снежнобелия му костюм. Вдигна ръце, за да се предпази. С две ръце Арнолд бръкна в остатъка от домати и ги размаза по лицето му. След това тръгна по коридора, като изостави Хам Бъргър като пакет мръсно бельо.

Алън предпазливо надникна през вратата.

— Тя тръгна ли си?

— Освен ако не се е скрила под леглото — каза кисело Банистър.

— Вече не те разбирам, Алън. Климатът на това място явно те е подлудил. Едва преди осем дни беше близо до самоубийство, защото си бе загубил работата. Днес имаш възможност да станеш собственик на банка и плюеш отгоре й.

Алън сложи няколко дрехи в един сак.

— Не върху банката. Върху Сара. Има разлика.

— В какво я упрекваш? Тя е очарователна!

— Вече прилича на майка си. Не искам да стана един друг Хам Бъргър.

— Къде отиваш?

— На моята яхта.

— Твоята яхта? Каква яхта?

— Тази, която ме накара да наема, глупчо! Имам нужда да помисля. Имам сметки за уреждане и ми трябва спокойствие.

— Хубава ли е яхтата?

— Великолепна!

— А аз какво да правя? Къде да отида?

— Ти ще стоиш тук.

— Защо не ме вземеш с теб на кораба?

— Защото се виждаш отдалече. А покрай теб ще забележат и мен.

— Но аз нямам възможност да остана в „Мажестик“! Видя ли какви са цените? Главозамайващи!

— Аз плащам. Откривам ти неограничен кредит. При условие, че останеш тук за прикритие. Съгласен ли си?

— Как се казва твоята яхта?

— „Виктъри-II“.

— Къде се намира?

— В старото пристанище, на кея. Предупреждавам те, че ако кажеш някому къде съм, тръгвам веднага за Антилските острови. Трябва да съм напълно свободен през следващите четиридесет и осем часа.

— Какво да казвам, ако някой пита за теб?

— Не си ме виждал, не знаеш къде съм. Заминал съм на пътешествие.

Самуел си сипа една чаша и седна на страничната облегалка на креслото, като гледаше замислено Алън. Една подобна метаморфоза за толкова малко време бе невероятна.

— Алън...

— Какво?

— Тази история за женитбата ти със студентката... Да ме уплашиш ли искаше?

— Ти ще ми бъдеш свидетел.

— Жалко... Вече се виждах като главен пълномощник на банката. Все едно че още веднъж са ме уволнили.

Алън затвори чантата си.

— Алън...

— Да?

— Ако случайно успееш в това начинание...

— И какво?

— Би ли могъл да ме вземеш като секретар?

Алън направи шокирана физиономия.

— Тебе? Ти дори едно изречение не можеш да напишеш без правописна грешка.

Оливър Мъри затвори телефона отчаян. Обявяването на публичното предложение за изкупуване бе достатъчно, за да посее паника сред борсовите среди на Ню Йорк. Чуваха се най-противоречиви мнения за здравето на гиганта, чиито основи бяха започнали да се разклащат, вече никой нямаше доверие в „Хакет“.

— Мистър Хакет е на почивка... — отговаряше Мъри на едрите акционери, които искаха сведения. Телефоните не преставаха да звънят на осемте етажа от административната служба на фирмата. Пристигаха ужасени куриери от филиалите на „Хакет“, разпръснати по цялата територия на Съединените щати. Директорите, инженерите, химиците, медицинските служби — всеки искаше да разбере с какъв сос ще бъде изяден.

За няколко часа съотношението на силите се бе променило. Големите банки, които обикновено се молеха на Хакет да приеме капиталите им, сега останаха глухи пред дискретното SOS на Мъри — никоя банка не искаше да отпусне заема. Акулите чакаха крайния резултат.

Мъри бе умолявал Арнолд Хакет да не се връща в Ню Йорк, както бе първоначалното му желание, след като разбра за предателството на „Бъргър“. Оставаха още цели два дни, за да се намерят нужните капитали и да се възстанови финансовото състояние на фирмата. Но Мъри вече бе изгубил вяра. Според него единственият начин да се избегне катастрофата бе да се накара Прайс-Линч да промени решението си. Той бе причината за всичко това. Единствен той можеше да се намеси и да спре фалита на фирмата, ако Хакет успееше да го придума. За нещастие гордостта на Хакет го принуждаваше да е упорит като магаре. Ако този път не преклонеше глава, в следващите четиридесет и осем часа фирмата щеше да фалира поради прекратяване на плащанията.

И тогава той, Оливър Мъри, можеше да си стегне куфара. Уморено вдигна слушалката и набра стотния номер за деня.

28.

— Още ли не са се сдобрили?

— Моят нищо не казва. Изобщо не споменава за това. Нищо. А твоят?

— И аз нищо не знам. А бяха такива добри приятели!

Денят беше 30 юли. Разнесена от етажния келнер, новината за скандала между Арнолд Хакет и Хамилтън Прайс-Линч бе обиколила целия град. Всички се питаха каква е причината за него. Вестниците на другия ден бяха дали отговора: на първа страница на всеки от тях бе съобщена новината за ППИ.

— Това, което твойт шеф направи на моя, все пак е гадно — продължи Ричард по адрес на Анджели ла Стреза.

Четиримата шофьори разговаряха от десет минути пред централния вход на хотела. Мненията бяха различни. За Леон Троцки, който сърбаше попарата на Лу Голдман, нямаше нищо учудващо.

— Ако знаете само какво става в киното! Голдман би окалял и собствените си деца заради някоя продукция!

— И ти го намираш за нормално? — възмути се Ричард. — Хакет е строг и досаден, вярно е. Но поне е честен.

— Ти какво знаеш за това? — подхвърли Стреза. — Хам Бъргър също има репутация, че е честен и коректен. А всъщност е най-големият лицемер, когото съм виждал. Само да знаеш какви номера ми прави, когато му искам увеличение на заплатата! Такива са законите, Ричард. Няма значение какви са методите, важно е да прекараш другия.

Денят беше превъзходен. В целия хотел царуваше оживление. Почиващите до края на юли отстъпваха място на бледите лица от началото на август. На всички етажи камериерки и лакеи тичаха от един апартамент в друг с цветя в ръцете.

— Не разбирам защо сте учудени от тази агресия — намеси се Норбер. — Тя е на базата на цялата капиталистическа система. И Арнолд Хакет, и Хамилтън Прайс-Линч са покварени до мозъка на костите си.

— Значи всички сме покварени — намеси се Серж.

— Защо пък и ние? — учуди се Норбер.

— Защото, между нас казано — продължи оживено Серж, — всички действат по един и същи начин. Я се опитай да си намериш място като чистач в кметството! Ще направиш всичко възможно, за да елиминираш приятелите си.

— Все пак не е едно и също... — измърмори Ричард.

Серж им обърна бързо гръб и козирува тържествено на дук и дукеса Дьо Саран, които отиваха в бара.

— А твоят шеф къде е? — обърна се Ричард към Норбер.

— Не съм го виждал от четиридесет и осем часа.

— Щастливец! Защо аз нямам късмета да работя за Алън Поуп! Норбер направи притеснена физиономия.

— По-добре млъкни. Неговият приятел идва.

Той направи няколко крачки към рижия мъж с конска глава.

— Колата, мистър Банистър?

— Да — каза Самуел. — Отиваме в „Бийч“.

След като бе разбрал за заплахата, Арнолд Хакет бе обърнал всичко наопаки, за да намери нужните средства. Напразно. Сякаш подчинени на висшестояща заповед, bankerите, с които се бе свързал дори от другия край на планетата, оставаха глухи за молбите му. Същите, които преди една седмица се влачеха в краката му, за да приеме техните пари.

Американското правителство се бе послушало. Държавният секретар, с когото Арнолд се свърза (стар семеен приятел!), не се впечатли от основния аргумент на Арнолд: „Ако аз фалирам, шестдесет хиляди служители ще останат без работа!“.

За няколко часа всички се бяха отдръпнали от Хакет. През това време малките гении, снабдени с дипломи, които той поддържаше чрез баснословни заплати начело на административните служби в Ню Йорк, не бяха измислили никаква подходяща алтернатива.

— А вашите конференции, Мъри, какъв е резултатът от тях?

— Търсим, мистър Хакет...

— Всички сте кретени, Мъри! Плащам ви, за да намерите!

— Мистър Хакет, умолявам ви да ме изслушате! Ако не намерим изход в следващите четири часа, всичко пропада!

Разделяха ги пет хиляди километра, но всеки от тях чуваше в слушалката забързаното дишане на другия.

— Изглежда, дребните акционери се редят на опашка пред гишетата на „Бъргър“. Мистър Хакет, тук е паника! Обсадени сме от кредитори!

— Кажете на тези мръсници да чакат! За тридесет години винаги сме им плащали навреме!

— Те се страхуват! Носят се всякакви слухове! При двадесет долара за акция всички се бият, за да продават!

— Кой държи контролния пакет? Аз имам 60 процента от всичките акции! От какво се страхувате?

Той знаеше много добре от какво, но искаше да го чуе и от устата на Мъри, за да се убеди окончателно, че няма избор.

— Мистър Хакет, ако веднага не намерим четиридесет и два милиона долара, за да платим на кредиторите, и още четиридесет за заплатите, ще фалираме.

— Откъде да намеря осемдесет и два милиона долара за няколко часа, и то в неделя!

— А ако продадете временно част от вашите акции?

— Никога!

— Стойността на акциите пада с всяка измината минута! Направете нещо, мистър Хакет!

— Всички сте некадърници! Ако се бях върнал в Ню Йорк...

— Единственият ни шанс е в Кан!

— Мъри! Ако произнесете името на Прайс-Линч, ще ви изгоня! Дори разорен, предпочитам да пукна, отколкото да го моля за помощ.

— Ако иска, все още може да спре ППИ! Моля ви, мистър Хакет, в името на фирмата, идете да поговорите с него!

— Предупредих ви, Мъри! Уволнен сте!

— Тази сутрин вече шест пъти ме уволнявахте, сър.

— Това ще бъде седмият! Достатъчно неприятности ми причинихте. Вече взимам нещата в свои ръце! Всеки да остане на мястото си, аз идвам!

Той затвори.

— Сърцето ти, Арнолд... Сърцето ти... — прошепна Виктория.

— Млъкни!

Откакто бе размазал чинията с домати по лицето на Хам Бъргър, той не бе мигнал и не бе хапвал нищо друго, освен хапчетата си за сърце. Виктория го дразнеше: тя не се отделяше от него, тайно очарована от ролята, която ѝ бе предоставена — първата роля в живота ѝ.

— Обади се на портиера. 163. Не 162, това е касата. Дай ми телефона!

Той го измъкна от ръцете ѝ и набра номера.

— Портиер? Арнолд Хакет на телефона. Искam самолет да ме чака на летището в Ница! Веднага! Добре, нека да е боинг! Да, Ню Йорк.

— Не се притеснявай толкова заради пари!

— Искат да ме унищожат! Да не искаш да им кажа благодаря!

— Вземи...

Глътна двете хапчета, които му подаде. Те не можаха да успокоят болката, която усещаше в гърдите си.

— Предупреди Ричард. Нека да докара колата.

За първи път от много години тя се осмели да го докосне: просто сложи ръка на рамото му.

— Арнолд, мислех си...

— Сега си започнала да мислиш?!

— Знаеш ли какво точно ще правиш в Ню Йорк?

Тя не отмести ръката си, въпреки опита му да се освободи. Той си пое дълбоко въздух и застана неподвижно с отнесен поглед. Мислейки. Това, което му се случваше, той десетина пъти го бе причинявал на други, като ги бе принуждавал да сведат глава. Неговото присъствие не би могло да промени нищо. Трябваше да се признае за победен. Просто бе дошъл и неговият ред. Усети на раменете си цялата тежест на изминалите години, умората на стар безпощаден борец.

Повдигна рамене и каза примирено:

— Не, Виктория. Не знам.

— Скъпи приятелю, имам чудесни новини за вас. Всичко се развива по плана. За два дена откупихме тридесет процента от акциите

на „Хакет“!

Джон-Джон Нютън направи скептична физиономия.

— Далече сте все още от контролния пакет, нали?

— Обещах ви, че Хакет ще се предаде — значи ще се предаде.

До четири часа вие ще контролирате фирмата. Той няма избор. Или ще продава, или ще загуби всичко.

— Бих искал да споделям вашия оптимизъм.

— Аз не съм оптимист, скъпи приятелю, а реалист.

— А ако предпочете да прекрати дейността на фирмата?

— Той съвсем не е луд.

— Може би ще намери финансова помощ в последната минута?

— Страхувам се, че няма да успее. Единственият му шанс съм аз. Оставям ви. Трябва да се върна в апартамента си, за да довърша и последните детайли от операцията. Тук ли ще останете?

— Няма да мърдам от апартамента си.

— Доскоро. Надявам се да ви донеса съобщението за победа по-рано от очакваното време.

Пресичайки вестибюла, той се запита как е изглеждала жената, която бе оставила там следи от своя парфюм. Отказа се да чака асансьора и изкачи леко трите етажа, които го отделяха от апартамента му. В салона телефонът звънеше.

— Слушам...

Той с облекчение позна гласа на Алън Поуп.

— Зелена улица — каза кратко Хам Бъргър.

— Добре — отвърна Алън. — Отивам.

Арнолд все още размишляваше, когато Виктория се показва от вестибюла. Той дори не бе забелязал, че тя е излязла.

— Арнолд, ще приемеш ли мистър Поуп?

— Кой?

— Алън Поуп. Той вечеря с нас в Палм Бийч. Казва, че има важна информация във връзка с фирмата ти. Защо не поговориш с него? Сега ще го доведе.

Ричард седеше зад волана на ролса. Самолетът чакаше в Ница. В Ню Йорк цареше паника. Десет минути след като взе решението си, Арнолд все още не се бе помръднал от креслото. През отворения

прозорец до него достигаха виковете на децата, които се плискаха в басейна. Вратата на салона изскърца. Виктория се отмести, за да направи път на Алън.

— Добър ден, мистър Хакет.

Със смръщени вежди Арнолд изглежда момчето, което стоеше пред него. Не изглеждаше на повече от тридесет години. Обзе го съжаление, че не е на неговата възраст. Без да става, той кимна с глава.

— Заминавам. Имате тридесет секунди. Слушам ви.

Алън се усмихна любезно.

— Току-що научих какво ви се е случило, мистър Хакет.

Арнолд поклати нетърпеливо глава.

— Каква е вашата информация?

— Мога веднага да уредя вашия проблем — изтърси Алън.

Сякаш четиридесететажна сграда се стовари на главата му: или този тип бе луд, или бе провокатор.

— Какво разбирате под уреждане?

— Да платя вашия дълг от четиридесет и два милиона долара, мистър Хакет.

— Кой ви даде цифрата? — излая Хакет.

— И последният борсов агент е в течение.

Хакет го погледна арогантно.

— Имате ли четиридесет и два милиона долара?

— Ако ги нямах, мислите ли, че щях да дойда при вас?

Арнолд бе обзет от надежда.

— И какво искате в замяна?

— Вашият контролен пакет — каза студено Алън.

— Още като ви видях да влизате, разбрах, че сте луд!

— Бъдещето ще покаже, мистър Хакет. Готов съм да платя задълженията ви, ако ми отстъпите вашите шест милиона акции.

— Имате ли още сто и двадесет милиона долара? — иронизира Хакет.

— В настоящата ситуация би било прекалено глупаво да се плащат по двадесет долара за акция. Акциите „Хакет“ парят! Хората се бият, за да продават, а не да купуват.

— Смятате ли, че съм достатъчно глупав, за да ликвидирам умишлено фирмата?

— Не. Но мисля, че сте достатъчно интелигентен, за да разберете, че след четири часа вече нищо няма да можете да продадете. Ще фалирате, мистър Хакет. Като се има предвид краткият срок, аз ви правя съвсем разумно предложение. Срещу вашите шест милиона акции ви предлагам седемдесет милиона долара.

Хакет си помисли, че ако той бе на мястото на Поуп, щеше да започне с тридесет или четиридесет милиона, за да се спре на петдесет.

— Предложението ви е смешно! Неприемливо!

— Изборът е ваш — каза Алън.

По категоричния му тон Арнолд разбра, че думите му са окончателни.

— Седнете, мистър Поуп... — каза той.

Облечена само със сламената си шапка и черните ръкавици както обикновено, Марина си миеше зъбите над ваната. Как бе могла да прекара толкова време в Ню Йорк, след като на земята имаше място като Кан? Тя изплакна устата си, върна се в стаята и загледа многобройните букети с рози, които бяха натрупани там. Запита се как успяват почитателите ѝ да узнаят адреса ѝ.

Реши да направи няколко лицеви опори, но се отказа, защото бе прекалено горещо. Техниката винаги бе една и съща. Първо цветя, след това покана по телефона. Но Халил бдеше. Той идваше да я вземе преди вечеря, за да я заведе в апартамента на принца. Няколко пъти на ден, за да я контролира или просто от каприз, Хадад ѝ изпращаше подаръци — диамант, гривна или перлена огърлица.

Марина го намираше за забавен. Тя не се интересуваше от пари и бижута, но оценяваше вниманието. Мъжете, които бе познавала досега — като се изключи Алън — никога не се бяха отнасяли с нея толкова деликатно. Попи нямаше да повярва.

Тя се приготви да легне, когато някой почука на вратата. Отиде да отвори и замръзна от удивление.

— Господи! Какво ви е?

— Мистър Поуп, поздравявам ви!

Хам Бъргър запали третата си цигара за две минути. Той дръпна няколко пъти и я загаси в пепелника, като се опитваше да овладее нервните си тикове. До последната секунда бе споделял страха на Нютън: Хакет щеше да се откаже да продаде акциите си.

— Как премина срещата, мистър Поуп?

— Съвсем просто — каза Алън. — Арнолд Хакет разбра веднага къде е интересът му.

— Той заплаши ли ви? Обиди ли ви?

— Съвсем не. Та нали аз носех решението на проблема му!

Прайс-Линч го изглежда бързо, за да разбере дали фразата има скрит смисъл. Лицето на Алън бе непроницаемо.

— Използвахте ли, за да го принудите, кредита, който бях откупил на ваше име?

— Не стана нужда.

— Имате ли писменото му съгласие?

— Разбира се, мистър Прайс-Линч.

Той го извади от чантата, поставена на масата. Хамилтън го грабна набързо. Ръцете му трепереха, когато го поднесе до очите си. Алън отиде до бара, извади чаши, лед и бутилка.

— Искате ли?

— Не, не, благодаря. Дадохте ли му неговия чек?

— Мислите ли, че без чек щеше да подпише документа? Той се обади най-напред в Ню Йорк, за да се увери, че сумата е блокирана на моята сметка до сключването на сделката. Апропо, моят чек?

— Моля?

— Чекът ми. Стоте хиляди долара.

Той прибра небрежно от масата листа, на който Хакет бе подписал, че му отстъпва своите шест милиона акции срещу седемдесет милиона долара.

— Ето го — каза Хам Бъргър. — Приготвен е.

Алън провери грижливо датата, цифрата и подписа.

— А остатъкът?

— Както се уговорихме. Веднага, след като се върнете от Ню Йорк. Кога заминавате?

— Веднага. Един боинг ме чака в Ница. Ще получите фактурата всеки момент.

— Какво?

— Позволих си да я напиша на ваше име. Нямам намерение аз да плащам разносните по пътуването. Самият Арнолд Хакет бе поискал самолета. Вие имате късмет!

— Колко? — задави се Прайс-Линч.

— Откъде да знам? Ще видите, когато пристигне фактурата. Предполагам, че вече сте дали инструкции да бъдат платени дълговете?

— Не се бъркайте в моите работи! Просто се задоволете да правите това, което искам от вас. След колко часа ще се върнете?

— Седемнадесет... Осемнадесет... Ще отида само до вашата банка и веднага след това се връщам. Мисля, че всичко ще е наред. Сега ме извинете... Трябва да си приготвя багажа...

Прайс-Линч го погледна подозрително.

— Постарайте се да не правите грешки, мистър Поуп.

— Ще се опитам — каза Алън с безразличен тон.

След като Прайс-Линч си тръгна, той изпи питието си на малки глътки, като се опитваше да се концентрира. Отиде на терасата и погледна надолу. Седем етажа по-ниско забеляза Норбер, седнал зад волана на ролса пред главния вход. Алън се погледна в огледалото, намигна си окуражително и прошепна:

— Сега или никога! Кураж!

Той се сети за Банистър и тръгна към фойето на хотела.

— Алън!

Сара. Човек би повярвал, че от четиридесет и осем часа дебне във фойето, за да го хване рано или късно. Той се прокле, че е извикал колата пред централния вход.

— Съжалявам, Сара. Самолетът ме чака.

Тя се ококори.

— Къде отивате?

— Ще пътувам.

— С жена ли? От два дни не съм мигнала!

— Вземете приспивателно.

— Алън, трябва да знам!

Той направи две крачки встрани и използва нахлуването на група деца и гувернантки, за да скочи в ролса.

— Тръгвайте, Норбер! Тръгвайте!

Колата потегли. След като стигнаха до „Кроазет“, Алън се обърна и погледна назад: Сара тичаше след тях.

— Минете през Жуан, Норбер. Трябва да оставя нещо там.

— Добре, сър. Но се страхувам, че ще има задръстване.

— Ще видим.

Той освободи кукичката, която блокираше масичката от махагон, взе химикалка и написа на един лист:

„Трябва да замина. Ще дойда при теб след около двадесет часа. Чакай ме. Обичам те.

Алън.“

Той сложи писмото в плик, адресира го до Тери, сложи касетка в стереоуредбата, облегна се назад и започна да мисли за нея. А и за какво друго би могъл да мисли? След като се бе запознал с нея, всичко, което преди му се бе струвало важно, бе започнало да му изглежда незначително. Каквото и да правеше, където и да отидеше, сивите очи на Тери заставаха между него и всички останали.

Тя беше отговорът на всички въпроси.

— Жуан, сър...

Той показва пътя на Норбер, остави го да задмине ресторанта и го спря на ъгъла на уличката.

— Пазете се от пиците и шоколадовия сладолед, Норбер. Децата от квартала са същински терористи.

— Ще остана в колата, сър.

Алън се върна назад, мина през вратата и изкачи трите етажа. Спря пред вратата на Тери. Тя бе заминала някъде с Люси, при английските си приятели. Той не можа да устои на желанието все пак да почука. Никой не отвори. Закачи писмото на вратата с помощта на едно кабарче, останало там незнайно откога, изпрати му въздушна целувка и слезе обратно долу.

Ханс, който се бе скрил на горния етаж, след като бе чул стъпките му, изчака, докато се увери, че Алън няма да се появи отново, и слезе на третия етаж. Видя писмото, взе го, отвори го. Прочете съдържанието му и разкъса листа на хиляди парченца.

Арнолд Хакет стоеше пред вратата, остарял и неузнаваем.

— Болен ли сте, Арнолд?

Марина прочете в погледа му такава молба, че се разчувства.

— Влезте, Арнолд.

Тя го заведе до леглото, където той седна тежко, все още незабелязал, че е гола.

— Какво се е случило с вас?

Той поклати глава и се опита да се усмихне.

— Имах нужда да поговоря с вас, Марина... Ще ми позволите ли да остана за малко?

— Но, разбира се!

Тя го потупа по главата. В крайна сметка на него дължеше присъствието си тук.

— Разкажете ми...

Вече с нищо не приличаше на упорития старец, пред когото бе затваряла вратата си предишните дни. Дишането му бе неравно, накъсано, шумно.

— Нещо с жена ви ли?

— Не, не...

— Тогава какво? Разкажете ми.

Той замълча, за да намери подходящите думи, ухапа устни и каза на един дъх:

— Току-що продадох „Хакет“.

Марина го погледна учудено.

— И заради това ли сте в такова състояние?

— Чувствам се така, сякаш съм загубил детето си.

Тя сложи нежно ръка на раменете му.

— Но, Арнолд... Това е много добре за вас... Вече сте достатъчно стар... Все някой ден трябва да се спрете. Цял живот сте работили, сега е време да си починете.

— Не, не мога да си почина. Прекараха ме, разбирате ли. От много години аз прекарвах другите, аз бях най-силният. Принудиха ме и аз отстъпих. От това ме боли сърцето.

— Разориха ли ви?

— Да.

— И нищо ли не ви остава? — попита тя с искрено съжаление.

— Съвсем малко.
— Колко?
— Продадох всичко за седемдесет милиона долара!
— Господи! Но това е огромна сума!
— Огромна! — възмути се той. — Моят пакет акции струва двеста милиона долара!
— Двеста или седемдесет, това какво променя?
— Загубих си фирмата! Оставам сам! Като сирак!
— Остава ви вашата съпруга.
— Ние почти не разговаряме от петдесет години. Вече нямам никаква цел в живота.
— Какво ви пречи да основате други фирми? Със седемдесет милиона долара вие бихте могли да откупите „Дженеръл Мотърс“.
— Пречупиха ме, Марина. По-лошо, отколкото ако бях безработен.
— От това не се умира. Имам един приятел, когото уволниха от „Хакет“...
Тя млъкна изведнъж, слисана. За първи път бе направила връзката между фирмата „Хакет“, в която Алън работеше, и Арнолд Хакет, нещастния влюбен, който търсеше утеха при нея. Хакет и Арнолд Хакет, това беше „Хакет“!
— Колко странно! Значи вие сте „Хакет“?
— Не го ли знаете?
— Не!
— „Хакет“, това съм аз — увери я Хакет. — Всъщност... бях аз.
— Вие сте голям мръсник! Уволнявате хората! Познавате ли Алън Поуп?
Хакет потрепери, сякаш бе седнал върху горещ котлон.
— Поуп?!
— Поуп какво ви беше сторил? Нямаше по-любезен човек от него. Имаше добри отзиви за работата му. Той се оказа на улицата, уволнен без причина!
— В кой отдел работеше? — попита механично Хакет.
— В счетоводството.
— В Ню Йорк ли?
— Да, в Ню Йорк. Той беше мой приятел.

— Можете ли да ми дадете нещо за пиене, Марина? Само малко вода...

Тя се запъти към банята. Арнолд лапна едно от хапчетата си за сърце и се загледа в небето.

Върна се, заобиколи леглото и сложи чашата на нощното шкафче.

— Ние живеехме заедно. За нещастие аз тръгнах с Хари. А той беше такъв егоист! Като се изключат картините му, отнасяше се с всички като с кучета. Дори и с мен.

Легна на леглото до Арнолд, който продължаваше да седи в същото положение, с гръб към нея. Тя се засрами, че го упреква, когато той споделя с нея мъката си. Погали го нежно по врата.

— Просто вашето време е отминало, Арнолд... Това не е болка за умирање... Вие не сте първият, на когото се случва подобно нещо. Трябва да се направи място на младите.

Тя засили машинално натиска на ръката си върху врата му. Усети съвсем ясно потрепването му и се уплаши, че е преминала границата между приятелския разговор и сексуалното желание. Отдръпна ръката си от страх той да не скочи върху нея, за да ѝ покаже, че въпреки възрастта си... Той не се помръдна.

— Купете си кораб... Играйте на голф... За времето, което ви остава да живеете, правете само неща, които ви харесват. Не съм ли права?... Арнолд!

Той замълча. Успокоена, тя го хвана за рамото.

— Арнолд?

Хвана го по-здраво. Той се наклони леко настрани.

— Не, Арнолд, не... Стойте мирен.

Опита се да го отблъсне. Той се строполи върху нея с широко отворени очи и неподвижно лице. Мъртъв. Тя извика.

29.

Пристигайки с колата в центъра на града, Алън усети напрежението с цялата му сила. Въздухът, жегата, ритъмът на Ню Йорк сякаш го блъснаха в лицето... Град, който му беше близък и който той не можеше да познае. Беше следобедът на 30 юли. Бе го напуснал на 25-и. Пет дни бяха достатъчни, за да поберат в себе си напрежението на един петдесетгодишен живот. Пет дни любов, смърт и сила. Просто историята следваше естествения си ход. Вече бе прекалено късно, за да бъде отново невинен.

— Изчакайте ме... След като се върна, тръгваме обратно към летището.

Погледна замислено фасадата на банката. Преди сто години, на 23 юли, треперещ от страх, той бе осребрил зад тези стени първия си чек за петстотин долара. Изкачи осемте стъпала, прекоси салона и тръгна направо към борсовата служба, където напиреха дребните акционери, за да продадат акциите си от „Хакет“ за двадесет долара едната. Той се обърна към един мъж, който насочваше движението.

— Мистър Фишмайер ме чака. Казвам се Алън Поуп.

След 30 секунди влезе в луксозния кабинет на главния пълномощник на „Бъргър“. Ейбъл Фишмайер го посрещна с протегната ръка.

— Фишмайер, приятно ми е.

— Поуп, радвам се.

След като приключи този увод, Алън извади от чантата си документа, с който Арнолд Хакет му отстъпваше своите шест милиона акции.

— Мистър Фишмайер, ето шест милиона акции от фирмата „Хакет“. Предлагам ви ги във връзка с вашето публично предложение за изкупуване.

Пълномощникът прочете внимателно документа и започна да го върти между пръстите си.

— Много добре, мистър Поуп... Много добре.

— Тези акции представляват сумата сто и двадесет милиона долара. От тях аз дължа седемдесет милиона на вашата банка. Моля да ми напишете чек за разликата, или за петдесет милиона долара.

— Ще изпие ли едно питие, мистър Поуп?

— Съжалявам, самолетът ми ме чака. Трябва да се връщам.

— Във Франция ли?

— Мога ли да получа чека си, ако обичате?

— Естествено — каза Фишмайер засегнато.

Той отключи едно чекмедже на бюрото си и извади оттам синьо правоъгълно парче хартия.

— Бихте ли проверили...

Алън взе чека спокойно. Той беше на негово име. С цифри и думи бе изписана екстравагантната сума от петдесет милиона долара, потвърдена от подписите на Ейбъл Фишмайер и другите двама пълномощници.

Ейбъл го погледна студено. Алън разбра, че той е узнал с кого точно разговаря.

— Довиждане, сър — каза Алън.

— Довиждане, сър — отговори Фишмайер.

Този път не стиснаха ръцете си.

След като се настани в самолета, Алън закопча колана си, поиска от стюардесата чаша шампанско и запали цигара. Бе единственият пътник на борда на боинга. Тази мисъл го накара да се усмихне. Пилотът запали двигателите. Самолетът се насочи към пистата за излитане. Алън се облегна назад, затвори очи и започна да мечтае за Тери.

Тя може би не беше от класата на Манди дьо Саран, но на него му харесваше. Закръглените ѝ форми, широката ѝ усмивка, двете трапчинки на брадичката ѝ под каската от черни коси бяха покорили Банистър.

— Къде сте се научили да говорите английски, Кларис?

— В Лондон. Бях гувернантка при една двойка търговци на картини.

— Имаха ли много деца?

Кларис се изхили.

— Те бяха двама мъже.

— Отдавна ли работите в Палм Бийч?

— От един месец. До края на сезона. Просто така по-бързо минава времето. Вкъщи ми е скучно. Моят съпруг е англичанин.

Тя обходи с поглед луксозната обстановка в апартамента.

— А вие с какво се занимавате, мистър Банистър?

— Имам фирма за фармацевтични продукти — излъга хладнокръвно Самуел. — В Ню Йорк. Искате ли нещо за пиене?

— Засега не. Дълго ли ще останете в Кан?

Все още не бяха стигнали до клетвите, но перспективата беше добра. Самуел я бе забелязал в тоалетните на Палм Бийч. Тя бе седнала на един стол, четеше „Вог“ и слушаше разсеяно подрънкването на монетите, които клиентите пускаха в купичката ѝ. Отсъствието на добре познатия звук я бе смутило, когато Банистър бе излязъл от мястото, на което тя беше върховна пазителка. Той отговори на мълчаливия ѝ въпрос, показвайки с пръст банкнотата от десет франка, която бе сложил в купичката. Те се усмихнаха един на друг. Големите страсти често се раждат от подобни инциденти. Прие без колебание да изпие едно питие в неговия апартамент.

— Настанете се удобно, Кларис...

Тя имаше върху себе си само една лека памучна рокля с дълбоко деколте, от което се виждаше основата на гърдите ѝ. Самуел се изкашля и отвърна поглед. Като се изключи дукесата, която се бе нахвърлила върху него, за 25 години брак той не бе имал никаква любовна авантюра. Кристел бе заглушила всяка подобна мисъл у него. Обзет от неясен срам, той прибра в едно чекмедже портфейла си, който винаги носеше до сърцето си и който съдържаше, скрита между две кредитни карти, снимката на жена му.

— Много красиво име е Кларис...

— Намирате ли?

Седяха един срещу друг в два фотьойла. Той се опита отчаяно да си припомни някогашните жестове и думи, които позволяваха да се премине от неудобния стол в мекото легло. Дясната му ръка тежеше сто тона. Със свито гърло я повдигна и я доближи до ръката на Кларис. След като се доближи едва на десет сантиметра, на вратата се почука. Хармонията бе нарушена, трябваше да започва всичко отначало.

Той стана вбесен и отиде да отвори. Пред вратата стоеше младо момиче с пепеляворуса коса и сиви очи, с протрити дънки и широка мъжка риза.

— О, извинете... — каза тя. — Изглежда, съм сгрешила. Казаха ми, че един от моите приятели е отседнал в този апартамент...

— Кой приятел?

— Алън Поуп.

— Това наистина е неговият апартамент... — каза Самуел.

— Казвам се Тери.

Значи в нея се бе влюбил Алън!

— Той не е тук... — каза недружелюбно Банистър.

— Знаете ли кога ще се върне?

— Замина. Аз съм негов приятел. Банистър.

— Ще го видите ли скоро?

— Ще се върне, но не зная кога.

— Бихте ли могли да му предадете едно писмо?

Тя подаде писмото. Самуел го пое предпазливо с два пръста.

— Много е важно... — прошепна тя.

— Можете да разчитате на мен — каза Банистър. — Ще му го предам веднага щом го видя.

— Кажете му, че се налага да замина. Всичко съм обяснила в писмото... Кажете му също...

— Да? Какво още да му кажа?

Загриза устни.

— Нищо. Това го пише в писмото. Благодаря.

Тя кимна с глава и тръгна по коридора. Банистър затвори вратата, болен от ярост при мисълта, че Алън е избрал толкова незначително момиче, когато Сара Бъргър разстила пред краката му червения килим на богатството си. За щастие Сами бдеше! Той разкъса писмото на парченца, хвърли го в тоалетната и пусна водата.

След това се върна в стаята, където Кларис го очакваше.

Ролсът се отдели от „Кроазет“ и зави надясно по алеята пред „Мажестик“. Веднага след излитането от Ню Йорк Алън бе заспал в самолета, за да се събуди чак в Ница след кацането.

— Ще имате ли нужда от мен тази вечер? — попита Норбер.

— Не мисля. Ако искате свободна вечер, няма проблеми.

— Благодаря ви, сър, с удоволствие.

— Любовна среща ли, Норбер?

— Събрание на моята партия, сър.

Алън се усмихна, но усмивката замръзна на лицето му.

— Ускорете! Не спирайте пред главния вход! Минете от задната страна на хотела!

Ужасен, той бе видял Сара, седнала на стол, да разговаря със Серж пред главния вход.

— Норбер, дали момичето в зелена рокля, което разговаря със Серж, ме видя?

Норбер погледна в огледалото.

— Не мисля, сър. Мис Бъргър продължава да говори...

— Благодаря. Спрете тук.

Той скочи от колата, заобиколи хотела, тръгна по една уличка, паралелна на крайбрежния булевард, и се вмъкна в „Мажестик“ през служебния вход. С изключителни предпазни мерки се доближи до рецепцията.

— 751, ако обичате.

— Ключа ви го няма, сър. Мистър Банистър сигурно е горе.

Той влезе в асансьора и се озова срещу Марина, която се бе приготвила да слиза.

— Алън!

Лицето ѝ бе обляно в сълзи.

— Това е ужасно, Алън! Той умря в ръцете ми!

— Хадад ли?

— Хакет!

— Хакет е мъртъв?

Плачът ѝ се усили.

— Окончателно. В моята стая. Господи, на какво приличам! — мрънкаше тя.

Алън я хвана за раменете и я разтърси здраво.

— Марина! Какво си му направила? Марина!

Над главата на Марина той видя Сара, която влизаше в хотела. Той дръпна Марина в асансьора и натисна бутона за седмия етаж.

— Искам да слеза — каза една дама в червено, която държеше черен пудел в ръце.

Алън я забеляза чак когато тя проговори. Изглеждаше много възмутена.

— Лежах си на леглото — продължи Марина. — Галех го по главата... Той току-що бе продал завода си, не трябва да му се сърдиш... Ей, трябва да ти кажа! Хакет, това беше „Хакет“!

— Знам... — каза Алън. — Знам.

— Веднага ме върнете на третия етаж! — заповяда дамата.

— Само да слезем на седмия... — извини се Алън.

Черният пудел изръмжа заплашително.

— Само докато му дам вода и легна до него, и той умря! — добави Марина.

— Но от какво умря?

— Спиране на сърцето. Ако знаеш колко ме притесниха! За да не разхождат тялото му по коридорите, го оставиха в моята стая... А мен ме преместиха на шестия етаж... Загубиха ми синята пола!... Вече нищо не си е на мястото!

Вратата се отвори на етажа.

— Марина, хайде да се видим по-късно и тогава ще ми обясниш всичко.

— Ти ще ми обясниш! Какво правиш в Кан?

Преди Алън да успее да излезе, автоматичните врати се затвориха. Дамата се опита да натисне копчето за третия етаж. Кучето се отскубна от нея и започна яростно да лае. Дамата се опита да го вземе отново в ръцете си.

— Върнах се при теб в Ню Йорк. Напуснах Хари. Бедният Арнолд! Но нямаше вода и аз си тръгнах...

— Къде се запозна с Арнолд Хакет?

— Внимавайте! Кучето ми! — извика дамата. — Жан-Пол, тук! Сकोчи!

Тя протягаше напразно двете си ръце, за да прегърне Жан-Пол.

— У Попи — каза Марина. — Ти познаваш ли Попи?

— Не.

Кабината спря на партера. Вратата се отвори и пуделът побягна. Дамата се опита да тръгне след него, но се блъсна в Марина.

— Алън! — извика Сара. — Алън!

Алън натисна яростно бутона на седмия етаж. Асансьорът потегли отново нагоре.

— Искам да сляза! — изрева дамата. — Жан-Пол!

— Ей, вие, червената! Не можете ли да внимавате? — възмути се Марина. — Смачкахте ми краката!

— Аз съм приятелка на мистър Гоелан — едва не се задуши дамата. — Ще протестирам! От двадесет години съм клиентка на този хотел! Ако се случи нещастие с кучето ми...

— Коя е Попи, Марина?

— Приятелката на Питър.

— Тя какво общо имаше с Арнолд Хакет?

— Не знам. След като си тръгнах от теб, го срещнах у тях. Той ме покани тук. Да ти кажа честно... — Със смръщени вежди тя се обърна към дамата и довърши фразата си: — ... старците ме ужасяват!

Асансьорът спря на етаж.

— Заради мен ли казвате това? — възмути се дамата.

— Да! — извика Марина. — Мразя също и кучетата!

Алън се измъкна през вратата, преди караницата да се е превърнала в скандал. Изтича до апартамента си и позвъни на вратата.

— Кой е? — прогърмя гласът на Банистър.

— Аз съм! Отвори!

— Алън?

— Ще отвориш ли, или да разбия вратата?

Чу се шум от превъртане на ключ... Показа се главата на Банистър. Алън го побутна навътре и забеляза, че е по слип.

— Пак ли?

— Не съм сам — призна Самуел неохотно.

Алън го погледна сърдито.

— Дукесата ли?

— Дамата от тоалетната в Палм Бийч. Моля те да бъдеш дискретен, Алън. Тя е омъжена.

— Заведи я обратно в нейната тоалетна. Салонът ми трябва веднага.

— Алън, тъкмо бяхме започнали...

— Вън!

Алън влезе в банята.

— След като изляза оттук, ако все още не сте си тръгнали, ще ви изхвърля през прозореца. А що се отнася до теб — чакам те след един час. Ще имам да ти разкажа някои неща.

Той затвори вратата зад себе си, пусна студената вода и избухна в луд нервен смях. Изсуши се и се върна във вестибюла. Мястото бе свободно. Навлече набързо дрехите си, написа няколко изречения в един бележник и се обади на Хамилтън Прайс-Линч.

— Току-що пристигнах. Можете ли да дойдете при мен?

Той се задълбочи в това, което току-що бе написал. Когато на вратата се позвъни, прибра листа в джоба си.

— Добре ли пътувахте, мистър Поуп? — заинтересува се Хам Бъргър, влизайки в салона.

— Чудесно, благодаря.

— Всичко добре ли мина?

— Напълно.

— Току-що говорих с Фишмайер. Бихте ли ми показали неговия чек?

— Ето го — каза Алън. — А моят?

— Ето го — отвърна Прайс-Линч.

Те размениха чековете. Алън прибра своя в джоба си, след като провери цифрата, сто хиляди долара.

— Точно ли е всичко, мистър Поуп?

— Да.

— В такъв случай — каза Прайс-Линч, връщайки му чека от петдесет милиона, издаден на името на Поуп от Ейбъл Фишмайер — сега остава само да го осребрите в някоя банка в Женева, която аз ще ви укажа.

Алън му обърна гръб и потупа разсеяно няколко от бутилките на бара. Вторият чек отиде при първия в джоба му.

— Чувате ли ме, мистър Поуп?

— Чувам ви.

— Вие ще го осребрите в...

— Няма да го осребря — прекъсна го Алън.

— Моля?

— Този чек е на мое име. Имам намерение да го осребря за моя сметка.

Прайс-Линч подскочи.

— Предполагам, че се шегувате.

— Съвсем не — каза Алън с леден глас. — Вие искахте да ме измамите. Използвахте ме, за да прикриете професионална измама,

която щеше да ви донесе петдесет милиона долара за сметка на един клиент, когото предадохте.

— Мислите ли, че можете да ме шантажирате? — попита презрително Хам Бъргър.

— Хакет ви имаше доверие. Това стана причина за смъртта му.

— Всички знаеха, че той е болен от сърце!

— Вашата постъпка е недостойна. Направо съм шокиран.

— Колко искате? — изскърца Хамилтън.

— На първо място бих искал да поговорим, за да разберете за какво точно става дума.

— По-точно!

— Това, което ми направи впечатление първия път, когато споменахте за вашата операция по ППИ, бе, че тя неминуемо е обречена на провал. Дори ако бяхте успели да изкупите всички акции в обръщение, щяхте да притежавате само 40 процента. Недостатъчни, за да контролирате „Хакет“. За да успеете, бяха необходими две условия. Първо — да намерите начин да принудите Хакет да продаде контролния си пакет. Вие сте негов banker, достатъчно беше да спрете кредита му, за да го накарате да преклони глава. Второ — нужен ви беше трети човек с чисти ръце, който да откупи акциите му на минимална цена: аз! Бях идеалният посредник, мистър Прайс-Линч, най-вече след това, което ми се случи!

— Давам ви последен шанс, Поуп! Запазете си вашите двеста хиляди, върнете ми моите петдесет милиона и изчезвайте.

Алън го погледна иронично.

— Някои думи носят нещастие, мистър Прайс-Линч. Например думата „изчезвам“. Ако не изчезнах още при първия си отказ, вината за това съвсем не беше ваша...

Хам Бъргър потрепери.

— Какво искате да кажете?

— Нищо — каза Алън, без да го изпуска от поглед. — Абсолютно нищо. Разбрахме ли се?

— Съвсем не!

Алън забеляза, че той сведе поглед за част от секундата.

— Да не би да сте забравили това? — попита Прайс-Линч, изваждайки от джоба си лист хартия.

Алън позна листа, който бе подписал преди четири дни при сключването на сделката. На него той признаваше ролята си на посредник за сметка на Прайс-Линч.

— Трябва само да го покажа на някой адвокат и вашият шантаж ще стане невъзможен — заплаши Хам Бъргър.

Алън го погледна право в очите.

— Ами!?

— Не ме принуждавайте!

— Този документ е доказателство за вашата нечестност, мистър Прайс-Линч. Никой banker няма право да обявява ППИ за своя сметка. Това е престъпление.

— Увеличавам комисионата ви на петстотин хиляди долара.

— Не е ваша работа да правите предложения. Имам нещо друго наум. Да получа контролния пакет акции на „Хакет“.

Прайс-Линч го погледна учудено.

— Вие сте луд!

— Хакет вече ми го каза, когато поисках да откупя неговите акции. Сега ще ме изслушате ли? Имам едно предложение за вас.

— ... луд! — повтори машинално Хам Бъргър.

— Ако приемете, а, между нас казано — не виждам как бихте могли да откажете — аз ще ви предложа комисиона. Не от петстотин хиляди долара, а от пет милиона.

— Какви ги приказвате? — разбунтува се Хамилтън.

— Готов съм да забравя всичко. Ще ви върна вашия чек, а вие ще ми предадете шестте милиона акции, които са в ръцете на Фишмайер.

— Кой ще ги плати? — извика Прайс-Линч.

— Вие. Естествено, не от вашия джоб. Вие сте директор на банката. Искam вашата банка да ми предостави дългосрочен заем от седемдесет и пет милиона долара. Гаранцията за него ще бъдат шестте милиона акции от контролния пакет на „Хакет“, които вие ще ми върнете. Седемдесет милиона ще бъдат, за да ги откупя, а пет — за вашата комисиона. — Алън погледна небрежно часовника си. — Давам ви точно пет минути, за да решите.

Той си сипа чаша уиски и излезе спокойно на терасата. Хам Бъргър застина неподвижно няколко секунди. След това си сипа пълна чаша от бутилката, която Алън току-що бе оставил, и изпи течността на един дъх. Пет милиона, вложени в Швейцария при лихва 12

процента, щяха да му носят всяка година чисти шестстотин хиляди долара. Не беше кой знае колко, но щяха да му позволят да напусне Емили и да се окаже свободен. Това си заслужаваше малките неудобства. Той довърши замислено уискито си и тръгна към терасата.

Това, което го привличаше в тази страна, беше светлината и синьото небе. Долу се виждаха момичетата с мини бански костюми, келнерите, които сновяха между масите, клиентите на хотела, които се втурваха към телефонните кабинки, щом чуеха името си по високоговорителя.

Алън Поуп бе облегнат на парапета с поглед, вперен право напред. Хам Бъргър се изкашля.

— Мистър Поуп...

Алън се обърна бавно, сякаш едва сега го виждаше за първи път.

— Размислих върху вашето предложение — каза Прайс-Линч.

Той запали цигара с трепереща ръка.

— Приемам.

Бяха изнесли леглото от стаята на Марина. На негово място бе поставена дъска, обвита в черен плат. Върху нея бе положен ковчегът с тялото на Арнолд Хакет. След прегледа на съдебния лекар Виктория се бе възпротивила на предложението тялото на съпруга ѝ да бъде откарано в моргата.

Дъщеря им Гертруд, която бе на почивка в околностите, бе пристигнала набързо и се бе съгласила с нея. След като изказа съболезнованията си, Марк Гоелан го попита дискретно какви са намеренията им. Един труп в хотела винаги създава огромни проблеми за спокойствието и авторитета на заведението.

Виктория и Гертруд бяха решили в най-кратък срок да пренесат тялото в Съединените щати. Гоелан се бе заел с всичко — бе наел специален самолет, бе предупредил погребалното бюро и бе уредил всички формалности. Той бе посъветвал вдовицата и наследницата да изчакат нощта, за да извадят ковчега от апартамента. Виктория бе отказала категорично.

— Но, мадам... Помислете, че сме в разгара на сезона... Хотелът е пълен с хора... Посред бял ден... Разберете ме...

— Моят мъж пристигна тук с вдигната глава, не виждам защо да си тръгва, криейки се!

Единственото, на което бе успял да я склони, бе служителите на погребалното бюро да не са облечени в традиционните си черни костюми, а свещеникът да дойде в цивилно облекло, с куфар в ръка, който да съдържа всичките необходими атрибути. Щорите на стаята бяха спуснати. Запалени бяха няколко свещи. През отворения прозорец долитаха веселите викове на почиващите в хотела.

— Той беше забележителен човек — каза Хамилтън Прайс-Линч.

Бе награден от Сара и Емили със същия презрителен поглед, който получаваше всеки път, когато се осмелеше да отвори уста пред тях. Помисли, че още малко му остава да ги търпи.

— Баща ти минавал в коридора... Чул вик... Една жена се изгорила с вряла вода, когато се опитвала да пусне душа... Тя отворила вратата и извикала за помощ... Баща ти влязъл... Сърцето му... — подшушна Виктория на Гертруд, повтаряйки версията, която Гоелан бе съчинил, за да обясни присъствието на Арнолд Хакет в стаята на Марина.

Гертруд погледна студено към русото създание, което стоеше с ръце зад гърба до Лу Голдман, който бе прегърнал Джули, жена си, през раменете.

— Доколкото разбрах, вие сте приятелка на покойния? — прошепна продуцентът на Марина. — Ще се връщате ли в Америка за погребението?

— Не, не... Просто дойдох да потърся една пола, която камериерките са забравили при преместването...

— Намерихте ли я?

— Не. А толкова много си я обичах...

— Приготвям един филм за живота на Мерилин Монро... Вие имате нещо в лицето, което...

— Всички така казват.

— Играли ли сте в някой филм?

В един ъгъл на стаята Ричард подсмърчаше. Смъртта на шефа му го удостояваше автоматически с качеството на член от семейството. Оливия, камериерката на Виктория Хакет, бършеше сълзите си с носна кърпа. Малко по-далеч от тях дук Дьо Саран стискаше ръката на дукесата. Той държеше на това посещение преди вдигането на тялото.

Етажният келнер също се бе присъединил към групата. Арнолд Хакет го бе впечатлил със своето скъперничество. Никога не даваше бакшиш и не казваше добра дума на персонала.

— Загубихте страхотен шеф... — прошепна той на ухото на Ричард, който се задушаваше от сълзите си.

Водена от Гоелан, процесия от мъже в бели ризи влезе бързо в стаята. Свещеникът, с панталон и фланелена риза, нахлузи расото си в банята.

Естествено, нямаше погребални речи. Просто една кратка молитва за опрощение на греховете. Мъжете в бели ризи затвориха капака на ковчега. Виктория припадна в ръцете на дъщеря си. Гоелан излезе в коридора, направи дискретен знак на един метрдотел, който стоеше на пост, върна се в стаята и заповяда на служителите от бюрото да побързат. За да избегне срещата на някой от клиентите с ковчега, Гоелан бе запушил коридора с двама души, които се правеха, че работят по паркета. С бърза крачка бяха необходими само двадесет секунди, за да се стигне до товарния асансьор. Внесоха ковчега вътре. Работниците по паркета прекратиха работата си. С въздишка на облекчение Гоелан се върна в стаята при вдовицата и дъщерята на покойния. Служителите с ковчега слязоха до подземие, прекосиха хола, който водеше до служебния стол, и положиха ковчега в дърводелската работилница. Всичко бе готово за посрещането му. Сложиха го върху една маса. Двама дърводелци го обковаха бързо с дъски. Сега никой не можеше да предположи какво се крие под тях.

Петима мъже със сини престилки го понесоха през служебния вход и го натовариха на една голяма покрита кола, чийто шофьор затвори бързо вратите.

Естествено, мълвата за смъртта на Хакет се бе разнесла в Кан. Но дирекцията на хотел „Мажестик“ можеше да се гордее, че никой от клиентите ѝ не бе срещнал ковчега в разгара на сезона.

— Не е възможно да не е оставила съобщение за мен!

Тони избърса грижливо чашата и погледна към ролса, паркиран пред ресторанта.

— Щях да знам — каза той мрачно.

— А нейната приятелка? Люси? Люси чия? Знаете ли името ѝ?

— Не. Тя ходи често при някакви английски приятели...

— Те как се казват?

— Не знам. Толкова много хора минават оттук. Не мога да запомня всички имена.

— Дайте ми едно уиски, сухо и без лед.

Тери бе изчезнала. Сякаш се бе изпарила. В „Мажестик“ Банистър не бе виждал никого.

— Не мисля, че ще се върне. Видях я да тръгва с всичките си вещи. Елин голям моряшки сак.

— С какво си тръгна?

— С такси.

— Спомняте ли си каква беше колата?

— Не.

— Бихте ли могли да познаете шофьора? Може би той често работи в Жуан?

— Не забелязах.

Той трябваше да я вземе от Жуан, за да потеглят веднага с „Виктори-II“, който той още не бе използвал, освен за да преспи там две нощи. Щяха да отплуват към Корсика...

— Казвам се Поуп — рече Алън. — Алън Поуп. Ако я видите, кажете й, че я чакам... Аз съм в Кан, в „Мажестик“... А и тя го знае...

Тони го погледна безразлично. Не за първи път виждаше нещастен влюбен. Между две мастики той разбираше сърдечните тайни на клиентите си. Само че обичайните му клиенти идваха пеша, с колело или мотор, но никога с ролс-ройс.

— Какво ли се е случило? — каза Алън високо.

Бе намерил вратата заключена. Нямаше бележка, нищо. Допи чашата си.

— Нали няма да забравите?

— Поуп, „Мажестик“, запомних — каза Тони, прибирайки банкнотата, която Алън бе оставил на бара.

Алън излезе на улицата, погледна към фасадата на сградата и изгледа прозорците на стаята, където бе преживял с нея това, което никога нямаше да се върне.

— Сега къде отиваме, сър? — попита Норбер, придържайки му вратата.

— Където и да е — каза Алън примирено. — Сега това вече няма значение.

КНИГА ПЕТА

30.

На шести август, два дни след приключването на ППИ, Алън спря колата си на 42-а улица. Ню Йорк бе обгърнат от смазваща жегата. Той мина през главния вход, прекоси фоайето и се качи в асансьора, който спря на тридесетия етаж. Часът беше десет сутринта. След един час той трябваше да се представи пред управителния съвет на „Хакет Кемикъл Инвестмънт“, за да бъде избран за президент. С 60 процента от акциите, които му принадлежаха, това бе просто една формалност. В коридора долови познатите миризми и шумове, които бяха маркирали края на предишния му живот. Срещна няколко от старите си колеги, които го поздравиха по странен начин, почти страхливо. Той се учуди. Все пак сигурно всички бяха разбрали, че е поел контрола на фирмата. Отвори вратата на кабинет 8021. Цели четири години бе прекарал в него, мечтаейки. Банистър свали бързо краката си от масата.

— Какво ти става? — попита Алън.

— Изучавах досието за флуора... — каза виновно Самуел.

Алън го изгледа учуден. Отиде до бюрото, на което бе работил, преди да го уволнят, и погали металната повърхност с края на пръстите си. След това отиде до прозореца и залепи нос на стъклото, както Банистър го бе виждал да прави стотици пъти. Бе се върнал от Кан преди два дни, след като бе натоварил една детективска агенция да търси Тери. Никакъв резултат до момента. Те продължаваха да търсят... Алън бе наел един апартамент в „Пиер“, но без да усеща първото опиянение, което бе изпитал на 24 юли, когато бе прекарал нощта с Ан, служителката от „Американ Експрес“. След „Мажестик“, Палм Бийч и Кан нищо друго не би могло да го впечатли. Дори не се радваше на победата си, защото нямаше с кого да я сподели. Освен със Самуел... Той го погледна през рамо. Сами бе извадил купчина досиета, които разглеждаше усърдно, без да вдига глава.

— Сами...

Банистър вдигна глава.

— Да?

— Проблеми ли имаш?

— Извини ме, имам работа...

— Ти подиграваш ли ми се?

— Не, не... — заекна Самуел — уверявам ви!

Алън го погледна учудено.

— Сега на „вие“ ли ще ми говориш?

— Не го направих нарочно... — каза Банистър, като отново се задълбочи в досиетата си.

Алън скочи към него, блъсна с ръка досиетата, хвана го за ревера на сакото и го изправи.

— Ако не ми кажеш веднага защо се цупиш, ще ти разбия зъбите!

— Няма нищо, наистина... Просто малко съм закъснял с работата...

— Стига с тия глупости! — избухна Алън. — Едва ме поглеждаш, почти не разговаряш с мен, сърдиш се! Ако нещо ти тежи, кажи го! В крайна сметка сега аз съм шефът!

Банистър се отдръпна леко, поклати глава и изтърси:

— Точно там е причината...

— Коя причина? — извика Алън.

Банистър погледна встрани.

— Това ме впечатлява.

— Глупчо... — каза Алън с въздишка на облекчение. — А аз вече си мислех най-лошото!

— По дяволите! Ти не си даваш сметка! „Хакет“ — това сега си ти! Във фирмата само за това се говори! Хората се страхуват!

— И с какво съм се променил?

— Сега си шефът!

Той взе телефона, който звънеше, вдигна слушалката, изслуша отсрещната страна и каза:

— Добре, сър... Естествено, сър...

— Кой се обажда? — попита Алън.

Самуел прикри слушалката с ръка.

— Мъри.

— Дай ми го! Мъри? Елате веднага в стария ми кабинет. Веднага!

Той затвори под учудения поглед на Банистър.

— Вчера ми чете морал заради моето отсъствие. Претендира, че това е професионален пропуск... Искане да ми удържи надбавките...

— Наистина ли?

— Нали го познаваш...

— Той е прав — съобщи Алън. — Официално ти не би трябвало да отсъстваш.

Раменете на Самуел се прегърбиха. Алън му посочи с ръка едно заглавие от „Хералд Трибюн“, който той бе донесъл със себе си.

„Убийците на Хамилтън Прайс-Линч са намерени.“

— Знаеш ли кой го е прегазил? Същите типове, които се опитаха да ме смачкат, когато карах водни ски. По негова заповед. Те са вързали на корема на Ъруин Брукър бомбата. Чезаре ди Соньо е бил техен шеф. И той е арестуван. Според него Хам Бъргър отказал да плати на двамата наемни убийци. Заради това е умрял.

Той забеляза, че вместо да го слуша, Самуел гледа някъде зад рамото му. Той се обърна. Оливър Мъри стоеше пред вратата.

— Мистър Поуп, позволете ми да ви поздравя за това заслужено повишение. Приемете най-искрените ми благопожелания!

Алън не пое протегнатата му ръка. Изглежда го мълчаливо, студено и седна зад бюрото си.

— Кажете, Мъри... Пили ли сте?

Самуел се задълбочи в панорамата, която се виждаше през прозореца.

— Мистър Поуп! През целия си живот не съм изпил и глътка алкохол. Какво ви кара да мислите...

— Просто впечатление, Мъри. Само едно впечатление... Откога работите в нашата фирма, Мъри?

— От петнадесет години, сър.

— Доста време. А на колко сте години?

— На петдесет и две, сър.

Алън замълча. Мъри, който стоеше прав, започна да се озърта притеснено.

— Колко получавате?

— Три хиляди триста шестдесет и пет долара на месец. Без удръжките.

— Това е много. В случай на уволнение на колко ще възлезе обезщетението ви?

— Искате да ме уволните ли? — задави се Мъри.

— Това не зависи от мен. Ще се задоволя да подкрепя, каквото и да е, решението на нашия нов генерален директор, тук присъстващия мистър Самуел Банистър.

— Моите поздравления, господин генерален директор... — заекна мъчително Мъри, покланяйки се пред Банистър.

Лицето на Сами мина през всички цветове на дъгата — през зелено до оранжево и от червено до бяло с впечатляваща скорост. Вратата се отвори. Един служител подаде глава през нея.

— Мистър Поуп... Мисис Виктория Хакет и мис Гертруд Хакет както и всички представители на „Хакет“ биха искали да ви видят за няколко минути преди управителния съвет. Те ви очакват в бюрото на мистър Хакет. Бихте ли отишли при тях?

— Тръгвам — каза Алън. — Мъри, можете да се върнете в кабинета си. Господин генералният директор ще разговаря с вас, след като се запознае подробно с досието ви.

А на слисания Самуел прошепна:

— Чу ли добре, старче? Занимай се с Мъри. Не го мъчи много, той и без това си е отрепка. Но ще ни е нужен, за да всява страх у другите. Искам всички да се размърдат.

Съвзел се изведнъж, Самуел изкрещя:

— Е, Мъри? Какво чакате още? Вече трябваше да сте ми донесли досието си!

Алън изкачи по стъпалата двата етажа, които отделяха Божествения Олимп от служителите, които зависеха от решенията му. От сега нататък на Олимп господар беше той. Последният му рефлекс на подчинен го накара да се засмее: той се усети, че затяга възела на вратовръзката си. Почука, изчака няколко секунди и отвори вратата. Тези, които бяха имали привилегията да стъпят на мокета в кабинета на Хакет, претендираха, че той играе голф на него.

Нищо чудно. Като се изключи височината на тавана, кабинетът имаше колосалните размери на катедрала. Съвсем в края се виждаше метална маса, над която се забелязваха покривите на нийоркските

небостъргачи. Зад масата, съвсем дребничка в бялата си рокля, стоеше млада жена с очила с рогови рамки — Тери.

Кръвта се отдръпна от лицето на Алън. Той потисна желанието си да се затича към нея и да я притисне в прегръдките си... Прекоси бавно тридесетте метра, които го отделяха от нея. Тя го гледаше как се приближава, напълно неподвижна. Той дойде до бюрото.

— Добър ден, мис Гертруд Хакет.

— Добър ден, мистър Алън Поуп.

— Искали сте да ме видите?

— Пожелах да се запозная с вас, преди да ви отстъпя мястото. Баща ми ме беше назначил за администратор. Не мога да кажа, че съм администрирала кой знае какво. Водех съвсем различен живот.

— Какъв живот?

— Учех, пътувах. Просто исках да съм свободна, разбирате ли?

— Разбирам.

— Не се разбирахме добре с баща ми. Той уважаваше само парите. На осемнадесет години напуснах къщата му, за да живея сама. Идвам от Лазурния бряг.

— Добре ли прекарахте там?

— Срегнах един прекрасен човек.

— Аз също.

— Виждате ли, може би съм била несправедлива към баща си. Би трябвало да проявя по-голям интерес към фирмата му. Преди да ви предам върховната власт, съжалявам, че поне не се опитах да проявя такъв.

— Искате ли да опитате?

— Не мога да върша много неща.

— Можете ли да пишете на машина?

— Слабо.

— Искате ли да опитате?

— Разбира се.

— Седнете зад машината. Ще ви продиктувам едно писмо. Ако остана доволен от вас, ще ви взема на работа като стажант-секретарка.

Тери стана, отиде до малка маса, върху която бе поставена пишеща машина Ай Би Ем. Седна на стола, сложи лист и каза:

— Готова съм...

— Тогава да започваме — каза Алън спокойно.

Той започна да диктува:

— Мис, в отговор на вашето писмо от 28 юли, което не получих, моля да запишете, че ви обичам.

Той спря за миг, а след това продължи:

— Обичам ви... Обичам ви...

— Колко пъти да напиша „Обичам ви“? — попита Тери, без да вдига глава.

— Десет пъти, сто пъти, колкото искате... Пишете нататък...

— Слушам ви.

— Следователно бихте ли могли да ми съобщите в някое от следващите си писма датата на нашата сватба?

Тракането на пишещата машина спря изведнъж. Тери свали бавно очилата си. С треперещи крака, Алън не откъсваше поглед от нея. Тя беше много бледа. За десет безкрайни секунди времето сякаш спря. След това едновременно те скочиха един към друг.

Издание:

Пиер Рей. Палм Бийч

Френска. Първо издание

ИК „Тренев & Тренев“, София, 1992

Редактор: Иван Тренев

Художник редактор: Лили Басарева

Коректори стилисти: Катя Илиева, Галя Луцова, Маргарита

Грозданова

Графично оформление: Стефан Узунов

ISBN: 954-06-0009-X

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.